

Clive Cussler

Smlouva století

Nakladatelství: Alpress, 1994

Copyright Clive Cussler

Translation Jiří Hora

ISBN 809011878X

Dva vysoce postavení diplomaté se vracejí po podpisu světově důležité smlouvy každý do své vlasti. Jeden vlakem, druhý lodí. Lod' *Empress of Ireland* se po tragické srážce s nákladní lodí potápí a Manhattan expres se stává obětí přírodní katastrofy, jež způsobila zřícení mostu. Tragická náhoda, nebo promyšlená akce? Tři čtvrtě století později náhodným objevem poznámek dochází k pátrání po dávno zapomenuté události. Význam smlouvy, jež může ohrozit stabilitu světa, vzrůstá. A Dirk Pitt, muž jenž vyzvedl Titanic, se pouští do pátrání. Podaří se získat ztracený dokument, rozřeší se záhadné zmizení vlaku? Boj s časem, se zabijáky, tajnými službami, začíná.

ČÁST PRVNÍ

Smlouva století

Kapitola 1

Vrak parníku Empress of Ireland

Prolog

Úmrtní den

Květen 1914, severní část státu New York

Blesky věštily hrozící bouřku, když Manhattan Limited uháněl po železniční trati vinoucí se venkovskou krajinou státu New York. Z komínu lokomotivy se v načechraných, uhelně černých oblacích valil kouř a zastiňoval hvězdy rozesté po noční obloze. Strojvůdce vytáhl z kapsy kombinézy stříbrné hodinky Waltham, odklopil víčko a v záři šlehající z plamenů lokomotivního kotle upřeně hleděl na ciferník. Neznepokojovala ho blížící se bouře, ale neúprosně ubíhající čas ohrožující přesné dodržení jízdního řádu.

Z pravé strany budky upřeně pozoroval kreozotem napuštěné pražce uhánějící pod osmi obrovskými hnacími koly lokomotivy typu 280 Consolidation. Už tři roky byl u regulátoru této lokomotivy jako kapitán lodi na kapitánském můstku. Byl nesmírně pyšný na tryskem uhánějící Lenu, jak něžně nazýval 236 000 liber železa a oceli. Postavena v dílnách Alcos Schenectady Works v roce 1911, zářila vysokým leskem černé barvy přerušené červeným pruhem a zlatou barvou úhledně namalovaným číslem 88.

Poslouchal nárazy ocelových kol rytmicky dopadajících na spoje kolejí a vychutnával pocit pohybové energie lokomotivy a za ní připojených sedmi vagónů.

Posunul regulátor o další zářez.

U psacího stolu v knihovně sedmdesát stop dlouhého Pullmanova vozu připojeného na konci vlaku seděl Richard Essex. Protože přílišná únava mu nedovolila usnout a fádnost cestování ho nudila, začal pro ukrácení chvíle psát dopis své ženě.

Popisoval v něm vyumělkovaně zdobený interiér vagónu, mistrovsky vyřezané ozdoby z čerkeského ořechu, hezké mosazné elektrické lampy, v kořenáčích zasazené palmy i rudým sametem čalouněné židle a křesla. Nezapomněl ani na šikmo zavěšená zrcadla

a keramickými dlaždičkami vyložené podlahy v toaletách čtyř prostorných spacích oddělení.

Za ním, v bohatě vykládaném vyhlídkovém salonku, hrálo karty pět členů bezpečnostního armádního doprovodu v civilních šatech. Kouř z jejich doutníků v modrém oblaku stoupá ke stropu potaženému brokátom. Pušky měli porůznu nedbale opřené o nábytek. Čas od času se některý hráč nahnul nad jedním z mnoha mosazných plivátek rozestavěných po perském koberci. V takovém luxurním prostředí se zcela určitě nikdo z nich ještě nikdy neoctl, uvažoval Essex. Tak přepychová přeprava musí vládu určitě stát až sedmdesát pět dolarů denně a to vše jen kvůli přepravě jednoho císaře papíru.

Povzdechem ukončil své úvahy a dopsal dopis. Zasunul ho do obálky, obálku zapečetil a zastrčil do náprsní kapsy. Stále se mu nechtělo spát a tak seděl, klenutým arkýřovým oknem vyhlížel do temné noční krajiny a poslouchal pronikavý hvizd píšťaly, ozývající se z lokomotivy těsně předtím, než se za okny mihla vesnická stanice nebo křižovatka s polní cestou. Když ho tato činnost unavila, vstal, protáhl se a vešel do elegantně zařízené jídelny. Posadil se k mahagonovému stolu pokrytému sněhobílým ubrusem, na němž byly rozestaveny křišťálové sklenice a stříbrná jídelní souprava. Pohledem na hodinky zjistil, že do druhé hodiny ranní už schází jenom několik minut.

„Co si rače přát, pane Essexi?“ zeptal se černý číšník, který se jako kouzlem objevil.

Essex vzhlédl a usmál se. „Vím, je dost pozdě, ale mohl bych dostat něco malého k jídlu?“

„Rád vám posloužím, pane. Co si rače přát?“

„Něco, co by mi pomohlo přivolat spánek.“

Číšník v krátkém úsměvu odhalil zuby. „Pak bych si dovolil navrhnout láhev červeného burgundského a misku vřelého bujónu z mlžů a škeblí.“

„To bude vynikající, díky.“

Když později Essex popíjel víno, nemohl se ubránit úvaze, jestli se se stejně nepřekonatelnou nespavostí potýká i Harvey Shields.

Harvey Shields si myslel, že prožívá hrůzostrašný sen.

Jeho podvědomí zatím odmítalo přijmout jakékoliv jiné vysvětlení. Z děsivé temnoty kolem se ozývaly neskutečné zvuky skřípající oceli a hrůzou podbarvené mučivě naříkavé sténání. S usilovnou zarputilostí se snažil odehnat od sebe tu d'ábelsky hrůzostrašnou scénu a znovu se ponořit do mírumilovného objetí spánku, ale bolest vnímající vědomí to odmítalo, až si najednou uvědomil, že to, co dosud považoval za sen, je nelítostná skutečnost.

Odněkud zdola k němu doléhal hukot vody, která jako by se v běsnících nárazech větru valila nějakým tunelem. Větrné poryvy mu vyrážely dech z prsou. Bezvýsledně se pokoušel otevřít oči, víčka měl jako přilepená. Zatím si neuvědomil, že hlavu i tvář má potřísněné krví. Tělo měl v nehybné fetální poloze, přitlačené ke studenému, nepoddajnému železu. Ostrý štiplavý pach vnikající mu do chřípí ho dráždil a spolu se stále ostřejší bolestí vyjasňoval jeho vědomí.

Pokusil se pohnout rukama a nohama, ty však odmítly reagovat. Neskutečně podivné ticho bylo přerušované jenom šuměním šplouchající vody. Připravil se k dalšímu pokusu o vymanění se z neviditelného sevření. Zhluboka se nadechl a na nejvyšší míru napjal svaly na rukou a na nohou.

Najednou se uvolnila jedna paže. Bolestivě vyhekl, když se mu do předloktí zabodl ježatě roztržený kousek železa. Krutou bolestí se dokonale probral. S očí setřel mrznoucí vlhkost a pozorně se rozhlížel po tom, co bylo jeho nádherně zařízenou kajutou na kanadském luxusním zaoceánském parníku plujícím do Anglie.

Obrovský mahagonový prádelník se zrcadlem zmizel, stejně jako psací stůl a malý stolek u postele. V místech lodní přepážky na pravoboku zela obrovská díra, za jejímž pokřiveným okrajem bylo vidět jen mlhou zahalenou temnotu noci a černou vodu řeky svatého Vavřince. Měl pocit, že se dívá do bezedné prázdnoty. Pak jeho pohled zachytil ve tmě odlesk něčeho světlého. Upřeným pohledem zjistil, že není sám.

V troskách byla na dosah ruky od něj pohřbena mladá dívka z vedlejší kajuty. Ze zřícených trosek stropu vyčnívala pouze hlava a jedno bledé rameno. Zlaté, skoro tři stopy dlouhé vlasy splývaly v

uvolněných pramenech. Hlavu měla stočenou v nepřírozeném úhlu, ze rtů jí po tváři stékala krev a její splývavé vlasy se pomalu zbarvovaly do karmínové barvy.

Prvotní Shieldsův šok z katastrofické situace se poněkud otupil, stále naléhavěji měl nutkání ke zvracení. Do této chvíle se ho vůbec nedotkl přízrak smrti, ale v tom neživém těle dívky si mohl přechíst svou vlastní brzkou budoucnost. Pak si na něco vzpomněl.

Se zoufalou zarputilostí prohledával očima trosky ve snaze objevit příruční kufřík, který během cesty ani na okamžik nespustil z očí. Nikde ho neviděl, trosky ho zřejmě zavalily. Ze všech pórů mu vyrazil pot, když se s maximálním úsilím pokoušel dostat se ze sevření trosek. Veškeré úsilí skončilo nezdarem. V těch okamžicích si uvědomil, že jeho tělo pod hrudníkem nic necítí. Pochopil krutou skutečnost. Má rozdrčenou páteř.

Zaoceánský parník se svíjel ve smrtelné agónii, rychle se nakláněl a klesal do studené vody, která se stane navždy jeho hrobem. Někteří cestující, většina ve večerních šatech, se motali po nakloněných palubách a snažili se vyškrábat do několika málo záchranných člunů, které se podařilo spustit na vodu nebo skákali po hlavě do studené řeky a chytali se všeho možného, co plulo na hladině. Už jen minuty zbývaly do okamžiku, kdy se loď, vzdálená necelé dvě míle od břehu, s konečnou platností potopí.

„Marto?“

Shields znehybněl a obrátil hlavu směrem ke slabému výkřiku, který přicházel zpoza zkroucené přepážky oddělující ho od vnitřní chodby. Pozorně nastražil uši. Pak to uslyšel znovu.

„Marto?“

„Tady,“ vykřikl Shields. „Pomozte mi, prosím.“

Nikdo neodpověděl, slyšel jen zvuky někoho, kdo přelézá hromadu trosek. Zakrátko byl odstrčen kus zříceného stropu a ve vzniklé mezeře se objevila hlava s šedivými vousy.

„Hledám svou Martu, neviděl jste mou Martu?“

Nezvaný host byl zřejmě v hlubokém šoku, jeho slova zněla prázdně, bez sebemenší tónové modulace. Měl hrozně rozdrásané čelo, pohledem horečnatě přebíhal z místa na místo.

„Mladou dívku s dlouhými blond vlasy?“

„Ano, ano, hledám svou dceru.“

Shields ukázal na tělo dívky. „Obávám se, že je mrtvá.“

Vousatý muž s horečnatým úsilím zvětšil otvor a proplazil se dovnitř. S nechápavým výrazem se přiblížil k dívce, zvedl její kreví potřísněnou hlavu a vlasy uhladil dozadu. V prvních okamžicích jakoby oněměl, ani nehlesl.

„Netrpěla,“ ozval se ohleduplně Shields.

Neznámý muž nereagoval.

„Promiňte,“ zašeptal Shields. Cítil, že loď se naklonila na pravobok a voda stoupá rychleji. Pochopil, že už zbývá málo času. Musí se pokusit překonat otcův žal a nějak ho přinutit, aby zachránil příruční kufřík.

„Víte, co se vlastně stalo?“ začal.

„Srážka,“ odpověděl zmateně. „Byl jsem na palubě. Z mlhy vyplula jiná loď a svou příď zabořila do našeho boku.“ Otec se odmlčel, vytáhl kapesník a z tváře mrtvé dívky opatrně setřel krev. „Marta mne prosila, abych ji vzal do Anglie s sebou. Matka byla proti, já jsem však jejím prosbám podlehl. Ach, Bože, kéž bych věděl.“ Hlas se mu zlomil a odumřel.

„Teď už nemůžete udělat nic,“ řekl Shields. „Musíte zachránit sám sebe.“

Otec se pomalu otočil a nepřítomným pohledem se zadíval na Shieldse. „To já jsem ji zabil,“ chraptivě zašeptal.

Shields neměl úspěch. Začala v něm doutnat zlost, která v něm zapálila plamen zoufalství.

„Poslouchejte mne!“ zvolal. „Někde tady v troskách je zahrabaný cestovní kufřík, který musí být dopraven ministerstvu zahraničí v Londýně!“ Teď už vyloženě křičel. „Prosím vás, najděte ho!“

Několik stop od Shieldse se najednou rozvířila voda. Byla to známka, že okamžik, kdy loď bude pohlcena mokrým hrobem se neodvratně blíží. Stoupající hladina byla potřísněna olejnatým slizem a kaší z uhelného prachu. V nejbližším okolí lodi se v temném nočním vzduchu ozývaly zoufalé výkřiky tonoucích.

„Prosím vás, poslouchejte mne, dokud je ještě čas,“ prosil Shields. „Vaše dcera je mrtvá.“ Sevřenými pěstmi bušil do nehybné

oceli, bolest sedřené kůže však vůbec nevnímal. „Odejděte, dokud není příliš pozdě. Najděte můj cestovní kufřík a vezměte ho s sebou. Dejte ho kapitánovi, on bude vědět, co s ním má udělat.“

Když otec promluvil, jeho rty se neovladatelně chvěly. „Nemohu tu přece nechat Martu samotnou... bojí se tmy.“

Povídal něco dál, jako kdyby mluvil před oltářem.

Pro otce byla smrt dcery smrtelnou ránou. Nic nemohlo obměkčit žalem sklíčeného otce, jehož mysl se dostala do jakéhosi deliria. Sklonil se nad dcerou a políbil ji na čelo. Pak se v záchvatu neovladatelného štkání zhroutil.

Pokud šlo o Shieldse, bylo to zvláštní, ale záchvat frustrace ho přešel. V okamžiku, kdy se vyrovnal s životní prohrou a s neodkladnou smrtí, strach a zděšení ztratily svůj význam. V těch několika málo zbývajících okamžicích se ponořil za hranice neskutečna a vše se mu jevilo v neskutečné jasnosti.

Odněkud z hlubokého nitra lodi se ozval výbuch. To se asi roztrhly parní kotle. Loď se převrátila na pravobok a hned nato žádí napřed pomalu sklouzla na dno řeky. Od okamžiku srážky v temnotě končící noci před ranním svítáním do definitivního ponoření lodi před zraky mnoha lidí usilujících se udržet na hladině ledové vody neuplynulo ani patnáct minut.

Bylo deset minut po druhé hodině ranní.

Shields se ani nepokusil zadržením dechu o několik vteřin oddálit nevyhnutelné. Otevřel pusy a polkl nechutně chutnající vodu. Ještě pocítil, že se mu z ní zvedá žaludek, pak už klesl do hrobu bez vzduchu. Dusivý pocit a s ním spojené utrpení rychle pominulo, jeho vědomí odumřelo.

Pak už nebylo nic, vůbec nic.

Je to noc peklem zplozená, uvažoval výpravčí Sam Harding, pracovník společnosti New York Quebec Northern Railroad na malé železniční stanici Wacketshire, když stál na nástupišti a pozoroval topoly kolem trati, ohýbající se v krutých nárazech zuřivé vichřice.

Bolestně se vyrovnával s vedrem, které jako výheň doléhalo na státy Nové Anglie. Od roku 1880 to byl nejžhavější květen, jak červenými písmeny oznámil wacketshirský týdeník. Černá obloha

před blížícím se svítáním byla za neustálého hromobití rozervávána nespočetnými ostrými klikyháky blesků. Během hodiny teplota poklesla o dvacet čtyři stupně. Harding se chladem roztrásl, když mu vítr profoukl bavněnou, potem promočenou košili.

Dole na řece viděl světlá pramic, remorkérem pomalu vlečených proti proudu řeky. Jejich nejasná žlutá světla se na okamžik ztrácela a znovu objevovala, když pramice mýjely pilíř velkého mostu.

Hardingova stanice byla na obvodu města, ve skutečnosti spíše vesnice, kde se koleje rozdělovaly. Hlavní trať mířila na sever do Albany, vedlejší trať zahýbala k východu po Deauville-Hudson mostě přes řeku Hudson do Columbiaville, odkud odbočovala jižně do New Yorku.

Přestože dosud nespadla jediná kapka, mraky byly těhotné blížícím se deštěm. Sam zašel do otevřeného přístřešku k zaparkované drezíně Model T Ford a stáhl postranní rolety z umělé kůže. Zajistil je sponami a vrátil se do staniční budovy.

Hiram Meechum, noční telegrafista společnosti Western Union, byl sehnutý nad šachovnicí a zcela zaujatý oblíbenou kratochvílí, hrou v šachy s jiným telegrafistou na trati. Tabulky v oknech ve větrných poryvech řinčely ve stejném rytmu, jako telegrafní klíč na stole před Meechumem, který staccatem začal vyťukávat další tah. Harding si vzal z petrolejového vaříče konvici s kávou a naplnil si šálek.

„Kdo vyhrává?“

Meechum vzhlédl. „Nalákal jsem Standishe z Germantownu. Je to ale zatraceně tvrdý protivník.“ Telegrafní klíč zatančil a Meechum posunul figurku na šachovnici. „Koně bere dámou,“ zabručel. „To není nijak povzbuzující.“

Harding vytáhl z kapsy na vestě hodinky a se svráštělým čelem se upřeně díval na ciferník. „Manhattan Limited má dvanáct minut zpoždění.“

„Možná se opozdil kvůli bouři,“ řekl Meechum. Vyťukal další tah, nohy položil na stůl, zhoupł se na dvou nohách židle dozadu a čekal na protivníkovu odpověď.

Když blesk šlehl oblohou a na nedalekém pastvisku udeřil do stromu, zaskřípělo každé prkno ve stěnách staniční budovy. Harding

usrkl kouřící kávy, zahleděl se na strop a v duchu si kladl otázku, jestli hromosvod na střeše je v dobrém stavu. Další úvahy přerušilo hlasité zazvonění telefonu na jeho americkém psacím stole se stahovací roletou.

„To je určitě výpravčí se zprávou o vlaku Limited,“ prorokoval bez hlubšího zájmu Meechum.

Harding natočil rameno s telefonem a přitiskl k uchu malé, kulaté sluchátko. „Wacketshire,“ ohlásil se.

Hlas výpravčího byl v bouři vyvolávaných statických poruchách sotva slyšitelný. „Most, dohlédneš na most?“

Harding se otočil k východnímu oknu. V té tmě dohlédl však pouze na konec nástupiště. „Nedohlédnu. Musím počkat na příští zablesknutí.“

„Stojí ještě?“

„A proč by neměl stát?“ zeptal se nechápavě Harding.

„Z Catskill právě volal kapitán remorkéru a způsobil tady u nás hotové peklo,“ ozval se v praskotu výpravčí. „Tvrdí totiž, že z mostu spadl uvolněný nosník a poškodil jednu z jeho vlečených nákladních pramic. Tady z toho všichni zpanikařili. Ze stanice Columbiaville hlásili, že Limited má zpoždění.“

„Můžeš je uklidnit. Do Wacketshire ještě nedorazil.“

„Jsi si tím jistý?“

Harding nevěřícně zavrtěl hlavou nad tak pitomou otázkou. „Hrome! Myslíš si snad, že nevím, jestli nějaký vlak projede mou stanicí?“

„Díky Bohu, stihli jsme to včas.“ Pocit uvolnění v hlase výpravčího byl navzdory trvalým poruchám zcela zřetelný. „V Limitedu je devadesát cestujících, nepočítaje v to posádku a mimořádný vládní vagón s nějakým velkým hlavounem jedoucím do Washingtonu. Zastav ho návštěvím a při prvním ranním rozbřesku most zkontroluj.“

Harding potvrdil přijetí hlášení a zavěsil. Z háku na stěně sundal lucernu s červenou čočkou, zatřepal s ní, aby se ujistil, že v nádržce je dost petroleje a zapálil knot. Meechum ho od šachovnice zvědavě pozoroval. „Zastavuješ Limited?“

Harding přikývl. „Z Albany přišla hláška, že z mostu spadl nosník. Chtějí, abych to ověřil dřív, než přes něj pustím vlak.“

„Mám zapálit lucernu semaforu?“

Hluk burácejícího větru byl přehlušen ostrým zahvízdáním. Harding našpicoval uši, aby zvuk správně rozpoznal. Ozvalo se znovu a trochu silněji.

„Na to už teď není čas. Odsignalizuji to tady tou...“

V tom okamžiku se otevřely dveře, na prahu se objevil neznámý muž a pohledem slídivě těkal po místnosti. Byl malý a štíhlý jako proutek, měl typickou postavu žokeje. Knírek měl světlý jako vlasy vykukující zpod panamského slaměného klobouku posunutého dozadu. Oblečení svědčilo o vybíravém elegantovi; šaty anglického střihu podle Webera a Heilbronera ladily s hedvábným stehováním, jako břitva ostré nohavice končily nad dvěma barevnými tóny hrajícími botami z jemné usně kombinované s hladkou kůží. Avšak největší pozornost budila Mauserova automatická pistole v jeho hubené, zženštilé ruce.

„Co tu, k čertu, blbnete?“ zabručel vyděšený Meechum.

„Loupežné přepadení, džentlmeni,“ řekl s nepatrným úsměvem nezvaný host. „Myslel jsem si, že to je na první pohled jasné.“

„Jste cvok,“ vyletěl Harding. „U nás není nic k ukradení.“

„Na stanici je přece sejf,“ řekl vetřelec a ukázal na ocelovou pokladnu stojící v rohu Hardingovy úřadovny. „A sejfy obsahují cennosti, jako třeba výplaty.“

„Pane, oloupení železnice je federální zločin. Kromě toho, Wacketshire je městečko farmářů. Sem nedocházejí žádné výplaty. Do prdele, vždyť tu nemáme ani banku.“

„Nemám náladu vybavovat se s vámi o ekonomických problémech Wacketshiru.“ Dlouhý úderník mauserovky zacvakl do natažené polohy. „Otevřte ten sejf.“

Zahvízdání se ozvalo znovu, tentokrát mnohem blíž a Harding ze zkušenosti věděl, že tento zvuk přichází ze vzdálenosti necelé půl míle. „Okay, jak si přejete, otevřu vám ho hned po odsignalizování Limitedu.“

Pistole vystřelila a kousky Meechumovy rozstřelené šachovnice se rozletěly po linoleu na podlaze. „Žádné další pitomé řeči o zastavování vlaku. Doufám, že vám to konečně došlo.“

Harding očima naplněnýma hrůzou nevěřicně zíral na lupiče. „Vy vůbec nic nechápete. Most je asi porouchaný.“

„Chápu jediné to, že se mne snažíte přechytračit.“

„Přisahám před Bohem.“

„Mluví pravdu,“ přerušil ho Meechum. „Před malou chvilkou jsme dostali z Albany varovné hlášení o možné poruše konstrukce mostu.“

„Prosím vás, vyslechněte nás,“ prosil úpěnlivě Harding. „Mohli byste způsobit smrt stovky lidí.“ S tváří sinale bledou zmlkl, když okny uviděl čelní světla blížící se lokomotivy. Píšťala pronikavě zahvízdala, tentokrát už ze vzdálenosti kratší než dvě stě yardů. „Proboha...“

Meechum vytrhl z Hardingovy ruky lucernu a rozběhl se k otevřeným dveřím. Pistole vyštěkla znovu. Kulka se s temným žuchnutím zaryla do kyčle Meechuma, který jednu stopu před prahem klesl na podlahu. Překulil se do pokleku a natáhl ruku s úmyslem vyhodit lucernu na trať. Muž ve slamáku mu však sevřel zápěstí, současně ho rukojetí pistole udeřil do hlavy a kopnutím zavřel dveře.

Pak se otočil k Hardingovi a zavrčel. „Tak už otevři tu zatracenou pokladnu.“

Při pohledu na Meechumovu krev stékající na podlahu se Hardingovi zvedl žaludek, okamžitě však udělal, oč byl požádán. Znechucen vlastní bezmocností sevřel otočný knoflík sejfů v okamžiku, kdy vlak s burácením ani ne dvacet stop za ním projížděl stanicí a světla Pullmanových vagónů se míhala v tabulkách oken staniční budovy. Za méně než minutu odezněly nárazy kol posledního vagónu do spojů kolejnic, vlak projel stanicí a v mírném stoupání uháněl k mostu.

Západky zámku zapadly na svá místa, Harding otočil kulovou klikou, otevřel těžké dveře a ustoupil. V pokladně bylo několik malých nevyzvednutých balíčků, staré staniční deníky a doklady a příruční pokladna. Lupič vysypal pokladnu a přepočítal obsah.

„Osmnáct dolarů a čtrnáct centů,“ řekl netečně. „Žádná hýřivě štědrá suma, ale na několik dní mi zajistí jídlo.“

Bankovky pečlivě uložil do kožené náprsní tašky, drobné strčil do kapsy u kalhot. Prázdnou pokladnu ledabyly hodil na psací stůl, překročil Meechuma a zmizel v bouři.

Meechum se s naříkáním pohnul. Harding poklekl a zvedl telegrafistovu hlavu. „Ten vlak.“ šeptal Meechum.

„Krvácíš zatraceně silně,“ řekl Harding, ze zadní kapsy kalhot vytáhl červený bavlněný šátek a přitiskl ho ke krvácející ráně.

Meechum, jehož obě poranění velice bolela, se zaťatými zuby nechápavě hleděl na Hardinga. „Zavolej na východní břeh a zjisti, jestli vlak v pořádku projel.“

Harding položil přítelovu hlavu opatrně na podlahu, hrábl po sluchátku a odstrčil prodlužovací otočné rameno. Zakřičel do mluvítka, ale jen ticho mu bylo odpovědí. Na okamžik zavřel oči, v duchu se pomodlil a zkusil to znovu. Spojení na druhou stranu řeky bylo hluché. Rozčileně otočil přepínačem na vysílači CummingsWray s úmyslem zavolat výpravčího v Albany, uslyšel však jenom statické poruchy.

„Nemohu navázat spojení.“ V puse pocítil hořkou chuť. „Bouře asi porušila obvody.“

Vtom začal ťukat telegrafní klíč. „Telegrafní linky jsou zřejmě v pořádku,“ zabručel Meechum. „To je asi Standish s dalším tahem.“

Namáhavě se dovlekl ke stolu, sáhl nahoru a přicházející zprávu přerušil tísňovou žádostí o uvolnění linky. V následujícím okamžiku se oba muži na sebe podívali s hrůzou v očích, co asi zjistí v denním světle, které se už na východě nesměle začalo objevovat. Otevřenými dveřmi zadul vítr, rozházel volné listy po místnosti a rozcuchal oběma vlasy.

„Já zalarmuji pracovníky v Albany,“ řekl Meechum. „Ty se půjdeš podívat na most.“

Harding, zachvácen panickým strachem, jako ve snu vyběhl na trať a bez ohledu na možnost úrazu se rozběhl po nerovných železničních pražcích. Brzy mu začal docházet dech a srdce jako by chtělo vyskočit ze svého úkrytu mezi žebry. Když překonal stoupání, uháněl po nosnících západního pole mostní konstrukce ke středu

Deauville-Hudson mostu nad řekou Hudson. Klopýtal a chvílemi se i plazil, až si při tom o nýt kolejnice rozsekl kůži na koleně. Zvedl se a klopýtal dál. Když doběhl k okraji středního pole, zůstal stát.

Jako by ho sevřela ledová ruka, když se hrůzou ohromen zastavil a nevěřícně se díval před sebe.

Uprostřed mostu byla obrovská mezera. Střední příhradový nosník zmizel ve studených, šedivých vodách řeky Hudson, valících se o sto padesát stop níž. Zmizel i vlak vezoucí sto cestujících, mužů, žen a dětí.

„Mrtví! Všichni mrtví!“ vykřikl v bezmocném vzteku Harding.
„Pro osmnáct dolarů a čtrnáct centů.“

Roubaixova garrota

Únor 1989, Washington DC

Na muži, shrbeně sedícím na zadním sedadle nenápadného Fordu sedanu jedoucího pomalu ulicemi Washingtonu, nebylo nic neobvyklého. Chodci, kteří na semaforey ovládaných křižovatkách před autem přecházeli, ho mohli považovat za obchodního cestujícího v papírenském průmyslu, kterého synovec veze do práce. Emblému Bílého domu na státní poznávací značce nikdo nevěnoval sebemenší pozornost.

Alan Mercier byl buclatý, holohlavý muž s družně veselým falstafovským výrazem ve tváři, za nímž se skrýval prohnáný analytický mozek. Nepatřil mezi neustále se fintící elegány, spíš podléhal zlovyku chodit v pomačkaných, za výhodnou cenu zakoupených šatech, s bílým, lněným kapesníkem nedbale zastrčeným v náprsní kapsičce. Nedbalost v oblékání se stala jeho vnější vizitkou, kterou kdejaký politický karikaturista s obrovským nadšením zveličoval.

Mercier však nebyl obchodním cestujícím ani v papírenském ani v žádném jiném průmyslu. Nedávno, brzy po zvolení nového prezidenta, byl jmenován do funkce poradce pro státní bezpečnost. Širší veřejnosti byl zatím málo známý. V akademických a vysokoškolských kruzích si získal velikou vážnost schopností úspěšně předvídat vývoj mezinárodních událostí. V době, kdy novému prezidentovi padl do oka, byl ředitelem Výboru pro výzkum zákonitostí světových krizí.

Posunul si brýle typu Bena Franklina na baňatém nose, do klína položil kufřík a otevřel ho. Na spodní straně víka byla umístěna obrazovka, na dně klávesnice lemovaná dvěma řadami barevných kontrollek. Vyťukal číselnou kombinaci a čekal jen kratičký okamžik, než se signál přenesl přes družici do jeho rohové kanceláře v Bílém domě. Tam se asistenty naprogramovaný počítač se zašuměním probudil k životu a začal vysílat úkoly pro stávající den.

Přicházející kódované údaje byly během několika milisekund elektronicky dešifrovány mikroprocesorem napájeným z baterií. Konečný text se pak malými zelenými písmeny objevil na obrazovce.

První na řadě byla korespondence, následovala série poznámek a připomínek pracovníků jeho poradního sboru pro bezpečnost státu, po nich denní hlášení různých vládních úřadoven, náčelníků štábů a ředitele Ústřední zpravodajské služby. Vše si rychle ukládal do paměti, aby to mohl vymazat z mikroprocesorové paměťové jednotky.

Vymazal všechno, kromě dvou zpráv.

Stále ještě nad nimi váhal, když auto projíždělo západní bránou Bílého domu. S podivnými rozpaky v očích si povzdechl, zmáčkl vypínač a kufřík zavřel.

Když došel do kanceláře a usadil se za stolem, vytočil tajné číslo. Takřka okamžitě se ještě během prvního zazvonění ozval mužský hlas.

„Kancelář dr. Kleina.“

„Tady Alan Mercier. Je Ron po ruce?“

Po krátkém odmlčení se ozval ministr energetiky dr. Ronald Klein.

„...bré ráno, Alane. Co mohu pro tebe udělat?“

„Byl bych rád, kdyby sis pro mne dnes vyšetřil několik málo minut.“

„Mám strašně nabitý program.“

„Rone, je to důležité. Urči si sám dobu.“

Klein nebyl zvyklý nechat se k něčemu nutit, z rozhodného Mercierova tónu však usoudil, že bezpečnostní poradce se tentokráte nedá jen tak odbýt. Dlaní přikryl mluvítko a poradil se se svým zástupcem pro administrativu. Teprve pak se znovu ozval.

„Jak by ti vyhovovalo mezi půl třetí a třetí?“

„Bez problému,“ odpověděl Mercier. „V poledne mám při obědě jednání v Pentagonu, pak se na zpáteční cestě zastavím ve tvé kanceláři.“

„Řekls, že to je důležité?“

„Vyjádřeme to jinak,“ řekl Mercier a pro efekt se nakrátko odmlčel. „Když už musím pokazit den prezidentovi, nezbude mi, než ho zvorat i tobě.“

Prezident v oválné pracovně Bílého domu odsedl od stolu a zavřel oči. Na jednu nebo dvě minuty si dovolil vypřáhnout mozek z napětí, které na něho celý den doléhalo. Na muže, který byl do nejvyšší státní funkce inaugurován teprve před několika týdny, vypadal až příliš nervově vyčerpaný a tělesně unavený. Volební kampaň byla dlouhá a vyčerpávající. Ještě se z ní zcela nevzpamatoval.

Byl menší postavy, na hlavě měl řídnoucí, už stříbrem prokvétající vlasy. Kdysi veselé a spokojené rysy byly teď bezvýrazně vážné. Otevřel oči, když do oken sahajících od podlahy ke stropu s hlasitým rachocením začal bušit mrznoucí déšť. Venku na třídě Pennsylvania Avenue se dopravní ruch na postupně stále ledovatějším povrchu čím dál tím víc zpomaloval. Prezident zatoužil po teplejším podnebí rodného Nového Texasu. Měl hroznou chuť zmizet odsud a vydat se s karavanem na toulky po horách Sangre de Cristo Mountains nedaleko Santa Fe.

Nikdy se nechtěl stát prezidentem, nikdy ho nezachvátila zaslepená ctižádost. Dvacet let pracoval poctivě a svědomitě v Senátu, dosáhl slušného počtu úspěšných výsledků, nikdy se však nestal všeobecně známou osobností.

Přestože byl na výroční schůzi své strany nominován jako černý kůň, byl velkým náskokem zvolen, protože jeden čilý reportér vyhrabal v minulosti jeho protikandidáta řadu pochybných finančních machinací.

„Pane prezident?“

Pobočníkův hlas ho vytrhl ze snění.

„Ano?“

„Přišel pan Mercier na krátkou poradu o bezpečnosti státu.“

„All right, ať jde dál.“

Mercier vešel do místnosti, posadil se na opačnou stranu stolu proti prezidentovi a podal mu tlustý pořadač.

„Jak se dnes vede světu?“ zeptal se s nepatrným úsměvem prezident.

„Jako vždycky, až hrůza neradostně,“ odpověděl Mercier. „Moji pracovníci dokončili projekty státních energetických rezerv. Základní závěry nejsou nijak povzbuzující.“

„Neříkáte mi nic, co bych už nevěděl. Jaké jsou nejnovější vyhlídky?“

„CIA odhaduje, že bude trvat dva roky, než se Střední východ dostane na dno ropných polí. Pak se světové zásoby ropy dostanou pod padesát procent požadovaného množství. Rusové doplňují své vyčerpané zásoby a mexická bonanza v pobřežních vodách nesplnila očekávání. Pokud jde o naše naftová ložiska...“

„Viděl jsem ta čísla,“ odpověděl prezident. „Horečným průzkumem před několika roky bylo v nejlepší případě objeveno pouze několik malých ropných polí.“

Mercier nahlédl do pořadače. „Dílní řešení by skýtaly sluneční energie, větrné mlýny, elektrické automobily. Jejich technologie je naneštěstí na zhruba stejné úrovni jako byla televize ve čtyřicátých letech.“

„Škoda, že programy syntetických pohonných látek se rozbíhají s tak nesmírnými obtížemi.“

„Rafinerie břidličné ropy nezačnou produkovat dostatek pohonných hmot v žádném případě dřív než za čtyři roky. Do té doby se americká doprava dostane do bezvýchodné situace a zastaví se.“

Prezident se nepatrně usmál nad ukázkou Mercierova jen zřídka projevovaného suchého humoru.

„Určitě však existuje aspoň nějaká nadějná vyhlídka.“

„Zátoka James Bay.“

„Kanadský energetický projekt?“

Mercier přikývl a jako když bičem mrská začal odříkávat statistické údaje. „Osmnáct přehrad, dvanáct elektráren, skoro devadesát tisíc zaměstnanců a přemístění toků dvou řek velikosti Colorada. Kanadské vládní prameny konstatují, že jde o nejrozsáhlejší a nejnákladnější hydroelektrický projekt v historii člověka.“

„Kdo to řídí?“

„Provinční energetický úřad Quebec Hydro. Na projektu začali pracovat už v roce devatenáct set sedmdesát čtyři. Vyčíslená cena

dosáhla značné výše dvaceti šesti miliard dolarů. Hlavní podíl by měly zajišťovat bankovní domy z New Yorku.“

„Jaký je předpokládaný celkový výkon?“

„Přes sto milionů kilowattů s tím, že do dvaceti let se výkon zdvojnásobí.“

„Kolik energie protéká přes naše hranice?“

„Dost k osvětlení patnácti států.“

V prezidentově tváři se objevilo napětí. „Nelíbí se mi tak ohromná závislost na Quebecu, pokud jde o elektřinu. Cítil bych se mnohem bezpečnější, kdyby naše potřebná energie pocházela z našich atomových elektráren.“

Mercier zamítavě zavrtěl hlavou. „Je smutnou skutečností, že naše nukleární zařízení produkují méně než třetinu našich požadavků.“

„Jako obvykle jsme něco zaspali,“ řekl prezident unaveně.

„Zpoždění bylo zapříčiněno zčásti vzrůstajícími stavebními náklady a nákladnými dodatečnými úpravami,“ připustil Mercier. „Zčásti ale také tím, že zvýšené požadavky na uran měly za následek zmenšení jeho zásob. A pak, ovšem, nemůžeme nebrat v úvahu bojovníky za životní prostředí.“ Prezident seděl v mlčenlivém zamyšlení.

„Spoléhalí jsme, že zásoby jsou nekonečné, takové ovšem neexistují,“ pokračoval Mercier. „Zatímco my sami jsme se zatlačili do kouta, sousedé na severu postupovali dál a něco v tom udělali. Neměli jsme žádnou jinou možnost, než se na jejich zdroje napojit.“

„Pohybují se aspoň jejich ceny v rozumných mezích?“

Mercier přikývl. „Kanaďané, Bůh jim žehnej, udrželi sazby na úrovni cen našich energetických společností.“

„Tak přece aspoň nepatrně probleskávající sluníčko.“

„Má to ovšem háček.“

Prezident povzdechl.

„Musíme čelit nepříjemné skutečnosti,“ pokračoval Mercier, „že nejpозději do léta Quebec počítá s uskutečněním referenda za plnou samostatnost.“

„Ministerský předseda Sarveux už dříve setřel quebecké separatisty. Myslíte si, že je schopen to udělat ještě jednou?“

„Ne, pane, to si nemyslím. Naše výzvědné prameny tvrdí, že Guerrier, vedoucí strany Parti Québécois, má zajištěné hlasy, které mu to v příštím kole pomohou prosadit.“

„Za odtržení od Kanady budou muset zaplatit velkou cenu,“ řekl prezident. „Jejich hospodářství je v chaosu už teď.“

„Jejich cílenou strategií je předpokládaná jistota, že Spojené státy jejich vládu podpoří.“

„A když to neuděláme?“

„Pak budou moci zvýšit sazby za elektřinu na nemravnou cenovou hladinu nebo vytáhnout zástrčku,“ odpověděl Mercier.

„Guerrier by byl blázen, kdyby nám odpojil proud. Musí si přece být vědom, že bychom jim oplatili těžkými hospodářskými sankcemi.“

Mercier se pochmurně podíval na prezidenta. „Mohlo by však trvat týdny, snad i měsíce, než by Quebečané nedostatek pocítili na trhu. Jenže v té době by už srdce našeho hospodářství bylo ochromené.“

„Malujete to ve velmi neutěšených barvách.“

„Jenže to je jenom kulisa v pozadí. Jistě znáte FGS?“

Prezident sebou trhl. Tak zvaná Free Quebec Society bylo podzemní teroristické hnutí, které úkladně zavraždilo několik vládních úředníků. „Co je s nimi?“

„Podle nedávné zprávy CIA se orientují na Moskvu. Kdyby se nějak zmocnili vlády, měli bychom na dosah ruky další Kubu.“

„Další Kubu,“ bezvýrazně opakoval prezident.

„Kubu schopnou srazit Ameriku na kolena.“

Prezident vstal z křesla, přešel k oknu a upřeně se díval na úhledné budovy patřící k Bílému domu. Po skoro půlminutovém mlčení řekl: „Nemůžeme Quebecu dovolit, aby s námi hrál přesilovou hru. V nadcházejících měsících zvlášť ne.“ S vážným výrazem se obrátil čelem k Mercierovi. „Tato země je až po uši v dluzích, Alane. Řečeno jenom mezi námi a těmito stěnami, je už jen otázkou několika let, kdy nebudeme mít jiné volby, než skončit s přetvářkou a vyhlásit státní úpadek.“

Mercier se zhroutil do křesla. Na statného muže vypadal podivně skrčený a jakoby seschlý. „Hrozně nerad bych se toho dožil během vašeho funkčního období, pane prezident.“

Prezident rezignovaně pokrčil rameny. „Počínaje Franklinem Rooseveltem si každý vedoucí exekutivy hrál se zavázanýma očima na babu a narůstající finanční břemeno sváděl na úřad svého nástupce. Tu hru bude třeba skončit a zůstane to na mně. Kdybychom na dvacet dní nebo déle přišli o dodávky elektřiny do severovýchodních států, mělo by to za následek tragickou reakci. Můj nejzazší termín pro oznámení nového snížení stavu oběživa by musel být drasticky zkrácen. Potřebuji čas, Alane, čas, abych veřejnost a obchodní kruhy připravil na drastické snížení veřejných výdajů. Potřebuji čas k co možná nejméně bolestnému uskutečnění přechodu na nový měnový standard. Potřebuji čas pro naše rafinerie nafty ze živičné břidlice, aby nás plným využitím provozu zbavily závislosti na zahraniční naftě.“

„Jak můžeme Quebecu zabránit, aby neudělal něco nepředložené hloupého?“

„To nevím. Naše možnosti jsou omezené.“

„Jestli všechno selže, budeme mít možnost vybrat si jenom ze dvou možností,“ řekl Mercier s jemnou vráskou kolem rtů. „Ze dvou možností starých jako svět, kterými lze zachránit zhroucení národního hospodářství klesajícího úplně ke dnu. Jednou je modlit se o zázrak.“

„A tou druhou?“

„Vyprovokovat válku.“

Přesně v půl třetí odpoledne Mercier vešel do budovy Potestal Building na třídě Independence Avenue a výtahnem vyjel do sedmého podlaží. Bez jakékoliv obřadnosti byl uveden do přepychové kanceláře ministra energetiky Ronalda Kleina.

Klein, jehož dlouhé bílé vlasy a dlouhý hákovitě zahnutý nos vytvářely dojem vědce, odstrčil své hubené, šest stop pět palců vysoké tělo od zaneřáděného stolu a šel Merciera přivítat potřesením rukou.

„Tak co mi neseš tak strašně důležitého?“ zeptal s Klein přímo, bez obvyklé srdečnosti.

„Spíše podivného, než důležitého,“ odpověděl Mercier. „Čirou náhodou se mi dostala do rukou žádost hlavní účtárny o podrobné informace k výdaji šesti set osmdesáti milionů dolarů z hlavního rezervního fondu na vývoj *Broučka*.“

„Čeho?“

„*Broučka*,“ věcně opakoval Mercier. „Je to důvěrná přezdívka geologů pro jakékoli nekonvenční zařízení pro pátrání po podzemních ložiscích nerostů.“

„Co to má společného se mnou?“

„Ty peníze totiž byly před třemi lety určeny pro ministerstvo energetiky. Od té doby nebyly řádně zúčtovány. Bylo by možná dobré dát pracovníkům pokyn, aby prošetřili, kam se ty peníze poděly. Pro Washington to je typické. Omyly minulosti mají odporný zvyk dopadat na hlavy současných držitelů úřadů. Kdyby dřívější ministr energetiky ohromující sumu peněz vyhodil třeba za bílého slona, pak uděláš dobře, když si o tom seženeš nějaké informace pro případ, že si nějaký novopečený poslanec vezme do hlavy, že se vyšetřováním této záležitosti dostane na titulní stránky novin.“

„Jsem ti vděčný za upozornění,“ řekl srdečně Klein. „Pověřím své lidi, aby to smetiště přehrabali.“

Mercier vstal a natáhl ruku. „Nic není nikdy jednoduché.“

„To tedy není,“ řekl s úsměvem Klein. „Opravdu nikdy.“

Po Mercierově odchodu Klein přistoupil ke krbu a unaveně, s hlavou sehnutou a rukama zabořenýma do kapes saka, se díval na poleno nedávno položené na popelem a sazemi pokrytý rošt.

„Je neuvěřitelné,“ šeptal si v prázdné místnosti, „že někdo může zapomenout, kam se podělo šest set osmdesát milionů dolarů.“

Strojovna hydroelektrárny James Bay¹ ohlušovala smysly a naplňovala úžasem Charlese Sarveuxe, když si prohlížel její prostory o rozloze dvanácti čtverečních akrů vytesané v pevné žule čtyři sta

¹ Poznámka překladatele: zátoka James Bay, část zálivu Hudson Bay v Kanadě mezi provinciemi Ontario a Quebec; 483 km dlouhá, 258 km široká.

stop pod zemí. Tři řady obrovských, do výšky pěti podlaží sahajících generátorů poháněných vodními turbinami hučely miliony kilowatty produkované elektrické energie. Dojem, který prostředí na Sarveuxe udělalo, dával najevo k potěše ředitelů společnosti Quebec Hydro Power.

Po zvolení do funkce ministerského předsedy Kanady to byla jeho první návštěva hydroelektrárny, čemuž odpovídaly i jeho otázky vedením závodu předem očekávané.

„Kolik elektrické energie vyrábí každý generátor?“

Generální ředitel Percival Stuckey vystoupil z hloučku ostatních ředitelů. „Pět set tisíc kilowattů, pane ministerský předsedo.“

Sarveux přikývl a lehkou grimasou vyjádřil své uznání. Toto gesto, které se vědomě naučil, se ukázalo být velmi užitečné během volební kampaně do úřadu.

Sarveux byl pohledný muž a to jak v očích mužů, tak i žen a mohl by v tomto ohledu asi s úspěchem vyhrát nad Johnem F. Kennedym nebo nad Anthonym Edenem. Jeho světle modré oči vyzařovaly hypnotickou sílu a jeho ostře řezané rysy zvýrazňovaly husté šedivé vlasy, upravené sice v módním, ale pohodlném, až sportovním zástříhu. Jeho trénované pohledné tělo bylo snem každého krejčího. On sám však nepoužíval služeb krejčích a dával přednost konfekci. I toto byla jedna z vlastností, kterými si získával oblibu u svých voličů.

Jako kompromisní kandidát mezi liberální stranou pro nezávislou Kanadu a francouzsky mluvící stranou Quebecanů Party Québécoise balancoval jako na visutém laně první tři roky v úřadě, kdy se mu podařilo udržet stát před rozpadnutím. Sarveux sám sebe považoval za druhého Lincolna bojujícího za jednotný, nerozdělený stát. Udržet radikální separatisty pod kontrolou se mu podařilo jedině hrozbou použití ozbrojených sil. Jeho úpěnlivá snaha vytvořit silnou centrální vládu však postupně dopadala na stále větší množství hluchých uší.

„Chtěl byste se podívat do energetického dispečinku?“ navrhl další program otázkou ředitel Stuckey.

Sarveux se obrátil ke svému hlavnímu tajemníkovi. „Jak jsme na tom s časem?“

Ian Jeffrey, muž s vážným výrazem, ještě ani ne třicátník, se podíval na hodinky. „Už nám nezbývá moc času, pane ministerský předsedo. Za třicet minut máme být na letišti.“

„Myslím, že další prohlídku můžeme trochu zrychlit,“ usmál se Sarveux. „Bylo by škoda nechat si tady ujít něco zajímavého a důležitého.“

Stuckey přikývl a pokynul ke dveřím výtahu. Sarveux s doprovodem vystoupil z výtahu deset podlaží nad strojovnou před dveřmi s nápisem JEN S OSOBNÍM BEZPEČNOSTNÍM PRŮKAZEM. Stuckey sundal ze šňůry kolem krku plastický průkaz a zasunul ho do mezery pod klikou dveří. Pak se obrátil k návštěvníkům.

„Džentlmeni, budete muset prominout, ale s ohledem na stísněné prostory v energetickém dispečinku může tam se mnou vstoupit pouze ministerský předseda.“

Muži Sarveuxovy ochranky začali protestovat, on je ale sám mávnutím ruky umlčel a prošel dveřmi za Stuckeyem. Spolu pak sešli dlouhou chodbou k dalším dveřím, kde se postup s průkazem opakoval.

Energetický dispečink elektrárny byl opravdu prostorově malý a spartánsky zařízený. Před dispečerským stolem plným světel a vypínačů seděli čtyři dispečeri a upřeně hleděli na přístrojové desky s číselníky a měřidly, zabudované do čelní stěny. Kromě řady televizních monitorů visících ze stropu byly jediným dalším inventářem židle obsazené dispečery.

Sarveux se se zájmem rozhlížel. „Zdá se mi až neuvěřitelné, že tak strašné množství energie může být kontrolováno jen čtyřmi muži a tak neokázalým množstvím zařízení.“

„Dvě podlaží pod námi jsou počítače, které ovládají celý závod i převodní stanice,“ vysvětloval Stuckey. „Provoz je zautomatizovaný z devadesáti devíti procent. To, co vidíte tady, pane Sarveuxi, je ruční monitorovací systém čtvrté úrovně, který může nahradit počítače v případě jejich poruchy.“

„Takže lidský činitel má přece jen jakýs takýs podíl na řízení,“ řekl s úsměvem Sarveux.

„Naše mozky ještě nezakrněly úplně,“ reagoval s úsměvem Stuckey. „Přece jen zůstalo několik oblastí, kde elektronické vědě nelze plně důvěřovat.“

„Kdy dosáhnete maximálního výkonu?“

„Za několik dní, kdy provoz bude plně uveden do chodu. Pak pokryjeme celé Ontario, Quebec a severovýchod Spojených států.“

V mysli Sarveuxe vzklíčila myšlenka. „Co když se stane nemožné?“

Stuckey se na něho podíval. „Prosím, pane?“

„Porucha, zásah Boží, sabotáž.“

„Provozní zařízení elektrárny nemůže z funkce vyřadit nic menšího než silné zemětřesení. Ojedinelé poškození nebo poruchu obejdeme jedním ze dvou náhradních systémů. Pro případ, že by selhaly i ony, máme k dispozici ruční ovládání.“

„A co útok teroristů?“

„I takovou hrozbu jsme brali v úvahu,“ řekl sebejistě Stuckey. „Naše elektronické bezpečnostní zařízení je zázrakem pokročilé technologie, nemluvě o tom, že kromě toho máme strážní jednotku o síle pěti set mužů. Nu, a do dvou měsíců sem nastoupí elitní vojenský útočný oddíl.“

„A co když někdo přeruší elektrický proud?“

„To jednotlivec není schopen udělat.“ Stuckey zavrtěl udiveně hlavou. „K vypnutí elektrické energie je třeba všech mužů v této místnosti, včetně mne. Ani dva ani tři to sami neudělají. Každý máme při tom jiný úkol, vzájemně své úkoly neznáme. Nic nebylo přehlédnuto.“

Avšak Sarveux si tím tak zcela jistý nebyl.

Natáhl ruku. „Bylo to impozantní.“

Foss Gly byl úzkostlivě puntičkářský ve výběru způsobu a místa k zavraždění Charlese Sarveuxe. Každá možná komplikace či nedostatek, i sebenepatrnější, byly vzaty v úvahu a ihned bylo učiněno protiopatření. Pečlivě změřen byl nejen úhel stoupání letadla, ale i jeho rychlost. Mnoho dlouhých hodin se přípravě útoku věnovalo na schůzkách, dokud si Gly nebyl jistý, že soukolí spiknutí s dokonalou přesností zapadá do sebe.

Za místo útoku bylo vybráno golfové hřiště jednu míli od jihozápadního konce hlavní rozjezdové dráhy letiště James Bay. Podle pečlivého Glyova odhadu vládní letadlo ministerského předsedy na tomto místě dosáhne výšky 1500 stop při rychlosti 180 uzlů za hodinu. K útoku měly být použity dva, v Británii vyrobené, ruční odpalovače raket země-vzduch, ukradené z armádního arzenálu ve Val Jalbert. Byly to solidní výrobky, jeden vážil nabitý třicet liber a pro případ nutného uschování ho bylo možné po rozebrání snadno ukrýt v turistickém batohu.

Celý, od začátku do konce pečlivě promyšlený plán byl ve své účinnosti klasický. Nevyžadoval víc než pět mužů, včetně tří do role přespolních lyžařů oblečených mužů čekajících na golfovém hřišti a jednoho na vyhlídkové terase pro diváky. Tento pozorovatel byl vybaven vysílačkou. Po odpálení raket naváděných na cíl infračerveným zářením útočná skupina na lyžích nenápadně dojde k opuštěné klubovně a odjede v dodávce s pohonem na čtyři kola, hlídané na parkovišti pátým mužem.

Zatímco Gly prozkoumával dalekohledem oblohu, jeho spoluspiklenec smontoval odpalovače raket. Zlehka padající sníh zmenšil viditelnost na třetinu míle.

Mělo to výhodu i nevýhodu.

Bílá záclona sice zakryje jejich počínání, poskytne jim však jen málo drahocenných vteřin k zacílení a k výstřelu na rychle se pohybující cíl, viditelný jen v krátkém okamžiku. Gly sledoval právě startující letadlo společnosti British Airways a sledoval dobu, po kterou je viditelné, než zmizí ve sněhové zácloně. Napočítal sotva šest vteřin. To není moc dobré, pomyslel si vztekle. Naděje na dva přímé zásahy se pohybovala na ostří břitvy.

Když smetl sníh z husté hřívy jako písek světlých vlasů a spustil ruku s dalekohledem, odkryl brunátnou tvář. Na první pohled byla klukovsky přitažlivá se sympatickýma hnědýma očima a odhodlanou bradou, při bližším pohledu však veškerou pozornost na sebe strhával jeho nos. Velký a v nespočetných brutálních bitkách v zapadlých uličkách deformovaný trůnil mezi tvářemi v jakési podivné kráse ve své ohyzdnosti. Ženy to kupodivu z nějakého nevysvětlitelného důvodu považovaly za přitažlivé, dokonce sexy.

Malý přijímač v kapse saka ožil pípáním. „Tady je Dispatch se zprávou pro Fielda Foremana.“

Zmáčkl knoflík. „Tak do toho, Dispatchi.“

Claude Moran, jako třtina tenký, dolíčky po neštovicích podřobaný marxista, pracující jako tajemník pro generálního guvernéra, si srovnal sluchátka a začal tiše mluvit do mikrofonu na klopě. Současně vyhlížel na letovou dráhu oknem na vyhlídkové terase.

„Mám ten náklad trubek, Fielde Foremane. Jste připraven je převzít?“

„Řekněte kdy,“ odpověděl Gly.

„Jakmile četa v docích vyloží lodní zásilku ze Států, brzy nato přijede nákladní vůz.“

Tento nevinně znějící rozhovor byl připraven k zmatení každého, kdo by se náhodou naladil na stejnou frekvenci. Gly si Moranovy nesmyslné žvásty vyložil tak, že letadlo ministerského předsedy bude startovat jako druhé za tryskovým dopravním letadlem společnosti American Airlines.

„Okay, Dispatchi. Dejte mi vědět, kdy nákladní vůz odjede z doku.“

Gly nepociťoval vůči Charlesi Sarveuxovi žádnou osobní nenávist. Ministerský předseda pro něho byl pouhým jménem v novinách. Gly dokonce ani nebyl Kanadán.

Narodil se ve městě Flagstaff ve střední Arizoně jako následek opilého páření profesionálního zápasníka s mladistvou dcerou okresního šerifa. Jeho dětství bylo děsivou noční můrou stálého utrpení a bolesti z dědečkova bičování. Aby mohl přežít, musel se Gly stát silným a odolným. Pak přišel den, kdy šerifa ubil k smrti a utekl ze státu. Od té doby nikdy nepřestal bojovat o život. Začal okrádáním opilců v Denveru, pak vedl partu zlodějů aut v Los Angeles a v Texasu přepadával cisternové vozy s benzínem.

Gly sám sebe nepovažoval za úkladného vraha. Mnohem raději si nechal říkat koordinátor. Stal se z něho muž, který byl zván vždy, kdy všichni ostatní neuspěli; získal si pověst chladnokrevného, zdatného muže.

Moran na vyhlídkové terase přiblížil tvář těsně k oknu, až se mu dech začal srážet na skle. Sarveuxovo letadlo se objevilo na pojížděcí dráze vedoucí ke hlavní vzletové dráze, díky hustému sněžení však brzy zmizelo z dohledu.

„Fielde Foremane.“

„Ano, Dispatchi.“

„Moc mne to mrzí, ale kvůli papírování vám nemohu říci přesný čas, kdy trubky dorazí.“

„Rozumím,“ odpověděl Gly. „Zavolejte mne po obědě,“

Moran už neodpověděl. Pohyblivým schodištěm sjel do hlavní haly, vyšel ven a přivolal taxi. Když si jako přepych dovolil na zadním sedadle jednu cigaretu, uvažoval, jak vysoký úřad by měl v nové vládě Quebecu za své služby požadovat.

Na golfovém hřišti se Gly obrátil k mužům u odpalovačů raket už zhruba namířených a připravených k palbě. V pokleku na sněhu měli oči přitisknuté k čočkám mířidel.

„Ještě jeden start, při dalším už ale dobře miřte,“ připomněl.

Teprve po pěti minutách Gly uslyšel z dálky burácení tryskových motorů s námahou zvedajících letadlo ze zasněženého asfaltu. Snažil se prohlédnout bílou stěnou s jistotou, že v dohledu uvidí mihnout se červenomodré znaky amerického dopravního letadla.

Příliš pozdě poznal, že letadlo hlavy státu dostalo přednost před linkovým letem. Příliš pozdě, sněhovou clonou už začal probleskovat známý červenobílý znak kanadského javoru.

„To je Sarveux!“ zařval. „Palte, proboha, palte!“

Oba muži zareagovali okamžitě a s rozdílem necelé vteřiny zmáčkli spouště. První trhnutím zamířil mířidla na letadlo, ale raketa vyletěla prudce nahoru a ve velkém oblouku se dostala za ocasní část letadla, příliš daleko od tepla vydávaného motory. Druhý muž vypálil s větší rozvahou. Asi sto yardů sledoval okna pilotní kabiny a teprve pak vypálil.

Rízená hlavice směřovala k výfukům motorů na pravé straně letadla, zasáhla cíl a odtrhla zadní část turbíny. Dlouho po zmizení letadla z dohledu muži na zemi uslyšeli tlumený výbuch. Netrpělivě čekali náraz letadla na zem, ale vysoký tón motorů pokračoval

nerušeně dál. Rychle rozebrali odpalovací zařízení a na lyžích utíkali k parkovišti. Brzy splynuli s dopravním ruchem na dálnici James Bay Ottawa.

Gondola vnějšího motoru vybuchla, listy turbíny se utrhy, prorazily kapotu motoru a jako granát vrazily do vnitřního motoru, roztrhaly olejové potrubí a těžce poškodily druhý kompresor.

Uvnitř pilotní kabiny se rozezněl hlásič požáru, pilot Ray Emmett zavřel škrticí klapku a stiskl tlačítko uvádějící v činnost freonové hasicí přístroje. Druhý pilot Jacki May zběžně prohlédl pokyny pro havarijní případy.

„Volám věž v James Bay, tady Kanada Jedna. Máme problém, vracíme se zpátky,“ hlásil nevzrušeně Emmett.

„Hlásíte tísňový stav?“ ozval se rutinně dispečer.

„Ano.“

„Uvolníme přistávací dráhu dvacet čtyři. Jste schopni přistát normálně?“

„Nikoli, James Bay,“ odpověděl Emmett. „Dva motory stojí, jeden hoří. Doporučuji uvést všechna bezpečnostní opatření do nejvyšší pohotovosti.“

„Požární pohotovostní oddíl vyjíždí, Kanado Jedna. Máte volno k přistání. Zlomte vaz.“

Muži na řídicí letištní věži dobře věděli, jak silné duševní napětí prožívá pilot Kanady Jedna, zdrželi se proto jakýchkoliv dalších dotazů.

Letadlo začalo ztrácet rychlost. Emmett ho sklonil, aby zvýšil rychlost aspoň na 210 uzlů a nasadil do širokého oblouku s minimálním klesáním. Naštěstí už nesněžilo tak hustě a viditelnost se zvětšila na dvě míle. Hluboko dole uviděl pole a lákavý konec přistávací dráhy.

Dva členové Kanadské jízdní policie, kteří v zadní části letadla v kabině pro státní hodnostáře dvacet čtyři hodiny denně střežili ministerského předsedu, začali jednat okamžitě po dopadu rakety. Sarveuxe připoutali pevně k sedadlu a kolem něho začali budovat ochranný kryt ze všeho, co nebylo připevněno. Pracovníci předsedova sekretariátu a přítomní reportéři se nervózně dívali na

kouřící motor, který se chvěl tak silně, jako kdyby měl každou vteřinu upadnout.

Hydraulický systém přestal fungovat. May přepnul na ruční ovládání. Oba piloti pak společně zápasili s tuhým řízením. Země se neúprosně blížila. Dva zbylé motory i při plně otevřené škrticí klapce jen s námahou udržovaly ve vzduchu obrovské dopravní letadlo, které už kleslo pod úroveň šesti set stop. Emmet stále nevysunoval podvozek, jen aby zbytečným odporem neztratil ani zlomek drahocenné rychlosti.

Letadlo přelétávalo zelený pás lemující letiště. Vyjde to o vlas. Emmett vysunul kola ve dvou stech stopách. Deset tisíc stop dlouhá přistávací plocha, viditelná průhledem malými plochami čelního skla stíranými rychle se pohybujícími stěrači, začala nabývat na šířce. To už s pneumatikami pouhých šest stop nad zemí přeletěli přes okraj asfaltové dráhy. Emmet a May plnou silou přitahovali řídicí páku. Lehké přistání by se rovnalo zázraku, ve skutečnosti jakékoliv přistání bude zázrakem. Dosednutí bylo tak tvrdé, že tři pneumatiky okamžitě praskly a letadlo nepříjemně zavržalo ve všech nýtech.

Rozbitý motor na pravé straně se utrhł, v podivně krouživém pohybu dopadł na zem, odskočil a zespodu vrazil do křídla, protřhl jeho konstrukci a vnikł do nejkrajnější nádrže na pohonné látky. Pět tisíc galonů paliva okamžitě vybuchlo a obrovská koule plamenů v mžiku zahltila pravou stranu letadla. Emmet přepnul dva pracující motory do zpětného tahu a rval se s otáčivým pohybem letadla doleva. Na všechny strany obrovskou rychlostí létaly malé i velké kusy pryže prasklých pneumatik. Třicet stop planoucího křídla se utrhlo a řítilo se po parkovacím pruhu těsně kolem letadla zaparkovaného na stojánce. Z dálky bylo slyšet ječící sirény záchrannářských vozů, které s blýskajícími červenými světly uháněly za letadlem.

Smrtelně raněné letadlo se jako planoucí meteor řítilo po přistávací dráze a zanechávalo za sebou kusy hořících trosek. Plameny začaly pronikat do trupu, který se začal tavit. Vnitřní teplota dosáhla pekelného žáru. Už jen vteřiny zbývaly, než cestující uhoří zaživa, protože se začala pálit izolace a do chodbičky vnikla mračna kouře. Jeden z členů Kanadské jízdní policie otevřel nouzové dveře

na opačné straně od pronikajícího ohně. Druhý mezitím rozeplnul bezpečnostní pás ministerského předsedy a bez dlouhých cirátů ho přistrčil k otvoru.

Lidé v hlavním předním oddělení nad křídlem umírali, šaty jim doutnaly na těle a plíce jim spaloval nesnesitelný žár. Ian Jeffrey se s křikem dopotácel do pilotní kabiny, kde v bezvědomí klesl na podlahu. Emmet a May si ho nevšimli, protože měli příliš mnoho práce s udržením rozpadávajícího se letadla v přímém směru, zatímco se s burácením řítili k blížícímu se konci dráhy.

Členové Kanadské jízdní policie vystřelili záchrannou únikovou skluzavku, ta však beznadějně vzplála od žhavého úlomku letadla. Když se obrátili, s hrůzou viděli, že přední přepážka hoří jako pochoděň. Jeden z nich jako šílený popadl příkrývku a zabalil ji kolem Sarveuxovy hlavy.

„Přidržte si to!“ zařval.

V následujícím okamžiku vyhodil ministerského předsedu otvorem z letadla.

Pokrývka zachránila Sarveuxovi život. Dopadl na rameno, vykloubil si ho a v přemetech se kutálel po hrubém povrchu dráhy; pokrývka tlumila údery do hlavy. Nohy se mu rozletěly, levá holenní kost se zkroutila a praskla. Skoro třicet metrů se převaloval, než se sklouznutím zastavil. Oblek měl samé cáry, které se krví z mnoha odřenin začaly barvit do ruda.

Emmet a May zemřeli za řídicími pákami. Zahynuli spolu se čtyřiceti dvěma jinými muži a třemi ženami v okamžiku, kdy se dvě stě tun těžké letadlo výbuchem změnilo v planoucí oranžovou a rudou rakev. Dopředná pohybová energie obrovské hořící rakety přispěla k rozmetání trosk letadla po čtvrtině rozjezdové dráhy. Záchranáři zaútočili na apokalyptickou hrůzu, tragédie však už byla dokončena. Zčernalá kostra letadla byla brzy pohřbena pod záplavou bílé pěny. Muži v azbestových oblecích, prohledávající doutnající trosky, se museli vším úsilím bránit zvedání žaludků, když vyhrabávali spálené kusy, které stěží připomínaly lidské bytosti.

Sarveux, omámený a v šoku, zvedl hlavu a nevěřícně zíral na katastrofu.

Zdravotníci ho v prvním okamžiku nepoznali. Teprve pak si jeden klekl a zblízka se na něho podíval.

„Svatá Panenko Maria!“ těžce vyjekl. „To je přece ministerský předseda!“ Sarveux se pokusil odpovědět, snažil se jim něco důležitého, říci. Nevydal však ani hlásku. Zavřel oči a vděčně se propadl do temnoty zapomnění...

Oslivé záblesky a televizní kamery mířily objektivy na jemné rysy Danielly Sarveuxové, prodírající se davem reportérů s mlčenlivým výrazem figury na lodní přídi.

Zastavila se u dveří do nemocniční vstupní haly, ne z ostychu, ale pro efekt. Danielle Sarveuxová nikdy nikam prostě nevstoupila, ona všude vevanula jako monzun². Šířila kolem sebe nepopsatelnou auru, která ženy nutila dívat se na ni s neskrývaným obdivem a závistí. Pokud šlo o muže, ti se vesměs v její přítomnosti cítili jako trpaslíci. V její přítomnosti upadali do klukovských rozpaků i světoví vědci a zkušení státníci.

Ty, kteří Daniellu znali dobře, její sebejisté chování a neochvějná drzost dráždily. Pro obrovské množství lidí se však stala symbolem, tím nejlepším symbolem dávajícím světu najevo, že Kanada není jen národem venkovských dřevorubců.

Vždy se oblékala s oslňující elegancí, ať šla na schůzi nějaké sociální buňky nebo spěchala k posteli těžce zraněného manžela. V běžových, k tělu přiléhajících šatech, na bocích rozstřižených a v perziánovém kabátku v barvě přírodní šedi se mezi reportéry pohybovala se sebejistou živočišnou smyslností. Přes pravé rameno se jí vlnily jako vodopád neuvěřitelně černé vlasy.

S neochvějným klidem ignorovala jak stovky sborově na ni vykřikovaných otázek, tak les k ní napřažených mikrofonů. Cestu k nemocničnímu výtahu jí razili čtyři gargantuovští³ členové Kanadské jízdní policie.

² monzun - občasný vítr vanoucí v oblasti Čínského moře a Indického oceánu a v Africe

³ gargantuovský - připomínající Gargantuua, obra a velikého jedlíka, hlavní postavu satirického díla francouzského spisovatele Fr. Rabelaise

Ve čtvrtém podlaží k ní přistoupil lékař a představil se jako doktor Ericsson.

Podívala se na něho, aniž by mu položila hroznou otázku, která ji tak tížila. Ericsson předpokládal její duševní stav a usmál se na ni svým nejlepším profesionálně uklidňujícím úsměvem. „Stav vašeho manžela je vážný, nikoliv kritický. Na padesáti procentech plochy těla utrpěl odřeniny, neukázaly se však žádné vážné komplikace. Velké ztráty tkáně na rukou se doplní transplantací pokožky. S přihlédnutím ke složitosti a počtu zlomenin je výsledek ortopedických odborníků velmi povzbuzující. Bude však trvat čtyři měsíce, než bude v pořádku.“

V očích vyčetla snahu o útěchu. „Můžete mi slíbit, že Charlie pak bude ve stejném zdravotním stavu jako dříve?“

Její otázka zahnala doktora do kouta. Nerad připustil: „Musím přiznat, že ministerský předseda bude sice lehce, ale trvale kulhat.“

„Předpokládám, že to považujete za menší komplikaci.“

Doktor se střetl s jejím pohledem. „Ano, madam, považuji. Ministerský předseda měl obrovské štěstí. Nemá žádné komplikované vnitřní zranění, duševní i tělesné funkce jsou nedotčené a pokud jde o jizvy, ty časem zblednou a po delší době zmizí. V nejhorším případě bude nosit hůl.“

Úšklebek Danielliných stažených rtů ho překvapil. „Charles s holí,“ řekla cynicky. „Bože, to je něco fantastického.“

„Prosím, madam?“

To kulhání bude mít cenu dvaceti tisíc hlasů, byla odpověď, která se jí mihla hlavou, avšak navenek se s lehkostí chameleóna zatvářila jako znepokojená manželka. „Smím ho vidět?“

Ericsson přikývl a vedl ji ke dveřím na konci chodby. „Anestetikum od operace ještě neodeznělo úplně, bude proto možná mluvit nesouvisle nebo z cesty. Protože trpí bolestí, zkraťte svou návštěvu na co možná nejkratší dobu. Personál pro vás připravil sousední pokoj pro případ, že budete chtít zůstat manželovi nablízku v době jeho rekonvalescence.“

Danielle zavrtěla hlavou. „Podle názorů manželových poradců bude nejlepší, když zůstanu ve vládní rezidenci a jeho jménem pomohu s vyřizováním povinností manželova úřadu.“

„Chápu.“ Otevřel dveře a ustoupil. Kolem postele stálo několik lékařů, ošetřovatelek a bdělý člen Kanadské jízdní policie. Všichni se obrátili a rozdělili se, když vstoupila do pokoje.

Zápach antiseptických prostředků a pohled na Sarveuxovy neobvázané, zarudlé, odřené a krvácející paže jí zvedly žaludek. Na okamžik zaváhala. Manžel ji pootevřenýma očima poznal a jeho rty se zavlnily v nepatrném úsměvu. „Danielle,“ řekl sotva srozumitelně. „Odpusť, že tě neobejmu.“

Danielle poprvé viděla Sarveuxe bez jeho obvyklé, jako brnění vystavované hrdosti. Nikdy nepovažovala za možné, že i on je zranitelný. Nedovedla si srovnat v hlavě, že to polámané, nehybné tělo, ležící na posteli, patří ješitnému muži, s nímž žije deset let. Ta vosková tvář stažená bolestí nebyla tvář, kterou tak dobře znala. Měla pocit, že se dívá na někoho zcela neznámého.

Váhavě vešla dál a lehce ho políbila na obě tváře. Z čela mu odhrnula rozčuchané vlasy, nevěděla však, co má říci.

„Tvoje narozeniny,“ přerušil mlčení. „Propásl jsem tvé narozeniny.“

Zmateně se na manžela podívala. „Ale nejdražší, narozeniny budu přece mít až za několik měsíců.“

Obrátila se k lékaři. „Mluví z cesty.“

Ericsson přikývl. „Následek ještě trvajícího účinku anestetika.“

„Díky Bohu za to, že jsem byl zraněný já a ne ty,“ sotva slyšitelně blouznil Sarveux. „Je to moje chyba.“

„Ne, ne, to přece nebyla tvoje chyba,“ řekla tiše Danielle.

„Silnice byla zledovatělá a čelní sklo mi zakryl sníh. Vůbec jsem neviděl. Do zatáčky jsem vjel příliš rychle a dupl jsem na brzdy. To byla chyba. Ztratil jsem vládu.“

Danielle pochopila. „Před mnoha lety měl autonehodu,“ vysvětlovala Ericssonovi. „Jeho matka zahynula.“

„To není nic neobvyklého. Potlačené zážitky z minulosti se někdy vybavují.“

„Charlesi,“ řekla. „Ted' si musíš odpočinout. Ráno zase přijdu.“

„Ne, neodcházej.“ Sarveux pohlédl přes manželčino rameno na Ericssona. „Musím s Daniellou mluvit o samotě.“

Ericsson po krátkém zaváhání pokrčil rameny. „Jestli na tom trváte.“ Podíval se na Daniellu. „Prosím, madam, ne však déle než dvě minuty.“

Když všichni odešli, Sarveux chtěl něco říci, dostal však záchvat bolesti.

„Zavolám lékaře,“ řekla polekaně.

„Počkej!“ zasténal se zaťatými zuby. „Mám nějaké instrukce.“

„Ted ne, můj nejdražší. Později, až budeš silnější.“

„Projekt zátoky James Bay.“

„Ano, Charlesi,“ podvolila se. „Projekt zátoky James Bay.“

„Řídící kabina nad generátorovou, zvýšit zabezpečení. Řekni to Henrimu.“

„Komu?“

„Henrimu Villonovi. On už bude vědět, co má dělat.“

„Zařídím to, Charlesi, slibuji.“

„Kanaďe hrozí obrovské nebezpečí, jestli to nějakí nemorální lidé objeví.“ Tvář zkřivenou bolestí zabořil hluboko do polštáře a zasténal.

Danielle se nevydržela dívat na jeho utrpení. Pokoj se s ní začal otáčet. Zakryla si rukama tvář a ustoupila od postele.

„Max Roubaix.“ Dýchal těžce, přerušovaně. „Řekni Henrimu, ať se poradí s Maxem Roubaixem.“

Danielle to už nemohla déle vydržet. Otočila se a utekla na chodbu.

Dr. Ericsson seděl za stolem a studoval záznam o průběhu Sarveuxovy léčby, když do kanceláře vstoupila vrchní sestra. Na stůl položila šálek kávy a tácek s koblihami.

„Divadlo pro veřejnost začne za deset minut, pane doktore.“

Ericsson si protřel oči a mrkl na náramkové hodinky. „Mám dojem, že ti reportéři jsou čím dál tím nervóznější a nedočkavější.“

„Spíš rozlícenější,“ řekla sestra. „Kdyby je kuchyň neustále něčím nekrmila, tak by nám asi zbořili budovu.“ Odmlčela se a rozevěla zip vaku s oděvem. „Manželka vám tu nechala čisté šaty a košili. Velice jí záleží na tom, abyste před kamerami vypadal co

nejlépe, až budete veřejnost seznamovat se zdravotním stavem ministerského předsedy.“

„Je nějaká změna?“

„Klidně odpočívá. Dr. Munson mu okamžitě po odchodu madam Sarveuxové podal narkotikum. Je to hezká žena, ale nemá dobrý žaludek.“

Ericsson si vzal koblihu a bez zájmu se na ni díval. „Určitě jsem se musel zbláznit, když jsem se nechal přemluvit a tak brzy po operaci jsem ministerskému předsedovi podal povzbuzující prostředek.“

„Proč na to tak naléhal?“

„To nevím.“ Ericsson vstal a svlékl si plášť. „Ať k tomu měl ale jakýkoliv důvod, jeho blouznění bylo přesvědčivé.“

Danielle vystoupila z šoférem řízeného RollsRoyce a zadívala se na rezidentské sídlo kanadského vůdce. Podle jejího názoru byl exteriér třípodlažní kamenné budovy stejně chladný a morbidní jako ovzduší románů Emily Bronteové. Přešla dlouhou, tradičním nábytkem zařízenou předsíní s vysokým stropem, po širokých schodech vystoupila do patra a vešla do své ložnice.

Tento pokoj, který jí Charles jako jediný dovolil vymalovat podle jejího vkusu, se stal jejím útočištěm. V paprsku světla z koupelny bylo vidět na posteli nějakou hromadu. Zavřela dveře do předsíně a se strachem svírajícím jí žaludek se o ně opřela.

„Ty ses musel zbláznit, žeš přišel sem,“ řekla.

V šeru zasvítily zuby. „Rád bych věděl, kolik jiných manželek po celé zemi říká přesně stejná slova dnes večer svým milencům.“

„Členové Kanadské jízdní policie hlídají přece rezidenci.“

„Jsou to loajální Francouzi, kteří byli náhle raněni slepotou a hluchotou.“

„Musíš okamžitě odejít.“

Hromada na posteli se změnila v nahého muže stojícího na posteli. Napřáhl ruce. „Pojď ke mně, má nymphe.“

„Ne, tady ne,“ v jejím chraplavém hlase však byla slyšet vzrůstající vášně.

„Nemáme se čeho bát.“

„Charles žije!“ znenadání vykřikla. „Cožpak to nechápeš? Charles pořád ještě žije!“

„Já vím,“ řekl nevzrušeně.

Péra postele zavržala, když sestoupil z postele na podlahu a přešel po koberci. Měl po letech tvrdého tréninku impozantní tělo s obrovskými, až předimenzovanými svaly, symetricky rozloženými a vlnícími se pod kůží. Zvedl ruku, prohrábl si vlasy a stáhl paruku. Lebku měl oholenou právě tak jako každý centimetr svého těla. Nohy, prsa i oblast genitálií svítily hladkostí. Uchopil a pevně sevřel hlavu Danielly a tvář jí přitiskl ke svým prsním svalům. Cítila pižmovou vůni oleje, kterým se natíral vždy před milováním.

„Nemysli na Charlese,“ poroučel jí. „Ten už pro tebe neexistuje.“

Cítila živočišnou sílu vyvěrající z jeho pórů. Mysl už jí přetékala horoucí smyslnou žádostivostí k tomuto bezvlasému živočichu. Vzrušení v jejím klíně vzrůstalo, až mu klesla do náručí.

Napůl rozevřenými závěsy sluníčko dopadalo na dvě propletená těla na posteli. Danielle ležela s prsy kolem holé hlavy, černé vlasy měla rozprostřené na polštáři. Několikrát hladkou lebku políbila a položila na polštář. „Teď už musíš jít,“ řekla.

Natáhl se přes břicho Danielly a obrátil budík ke světlu. „Osm hodin. To je ještě příliš brzy. Odejdu kolem desáté.“

V očích Danielly se zaleskla obava. „Všude se rojí reportéři. Měls odejít už před několika hodinami, dokud byla tma.“

Zívl a posadil se. „Desátá hodina dopolední je ta nejsprávnější hodina pro návštěvu starého, bezúhonného rodinného přítele. Mého pozdního odchodu si nikdo nevšimne. Ztratím se v davu starostlivých členů parlamentu, kteří budou v tu dobu přicházet, aby ve chvílích úzkosti nabídli manželce ministerského předsedy své služby.“

„Ty jsi ale mizera,“ řekla a přes ramena si přetáhla zmuchlanou pokrývku. „V jednom okamžiku vášnivý a milující, v následujícím chladnokrevný a vypočítavý.“

„Jak ženy dovedou po ránu měnit náladu. Zajímalo by mne, jestli bys byla stejně krutá, kdyby Charles při leteckém neštěstí zahynul.“

„Bylo to dokonale zfušované,“ odsekla zlostně.

„Ano, bylo to zfušované,“ připustil a pokrčil rameny.

Na tváři Danielly se objevil odhodlaný výraz. „Quebec se stane nezávislým socialistickým národem pouze tehdy, když Charles bude ležet v hrobě.“

„Kvůli tomu chceš, aby tvůj manžel zemřel?“ zeptal se nedůvěřivě. „Změnila se tvá láska v takovou nenávist, že se pro tebe nestal ničím jiným, než objektem hodným zavraždění?“

„Lásku jsme nikdy nepoznali.“ Z krabice na stolku u postele vytáhla cigaretu a zapálila ji. „Charles od úplného začátku o mne projevoval zájem jedině pokud jsem mu mohla být nějak politicky prospěšná. Společenské postavení mé rodiny mu zaručilo vstup do společnosti. Jeho ctižádostivou potřebu jsem uspokojila leskem šterlinků a způsobem života. Pro Charlese jsem nikdy nebyla ničím jiným, než pouhým nástrojem ke zvýšení jeho osobní prestiže před veřejností.“

„Tak proč ses za něho provdala?“

Zatáhla z cigarety. „Řekl, že jednoho dne bude ministerským předsedou a já mu uvěřila.“

„Nu a?“

„Příliš pozdě jsem poznala, že Charles není schopen lásky či citového vzplanutí. Kdysi jsem se snažila vyvolat u něho vášnivě reakce. Teď se schoulím, kdykoliv se mne dotkne.“

„V televizi jsem sledoval tiskovou konferenci v nemocnici. Interviewovaný lékař líčil, jak tvoje úzkostlivá starost a zájem o Charlese dojala srdce zdravotnického personálu.“

„To byla jen otázka dokonalého herectví.“ Zasmála se. „V tom jsem opravdu dobrá, protože mám za sebou deset let praxe a nacvičování.“

„Řekl ti Charles během návštěvy něco zajímavého?“

„Nic, co by dávalo smysl. Právě ho přivezli z pokoje intenzivní pooperační péče. Byl ještě pod vlivem anestetika. Většinou plácal nesmysly, hrabal se v minulosti, hlavně ve vzpomínce na autonehodu, při níž zahynula jeho matka.“

Milenec Danielly vyklouzl z postele a vešel do koupelny. „Alespoň nevykecal nějaké státní tajemství.“

Potáhla z cigarety a nozdrami vypouštěla kouř. „Možná vykecal.“

„Pokračuj,“ zvolal z koupelny. „Slyším tě.“

„Mám ti od něho vyřídit, abys zvýšil bezpečnost v James Bay.“

„Vyložený nesmysl.“ Zasmál se. „Je tam dvojnásobný počet strážných, jsou schopní ochránit každý čtvereční centimetr.“

„Nemyslel v celém objektu. Pouze v řídicí kabině.“

Přistoupil ke dveřím a ručníkem si utíral holou lebku. „V jaké řídicí kabině?“

„Nad generátorovnou, myslím, řekl.“

Zatvářil se nechápavě. „Vyslovil se podrobněji?“

„Pak blábolil něco o obrovském nebezpečí pro Kanadu, jestli to nějakí nemorální lidé objeví.“

„Ano, ale co mají objevit?“

Bezmocně mávla rukou. „Kvůli bolesti přestal mluvit.“

„To bylo všechno?“

„Ne, chtěl, aby ses poradil s nějakým Maxem Roubaixem.“

„S Maxem Roubaixem?“ opakoval nechápavě. „Jsi si jistá, že řekl toto jméno?“

Upřeně se zahleděla na strop a snažila se vybavit chvíli, kdy Charles to jméno vyslovil. Pak přikývla. „Ano, jsem si jistá.“

„To je zvláštní.“

Hluboce zamyšlený se vrátil do koupelny, postavil se před vysoké zrcadlo do pózy v žargonu kulturistů známé jako vakuum. Vydechováním a nadechováním rozšířil hrudní koš, až bylo vidět pod kůží všechny cévy. Hrudník pak otočil do strany, levou ruku položil na pravé zápěstí a paži přitiskl k horní části trupu.

Henri Villon studoval svůj obraz s kritickým zaujetím. Jeho tělesná kondice byla tak ideální, jak to jen fyzicky bylo možné. Pak se zahleděl na ostře řezané rysy tváře, na římský nos a na neurčitě šedé oči. Když povolil svaly ve tváři, rysy démonicky zpřísněly. Jako kdyby se pod krásnou mramorovou sochou skrýval surový barbar.

Ani manželka a dcera Henriho Villona, ani jeho kolegové v Liberální straně, ani polovina obyvatel Kanady by v těch nejdivočejších snech neuvěřili, že vede dvojí život. Vážený člen parlamentu a ministr vnitřních záležitostí před veřejností, se jako

duch dovedl obratem změnit v tajného šéfa radikálního hnutí Free Quebec Society, usilujícího o úplnou nezávislost francouzského Quebecu.

Danielle, zabalena do prostěradla jako do tógy, přišla za Henrim a pohládila jeho bicepsy. „Ty ho znáš?“

Uvolnil se, nadechl se a pomalu vydechl. „Roubaixe?“

Přikývla.

„Jen z doslechu.“

„Kdo to je?“

„Měla by ses na něho ptát v minulém čase,“ řekl, uchopil hnědovlasou, po stranách prošedivělou paruku a nasadil si ji na lebku. „Pokud mi paměť dobře slouží, Max Roubaix byl masový vrah, který se před sto lety houpal na šibenici...“

Únor 1989, Princeton, New Jersey

Heidi Milliganová nezapadala mezi studenty ve skupinkách sedících kolem stolů v čítárně princetonské univerzity. Její půvabné štíhlé tělo měřící šest stop od manikúrou pěstěných nehtů na prstech u nohou po kořeny přírodních popelavě blond vlasů zdobila na míru šitá uniforma korvetní kapitánky námořnictva.

Pro pilně studující mládence v místnosti se stala vítaným zpestřením. Pudově cítila, že ji hoši ve svých představách svlékají až na kůži. Ale od doby, kdy překročila třicítku, jí to bylo lhostejné, i když někdy zase ne tak úplně.

„Zdá se, že jste jedním z dalších ponocníků, korvetní kapitánko.“

Heidi se podívala do vždy usměvavé tváře Mildred Gardnerové, důstojné vedoucí archivářky univerzitního archívu.

„Jakých ponocníků?“

„No, přece těch, kteří studují do pozdních nočních hodin. V dobách mého studia jsme tomu říkali pálení pľnočního petroleje.“

Heidi se naklonila dozadu. „Musím využít i sebekratší chvílky, abych mohla pracovat na své dizertaci.“

Devětačtyřicetiletá Mildred odfoukla z očí ofinu svého pážecího účesu a posadila se. „Tak půvabná dívka, jako jste vy, by neměla

trávit celé noci studiem. Měla byste si nalézt nějakého prima muže a užívat života.“

„Života budu užívat, až se můj doktorát stane historií.“

„Nechce se mi věřit, že by vás do extáze uvedl papír dosvědčující, že jste PhDr.“

„To nevím, možná mne vzruší, když uslyším někoho říkat dr. Milliganová,“ zasmála se Heidi. „Jenže chci-li se dočkat povýšení, musím mít akademickou hodnost.“

„Dělá to na mne dojem, jako byste ráda soutěžila s opačným pohlavím.“

„Pohlaví s tím nemá vůbec nic společného. Mou jedinou láskou je válečné námořnictvo. Je na tom snad něco špatného?“

Mildred gestem kapitulovala. „Nemá význam se přít s tak rozhodnou ženou a navíc s tvrdohlavou námořniczkou.“ Vstala a zadívala se na doklady rozházené po stole. „Mohu vám něčím posloužit z regálů?“

„Prozkoumávám doklady a korespondenci Woodrowa Wilsona⁴, které v jeho funkčním období měly něco společného s válečným námořnictvem.“

„To musí být strašně nezajímavé. Proč právě toto?“

„Dalo by se říci, že mne fascinuje důkladné zpracování jedné nevyjasněné vedlejší dějinné události.“

„Chcete tím říci, že jde o událost, kterou dosud žádný muž prozíravě neprozkoumal dřív.“

„To jste řekla vy, ne já.“

„Nezávidím mládenci, který se s vámi ožení,“ řekla Mildred. „Po příchodu z práce domů bude muset soutěžit v přetlačování paží. Ten, kdo prohraje, uvaří večeři a umyje nádobí.“

„Šest let jsem byla vdaná. Za plukovníka námořní pěchoty. Jizvy mám dodnes.“

„Fyzické, nebo duševní?“

„Oboje.“

Mildred skončila rozhovor na toto téma, podívala se na lepenkovou krabici s doklady a zkontrolovala číslo pořadače. „To je

⁴ Thomas Woodrow Wilson 1856-1924, dvacátý osmý prezident USA

asi ono. Ten pořadač obsahuje mnoho Wilsonovy korespondence s námořnictvem.“

„Vybrala jsem z nich, co se dalo,“ řekla Heidi. „Nenapadá vám, kde by mohlo ještě něco být?“

Mildred se nepřítomně zahleděla. „Nepatrná možnost by tu snad přece jen byla. Dejte mi na to deset minut.“

Už za pět minut se vrátila s jinou krabicí plnou dokladů. „Nezveřejněné materiály, dosud nekatalogizované,“ řekla se samolibě důležitým zazuběním. „Možná by stálo za to se na ně mrknout.“

Heidi začala prohlížet zažloutlé dopisy. Většina byla napsána prezidentovou vlastní rukou. Byly tam: rada třem dcerám, vysvětlení stanoviska proti politické organizaci demokratické strany Tammany Hall⁵ Williama Jenningse Bryana na výroční schůzi Demokratické strany v roce 1912, osobní poselství první ženě Ellen Louise Axsonové a druhé ženě Edith Bolling Galtové.

Patnáct minut před zavírací dobou Heidi rozložila dopis adresovaný ministerskému předsedovi Británie Herbertu Henrymu Asquithovi⁶. Byl pokrčený, jako kdyby ho někdo zmačkal s úmyslem ho vyhodit. Datován byl 4. června 1914. Odpověď u něho nebyla. Byl to však jen náznak, že dopis asi nebyl nikdy odeslán. Dala se do čtení úhledného rukopisu.

Milý Herberte.

S ohledem na to, že formálně podepsané exempláře naší dohody jsou zřejmě ztracené a vzhledem ke zlostným kritikám, kterými vás zahrnují členové vašeho kabinetu, bylo by asi lepší, kdyby naše dohoda nikdy nespátřila světlo světa. Protože oficiálně ještě nevyšla najevo, dal jsem tajemníkovi pokyn zničit všechny zmínky o našem paktu. Je to neobvyklý krok a přiznám se, že jsem k němu přistoupil s pocitem jistého zdráhání, je však oprávněný, protože moji krajané

⁵ Tammany Hall – politická organizace Demokratické strany ve městě New Yorku, založena 1789 jako bratrská společnost, spojená s korupcí a zneužíváním moci

⁶ Herbert Henry Asquith 1852-1928, první hrabě Oxfordu a u Asquithu, britský státník, ministerský předseda 1908-1916

jsou sobečtí a nikdy by nezůstali v dobrovolné nečinnosti, kdyby s jistotou zjistili, že

Další řádek byl následkem přeložení papíru zcela nečitelný. Dopis pokračoval novým odstavcem.

Na žádost sira Edwarda a se souhlasem Bryana⁷ jsem finanční prostředky převedené vaší vládě z naší státní pokladny zapsal jako půjčku.

Váš přítel Woodrow Wilson

Heidi chtěla dopis odložit, poněvadž v něm nebyla žádná zmínka o námořnictvu, její zvědavost však upoutala slova ‘zničit všechny zmínky o našem paktu’.

Asi minutu se na ně upřeně dívala. Po dvou letech podrobného a hlubokého studia nabyla pocitu, že Woodrowa Wilsona poznala tak dobře, jako kdyby to byl její oblíbený strýc. V žádném z jeho dřívějších projevů, ať ústních či písemných, za celou dobu jeho setrvání ve veřejné funkci však nenašla ani náznak myšlení připomínající politický skandál Watergate z roku 1972.

Výstražné znamení oznamovalo, že do zavření archivu schází deset minut. Rychle dopis opsala do žlutého poznámkového bloku. Pak všechny doklady vrátila do obou krabic na stole.

„Narazila jste na něco užitečného?“ zeptala se Mildred.

„Jen nepatrný závan kouře tam, kde jsem ho vůbec nečekala,“ odpověděla neurčitě Heidi.

„Kam půjdete odtud?“

„Do Washingtonu. do Státního archivu.“

„Tak mnoho štěstí. Doufám, že tam najdete něco, s čím uděláte díru do světa.“

„Co tím chcete říci?“

„No, že objevíte dříve přehlédnuté vzácné informace.“

Heidi pokrčila rameny. „Člověk nikdy neví, co může náhodou vyplavat na povrch.“

Původně se Wilsonovým dopisem nechtěla zabývat a zjišťovat jeho význam.

⁷ William Jennings Bryan 1860-1925. – politický vůdce

Teď však, když nahlédla do jakési miniskuliny, usoudila, že bude stát za to tu skulinu rozšířit a podívat se lépe.

Archivář Senátu se opřel o opěradlo židle. „Lituji, korvetní kapitánko, ale tady v podkroví Capitolu⁸ nemáme místo pro skladování kongresových dokladů.“

„Chápu,“ řekla Heidi. „Vy se specializujete jen na staré fotografie.“ Jack Murphy přikývl. „Ano, máme tady poměrně rozsáhlou kolekci fotografií souvisejících s vládními akcemi sahajícími daleko do minulosti až do roku osmnáct set čtyřicet.“ Nervózně si hrál s těžátkem na stole. „Pokusila jste se nalézt něco v Národním archivu? Tam mají pozoruhodnou pokladnici materiálů.“

„Byla to zbytečná námaha,“ pokrčila Heidi rameny. „Nenašla jsem tam nic, co by souviselo s mým pátráním.“

„Co je předmětem vašeho pátrání?“

„Zajímám se o mezinárodní smlouvu mezi Anglií a Amerikou. Je možné, že u jejího parafování mohl být pořízen nějaký snímek.“

„Takových snímků tu máme úplnou záplavu. Víte, prezident, který by nezavolal umělce nebo fotografie, aby zvětčili podepisování mezinárodní smlouvy, se bude muset teprve narodit.“

„Nemohu vám však říci nic víc, než že k tomu došlo někdy během prvních šesti měsíců roku devatenáct set čtrnáct.“

„Na něco takového si vůbec nevzpomínám,“ řekl zamyšleně Murphy. „Rád se po tom podívám; může to trvat jeden nebo dva dny. Musím dokončit několik už dříve naplánovaných pátrání.“

„To je jasné. Děkuji vám.“

Najednou se Murphy zarazil a tázavě se na Heidi podíval. „Hrozně divné je, že jste o angloamerické mezinárodní smlouvě v úředním archivu nenašla ani stopu. Máte to ověřené, nebo aspoň nějaký odkaz?“

„Našla jsem dopis napsaný prezidentem Wilsonem ministerskému předsedovi Asquithovi. Zmiňuje se v něm o formálně parafované mezinárodní dohodě.“

⁸ *Kapitol – sněmovna Kongresu ve Washingtonu*

Murphy vstal od stolu a doprovodil Heidi ke dveřím. „Mojí pracovníci se pokusí něco nalézt, korvetní kapitánko Milliganová. Jestli nějaká fotografie existuje, určitě ji najdou.“

Heidi seděla v pokoji hotelu Jefferson a v zrcadle kosmetické soupravy se dívala na vrásky kolem očí. S nemilosrdností stárnutí se smířila, snažila si však udržet mladistvě vypadající tvář i tělo. Na těle neměla ani gram zbytečného tuku.

V posledních třech letech musela přetrpět chirurgické odnětí dělohy, rozvod a od května do prosince láskyplný poměr s dvakrát starším admirálem, který nedávno zemřel na infarkt. Heidi vypadala stále plná života, energie a elánu jako v době, kdy jako čtrnáctá ve třídě promovala na vysoké škole v Annapolisu.

Naklonila se k zrcadlu blíž a prohlížela si pár kastilských hnědých očí. Na pravém měla v dolní části duhovky drobnou vadu, malou šedivou skvrnku ve tvaru koláčku. Když měla deset roků a spolužáci se jejímu oku posmívali s poznámkami, že má d'ábelské oko, ošetřující lékař její oko se směšnou pompézností nazval různobarevnou duhovkou. Od té doby se svou odlišností těšila, zvláště později, kdy se chlapcům tato vada zdála být přitažlivá.

Od smrti admirála Waltera Basse nepociťovala potřebu hledat a citově se vázat na jiného muže. Než si stačila uvědomit co dělá, uniformu pověsila do skříně a nastoupila do výtahu. Na sobě měla měděnou barvou hrající rozepínací šaty zdobené šafránově žlutou lemovkou, jejíž jeden konec se houpal vpředu, druhý vzadu. To vše podtrhoval hedvábný květ zasunutý do hlubokého výstřihu. Jedinými doplňky kromě kabelky byly dlouhá odstávající kadeř a drahokamy osazené náušnice sahající skoro až k ramenům. Aby jí v mrazivém washingtonském vzduchu nebylo zima, zachumlala se do kožíšku z umělé tmavohnědé a černé lišky.

Vrátný hotelu se na ni s potěšením podíval a otevřel dveře taxi. „Kam to bude?“ zeptal se řidič, aniž by se obrátil. Jednoduchá otázka řidiče ji zaskočila. Z ničeho nic se rozhodla vyjet si do města, vůbec však neuvažovala kam. V nastalé chvilce mlčení jí zakručelo v žaludku.

„Do restaurace,“ vyhrkla. „Můžete mi nějakou hezkou doporučit?“

„Na co byste měla chuť, paní?“

„Ani nevím.“

„Řízek nebo čínskou kuchyň nebo něco mořského. Vyberte si.“

„Mořské ryby.“

„Máte je mít,“ řekl řidič a uvedl do chodu taxametr. „Vím o jedné romantické restauraci s vyhlídkou na řeku.“

„Něco takového potřebuji,“ zasmála se Heidi. „Zní to nadějně.“

Zdalo se, že celý večer bude k ničemu. Sedět při svíčkách, popíjet víno a dívat se na světla Capitolu odrážející se v řece Potomac bez možnosti si s někým popovídat jen prohlubovalo pocit její osamělosti. Nemluvě o tom, že žena večeřící sama je v očích některých lidí něčím zvláštním, společensky nevhodným. Tu a tam zachytila postranní pohledy některých hostů a snažila se domyslet jejich úvahy. Ta určitě přišla na schůzku, kterou ten druhý nedodržel. Nebo, je to žena na tahu, která shání muže do postele? Nebo šlapka, která si udělala krátkou přestávku? Ze všech úvah se Heidi zamlouvala ta poslední.

Do restaurace vešel muž a posadil se dva stoly od Heidi. Ve slabém osvětlení restaurace poznala jen, že je vysoký. Měla velikou chuť si ho prohlédnout lépe, ale vrozená rezervovanost jí nedovolila se obrátit.

Najednou ucítila závan kolínské vody po holení. Někdo stál vedle ní.

„Promiňte, překrásné stvoření,“ zašeptal jí hlas do ucha, „přenesla byste přes srdce, kdybyste ubohému notorickému pijákovi vína koupila skleničku muškátového?“

Vyplašeně zvedla hlavu a široce otevřenýma očima se podívala na vetřelce.

Tvář dotěrného muže se ztrácela ve stínu. Nezvaný host obešel stůl a posadil se proti ní. Vlasy měl černé, husté a světlo svíček se odráželo v laskavých, zelenomodrých očích. Tvář měl počásím ošlehanou a od sluníčka ztmavlou. Tvářil se klidně, jen se na ni díval, jako by čekal na její reakci. Pak se usmál a v tom okamžiku jako by se rozzářila celá místnost.

„Ale, ale, Heidi Milliganová, je možné, že si na mne nepamatujete?“

Příjemný pocit jí projel celým tělem, když ho poznala.

„Pitt! Ach, můj Bože, Dirk Pitt!“

Z náhlého popudu natáhla ruce, uchopila ho za spánky a přitáhla ho k sobě, až se jejich rty setkaly. V Pittových očích se objevil zmatený záblesk a když ho pustila, zvrátil se na židli a nevěřicně zavrtěl hlavou.

„To je úžasné, jak hrozně se člověk může v ženě mýlit. Nečekal jsem nic víc, než potřesení rukou.“

Tváře Heidi zrůžověly. „Přistihl jste mne ve slabé chvílce. S trudnými myšlenkami jsem tu seděla a litovala samu sebe, a když jsem tak najednou uviděla přítele. Nu, myslím, že jsem se nechala až příliš unést.“ Dirk ji vzal za ruce a bez úsměvu je lehce sevřel. „Zpráva o úmrtí admirála Basse mne velice zarmoutila. Byl to dobrý člověk.“

Heidiny oči posmutněly. „Aspoň že se netrápil. Upadl do hlubokého bezvědomí a tiše skončil.“

„Bůhvíjak by se záležitost s letadlem Vixen vyvinula, kdyby se dobrovolně nenabídl ke spolupráci.“

„Vzpomínáte si na naše první setkání?“

„Přijel jsem admirálovi položit několik otázek do hostince poblíž Lexingtonu ve Virginii, kam se uchýlil po odchodu do důchodu.“

„Tehdy jsem vás považovala za jednoho z vládních ouřadů, který ho přišel zase s něčím otravovat. Chovala jsem se k vám hrozně.“

Pitt se na ni mlčky díval. „Byli jste si s admirálem velice blízcí.“

Heidi přikývla. „Žili jsme spolu skoro osmnáct měsíců. Pocházel ze staré školy a k uzavření manželství se nemohl odhodlat. Neustále říkal, že je nesmyslné, aby se mladá žena vázala na muže, který je jednou nohou v hrobě.“

Pitt viděl, že jí do očí stoupají slzy, proto rychle změnil téma. „Smím-li být upřímný, musím konstatovat, že vypadáte jako vysokoškolačka chystající se na první seznamovací vysokoškolský ples.“

„Je to pro mne nesmírná poklona, a přiznávám, že přišla v pravém okamžiku.“ Heidi se napřímila a rozhlížela po hostech u ostatních stolů. „Nerada bych vás okrádala o čas. Jistě tu máte s někým schůzku.“

„Ale nemám, jsem dnes sám a na nikoho nečekám,“ řekl s veselými plamínky v očích. „Chtěl jsem jenom někde v klidu povečeřet, než se pustím do dalšího úkolu.“

„Jsem opravdu ráda, že jsme se tady setkali,“ řekla s jistou ostýchavostí.

„Stačí, když dáte rozkaz a až do svítání budu vaším otrokem.“

Při pohledu na Pitta se vše kolem ní včetně zvuků najednou začalo rozplývat a ztrácet do neznáma.

Stydlivě se zahleděla na ubrus. „Přiznám se, že by se mi to líbilo.“

Když vstoupili do Heidina pokoje, Pitt ji něžně zvedl a odnesl na postel.

„Nehýbej se,“ řekl. „Všechno udělám sám.“

Začal ji velice pomalu svlékat. Nepamatovala si, že by ji někdy některý muž celou svlékal, od náušnic až po střevice. Dotýkal se jí co nejméně a právě to v ní vyburcovalo prudké vzrušení.

Pitt nespěchal. Uvažoval, kolik žen už takovým pomalým svlékáním trápil. Rostoucí žádostivost po ní, rozhořívající se v jeho očích, ji přiváděla do extáze. Jeho rty se najednou přitiskly k jejím. Byly vřelé a vlhké. S chutí zareagovala, když objal její boky a přitáhl ji k sobě. Měla pocit, že se vznáší a z hrdla jí unikl sten.

Chtělo se jí vykřiknout, když jí krev bušila do spánků a svaly se jí nekontrolovaně začaly třást. V tom okamžiku do ní Pitt vnikl a ona s nenasytnou vášnivostí spolupracovala k dosažení zdánlivě nikdy nekončící rozkoše.

Nejnádhernější hodina spánku není na začátku nebo uprostřed, ale těsně před probuzením. Právě v těchto chvílích přicházejí sny živých, jako v kaleidoskopu se střídajících preludů a halucinací. Zazvonění telefonu a násilné přerušení snění je proto neskutečně trýznivé.

Do Heidina snění se vzápětí ozvalo ještě zaklepaní na dveře. V polospánku zvedla sluchátko a zamumlala. „Okamžik, prosím.“ Vyklouzla z postele, klopýtavě přešla pokoj a škvírou vyhlédla ze dveří. Hotelový poslíček jako úhoř proklouzl do pokoje a na stůl postavil velikou vázu s bílými růžemi. Ještě napolo ve snu mu dala spropitné a vrátila se k telefonu.

„Promiňte to zdržení. Tady je korvetní kapitánka Milliganová.“

„Výborně, korvetní kapitánko,“ ozval se senátní archivář Jack Murphy.

„Vzbudil jsem vás?“

„Stejně jsem už musela vstávat,“ řekla a snažila se zamaskovat velkou chuť ho něčím praštit.

„Vaše žádost vyvolala v mé hlavě dávno zasunuté vzpomínky a proto jsem se už včera večer hned po zavírací hodině pustil do hledání. Přišel jsem na něco velice zajímavého.“

Heidi si protřela ještě stále zamlžené oči. „Poslouchám.“

„Z podepisování mezinárodní smlouvy v roce devatenáct set čtrnáct jsem v pořadači nenašel žádnou fotografii,“ řekl Murphy. „Přišel jsem však na starý snímek s Wilsonovým ministrem zahraničí Williamem Jenningsem Bryanem, jeho prvním náměstkem Richardem Essexem a Harveyem Shieldsem, v textu označovaném jako reprezentant vlády Jeho Veličenstva, jak spolu nastupují do auta.“

„Nechápu souvislost,“ řekla Heidi.

„Promiňte, nechtěl jsem vás zmást, ale na zadní straně fotografie je v levém dolním rohu krátká, tužkou psaná, skoro nečitelná poznámka. U data dvacátého května 1914 je napsáno: Bryan opouští Bílý dům se Severoamerickou mezinárodní smlouvou.“

Heidi pevně sevřela sluchátko. „Takže smlouva opravdu existovala.“

„Podle mého názoru šlo jen o návrh mezinárodní smlouvy.“ V hlasu Murphyho bylo cítit pýchu nad úspěšným nálezem. „Přejete-li si kopii fotografie, budeme vám muset zaúčtovat malý poplatek.“

„Ach ano, ovšem, prosím. Mohli byste mi udělat také zvětšeninu poznámky na zadní straně?“

„Žádný problém. Po třetí hodině si můžete kopie vyzvednout.“

„To je skvělé. Moc vám děkuji.“

Heidi odložila sluchátko a s hřejivým pocitem zadostiučinění, že tušení jí nezklamalo, ještě chvíli ležela. Najednou si vzpomněla na květiny. K bílým růžím byla připojen vzkaz.

Bez uniformy vypadáš fantasticky. Promiň, že nejsem vedle Tebe v okamžiku probuzení.

Dirk

Heidi si s lehkým úsměvem přitiskla růže ke tváři. Hodiny prožité s Pittem viděla jako skrz tabuli ojíňeného skla, věci i zvuky, vše smíchané do jakési snové mlhy. Zdálo se jí, že to byl přízrak, který přišel a odešel. Jen dotek jeho těla vnímala zcela zřetelně se stoupajícím smutkem.

Velice nerada přerušila své snění a zvedla z nočního stolku telefonní seznam Washingtonu. S dlouhým nehtem pod řádkem malinkých čísel vytočila číslo a čekala. Po třetím zazvonění se ozval hlas.

„Ministerstvo zahraničí. Co si přejete, prosím?“

Těsně před druhou hodinou odpolední si John Essex zvedl límec kabátu proti mrazivém severnímu větru a začal kontrolovat misky s kulturami měkkýšů. Essex se věnoval náročné práci pěstování ústřic v Coles Point ve Virginii v rybnících vedle řeky Potomaku.

Starý pán byl zcela zaujatý odebíráním vzorků vody, když uslyšel někoho volat své jméno. Na pěšině mezi rybníky stála žena zachumlaná do modrého převlečnicku námořního důstojníka. Pokud mohly jeho staré oči posoudit, byla to hezká žena. Zabalil přístroje pro analýzu vody a šel pomalu za ní.

„Pan Essex?“ zeptala se. „Volala jsem vám. Jmenuji se Heidi Milliganová.“

„Opomněla jste uvést svou hodnost, korvetní kapitánko,“ řekl, když podle nárameníků poznal její hodnost. Přátelsky se usmál. „Nijak vám to nemám za zlé. Jsem starým přítelem námořnictva. Pojdte dál, prosím. Jistě si dáte šálek čaje.“

„Vaše pozvání ráda přijímám,“ odpověděla. „Doufám, že jsem vás nevyrušila z nějaké důležité práce.“

„Z ničeho, co by nemohlo počkat na teplejší počasí. Asi bych vám měl být zavázán za to, že jste mne tím pravděpodobně zachránila před zápallem plic.“

Heidi ohrnula nos nad pachem zaplavujícím vzduch. „Tady to zapáchá jako na rybím trhu.“

„Jste milovnicí ústřic, korvetní kapitánko?“

„Samozřejmě. Vytvářejí přece perly, ne?“

Essex se dal do smíchu. „Typicky ženská odpověď. Muž by spíš ocenil jejich vlastnosti gastronomické.“

„Máte snad na mysli jejich afrodiziakální⁹ účinky?“

„Ty patří do říše bájí.“

Zatvářila se kysele. „Lituji, ale nikdy jsem nenašla zálibu v pojídání syrových ústřic.“

„Naštěstí pro mne v tom mnoho lidí zálibu má. Loňský výnos ze zdejších rybníků byl patnáct tisíc tun z akru. To je váha bez ulit.“

Heidi se snažila tvářit zaujatě, když Essex cestou po šterkovaném chodníku k nedalekému, v koloniálním stylu postavenému zděnému domku choulícímu se v háji rozkvetlých jablek pokračoval ve výkladu o nasazování a pěstování ústřic. Zavedl ji do studovny, usadil na pohodlný, kůží čalouněný gauč a přinesl konvici čaje. Heidi ho při nalévání čaje pozorně sledovala.

John Essex měl jiskrné modré oči a v odhalené části obličeje vysedlé lícní kosti. Dolní polovina tváře byla skrytá pod hustým bílým knírkem a brádkou. Postavou neodpovídal běžným přítulným důchodcům. Přestože byl oblečený ve staré kombinéze a v krátkém vatovaném vlněném dvouřadovém kabátě s páskem a na nohou měl vysoké gumové boty, jeho uhlazené vystupování bylo stále stejné jako v dobách, kdy byl ozdobou amerického velvyslanectví v Londýně.

„Nu, korvetní kapitánko, je vaše návštěva úřední?“ zeptal se a podal jí šálek čaje s talířkem.

„Ne, pane. Přišla jsem za vámi v soukromé záležitosti.“

Essex zvedl obočí. „Mladá dámo, před třiceti lety bych to považoval za koketní úvod k navázání flirtu. Teď však, a říkám to se

⁹ afrodiziakum – prostředek povzbuzující pohlavní pud

smutkem v duši, jste pouze vzbudila zvědavost zchátralé lidské trosky.“

„Těžko bych mohla zchátralou lidskou troskou nazvat jednoho z nejváženějších diplomatů našeho národa.“

„To už je všechno dávno pryč,“ usmál se Essex. „Co mohu pro vás udělat?“

„Při hledání podkladů pro doktorát jsem náhodou našla dopis napsaný prezidentem Wilsonem Herbertu Asquithovi.“ Odmlčela se, z kabelky vytáhla kopii dopisu a podala ho Essexovi. „V tomto dopise se odvolává na nějakou mezinárodní smlouvu mezi Británií a Amerikou.“

Essex si nasadil brýle, dopis dvakrát přečetl, pak vzhlédl. „Jak si můžete být jistá, že ten dopis je pravý?“

Heidi mu beze slova podala dvě zvětšeniny a čekala na jeho reakci.

Statný smějící se William Jennings Bryan se na fotografii skláněl při nastupování do auta. Za ním ve zdánlivě bodrém rozhovoru stáli dva muži. Elegantně oblečený, od ucha k uchu se usmívající Richard Essex a s hlavou skloněnou dozadu na celé kolo se smějící Harvey Shields, odhalující dva vyčnívající, mnoha zlatými inleji¹⁰ poseté horní zuby, které by dentisté nazvali otevřeným skusem. S nic neříkajícím výrazem ve tváři škrobeně stojící šofér držel otevřené dveře auta.

Essex se při prohlížení fotografií tvářil apaticky. „Po čem to vlastně pátráte, korvetní kapitánko?“

„Po Severoamerické mezinárodní smlouvě,“ odpověděla. „Ani v záznamech na ministerstvu zahraničí, ani v archivech o ní není ani zmínka. Zdá se mi nepochopitelné, že po tak významném dokladu nezůstala sebemenší stopa.“

„A vy se domníváte, že já bych vám mohl poskytnout nějaké vysvětlení?“

„Totiž, ten muž na obrázku s Williamem Jenningsem Bryanem je váš dědeček Richard Essex. Pátrala jsem po jeho potomcích v naději, že snad po sobě zanechal nějaké doklady nebo korespondenci,

¹⁰ inlej, inlay – předem připravená výplň zubní kazové dutiny odlitek podle voskového modelu otisku, který předtím lékař zhotovil

které by mohly aspoň trochu pootevřít dveře ke zjištění, jak to s mezinárodní smlouvou bylo.“

Essex nabídl Heidi smetanu a cukr. Vzala si dvě kostky. „Obávám se, že zbytečně maříte čas. Veškerá dokumentace se sebemenšími útržky byla po jeho smrti předána knihovně Kongresu.“

„Žádný pokus nemůže být na škodu.“ řekla posmutnělá Heidi.

„Už jste byla v knihovně?“

„Dnes dopoledne jsem tam strávila čtyři hodiny. Váš dědeček byl plodný muž. Množství dokladů, které po sobě zanechal, je zdrcující.“

„Prohlédla jste si důkladně i Bryanovy písemnosti?“

„Ani v nich jsem neměla štěstí,“ přiznala Heidi. „Při vši své náboženské bezúhonnosti a nadšení pro řečnické umění, Bryan nebyl fenomenálním kronikářem, aby po sobě zanechal záznamy a písemnosti z doby, kdy byl ministrem zahraničí.“

Essex zamyšleně upíjel čaj. „Richard Essex byl úzkostlivě přepečlivý muž a Bryan při koncipování politiky a přípravě diplomatické korespondence na něj spoléhal jako na jakousi živou berlu. Z dědečkových dokladů je patrný až skoro patologický sklon k detailu. Ministerstvem zahraničí prošlo málo věcí, na nichž by nebyla jeho parafa.“

„Nabyla jsem dojmu, že do jisté míry je dost záhadnou osobou,“ vyletělo z pusy Heidi dřív, než si to stačila rozmyslet.

Essex se zachmuřil, „Proč to říkáte?“

„Jeho úspěšná činnost ve funkci prvního náměstka ministra zahraničí je nesporná, kdykoliv doložitelná. Nikde se však není možné dočíst, jakým byl Richard Essex člověkem. Samozřejmě jsem si přečetla jeho zhuštěný životopis v knize Who's Who, kde se uvádí místo jeho narození, rodiče a školy, všechno hezky v chronologickém pořádku. Nikde jsem však nenašla ani zmínku o jeho osobnosti nebo charakteru, o tom, co měl nebo neměl rád a podobně. Dokonce i jeho doklady jsou psány ve třetí osobě. Všechno to dělá na člověka dojem jako portrét osoby, kterou umělec zapomněl obalit masem.“

„Chcete tím říci, že neexistoval?“ zeptal se Essex jízlivě.

„Ale vůbec ne,“ odpověděla rozpačitě Heidi. „Vždyť vy sám jste živým důkazem jeho existence.“

Essex se upřeně díval do šálku čaje, jako by se mu na dně zjevoval nějaký zamlžený obraz. „To máte pravdu,“ konečně řekl. „Kromě každodenních poznámek o chodu ministerstva zahraničí a několika fotografií v rodinném albu toho po dědečkovi zůstalo opravdu velice málo.“

„Pamatujete si na něho z dětství?“

Essex vážně zavrtěl hlavou. „Ne, zemřel jako dvaadvacetiletý v roce mého narození.“

„Devatenáct set čtrnáct.“

„Přesně dvacátého osmého května.“

Heidi se na něho ohromeně podívala. „To je osm dní po podepsání mezinárodní smlouvy v Bílém domě.“

„Korvetní kapitánko, myslíte si co chcete, ale žádná smlouva neexistovala,“ řekl shovívavě Essex.

„Přece nelze nebrat na vědomí jednoznačné důkazy?“

„Bryan a dědeček navštívili Bílý dům nesčíslněkrát. Ta čmáranice na zadní straně fotografie je nepochybně nějaký omyl. A pokud jde o dopis, určitě jste si špatně vyložila jeho smysl.“

„Fakta jsou ale jednoznačná,“ trvala na svém Heidi. „Sir Edward, o němž píše Wilson, byl britský ministr zahraničí sir Edward Grey. A půjčka Británii najednou sto padesát milionů dolarů týden před datem dopisu je také prokazatelnou skutečností.“

„Připusťme, že v té době to byla opravdu velká částka,“ řekl zřejmě dobře informovaný Essex. „Ale před první světovou válkou měla Velká Británie velké problémy s programem sociálních reforem a vzhledem k blížícímu se mezinárodnímu konfliktu musela současně zbrojit. Jednoduše řečeno, potřebovala nějaké dolary, které by jí pomohly překlenout dobu, než budou schváleny nové zákony o zvýšení daní. Tu půjčku lze jen stěží označit jako neregulérní. Podle dnešních mezinárodních zvyklostí by byla považována za něco zcela běžného.“

Heidi vstala. „Promiňte, že jsem vás obtěžovala, pane Essexi. Nebudu už vás obírat o další část odpoledne.“

Essexovy oči se rozzářily. „Vy mne můžete obtěžovat kdykoli.“

U dveří se Heidi obrátila. „Ještě něco. V knihovně je úplná kolekce měsíčních deníků vašeho dědečka kromě posledního za květen. Ten se zřejmě ztratil.“

Essex neurčitě pokrčil rameny. „Na tom přece není nic záhadného. Zemřel dřív než ho dopsal a asi se ztratil ve zmatku při vyklízení jeho kanceláře.“

Essex s pokleslými rameny stál u okna, dokud Heidi nezmizela za stromy. Najednou se cítil velmi unavený a velmi starý. Přistoupil k malému, ozdobně vyřezávanému starobylému stolu a otočil hlavou jednoho ze čtyř cherubínů v rozích stolu. Sotva palec nad kobercem se ze spodní části stolu vysunula plochá zásuvka. Uvnitř byla útlá, v kůži vázaná kniha. Její vyřezávané desky byly věky poškrábané a ohmatané.

Klesl do nadměrně čalouněného křesla, nasadil si brýle a začal číst. Tento obřad prováděl nepravidelně už mnoho let. Oči nevnímaly slova na stránkách, protože už je hrozně dávno uměl z paměti.

Slunce zapadlo a stíny se protáhly, až se změnily ve tmou. Essex stále bez hnutí seděl s knihou přitisknutou k hrudi. Jeho duše se svíjela strachem a mysl zápasila s nerozhodností.

Na osamělého starého muže ve ztemnělém pokoji dolehla minulost.

Poručík Ewen Burton-Angus zajel autem na parkoviště před sportovním klubem Glen Echo Racquet Club, z vedlejšího sedadla vzal velkou nákupní tašku a schoulený se prodíral větrem. Spěchal kolem prázdného plaveckého bazénu a sněhem pokrytých tenisových kurtů do tepla budovy.

Ředitel klubu seděl u stolu vedle skleněné vitríny plné trofejí.

„Co si račte přát?“ zeptal se.

„Jmenuji se Burton-Angus. Jsem hostem Henryho Arguse.“

Ředitel se podíval na list papíru upevněný na informační tabuli. „Výborně, poručíku Burton-Angusi. Nezlobte se ale, pane, pan Argus volal a řekl, že už to dnes nestihne. Vzkazuje vám, že se vás snažil zastihnout na velvyslanectví, ale už jste byl pryč.“

„Škoda,“ řekl Burton-Angus. „Máte u vás dvorec pro racquetball¹¹, kde bych si mohl zatrénovat, když už jsem tady?“

„Po zrušení návštěvy pana Arguse jsem musel změnit zamluvené pořadí. Je tu ale jeden džentlmen, který hraje sám. Snad byste si mohli zahrát dohromady.“

„Kde ho najdu?“

„Sedí v baru. Dvorec pro něho bude volný až za půl hodiny. Jmenuje se Jack Murphy.“

Burton-Angus našel Murphyho u velkého okna s výhledem na kanál Chesapeake, jak pomalu popíjí nějaký drink. Představil se.

„Vadilo by vám hodně, kdybych si zahrál s vámi?“

„Ale vůbec ne,“ s nakažlivým úsměvem odpověděl Murphy. „Když člověk hraje sám, hrozně se utahá. Ovšem, pokud nemáte v úmyslu se mnou zamést dvorec.“

„To je málo pravděpodobné.“

„Hrajete racquetball náruživě?“

„Mou oblíbenou hrou je spíš squash¹².“

„Napadlo mi to podle vašeho britského přízvuku.“ Murphy ukázal na židli. „Dejte si něco k pití. Do uvolnění dvorce máme ještě dost času.“

Burton-Angus přivítal příležitost si odpočinout a objednal si džin. „Překrásná krajina. Ten kanál mi připomíná podobný nedaleko mého obydlí v Devonu.“

„Teče přes Georgetown do řeky Potomac,“ řekl Murphy stylem dobrého průvodce. „Když v zimě voda zamrzne, místní obyvatelé na něm bruslí nebo dírami v ledu chytají ryby.“

„Pracujete ve Washingtonu?“ zeptal se Burton-Angus.

„Ano, jsem archivářem Senátu. A vy?“

„Jsem pobočníkem námořního atašé na britském velvyslanectví.“

Přes tvář Murphyho přelétl nějaký zvláštní výraz a Burton-Angus měl dojem, jako by se Američan díval někam skrze něho.

„Stalo se něco?“

¹¹ Racquetball – hra podobná handbalu, hraje se s raketami o čtyři stíny dvorce

¹² Squash – podobná hra s pálkami s větší plochou a kratší rukojetí

Murphy zavrtěl hlavou. „Ne, vůbec ne. Skutečnost, že jste u námořnictva a že jste Brit mi připomnělo korvetní kapitánku válečného námořnictva Spojených států, která za mnou přišla vyhledat údaje týkající se nějaké mezinárodní smlouvy mezi našimi zeměmi.“

„To byla určitě nějaká obchodní smlouva.“

„To právě nevím. Na celé věci je podivné, že kromě jedné staré fotografie v senátním archivu neexistuje o smlouvě žádný doklad.“

„Fotografie?“

„Ano, s poznámkou o Severoamerické mezinárodní smlouvě.“

„S radostí nechám někoho prohlédnout pořadače na našem velvyslanectví.“

„Nemusíte si s tím dělat žádné problémy. Ono to asi nebude zas tak důležité.“

„Ale to přece není vůbec žádný problém,“ nedal se odradit Burton-Angus.

„Znáte datum smlouvy?“

„Někdy okolo dvacátého května devatenáct set čtrnáct.“

„Tak to už je hezky stará historie.“

„Možná, že šlo jenom o návrh smlouvy, který pak nebyl realizován.“

„Přesto se po tom podívám,“ řekl Burton-Angus v okamžiku, kdy dostal objednaný drink. Zvedl skleničku. „Tak na zdraví.“

Na britském velvyslanectví na Massachusetts Avenue za psacím stolem sedící Alexander Moffat vypadal a choval se jako typický prototyp vládního úředníka. S krátce zastřiženými vlasy, s bezvadně načešchanou levou částí účesu, sedící rovně jako podle pravítka, s bezvadnou výslovností i chováním, on a tisíce jeho protějšků v zahraniční službě představovali typické byrokraty ve vládních službách bez jakékoliv individuality. Psací stůl měl bezvadně uklizený; jedinou věcí na nablýskaném povrchu stolu byly jeho složené ruce.

„Je mi hrozně líto, poručíku, v dokladech ministerstva nemohu nalézt ani zmínku o nějaké angloamerické mezinárodní smlouvě z počátku roku devatenáct set čtrnáct.“

„To je opravdu podivné,“ řekl Burton-Angus. „Američan, od něhož tu informaci mám, se zdál být úplně jistý existencí smlouvy nebo při nejmenším její přípravou.“

„Třeba se zmýlil v roce.“

„Pochybuji. Je to totiž archivář Senátu a není to typ, který si plete skutečné události a data.“

„Přejete si, abych se tomu ještě věnoval?“ zeptal se úředním hlasem Moffat.

Burton-Angus zamyšleně sepal ruce. „Možná by stálo za to podívat se po tom na ministerstvu zahraničí v Londýně, abychom tu mlhu trochu rozeznali.“

Moffat lhostejně pokrčil rameny. „Neurčitá stopa nepravděpodobné události před třičtvrtě stoletím by mohla stěží mít podstatný význam pro přítomnost.“

„To možná ne, ale slíbil jsem tomu chlapíkovi, že se pokusím něco zjistit. Mám si na prošetření podat písemnou žádost?“

„To není nutné. Zavolám kamarádovi ze školy, který vede dokladové oddělení a požádám ho o prohlédnutí starých dokladů. Dluží mi protislužbu. Zítra o tom čase bych mohl znát odpověď. Nesmíte být zklamaný, když se ukáže, že nic nemají.“

„To nebudu,“ řekl Burton-Angus. „Člověk ale nikdy nemůže vědět, co může být pohřbeno v archivu zahraniční služby.“

Peter Beaseley věděl o zahraniční službě víc než kdokoli jiný v Londýně. Jako vedoucí knihovník, mající na starosti doklady déle než třicet let, považoval historii britských mezinárodních záležitostí za svou soukromou doménu. S obzvláštní zálibou pásl po trapných politických omylech a skandálních intrikách diplomatů minulých i přítomných, které byly obvykle zametány pod koberec diskrétní mlčenlivosti.

Beaseley si prohrábl několik zbývajících pramenů bílých vlasů a sáhl po jedné z dýmek ležících po obvodu velkého kulatého popelníku. Nad úředně vypadajícím papírem na psacím stole ohrnul nos asi tak, jako by kočka ohrnula nos nad odpuzujícím žrádlem.

„Jakýpak Severoamerický pakt,“ řekl nahlas v prázdné místnosti. „O něčem takovém jsem nikdy neslyšel.“

Jeho pracovníci by toto prohlášení brali jako od Boha, protože když o paktu nikdy neslyšel Peter Beaseley, pak určitě nic takového existovat nemohlo.

Zapálil si dýmku a zamyšleně sledoval stoupající kouř. Rok devatenáct set čtrnáct znamenal konec zlaté éry diplomacie. Po první světové válce byla aristokratická elegance při mezinárodních jednáních nahrazena mechanickým manévrováním a diplomacie se stala plytkým světem povrchností.

Ozvalo se zaklepání a v pootevřených dveřích se ukázala hlava sekretářky.

„Pane Beaseleyi.“

Zamyšleně vzhlédl. „Ano, slečno Gossetová.“

„Jdu na oběd.“

„Už na oběd?“ Vytáhl z kapsy u vesty hodinky a zadíval se na ně. „Ach, ano, úplně jsem ztratil pojem času. Kam se jdete najíst? Máte s někým schůzku?“

Obě v rychlém sledu položené otázky slečnu Gossetovou překvapily. „Ne, nemám, chodím obědovat sama. Chtěla jsem vyzkoušet novou indiánskou restauraci na Glendower Place.“

„Výborně, tím to je vyřízené,“ vznešeně řekl Beaseley. „Zvu vás na oběd.“ Podobné pozvání nebylo častou poctou a slečnu Gossetovou velice překvapilo.

Beaseley si všiml jejího rozpačitého výrazu a usmál se. „Mám k tomu tajnou pohnutku, slečno Gossetová. Můžete to brát jako úplatek. Potřebuji vás, abyste mi pomohla vyhledat starou mezinárodní smlouvu. Čtyři oči jsou přece jen bystřejší než dvě. A nechci hledáním ztratit mnoho času.“

Sotva vklouzla do kabátu, už ji vystrčil ven a deštníkem mával na taxi.

„K Sanctuary Building na Great Smith Street,“ řekl Beaseley řidiči.

„Je pro mne záhadou, jak můžete vědět, kam se jít podívat, když je po Londýně roztroušeno pět budov napěchovaných starými doklady ministerstva zahraničí,“ řekla a uvazovala si šálu.

„Korespondence vztahující se k Americe během roku devatenáct set čtrnáct je uložena ve druhém patře východního křídla Sanctuary Building,“ rezolutně prohlásil.

Na slečnu Gossetovou udělala jeho slova veliký dojem. Celou cestu mlčela. Beaseley zaplatil řidiči, vešli do vstupní haly, předložili své průkazy a u uniformovaného vrátného zapsali příchod. Do druhého patra vyjeli starým rozvzaným výtahem. Beaseley neomylně šel do správného oddělení.

„Kontrolujte duben, já se podívám do května.“

„Ještě jste mi neřekl, co hledáme,“ řekla zvědavě.

„Jakoukoliv zmínku o Severoamerické mezinárodní smlouvě.“

Ráda by se dověděla víc, ale Beaseley už se k ní otočil zády a soustředěně prohlížel obrovitý kožený pořadač obsahující stohy zažloutlých úředních dokladů a ministerských memorand. Vytáhla první svazek z dubna devatenáct set čtrnáct a pokrčila nosem nad rozvířeným zatuchlým pachem.

Po čtyřech hodinách za doprovodu kručícího žaludku slečny Gossetové nenašli nic. Beaseley uložil pořadač na místo a zamyšleně se díval.

„Promiňte, pane Beaseleyi, co bude s obědem?“

Podíval se na hodinky. „Je mi to hrozně líto. Nedával jsem pozor na čas. Dovolíte, abych vás místo na oběd pozval na večeři?“

„S vděčností pozvání přijímám,“ s povzdechem řekla slečna Gossetová.

Při zapisování odchodu se najednou Beaseley obrátil k uniformovanému vrátnému.

„Rád bych se podíval do sklepního trezoru s tajnými doklady,“ řekl. „Můj průkaz mi to dovoluje.“

„Avšak mladé dámě ne,“ řekl vrátný. „Její průkaz platí pouze do knihovny.“

Beaseley poklepal slečně Gossetové po rameni. „Prosím vás, vydržte ještě chvílku. Nemělo by to trvat déle než několik minut.“

Po třech schodišťových ramenech došel za vrátným do suterénu k velkým železným dveřím v betonové zdi. Pozoroval, jak dva těžké mosazné klíče bez nejmenšího zvuku otáčejí naolejovaná stavitka dvou nesmírně starobylých zámků. Vrátný otevřel dveře a ustoupil.

„Musím vás uvnitř zamknout, pane,“ odpapouškoval vrátný předpis. „Na stěně je telefon. Až budete chtít odejít, stačí vytočit dvě-tři.“

„Jsem informován, děkuji vám.“

V pořadači s úředně utajovanými doklady z jara devatenáct set čtrnáct bylo jen čtyřicet listů a nebylo tam nic světoborného. Když pořadač zasouval zpátky, všiml si něčeho nezvyklého.

Několik pořadačů nepochopitelně vyčnívalo skoro o půl palce dopředu ve srovnané řadě ostatních. Vytáhl je.

Jejich nerovné zasunutí způsobil pořadač zastrčený za nimi. Otevřel obálku. Na titulní stránce svazku, který vypadal jako nějaká úřední zpráva, byla slova: Severoamerická mezinárodní smlouva. Posadil se ke kovovému stolu a začal číst.

O deset minut později se Beaseley tvářil jako někdo, komu o půlnoci na hřbitově zaklepe kostlivec na rameno. Ruce se mu tak třásly, že málem nedokázal vytočit správné telefonní číslo.

Heidi zkontrolovala palubní lístek a podívala se na televizní monitor ukazující dobu odletu jejího letadla.

„Ještě musím nějak přečkat čtyřicet minut,“ řekla.

„Dost času na přípitek na rozloučenou,“ zareagoval Pitt.

Přes přeplněnou halu letiště Dulles vykročili k dennímu baru. Byl přeplněný obchodníky a podnikateli s rozepjatými límečky a pokrčenými obleky. Pittovi se podařilo objevit malý stůl. Pak u kolemjdoucí číšnice okamžitě objednal.

„Škoda, že nemohu zůstat,“ řekla Heidi roztouženě.

„Co ti brání?“

„Námořnictvo nehledí vlídně na důstojníka, který se nedostaví včas.“

„Kdy ti končí opušťák?“

„Zítra v poledne se musím hlásit na námořní základně v San Diegu, kde budu odvelena k námořní službě.“

Podíval se jí do očí. „Zdá se, že se náš milostný román stane obětí zeměpisu.“

„Stejně jsme mu mnoho příležitostí nedali.“

„Možná raději neměl spatřit světlo světa.“ řekl Pitt.

Heidi se na něho vytřeštěně podívala. „Přesně tak to řekl.“

„Kdo?“

„Prezident Wilson v dopise.“

Pitt se rozesmál. „Obávám, se, že jsem nepochopil.“

„Promiň.“ Odehnala myšlenku od sebe. „To nic.“

„Připadá mi, že tě to pátrání nějak sebralo.“

„Mám z něho těžkou hlavu,“ řekla. „Moje pozornost byla něčím odvedena od původního záměru. Při bádání se to někdy stává. Ponoříš se do nějakého problému a narazíš na úžasnou informaci, která tě zavede úplně jinam.“

Číšnice přinesla nápoje, Pitt zaplatil. „Určitě nemůžeš požádat o prodloužení?“

Heidi zavrtěla hlavou. „Kéž bych mohla. Už jsem vyčerpala všechnu nastřádanou dobu. Dřív než za šest měsíců nebudu volná.“ Najednou ožila. „Co kdybys odletěl se mnou? Mohli bychom ještě spolu prožít několik dní, než vypluji na moře.“

Pitt ji uchopil za ruku. „Promiň, drahá, můj program mi to neumožňuje. Odjízďím na práci do Labradorského moře.“

„Jak dlouho budeš pryč?“

„Měsíc, možná šest týdnů.“

„Uvidíme se ještě vůbec někdy?“ zeptala se dojatě.

„Pevně věřím, že jednou zase oživíme dobré vzpomínky.“

O dvacet minut později Pitt doprovodil Heidi k nástupní bráně. Čekárna se už vyprázdnila a zřízenec za odbavovacím pultem naposled hlásil odlet.

Heidi odložila kabelku a kosmetickou kazetu na prázdné sedadlo a vyčkávavě se dívala na Pitta. Odpověděl jí tím, že ji políbil. Pak zvrátil hlavu a pusou roztáhl v úsměvu od ucha k uchu. „Teď je moje chlapská reputace v háji.“

„Jak to?“

„Jakmile se roznese, že jsem líbal námořnici, jsem hotový.“

„Ty šašku jeden!“ Přitáhla si jeho hlavu a dlouze ho políbila. Konečně ho pustila a mrkáním potlačila slzy. „Sbohem, Dirku Pitte.“

„Sbohem, Heidi Milliganová.“

Sebrala zavazadla a vykročila k nástupní rampě. Najednou se zastavila, jako by si na něco vzpomněla a obrátila se. Zalovila v kabelce, vytáhla obálku a strčila mu ji do ruky.

„Dirku, přečti si ty papíry,“ řekla naléhavě. „Z nich se dovíš, co mne odklonilo od původního záměru. A Dirku, není vyloučeno, že v tom opravdu něco je. Něco závažného. Popřemýšlej o tom. A až budeš mít pocit, že by stálo za to za tím jít, zavolej mi do San Diega.“

Dřív, než jí Pitt mohl něco odpovědět, Heidi se obrátila a byla pryč.

Říká se, že po smrti nepřichází žádné idylické zjevení v očekávání věčnosti, ale pouze hřbitov v anglické vesnici. Kolem farního kostela se ve věčném tichu choulily němé, mechem pokryté náhrobní kameny, se zubem času se rozpadávajícími nápisy a daty stěží sahajícími dále do minulosti než do osmnáctého století.

V zastrčené vesnici Manuden, nedaleko Londýna, zvon vyzváněl svou pohřební píseň. Byl chladný, avšak překrásný den, slunce lemovalo okraje perleťově zbarvených mraků.

Kolem vlajkou pokryté vojenské rakve se tísnilo padesát nebo šedesát smutečních hostů. Místní vikář pronášel chvalořečnění.

Asi šedesátiletá, elegantně vypadající žena však neposlouchala. Veškerou svou pozornost věnovala muži stojícímu osaměle několik kroků za hloučkem truchlících.

Určitě má šedesát, pomyslela si. Jeho lehce ustupující černé, nedbale učesané vlasy byly protkané šedí. V tváři byl stále hezký, krutý výraz lety poněkud zněžněl. S mírnou závistí si všimla, že si stále udržuje bezvadnou figuru a zřejmě je ve výborném fyzickém stavu, zatímco ona měla sklon k přibírání na váze. Upřeně se díval na kostelní věž. V myšlenkách byl zřejmě velmi daleko.

Teprve když byla rakev spuštěna do hrobu a smuteční hosté se rozešli, přistoupil blíž a díval se do hrobu, jako kdyby hleděl oknem do vzdálené minulosti.

„Uplynulá léta byla k tobě milosrdná,“ řekla, když k němu došla.

Obrátil se a poprvé si uvědomil její přítomnost. Usmál se starým okouzlejícím úsměvem, který tak dobře znala, a políbil ji na tvář.

„Je až neskutečné, že vypadáš eroticky přitažlivější než kdykoliv v minulosti.“

„Vůbec ses nezměnil,“ zasmála se a rozpačitě ho polaskala po šedivějících vlasech. „Stále stejný lichotník, jako za starých časů.“

„Jak je to už dlouho?“

„Ze služby jsi odešel před dvaceti pěti roky.“

„Bože, zdá se mi, že uběhla nejméně dvě století.“

„Teď se jmenuješ Brian Shaw.“

„Ano.“ Shaw pokynul hlavou k rakvi čekající na kopáče, až ji zasypou. „Trval na tom, abych si po odchodu do důchodu změnil jméno.“

„Bylo to moudré opatření. Měl jsi víc nepřátel než náčelník Hunů Attila. Agent organizace SMĚŘŠ, kterému by se tě podařilo zavraždit, by se stal hrdinou Sovětského svazu.“

„Teď už se není čeho obávat,“ usmál se. „Pochybuji, že moji dávní nepřátelé jsou ještě naživu. Nemluvě o tom, že dnes už jsem stará vyřízená veličina. Moje hlava teď nemá cenu ani fajfky tabáku.“

„Nikdy ses neoženil.“ Bylo to konstatování, ne otázka. Zavrtěl hlavou. „Pouze krátce. Byla zabita. Pamatuješ se přece.“ Lehce se zarděla. „Přiznám se, že jsem se nikdy nesmířila s tím, že máš manželku.“

„A co ty?“

„Provádala jsem se rok po tvém odchodu. Manžel pracoval v kryptografické analytické sekci. Jmenuje se Graham Huston. Bydlíme v Londýně a celkem dobře vycházíme se svými důchody a zisky z obchodu se starožitnostmi.“

„Takže už ne jako za starých časů.“

„Bydlíš ještě pořád v Západní Indii?“

„Tamější podnebí mi začalo nahlodávat zdraví, tak jsem se vrátil domů a na ostrově Wight jsem si koupil malou farmu.“

„Nějak si tě nemohu představit jako džentlmenského farmáře.“

„Ani já si tě nedovedu představit jako obchodnici se starožitnostmi.“ Z hostince na druhé straně ulice přišli kopáči a chopili se lopat. Na dřevěnou rakev začala dopadat hlína.

„Miloval jsem toho starého muže,“ řekl zadumaně Shaw. „Jednu dobu jsem měl hroznou chuť ho zabít, pak ale přišly časy, kdy jsem si ho přál obejmout jako otce.“

„Měl v tobě také zvláštní zalíbení,“ řekla. „Když jsi byl pověřen nějakým úkolem, vždy byl z toho nervózní a velmi ustaraný. S ostatními agenty zacházel spíše jako se šachovými figurkami.“

„Tys ho znala lépe než kdokoliv jiný,“ řekl. „Člověk má málo tajemství před sekretářkou, s níž pracuje dvacet roků.“

Neznatelně přikývla. „Uváděla jsem ho do rozpaků tím, že jsem často dopředu uhádla jeho myšlenky.“

Hlas se jí chvěl. Vadila jí zřejmě blízkost hrobu. Odvrátila se, Shaw ji uchopil za paži a odvedl ze hřbitova.

„Máš čas se jít něčeho napít?“

Otevřela kabelku, vytáhla kosmetický kapesník a přičichla k němu. „Ne, musím se vrátit do Londýna.“

„Tak sbohem, paní Hustonová.“

„Briane.“ To jméno vyřkla, jako kdyby ji dusilo v hrdle. Nenašla v sobě dost odvahy, aby ho oslovila jeho pravým jménem. „Nikdy si na tebe nezvyknu jako na Briana Shawa.“

„My dva jsme zemřeli už dávno před starým šéfem,“ řekl tiše Shaw.

S vlhkýma očima mu stiskla ruku. „Škoda, že minulost nelze oživit.“

Dříve než mohl odpovědět, vytáhla z kabelky obálku a zasunula ji do vnitřní kapsy jeho svrchníku. Neřekla nic, ani on nezareagoval.

„Sbohem, pane Shawe,“ řekla sotva slyšitelně. „Dávej na sebe pozor.“

Studená večerní plískanice sužovala Londýn, když taxikář s dieselovým černým Austinem s motorem běžícím na volnoběh dojel před velkou kamennou budovu v Hyde Parku. Shaw zaplatil a vystoupil na chodník. Chvilku stál, aniž by věnoval pozornost kouskům ledu, které mu vítr vrhal do tváře, a upřeně se díval na ohavnou budovu, v níž kdysi pracoval.

Okna byla špinavá a na fasádě byla usazena špína a nečistoty za celé půl století. Zdálo se mu divné, že budovu nikdy neotrysali pískem, jako to udělali u jiných budov ve městě.

Vystoupil po několika venkovních schodech a vešel do vstupní haly. Vrátný ho věcně požádal o průkaz totožnosti a prověřil si jeho jméno na seznamu plánovaných schůzek.

„Výtahem vyjed'te do desátého patra, prosím,“ řekl vrátný. „Tam už vás bude někdo čekat.“

Výtah se chvěl a rachotil jako za dávných časů. Obsluha byla však nahrazena panelem tlačítek. Shaw zastavil výtah v devátém poschodí a vystoupil na chodbu. Vyhledal svou starou kancelář a otevřel dveře v očekávání, že uvidí sekretářku usilovně bušící do psacího stroje a v pozadí muže sedícího za jeho psacím stolem.

Byl nemile překvapen, když zjistil, že obě místnosti jsou prázdné, kromě několika povalujících se papírů.

Smutně zavrtěl hlavou. Kdo to řekl, že člověk nemůže nikdy vstoupit do stejné řeky?

Aspoň že schodiště zůstalo na svém místě, i když na něm už nebyl strážný. Vystoupil do desátého patra a uviděl světlou dívku v pletených šatech dívající se na výtah.

„Asi čekáte na mne,“ řekl.

Polekaně se otočila. „Pan Shaw?“

„Ano, omlouvám se za zpoždění. Pro mne to je tady kus starého domova, tak jsem z nostalgie šel pěšky.“

Dívka se na Shawa dívala se špatně utajenou zvědavostí. „Brigádní generál vás čeká. Pojd'te za mnou, prosím.“

Zaklepala na dveře a otevřela je.

„Pan Shaw, pane.“

Kromě jiného psacího stolu a muže vstávajícího za ním byly knihovničky a ostatní inventář původní. Konečně měl pocit, jako kdyby vstoupil na domácí půdu.

„Pojd'te dál, pane Shawe.“

Brigádní generál Morris V. Simms mu nabídl stále se nechvějící ruku. Jeho pávově modré oči vyzařovaly přátelství, ale Shaw se nedal oklamat. Zřetelně cítil, že ho zkoumají jako rentgen. „Posad'te se, prosím.“

Shaw si sedl do křesla tvrdého jako mramor. Poněkud nenápaditá zábava, pomyslel si, usazovat hosty do záměrně nevýhodné pozice. Jeho dřívější šéf by to považoval za triviální neomalenost.

Všiml si, že na psacím stole je nepořádek. Pořadače byly navršené na hromadu bez ladu a skladu, několik z nich leželo obráceně. Na stole byly znatelné stopy prachu, který nepokrýval stůl stejnoměrně a byl i na místech, kde by normálně nikdy nemohl být. Na hranách nádob pro přijatou a odesílanou poštu, pod telefonním sluchátkem, mezi okraji papírů vyčnívajících z obálek pořadačů.

Shaw najednou pochopil, že všechno je na něho nastrojené. Nejprve to byla chybějící obsluha výtahu odpovědná za to, že návštěvník jde do určené kanceláře. Na schodištích kdysi patrolovala strážní služba a v každém poschodí konala práci recepčního. Nu, a pak jeho opuštěná kancelář.

Sekce britské výzvědné služby, jíž byl členem, už v této budově nebyla. Vše tedy bylo sehrané divadlo, celá scéna připravena jen kvůli němu.

Brigádní generál Simms klesl škrobeně do křesla a upřeně se zahleděl na Shawa. Jeho vyholená tvář neprozrazovala z jeho myšlenek nic. Byla nevyzpytatelná jako Buddha z jadeitu.

„Předpokládám, že to je po odchodu do důchodu vaše první cesta na kdysi jistě oblíbená místa.“

Shaw souhlasně přikývl. „Ano.“ Připadalo mu zvláštní sedět v této místnosti proti mladšímu muži.

„Jistě to tady shledáváte stejné jako za starých časů.“

„Několik změn tu přece jen je.“

Simms zvedl levé obočí. „Nepochybně máte na mysli personální obsazení.“

„Čas zamlžuje lidskou paměť,“ filozoficky odpověděl Shaw.

Generálovo obočí se vrátilo na své místo. „Jistě jste zvědavý, proč jsem vás požádal o návštěvu.“

„Zastrčení pozvánky do kapsy na pohřbu mi připadá poněkud teatrální,“ řekl Shaw. „Mohl jste mi jednoduše poslat dopis nebo mne zavolat telefonicky.“

Simms si ho změřil ledovým pohledem. „Měl jsem k tomu důvod, vážný důvod.“

Shaw se rozhodl neprojevat se příliš, raději zůstat rezervovaný. Simms se mu vůbec nelíbil a neměl sebemenší chuť vzdát se civilního života. „Požádal jste mne snad o přítomnost na schůzce pracovníků staré sekce?“

„To ne,“ řekl Simms, vytáhl nejspodnější zásuvku psacího stolu a pohodlně si o ni opřel nohu obutou ve vysokým leskem svítící botě. „Abych řekl pravdu, chtěl bych vás zase zapráhnout do služby.“

Shaw byl ohromen. Co se k čertu děje? S překvapením cítil vlnu vzrušení prostupující celým tělem. „Nechce se mi věřit, že výzvědná služba je na tom tak špatně, že musí povolávat věkem a nemocemi sešlé staré agenty z hromady, na kterou byli jako nepotřebné odpadky už dávno odhozeni.“

„Jste na sebe až moc přísný, pane Shawe. S největší pravděpodobností jste byl nejlepším agentem, které výzvědná služba kdy měla. Ve své době se z vás stala skoro legenda.“

„Spíš vřed, který byl pod nátlakem donucen odejít do výslužby.“

„Necht' je po vašem, nebudeme to dále rozebírat. Úkol, který pro vás mám, je jako šitý pro váš talent, padne mu jako rukavice. Vyžaduje vyzrálého muže s inteligentním mozkiem. Nevyžaduje ani fyzickou námahu ani pouštění žilou. Je to práce pro muže, který má obrovskou pátrací zkušenost, šikovnost a důvtip. Navzdory vaší nejistotě, pokud jde o váš věk, nemám nejmenších pochybností, že muž vašich zkušeností to úspěšně zvládne.“

Shawovi se z toho všeho začala točit hlava. V Simmsových slovech však nenalézal žádný smysl. „Proč právě já? Je přece celá armáda jiných, lépe kvalifikovaných agentů. A pak Rusové. Ti jednou založené pořadače nikdy nevyhazují. Hodinu po mém vynoření z anonymity mne KGB odhalí.“

„Pane Shawe, teď je éra elektronických mozků. Vedoucí sekci už nevysedávají ve starých, špatně větraných kancelářích a nevydávají dogmatická rozhodnutí. Teď se údajně o běžných úkolech a o všem, co s nimi souvisí, ukládají do počítačů. Pak už necháváme na počítačích, aby nám řekly, který agent se hodí k určitému nasazení. Počítače mají zřejmě nedobrý dojem o stávající garnituře

pracovníků, protože z nich nevybraly ani jednoho. Tak jsme jim nabídli seznam důchodců. Vaše jméno se objevilo na nejvyšším místě. A pokud jde o Rusy, s těmi si nemusíte dělat vůbec žádné starosti, protože s nimi vůbec nepřijdete do styku.“

„Můžete mi říci, k čemu se právě já tak ideálně hodím?“

„K práci hlídacího psa.“

„Když nemám hlídat Rusy, pak koho?“

„Američany.“

Shaw mlčel, protože si nebyl jistý, jestli dobře slyšel. Po delší odmlce konečně řekl: „Pane generále, neztebte se, ale ti vaši roboti se museli zmýlit. Připouštím, že jsem Američany nikdy nepovažoval za tak civilizované jako Brity, v jádru však to jsou dobří lidé. Za roky ve výzvědné službě jsem mezi nimi navázal mnoho vřelých přátelství. S muži z CIA jsem byl pracovně ve velmi těsném vztahu. Pracovat teď mezi nimi jako vyzvědač, to odmítám. Bude asi lepší, když si najdete někoho jiného.“

Simmsova tvář zrudla. „Tak to jste přehnal. Pane Shawe, poslouchajte mne dobře. Já po vás nechci, abyste Yankeeům kradl utajované informace, potřebuji jen, abyste je několik týdnů jedním okem sledoval. Nechci do toho míchat sentimentalitu, ale jde o záležitost, která by mohla docela dobře ohrozit vládu Jejicho Veličenstva.“

„Vaše slova беру jako výtku. Pokračujte, prosím,“ řekl Shaw.

„Děkuji vám,“ řekl povýšeně Simms. „V tom případě je to all right. Jde o rutinní pátrání po něčem, co se nazývá Severoamerická mezinárodní smlouva. Američané vykopali zrezivělou plechovku červů a vy máte zjistit, co vědí a co s tím mají v úmyslu dělat.“

„To zní poněkud zmateně. O jakou mezinárodní smlouvu přesně jde?“

„Myslím, že pro vás bude nejlepší, když zatím nebudete zasvěcen do možných důsledků oné smlouvy,“ řekl bez bližšího vysvětlení Simms.

„Chápu.“

„Ale nechápete, to však teď není vůbec podstatné. Tak co, pustíte se do toho?“

Shaw se zatím nerozhodl, jeho schopnost rychlé reakce byla přece jen lety oslabena, nemluvě o nedostatečné fyzické kondici. Bez brýlí si nic nepřechte. Tetřeva sice brokovnici na padesát yardů trefí, ale pistolí už nestřílel dvacet roků. Byl si vědom, že stárne.

„A co moje farma.“

„Po dobu vaší nepřítomnosti se o ni bude starat profesor agronomie.“ Simms se usmál. „Zjistíte, že pokud jde o finance, jsme teď mnohem velkorysejší, než za vašich starých časů. Měl bych dodat, že po dokončení úkolu vám laskavostí výzvědné služby k farmě přikoupíme osmdesát akrů, o něž se už tak dlouho handrkujete.“

Časy se sice změnily, ale forma práce sekce zřejmě zůstala stejná. Nikdy neměl ani stín podezření, že by byl pod dohledem. Už asi opravdu stárne.

„Generále, po vašich slovech mohu těžko říci ne.“

„Tak řekněte ano.“

Když člověk řekne A, musí říci B, napadlo Shawovi. Pokrčil rameny a řekl. „Zkusím to.“

Simms klepl pěstí do stolu. „Správně.“ Vytáhl zásuvku a před Shawa postrčil obálku. „Letenky, cestovní šeky a zamluvené hotely. Pojedete ovšem pod svým současným jménem. Máte v pořádku pas?“

„Ano,“ odpověděl Shaw. „Budu potřebovat čtrnáct dní na vyřízení nutných záležitostí.“

Simms mávl afektovaně rukou. „Vaše letadlo odlétá za dva dny. O vše bude postaráno. Lovu zdar.“

Shawova tvář ztuhla. „Vy jste si byl ale zatraceně jistý.“

Simms odhalil zuby v širokém úsměvu. „Sázel jsem na duši starého harcovníka, který touží jít ještě jednou do bitvy.“

Ted bylo na Shawovi, aby se usmál. Neměl ale v úmyslu odejít jako hlupák.

„A proč tedy to hloupé divadlo?“

Tentokrát ztuhl Simms. Nasadil neproniknutelný výraz, neřekl však nic. „No přece tady ta maškaráda,“ odsekl Shaw. „Budova už přece roky není v provozu. Mohli jsme se docela dobře sejít někde v parku na lavičce.“

„Bylo to zřejmé na první pohled?“ zeptal se tiše Simms.

„Jako kdybyste tu postavil informační tabuli.“

Simms pokrčil rameny. „Asi jsem to přehnal, ale Američané mají ďábský čich dovědět se o všem, co se šustne v britské výzvědné službě. Kromě toho jsem také chtěl zjistit, jestli jste neztratil svůj starý postřeh.“

„Takže jakási zkouška.“

„Nazvěte to jak chcete.“ Simms vstal, obešel psací stůl a nabídl Shawovi ruku. „Je mi opravdu upřímně líto, že jsem vám zhatil vaše původní plány. Přiznám se, že nejsem nijak rád, když se musím spoléhat na někoho, kdo má svá nejlepší léta za sebou, ale mlha, ve které se stále pohybuji, je hustá a vy jste mou jedinou nadějí, že mne z ní vyvedete.“

O deset minut později stál generál Simms se sekretářkou ve výtahu sjíždějícím s rumplováním do vstupní haly. Sekretářka si natáhla na hlavu kapuci proti dešti, Simms stál v hlubokém zamyšlení. „To je zvláštní člověk,“ řekla. Simms se probral se zamyšlení. „Prosím?“

„Pan Shaw. Pohybuje se jako kočka. Polekal mne, když se tiše přikradl za mnou, zatímco jsem čekala, že vystoupí z výtahu.“

„On přišel po schodech?“

„Z devátého poschodí,“ řekla. „Poznala jsem to na číselném indikátoru pater.“

„S tím jsem nepočítal,“ řekl Simms. „Můžeme se aspoň utěšovat, že neztratil svůj pověstný postřeh.“

„Vypadá jako docela příjemný člověk.“

Simms se usmál. „Ten docela příjemný člověk zabil víc než dvacet lidí.“

„Obalamutil by mne.“

„Bude muset obalamutit velmi mnoho lidí,“ zamumlal Simms když se s cvaknutím otevřely dveře výtahu. „Nemá tušení, co všechno vzal na svá ramena, to jsme ho možná mohli přímo předhodit žralokům.“

Když pro Briana Shawa skončila celní prohlídka, přistoupil k němu důstojník královského loďstva.

„Pan Shaw?“

„Ano, jsem Shaw.“

„Poručík Burton-Angus z britského velvyslanectví. Promiňte, že jsem vás neušetřil celních formalit, zdržel jsem se ve velkém dopravním ruchu. Vítejte ve Washingtonu.“

Potřásli si rukama a Shaw se nepřívětivě podíval na uniformu. „Není to poněkud nápadné?“

„Vůbec ne,“ řekl s úsměvem Burton-Angus. „Kdybych se totiž na letišti najednou objevil v civilu, někdo by si mohl myslet, že sem jdu za nějakým špionážním úkolem. Je lépe se na veřejnosti objevovat podle zaběhnutého zvyku.“

„Kam si mám zajít pro zavazadla?“

„To nebude nutné. Upřímně řečeno, váš pobyt v hlavním městě bude, bohužel, velmi krátký.“

Shaw pochopil. „Kdy mé letadlo odlétá a kam letím?“

„Za čtyřicet minut do Los Angeles. Tady pro vás mám letenku a palubní lístek.“

„Popovídáme si?“

„Samozřejmě.“ Burton-Angus vzal Shawa za paži. „Budeme spolu hovořit při prodírání se davem. Znesnadníme tím možný odposlech přímý i elektronický.“

Shaw s pochopením přikývl. „Jste už ve výzvědné službě dlouho?“

„Generál Simms mne získal před šesti lety.“ Burton-Angus zavedl Shawa do knižního oddělení obchodu s dárkovými předměty. „O mé angažovanosti v úkolu jste informován.“

„Četl jsem zprávu. Vy jste jako první přišel na stopu po mezinárodní smlouvě.“

„Ano, u archiváře Senátu.“

„Jacka Murphyho.“

Burton-Angus přikývl.

„Podařilo by se vám z něho dostat ještě nějaké další informace?“ zeptal se Shaw.

„Generál Simms se domnívá, že by nebylo rozumné na něho příliš naléhat. Murphymu jsem řekl, že Londýn o takové smlouvě nemá žádné doklady.“

„Uvěřil vám?“

„Neměl důvod mi neuvěřit.“

„Takže Murphyho škrtneme a musíme začít někde jinde,“ řekl Shaw.

„Proto letíte do Los Angeles.“ odpověděl Burton-Angus. „Murphy se totiž o smlouvu začal zajímat teprve po dotazu jisté námořní důstojnice, která objevila starou fotografii a nechala si udělat kopii. Jeden z našich lidí se vloupal do Murphyho kanceláře a pečlivě prohlédl vše, co se týkalo prošetřování existence smlouvy. Zjistil pouze jméno námořní důstojnice, korvetní kapitánky Heidi Milliganové.“

„Je možné ji někde zastihnout?“

„Kapitánka Milliganová je spojovou důstojnicí na palubě obojživelné vylodovací lodi, která před dvěma hodinami vyplula ze San Diega do Indického oceánu.“

Shaw se zastavil. „Co nám tedy zbývá, když Milliganová je mimo dosah?“

„Naštěstí její loď *USS Arvada* se podle rozkazu tři dny zdrží v přístavu Los Angeles za účelem provedení úprav v automatickém řízení lodi.“

Šli dál. Shaw se teď na poručíka díval se stoupající úctou. „Jste velmi dobře informovaný.“

„Je to součást mé práce,“ řekl Burton-Angus a zdrženlivě pokrčil rameny. „Američané mají před Brity málo tajemství.“

„To je potěšující.“

Burton-Angus se lehce zarděl. „Měli bychom raději už jít do odbavovací haly. K vašemu letadlu se vychází bránou dvacet dva.“

„Poněvadž došlo ke změně plánu, rád bych se dověděl nové instrukce,“ řekl Shaw.

„To je samozřejmé.“ odpověděl Burton-Angus. „Máte přibližně sedmdesát dvě hodiny ke zjištění, co všechno ví kapitánka Milliganová.“

„Budu potřebovat jistou pomoc.“

„Po ubytování v hotelu se s vámi spojí zazobaný obchodník s automobily Rolls-Royce pan Graham Humberly, který vám zajistí setkání s kapitánkou Milliganovou.“

„On mi zajistí setkání s kapitánkou Milliganovou,“ opakoval uštěpačně Shaw.

„Ano,“ řekl Burton-Angus, zaražen zjevnou Shawovou nedůvěrou. „Humberly je dřívější britský poddaný. Stále udržuje styk s nesmírně důležitými lidmi, zvláště ve válečném námořnictvu Spojených států.“

„A pak on a já půjdeme po lávce na americkou námořní loď, budeme mávat anglickými vlajkami a pískat si Británii vládne vodám světa a požádáme o umožnění výslechu důstojnice lodi.“

„Existuje-li někdo, kdo něco takového dokáže, pak jedině Humberly,“ řekl rozhodně Burton-Angus.

Shaw silně zatáhl z cigarety a upřeně se zahleděl na poručíka.

„Proč já?“ zeptal se ledově.

„Pokud jsem pochopil, pane Shawe, kdysi jste byl nejschopnějším agentem výzvědné služby. O Američanech víte své, i to, jak na ně. Humberly vás představí jako britského obchodníka a starého přítele z doby, kdy jste byl v Královském loďstvu a také dosáhl hodnosti důstojníka. Věkem tomu odpovídáte.“

„To má logiku.“

„Generál Simms nečeká zázraky. Musíme si jenom ověřit, jestli se v záležitosti smlouvy něco děje. Od Milliganové se asi nemůžeme dovědět nic víc, než že to u ní začalo.“

„Ještě jednou,“ řekl Shaw. „Proč já?“

Burton-Angus se zastavil a podíval se na hlášení o odletech, promítaná na obrazovce. „Vaše letadlo startuje přesně podle letového řádu. Tady je letenka a palubní lístek. O zavazadlo se nemusíte starat, je to zařízení.“

„To jsem předpokládal.“

„Snad bych se měl ještě zmínit o vašich dávných, hm..., řekněme raději o úspěšném umění zacházet s osobami opačného pohlaví. Právě toto generál Simms považuje za velmi výhodné. Skutečnost, že kapitánka Milliganová prožila milostný poměr s admirálem dvakrát starším než ona, vám v tomto ohledu bude nahrávat do ruky.“

Shaw vrhl na poručíka zdrcující pohled. „Z toho vidíte, mladíku, čeho se jednoho dne můžete dožít.“

„To nebylo míněno osobně,“ usmál se nuceně Burton-Angus. „Říkáte, že ve výzvědné službě pracujete šest roků?“

„A čtyři měsíce, abych byl přesný.“

„Učili vás odhalovat zvědavé nastrčené čmuchaly?“

Oči Burtona-Anguse se tázavě zúžily. „Přednášky byly povinné. Proč se ptáte?“

„Protože dostáváte nedostatečnou,“ řekl Shaw. Chvilku počkal, aby si to Burton-Angus nechal projít hlavou, pak nepatrným pohybem hlavy ukázal doleva. „Ten muž s kovovým příručním kufříkem na dokumenty, který se tak dlouho s takovou úpornou nevinností dívá na hodinky, je na nás přilepený od okamžiku, kdy jsme odešli od celního odbavení. A asi dvacet stop za ním stojí letuška v uniformě Pan American, její linka se však odbavuje v jiné letištní hale. Je jeho náhradnicí. Někde před námi budou mít ještě třetí očko, zatím se mi ho nepodařilo odhalit.“

Burton-Angus viditelně zbledl. „To není možné,“ zašeptal. „Ti určitě nejdou po nás.“

Shaw se obrátil, vytáhl letenku a podal ji dívce u vchodu k nástupu. Pak se ještě obrátil k poručíkovi.

„Zdá se,“ řekl co nejcyiničtěji, „že Britové mají před Američany málo tajemství.“

Burtona-Anguse tam nechal stát s výrazem topícího se člověka.

Shaw se pohodlně posadil na sedadlo, složil ruce v klín, všechno pustil z hlavy a dostal chuť na šampaňské. Letuška mu přinesla dvě malé láhve a kelímky z umělé hmoty. Podle nálepky to bylo kalifornské víno. Dal by přednost suchému vínu Tattinger, nějakému dřívějšímu ročníku. Kalifornské bublinky a kelímky z umělé hmoty. Stanou se vůbec někdy z Američanů civilizovaní lidé?

Po zlikvidování jedné láhve si chuť na druhou nechal zajít. Ústřední zpravodajská služba CIA ho začala sledovat od okamžiku nastoupení do letadla v Londýně, přesně podle předpovědi generála Simmse.

Shaw si s tím však nedělal těžkou hlavu. Vždy se mu lépe pracovalo, když měl přehled. Tajné plížení se uličkami neměl nikdy v oblibě. Zažíval pocit obrovské radosti, že zase dělá to, co kdysi

dělal tak dobře. Smysly ho zatím neopustily snad se jen malinko zpomalily jeho reakce, ostražitost však zůstala stále ve stejné kvalitě.

Zase hrál hru, která mu přinášela tolik potěšení.

Na okraji předměstí Ottawy stála ušmudlaná benzinová stanice. Brzy po druhé světové válce byla postavena jako ocelová konstrukce s ostrůvkem tří čerpadel, na nichž uplynulá léta zanechala své stopy a které volaly po novém nátěru. V kancelářích na poličkách byly poházené plechovky oleje a vyschlé mouchy. Vrstvou usazeného prachu na oknech prosvítala písmena propagující už dávno zapomenutou značku pneumatik.

Henri Villon odbočil s Mercedesem na příjezdovou cestu a zastavil u čerpadla. Pumpař v zaolejované kombinéze vylezl zpod auta na rampě a cestou si hadrem utíral ruce.

„Co to bude?“ zeptal se s unuděným výrazem.

„Naplňte mi nádrž, prosím,“ odpověděl Villon. Pumpař si všiml staršího muže a ženy sedící na lavičce u nedaleké autobusové zastávky. Nahlas, aby jeho slova určitě nepřeslechli, řekl: „Pět galonů je vládou stanovený limit, přece víte, že je nedostatek ropy.“

Villon mlčky přikývl a pumpař načerpal benzín. Když skončil, obešel auto a pokynul. Villon zatáhl uvolňovací páku a pumpař zvedl kapotu. „Pojďte se podívat na řemen větráku. Vypadá hezky opotřebovaný.“ Villon vystoupil z auta, naklonil se proti pumpaři a tiše řekl: „Dovedete si představit, co jste svou zhudlařenou prací způsobil?“

Foss Gly se zadíval přes motor do dálky. „Co se stalo, stalo se. V posledních minutách se obloha zatáhla a první raketa minula cíl. Vysvětlení je celkem jednoduché.“

„Ono to zas tak jednoduché není!“ odsekl Villon. „Pro nic za nic uhořelo padesát lidí. Objeví-li letečtí bezpečnostní inspektoři skutečnou příčinu katastrofy, parlament se vzbouří a vynutí si prošetřování činnosti každé organizace včetně té vaší Boy Scouts. Informační media budou volat po krvi, až se dovědí, že jejich dvacet nejlepších politických reportérů bylo zavražděno. A nejhorší na tom je, že všichni budou podezřívát hnutí Free Quebec Society.“

„K obvinění FQS nenajde nikdo sebemenší stopu.“ Glyův hlas byl chladný, nekompromisní.

„Jděte do háje!“ Villon bouchl pěstí do karosérie. „Kdyby Sarveux aspoň zemřel. Ve vládě by nastal zmatek a my bychom mohli táhnout na Quebec.“

„To by se vašim kamarádům v Kremlu určitě moc líbilo.“

„Jestli se nám stane ještě jeden nezdar podobného rozsahu, nebudu už moci počítat s jejich podporou.“

Gly natáhl ruku do motoru, jako kdyby na něm něco opravoval. „Proč se s těmi rudými tak hrozně přátelíte? Chytnou-li vás třeba jen za prst, už vás nikdy nepustí.“

„Vám to sice může být jedno, ale pro Quebec je jedinou nadějí vláda s komunisty v přední linii.“

Gly lhostejně pokrčil rameny a dál předstíral práci na motoru. „Co ode mne chcete?“

Villon chvíli uvažoval. „Jen nepodlehnout panice. Bude nejlepší, když s tím svým, jak vy říkáte, týmem odborníků setrváte nadále v krycích zaměstnáních. Nikdo z vás není Francouz, lze tedy pochybovat, že by na vás mohlo padnout podezření.“

„Nevidím, jak bych mohl nepodlehnout panice při čekání, až mne chytnou.“

„Zapomínáte, že dokud jsem ministrem vnitřních záležitostí, všechno, co se týká bezpečnosti, jde přes můj úřad. A tam se v byrokratickém postupu ztratí sebemenší zmínka vedoucí k vám.“

„Cítil bych se bezpečněji, kdybychom odjeli ze země.“

„Pane Glyi, vy zřejmě vůbec nechápete vývoj událostí. Moje vláda už praská ve švech. Jednotlivé provincie si jedou navzájem po krku. Jedinou otázkou je, kdy to vše otřese Kanadou. Víím, že už se to blíží, ví to i Charles Sarveux a vědí to i ti arogantní Angličané v té své staré kamenné relikvii nad Temží. Kanada, jak ji dnes svět zná, brzy přestane existovat. A pokud jde o vás, věřte mi, že ve vzniklém chaosu se dokonale ztratíte.“

„Takže budu ztracený a bez práce.“

„To bude jenom přechodný stav,“ řekl cynicky Villon. „Dokud totiž budou vlády, finanční korporace a bohatí jedinci ochotni

financovat váš zvláštní pytel plný špinavých triků, pane Glyi, nebude nikdo z vašeho druhu lidí nikdy nucen prodávat vysavače.“

Gly lhostejně otočil hlavu a změnil téma. „Jak se mohu s vámi dostat do styku, když se octnu v nějakém problému?“

Villon obešel čelo auta a ocelovým stiskem sevřel Glyovu paži. „Musíte si zapamatovat dvě věci. Za prvé, žádné další problémy nevzniknou. A za druhé, za žádných okolností se ani nesmíte pokusit nějak se dostat se mnou do styku. Nemohu připustit ani to nejmenší riziko, aby se zjistil můj vztah k FQS.“

Glyovy oči se na okamžik zavřely překvapením a bolestí v ocelovým stiskem sevřené paži. Nadechl se a ztuhnutím svalu se bránil Villonovu pevnějšímu sevření. Nikdo z mužů ani o palec neuhnul. Přes Glyovy rty pomalu přelétl úšklebek zadostiučinění a pohledem se vpil do Villonových očí.

Villon uvolnil sevření a ponuře se usmál. „Máte mé uznání. Silou i v lecčems jiném se mi podobáte.“

Gly se bránil nutností rozmasírovat bodavou bolest v paži. „Zvedání závaží je k zabíjení času mezi jednotlivými úkoly stejně dobré jako cokoliv jiného.“

„V některých rysech našich tváří lze nalézt vzdálenou podobu,“ řekl Villon, když sedal za volant Mercedesu. „Nebýt vašeho ohavného nosu, mohl by nás někdo považovat za bratry.“

„Zapište si má slova dobře za uši, Villone!“ V Glyově hlase zazněla krvelačnost. Mrkl na párek starých lidí sedících stále na lavičce a čekajících na autobus, pak se podíval na ukazatel načerpaného benzínu. „Dělá to osmnáct šedesát.“

„Připište mi to na konto!“ zavrčel vztekle Villon a odjel.

Villon si topinku k snídani pomazal máslem a přečetl si titulek na zadní straně ranních novin.

ŽÁDNÁ STOPA K TERORISTICKÉMU ÚTOKU NA LETADLO MINISTERSKÉHO PŘEDSEDY

Foss Gly zametl za sebou stopy velmi dobře. Villon sledoval vyšetřování s vědomím, že s každým dalším dnem bude jakákoliv stopa čím dál tím víc chladnější. Vychytrale využíval svého postavení, aby zahrál jakékoliv spojení mezi úkladnými vrahy a

hnutím FQS do autu, jen aby se nenašel nějaký nezvratný důkaz tohoto spojení. Dosud probíhalo všechno hladce.

Villonovo uspokojení však klesalo k bodu mrazu, když pomyslel na Glys. Ten chlap byl pouze brutálním, ziskuchtivým žoldákem, jehož bohem je tučná odměna. Nikdo nevěděl, jak by se takový šílenec jako je Gly zachoval, kdyby nebyl držen nakrátko.

Ke dveřím jídelny přišla manželka. Byla to hezká žena s tmavohnědými vlasy a modrýma očima. „Ve studovně máš telefon,“ řekla.

Vešel do studovny, zavřel dveře a zvedl sluchátko. „Tady Villon.“

„Superintendent¹³ McComb, pane,“ ozval se hluboký hlas. „Doufám, že jsem vás nevyrušil při snídani.“

„Vůbec ne,“ zalhal Villon. „Vy máte na starosti archiv Kanadské jízdní policie, že?“

„Ano, pane,“ odpověděl McComb. „Mám na stole před sebou vámi vyžádanou složku Maxe Roubaixe. Mám pro vás pořídit kopie a poslat vám je do úřadu?“

„To není nutné,“ řekl Villon. „Postačí, když mi do telefonu řeknete základní informace.“

„Složka je ale poměrně objemná,“ pokoušel se vymluvit McComb.

„Pětiminutový přehled v kostce postačí.“ Villon se v duchu usmál při představě, co teď prochází McCombovou hlavou. Je to nepochybně rodinně založený muž, kterého určitě hrozně otrávil, že musel vylézt z teplé postele od přítulné manželky, odpustit si nedělní delší pospání a zavrtat se do starých zaprášených dokladů, aby uspokojil rozmar kabinetního ministra.

„Ty stránky jsou víc než sto let staré, jsou tedy psané ručně. Nu, udělám, co bude v mých silách. O prvních letech Roubaixova života jsou jen útržkovité zprávy. Dokonce schází i datum narození. Uvádí se, že jako sirotek přecházel od jedné rodiny k druhé. První úřední záznam je z doby, kdy mu bylo dvanáct let. Místní konstábl ho předvolal kvůli zabíjení kuřat.“

¹³ *Superintendent – hodnost v anglické policii vyšší než inspektor*

„Řekl jste kuřat?“

„Velkému množství kuřat nůžkami na drát odstříhával hlavy. Škodu způsobenou na živém inventáři si u postižených farmářů odpracoval. Když se pak přestěhoval do jiného města, přeškolil se na koně. Stačil rozřezat hrdla polovině stáda, než byl zatčen.“

„Krvěžiznivý mladistvý psychopat.“

„Tehdy ho lidé odepsali jako vesnického blázna,“ řekl McComb. „Psychotická motivace se v jejich slovníku nevyskytovala. Nenapadlo jim, že od zabíjení zvířat jen tak z legrace je jen malý krůček k zabíjení lidských bytostí. Za masakr na koních dostal dva roky vězení, avšak vzhledem k věku, bylo mu čtrnáct, mu bylo umožněno po dobu trestu žít u konstábla, kde pracoval na zahradě a v domácnosti. Brzy po jeho propuštění začali lidé v okolní krajině nalézat uškrcená těla tuláků a opilců.“

„Kde se to odehrávalo?“

„V okruhu padesáti mil kolem nynějšího města Moose Jaw v provincii Alberta.“

„Takže jako nejpodezřelejšího zatkli Roubaixe, ne?“

„V devatenáctém století nepracovala Kanadská jízdní policie tak rychle jako dnes my,“ připustil McComb. „V době, kdy Roubaixe označili za pachatele zločinů, se už skrýval v panenských lesích v Northwest Territory, což je kraj severně od řeky Ohio a východně od Mississippi. Odtamtud se vynořil teprve v roce osmnáct set osmdesát pět po vypuknutí Rielem vedeného povstání.“

„To byla ta revolta francouzských obchodníků a Indiánů,“ připomenul si nahlas Villon.

„Říkalo se jim mesticové. Louis Riel byl jejich vůdcem. Roubaix se k Rielovým oddílům připojil a podle kanadských legend se z něho stal nejúspěšnější zabiják.“

„A co v době, kdy o něm nebylo slyšet?“

„Šest roků byl nezvěstný,“ odpověděl McComb. „V záznamech není nic. Neprokazatelně mu bylo prisuzováno několik nevyřešených zabití, nenašel se však žádný solidní důkaz, ani svědectví očitého svědka. Pouze způsob provedení vražd měl náznak Roubaixova rukopisu.“

„Jaký způsob?“

„No, všechny oběti zemřely na zranění zasazená do hrdla,“ odpověděl McComb. „Většinou byly zardoušené. Roubaix se odvrátil od tehdy běžného používání nože. Vraždy však tehdy nezpůsobily žádný poprask, protože morální zákony lidí v tehdejší době byly jiné než dnes. Na lumpa likvidujícího nežádoucí živly se hledělo spíše jako na dobrodince.“

„Aha, už si vzpomínám. Do legend se dostal, když během Rielovy rebelie zabil několik kanadských policistů.“

„Bylo jich přesně třináct.“

„Roubaix musel být velmi silný muž.“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl McComb. „Byl dokonce popisován jako často churavý muž slabé, křehké postavy. Lékař, který ho ošetřoval před popravou, dosvědčil, že Roubaix trpěl úbytěmi – dnes tomu říkáme tuberkulóza.“

„Jak bylo možné, že takový neduživý muž přemohl muže trénované k fyzicky náročným bojovým akcím?“ zeptal se Villon.

„Roubaix užíval ze surové kůže zhotovenou garotu, jen nepatrně tlustší než drát. Tato nebezpečná a odporná zbraň se oběti zařízne do poloviny hrdla. Své oběti přistihoval nepřipravené, obvykle ve spánku. Pane Villone, v kruzích kulturistů jste velmi dobře známý svou fyzickou kondicí, troufám si však říci, že by vás vlastní žena uškrtila, kdyby vám někdy v noci v posteli navlékla na krk Roubaixovu garotu.“

„Mluvíte, jako kdyby ta garota ještě pořád existovala.“

„Existuje,“ řekl McComb. „Vystavujeme ji v kriminálním oddělení muzea Kanadské jízdní policie, kdybyste měl zájem se na ni podívat. Jako někteří jiní masoví vrazi, kteří s láskou opatrovali oblíbenou vražednou zbraň, i Roubaix zahrnoval péči svou garotu. Dřevěné rukojeti, do nichž jsou oba konce řemínku zasazené, jsou složitě vyřezané do tvaru amerických vlků. Je to opravdu mistrovská ruční práce.“

„Jestli mi to program dovolí, přijdu se na ni někdy podívat,“ řekl bez zjevného nadšení Villon. Chvilí hloubal a snažil se nalézt nějaký smysl ve slovech, která Sarveux v nemocnici řekl Danielle. Žádný smysl však nenalézal. Zřejmě jde o zašifrovanou hádanku. Villon z

toho nebyl moudrý. „Kdybyste měl Roubaixův případ popsat jednou větou, jak byste se vyjádřil?“

„Nejsem si jistý, že chápu, o co vám jde,“ řekl McComb.

„Řeknu to tedy jinak. Čím byl Max Roubaix?“

Chvilí bylo ticho. Villon málem slyšel pohyb závitů v McCombově mozku. Konečně člen Kanadské jízdní policie řekl. „Myslím, že by bylo možné ho nazvat vraždícím šilencem, jehož fetišem je škrcení.“

Villon strnul, pak se uvolnil. „Děkuji vám, superintendente.“

„Budete-li ještě něco...“

„Ne, prokázal jste mi službu. Jsem vám za to vděčný.“

Villon pomalu odložil sluchátko. Podíval se do prostoru a myšlenkami se soustředil na představu muže utahujícího garotu. Na ohromený výraz nepochopení na tváři oběti. A na bleskové pochopení v posledním okamžiku, než její vyvalené oči osleply navždy.

Zmatená, Sarveuxem na Daniellu v deliriu vykřikovaná slova najednou začala dostávat smysl.

Sarveux ležel na nemocniční posteli a pokynul na pozdrav hlavou, když byl do nemocničního pokoje uveden jeho náměstek Malcom Hunt. Usmál se. „Je od tebe hezké, Malcolm, žeš přišel. Dovedu si představit, jaké peklo teď prožíváš.“

Hunt bez přemýšlení natáhl ruku, rychle ji ale stáhl zpět, když uviděl vrstvou masti pomazané paže ministerského předsedy.

„Přitáhni si židli a posaď se,“ řekl vlídně Sarveux. „Jestli máš chuť, tak si zakuť.“

„Účinky mé dýmky by mohly způsobit, že bych v příštích volbách přišel o hlasy zdravotníků,“ usmál se Hunt. „Díky, raději se obejdu.“

Sarveux šel přímo k věci. „Mluvil jsem s šéfem úřadu pro leteckou bezpečnost. Tvrdí, že tragédie u zátoky James Bay nebyla náhoda.“

Hunt zbledl. „Jak si tím může být jistý?“

„Půl míle za ranveji našli kus kapoty motoru,“ vysvětloval Sarveux. „Analýzou odhalili v kapotě zaražené kousky rakety země-

vzduch, kterou armáda vypouští odpalovačem typu Argo. Inventura v arzenálu ve Val Jalbert ukázala, že chybí dva odpalovače spolu s několika hlavicemi s náložemi.“

„Probaha.“ Kuntovi se roztrásl hlas. „To znamená, že všichni lidé ve tvém letadle byli zavražděni.“

„Důkazy tomu nasvědčují,“ řekl flegmaticky Sarveux.

„Hnutí Free Quebec Society,“ řekl zlostně Hunt. „Nikdo jiný, kdo by za to mohl být zodpovědný, mi nenapadá.“

„Souhlasím, ale jejich vinu se nikdy nepodaří prokázat.“

„Proč ne?“ zeptal se Hunt. „Členové FQS buď nesledují dění nebo to jsou úplní idioti, když si myslí, že jim to jen tak projde. Kanadská jízdní policie přece nedovolí, aby teroristé zodpovědní za zločin takového rozsahu unikli nepotrestáni. Jako radikální hnutí jsou v koncích.“

„Starý příteli, nebuď tak optimistický. Pokus o mé zavraždění nespadá do stejné kategorie jako bombardování, únosy a vraždění v posledních čtyřiceti letech. Ty dřívější akce prováděli političtí amatéři patřící k buňkám hnutí FQS, kteří byli zatčeni a odsouzeni. Masakr v James Bay byl dobře naplánován a řízen profesionály. Lze to vyvodit z toho, že po sobě nezanechali sebemenší stopu. Nejblíž pravdě je asi dohad vedoucího komisaře Kanadské policie, že vrazi byli najati zvenku, z ciziny.“

Hunt se upřeně díval před sebe. „Teroristé z FQS by byli schopní vyvolat i občanskou válku.“

„To se nesmí stát,“ řekl tiše Sarveux. „Něco takového nepřipustím.“

„Jednou jsi ale vyhrožoval nasazením vojáků k udržení separatistů na uzdě.“

Sarveux se suše usmál. „To byla jen planá hrozba. Ty bys to měl nejlépe vědět. Nikdy jsem nezamýšlel vojensky okupovat Quebec. Útlakem nepřátelsky smýšlejících lidí se nic nevyřeší.“

Hunt sáhl do kapsy. „Myslím, že si teď jednu dýmku přece jen dám.“

„Jen si dej.“

Oba muži seděli mlčky, než náměstek ministerského předsedy uvedl svou bryerku v život. Konečně vyfoukl ke stropu modrý kouř. „Co se teď bude dít?“ zeptal se Hunt.

„Nebudeme-li Kanadu chránit, rozpadne se,“ smutně odpověděl Sarveux. „Zcela nezávislý Quebec je od začátku nepřijatelný. Svrchované společenství je pouze mizerným řešením. Teď o to usiluje Alberta, Ontario a Britská Kolumbie dělají povyk kvůli národnosti.“

„Vybojoval jsi dobrou bitvu, Charlesi, abys nás udržel pohromadě. To ti nikdo nemůže upřít.“

„Omyl,“ řekl Sarveux. „Místo odkládání akce jsme ji ty a já, strana a národ, měli naplánovat a uskutečnit. Teď už je příliš pozdě. Čelíme nebezpečí rozdělení Kanady na věčné časy.“

„Tvou zlověstnou předpověď nemohu přijmout,“ řekl Hunt, ale příliš víry v jeho hlase nebylo.

„Propast mezi tvými anglicky mluvícími provinciemi a mým francouzským Quebecem je příliš velká, než aby se dala překlenout vlasteneckými slovy,“ řekl Sarveux s pohledem upřeným do Kuntových očí. „Ty jsi britského původu, graduovaný v Oxfordu. Patříš k elitě, která vždy ovládala politickou i ekonomickou strukturu této země. Ty jsi vrchnost. Tvé děti studují ve třídách pod fotografií královny. Francouzské quebecké děti zhlížejí na Charlese de Gaulla. A jak víš, mají málo příležitostí k finančnímu úspěchu nebo k nějakému prominentnímu postavení ve společnosti.“

„Všichni jsou přece Kanad'any,“ protestoval Hunt.

„Ne, všichni ne. Mezi námi je jeden, který nás prodal Moskvě.“

Hunt se viditelně vyděsil. Vytrhl dýmku z pusy. „Kdo?“ vyjekl nevěřicně. „O kom mluvíš?“

„O vůdci hnutí FQS,“ odpověděl Sarveux. „Před cestou do James Bay jsem se dověděl, že se Sovětským svazem uzavřel oboustranné dohody, které se začnou realizovat, až Quebec opustí konfederaci. A co je horšího, nachází sluchu u Julese Guerriera.“

Hunt jako by dobře neslyšel. „U ministerského předsedy Quebecu? Tomu nemohu uvěřit. Jules je francouzským Kanad'anem do morku kostí. Ke komunizmu cítí malou náklonnost a s nenávistí k hnutí FQS nedělá žádné tajemství.“

„Jenže Jules, stejně jako my, vždy předpokládal, že máme co dělat z teroristy z bahna ulice. To je nebetyčný omyl. Muž v pozadí není žádným svedeným radikálem. Dověděl jsem se, že má v naší vládě vysoké postavení.“

„Kdo to je? Kde jsi k té informaci přišel?“

Sarveux zavrtěl hlavou. „Kromě toho, že ji dostávám ze zahraničí, nemohu svůj pramen prozradit ani tobě. Jménem zrádce si zatím nejsem jistý. Rusové ho uvádějí pod různými krycími jmény. Jeho skutečná totožnost je velmi dobře utajovaná.“

„Proboha, co kdyby se Julesovi něco stalo?“

„Pak by se strana Parti Québécois rozpadla a hnutí FQS by vykročilo do vzduchoprázdna.“

„Chceš mi tím naznačit, že Rusko má ve středu Severní Ameriky malé předmostí?“

„Ano,“ řekl zlověstně Sarveux. „Přesně.“

Henri Villon vyhlížel okny řídící kabiny v James Bay. Krutý úsměv uspokojení se zrcadlil v úzkostlivě čistém skle.

Hádanka Roubaixovy garoty ležela dole pod ním na podlaze generátorovny.

Percival Stuckey stál za ním v rozpačitém nepochopení. „Proti něčemu takovému musím protestovat,“ řekl. „To překračuje hranice slušného jednání.“

Villon se obrátil a chladně pozoroval Stuckeye. „Jako člen parlamentu a ministr vnitřních záležitostí ve vládě pana Sarveuxe vás mohu ujistit, že tato zkouška je v nejvyšším zájmu země a slušnost s ní nemá vůbec nic společného.“

„Je to však něco krajně nezvyklého,“ zatvrzele reptal Stuckey.

„Ted' se vás ptám oficiálně,“ řekl cynicky Villon. „Uděláte, o co vás vláda žádá?“

Stuckey chvíli rozvažoval. „Odklonění milionů kilowattů je poměrně složitá záležitost a vyžaduje náročné přepojování a regulaci kmitočtu s přesným načasováním.“

„Uděláte to?“ naléhal Villon.

„Ano.“ Stuckey poraženecky pokrčil rameny. „Vůbec nechápu, jaký smysl má odpojení přívodu elektrické energie do všech měst mezi Minneapolisem a New Yorkem.“

„Na pět vteřin,“ řekl Villon. Stuckeyovu věčnou poznámku ignoroval. „Pouze na pět vteřin vypnete elektrickou energii proudící od nás do Spojených států.“

Stuckey se naposledy vztekle rozhlédl, pak se naklonil mezi inženýry sedící za ovládacím pultem a otočil několika knoflíky. Nad hlavami se jim rozsvítily televizní monitory ukazující panoramatické pohledy na města.

„Zleva doprava se kontrast zmenšuje,“ poznamenal Villon.

„Tmavší města jsou Boston, New York a Philadelphia.“ Stuckey se mrkl na hodinky. „V Chicagu už je soumrak, zatímco v Minneapolisu ještě slunce nezapadlo.“

„Jak poznáme, že zatmění postihne všechna města, když v jednom je denní světlo?“

Stuckey provedl malou úpravu a u kamery v Minneapolisu změnil ohniskovou vzdálenost, takže se na obrazovce ukázala rušná křižovatka. Záběr byl tak jasný, že Villon mohl rozeznat silniční značky na rohu Třetí ulice a Hennepin Avenue.

„Na semaforech poznáme, kdy světla ztmavnou.“

„Nastane výpadek i na kanadském území?“

„Pouze v městech poblíž hranice, napojených na americké rozvodny.“

Inženýři provedli několik úkonů na ovládacím pultu a zarazili se. Stuckey se obrátil k Villonovi a pevně se na něho zahleděl. „Za následky neberu zodpovědnost.“

„Vaše námitka je řádně zaprotokolována,“ odpověděl Villon.

Upřeně se zadíval na monitory. Jeho svědomí se najednou dotkl studený prst váhavosti následovaný vodopádem pochybností o správnosti vlastního konání. Na ramena mu těžce dolehlo napětí z blížícího se činu. Pět vteřin. Má to být varování, které by nemělo projít bez povšimnutí. Konečně odhodil všechn zbyvající strach a přikývl.

„Můžete pokračovat.“

Pak pozoroval, jak čtvrtina Spojených států zhasla.

GRÓNSKO, BAFFINŮV OSTROV

BROUČEK Březen 1989, Washington, DC

LABRADORSKÉ MOŘE

Alana Merciera zachvátil pocit bezmocnosti, skoro strachu, když dlouho do noci prověřoval stoh vojenských doporučení vztahujících se k bezpečnosti státu. Nemohl se zbavit pochybnosti, jestli nový prezident pochopil skutečný stav věcí. Vyhlášení státního bankrotu by si vynutilo pohnání před soud, bez ohledu na jeho nutnost pro stát.

Mercier se opřel o sedadlo a protřel si oči. Ty na stroji psané návrhy a předpovědi přestaly být pouhými papíry osm krát deset palců. Staly se rozhodnutími postihujícími miliony lidských bytostí z masa a krve.

Najednou se cítil hrozně malinký a bezmocný proti obrovským následkům, vyvstávajícím před jeho myslí a přesahujícím jeho chápání. Svět a vláda se staly přesvědčivě složitými, než aby je byla schopna odpovědně řídit hrstka mužů. Viděl, jak ho nadzvedává přílivová vlna a vrhá na skaliska.

Mercierovy pochmurné myšlenky přerušil pobočník, který vešel do kanceláře a šel k telefonu. „Máte na drátě doktora Kleina, pane.“

„Haló, Rone, vidím, že ti už nestačí hodiny ve dne.“

„Máš pravdu,“ odvětil Klein. „Napadlo mi, že by ses možná rád dověděl poslední tip, jak zjistit něco o té nákladné věci.“

„Mluv přesně.“

„To právě nemohu, protože nikdo nic přesně neví.“

„Budeš to muset přece jen vysvětlit.“

„Finance přišly v pořádku na ministerstvo energetiky, ale okamžitě byly odčerpány do jiné vládní agentury.“

„Do které?“

„Do Státní podmořské a námořní agentury.“

Mercier neodpověděl. Mlčel a přemýšlel.

„Jsi tam, Alane?“

„Ano, promiň.“

„Zdá se, že jsme jenom prostředníky,“ pokračoval Klein. „Rád bych ti poskytl víc informací, ale to je jediné, co jsem zjistil.“

„Vypadá to podezřele,“ přemítal Mercier. „Proč by tak obrovskou sumu peněz ministerstvo energetiky klidně převedlo agentuře, která se zabývá podmořskou vědou?“

„To právě nevím. Mám nechat své lidi pokračovat v dalším pátrání?“

Mercier se chvilku zamyslel. „Ne, bude lepší, když se toho ujmu sám. Prošetřování neutrální osobou se snad setká s menšími potížemi.“

„Střetnutí se Sandeckerem ti vůbec nezávidím.“

„Ach, ano, myslíš šéfa agentury NUMA. Ještě jsem se s ním nikdy nesetkal osobně, jen jsem slyšel, že to je hrozný chlap.“

„Já ho znám,“ řekl Klein. „Tvůj popis je příliš lichotivý. Podařilo se ti jeho kůži přibít na vrata stodoly, zaručuji ti, že od poloviny Washingtonu dostaneš medaili.“

„Povídá se ale také, že je dobrý.“

„Ten chlap není hlupák. Vyhýbá se politikaření a intrikářství a udržuje si výborné spolupracovníky. Bez váhání šlápne komukoliv na nohu nebo ho označí za zatraceného gangstera, když to poslouží dokončení jeho práce. Ještě nikdo z těch, kdo s ním zkřížili zbraně, nevyšel jako vítěz. Pro jednání s ním musíš mít zatraceně dobré argumenty.“

„Nevinen, dokud neshledán vinným,“ řekl Mercier.

„Je ho též obtížné zastihnout. Skoro nikdy nebere telefon a v kanceláři nevysedává.“

„Já si něco vymyslím, jak ho objevit a přimět k hovoru,“ řekl sebevědomě Mercier. „Díky za pomoc.“

„Není za co,“ řekl Klein. „Mnoho štěstí. Mám pocit, že ho budeš potřebovat.“

Nejvyšší šéf Státní podmořské a námořní agentury NUMA admirál James Sandecker každé odpoledne přesně za pět minut čtyři odcházel z kanceláře a výtahem sjel do oddělení spojové techniky v desátém podlaží.

Byl to muž bantamové¹⁴ váhy, vysoký několik palců nad pět stop, s pečlivě udržovanými nazrzlými vousy padnouchými k hustým vlasům s nepatrným náznakem šedivění. Měl jedenašedesát let a byl zdravý jako řípa. Svou šviháckou postavu si udržoval polykáním denních dávek vitaminů a česnekových tabletek doplněných šest mil dlouhým ranním během od svého bytu do vysokého skleněného sídla agentury NUMA.

Vstoupil do obrovské spojové místnosti o rozloze patnácti tisíc čtverečních stop, přečpané přístroji a zařízeními, k jejichž ovládání zde bylo čtyřicet pět inženýrů a techniků. Šest družic rozptýlených na oběžných drahách nad Zemí spojovalo agenturu s meteorologickými stanicemi, oceánskými výzkumnými expedicemi a se stovkami dalších míst po celém světě, kde byly prováděny námořní výzkumné úkoly.

Vedoucí oddělení spojů zvedl při Sandeckerově vstupu hlavu. Na jeho pravidelné denní návštěvy byl zvyklý.

„Projekční místnost B, pane admirále, račte.“

Sandecker krátce přikývl a vešel do místnosti připomínající malé kino. Klesl do měkkého křesla a trpělivě čekal, až se na promítacím plátně objeví obraz.

Z promítacího plátna pichlavým pohledem upřeně shlížel vysoký, hubený, černovlasý muž, v tomto okamžiku tři tisíce mil vzdálený. Jeho rozesmátá tvář připomínala skálu, léta vzdorující neustále se přes ni přelévajícímu příboji oceánu.

Dirk Pitt seděl na židli nakloněný dozadu s nohou neuctivě opřenou o elektronický dispečerský stůl. Sendvič, který držel v ruce, natočil tak, aby bylo vidět ukousnuté místo. Současně mávl rukou.

„Promiňte, admirále, zastihl jste mne právě uprostřed svačiny.“

„Vy jste si nikdy nepotrpěl na konvenční pravidla,“ zabručel dobře naložený Sandecker. „Co kdybychom raději začali.“

„Tady v té plovoucí potvoře je chladněji než v zadku polárního medvěda. Spotřebujeme velké množství kalorií jen abychom si udrželi tělesné teplo.“

„Brouček není přece žádná výletní loď.“

¹⁴ bantamová váha – kategorie dle váhy, a to u rohovníků do 54 kg, vzpěračů do 56 kg, a zápasníků do 57 kg

Pitt odložil sendvič. „To je fakt, při dalším výletu by ale posádka ocenila, kdyby se nějaké úvahy věnovaly vyhřívacímu zařízení.“

„Jak jste hluboko?“

Pitt se podíval na ciferník. „Sedm set třicet stop. Teplota vody dva stupně pod nulou. Podmínky ne právě vhodné ke hraní vodního póla.“

„Nějaké problémy?“

„Žádné,“ odpověděl stále rozesmátý Pitt. „*Brouček* se předvádí jako spolehlivý parták.“

„Blíží se konec spojení,“ řekl klidně Sandecker. „Každým okamžikem očekávám, že se mne nový prezident zeptá, po čem to vlastně jdeme.“

„Admirále, budu se tu s posádkou poflakovat, až spotřebujeme veškeré palivo. Víc vám nemohu slíbit.“

„Nějaké známky po nerostech?“

„Přepluli jsme nad obrovským ložiskem železa, také nad komerčně dobytelným uranem, thoriem, zlatem a manganem. Projeli jsme skoro nad všemi nerosty, kromě toho jediného, který je naším cílem.“

„Je podle geologického složení ještě nějaká naděje?“

„Pouhé zesilující se náznaky, ale nic, co by vypadalo jako strukturální výzdvih zemské kůry, antiklinála nebo solná klenba¹⁵.“

„Doufám ve stratigrafický trapp¹⁶. Teoreticky přichází nejspíš v úvahu.“

„Jenže *Brouček* neumí nějaké výnosné ložisko vytvořit, admirále, pouze ho nalézt.“

„Nechci, abyste měnil cíl, ale nezapomeňte se dívat do zpětného zrcátka. Nebudu vám schopen pomoci z nesnází, budete-li přistiženi při přecházení na nesprávné straně ulice.“

„Chtěl jsem se vás zeptat, jestli existuje možnost zaměření mého vysílače.“

¹⁵ solná klenba – klenbě podobná vrstva navrstvených kamenů obsahujících vnitřní jádro soli, antiklinála střešovitě nebo sedlovitě vyklenutá část vrásky, tj. vrstvy vlnovitě prohnuté postranním tlakem, tvořící synklinálu nebo antiklinálu

¹⁶ trapp – bazická výlevná hornina

„Jedna ku čtyřiceti.“

„Prosím?“

„Síť sdělovacích družic agentury NUMA má přímé spojení se čtyřiceti stanicemi, které všechny vaše přenosy přijímají a okamžitě vysílají. Zpoždění je menší než jedna milisekunda. Ke každému, kdo se naladí na tuto vysílací frekvenci, přichází váš hlas i obraz ze čtyřiceti různých míst po celé zeměkouli. Neexistuje způsob, kterým by si někdo byl schopen vybrat originál.“

„Při takovéto pravděpodobnosti budu moci přežít.“

„Teď už vás nechám dojít sendvič.“

Cítil-li Pitt nejistotu, nedal na sobě nic znát. Nasadil sebejistý výraz a lenivě zamával. „Buďte klidný, admirále. Zákon pravděpodobnosti stojí při nás.“

Sandecker pozoroval, jak Pittova postava slábne a mizí z obrazovky. Vstal a odešel z promítací místnosti. Po dvou ramenech schodiště vyšel k počítačové sekci a prošel bezpečnostní ochranou. Ve skleněné místnosti, odizolované od neustále hučících počítačů, seděl muž v bílém laboratorním plášti a studoval hromadu lískových sestav z počítače. Podíval se přes obroučky brýlí na přicházejícího admirála.

„Dobré odpoledne, doktore,“ pozdravil Sandecker.

Dr. Ramon King odpověděl lhostejným mávnutím tužky. Měl světlý, úzký, ponurý obličej s vystupující čelistí a s obočím jako ostnatý drát obličej, jehož výraz navenek nikdy nic nedává znát a jen zřídkakdy se mění.

Doktor King si mohl dovolit kyselý výraz v obličejí, protože on byl tvůrčím duchem vývoje *Broučka*.

„Probíhá všechno hladce?“ zahájil rozhovor Sandecker.

„Zkouška probíhá dokonale,“ odpověděl King. „Stejně jako probíhala včera, předevčířem i v uplynulých dvou týdnech. Jakmile se naše novorozeně zbaví počátečních dětských nemocí, vy budete informován jako první.“

„Slyšel bych raději zprávy dobré než žádné.“

King odložil tabulační papíry a podíval se na Sandeckera. „Vám nestačí získat Měsíc, vy k tomu ještě chcete hvězdy. Proč chcete pokračovat s tak riskantní expedicí? *Brouček* je už teď přece

úspěchem. Proniká hlouběji, než jsme oprávněně očekávali. Otevírá bránu dalším ohromujícím objevům. Tak už, proboha, nechte těch nesmyslných výmluv a zveřejněte jeho existenci.“

„Ne!“ odsekl Sandecker. „Nic nezveřejním, dokud k tomu nebudu zatraceně tvrdě přinucen.“

„Co se tím snažíte dokázat?“ nedal se odbýt King.

„Chci dokázat, že *Brouček* je něčím víc, než jen nějakým nafoukaným proutkařem.“

King si znovu nasadil brýle a vrátil se k detailnímu prohlížení údajů z počítače. „Pane admirále, já v zásadě nejsem hazardní hráč, ale protože hlavní riziko nesete na ramenou vy, jdu do toho s vámi s plným vědomím, že se jako váš spolupachatel dostanu na seznam těch posranců na ministerstvu spravedlnosti.“ Odmlčel se a upřeně se zahleděl na Sandeckera. „Na *Broučkovi* mám eminentní zájem a jako každý bych se rád dočkal jeho úspěchu. Ale jestli něco selže a ti chlapi tam venku v oceánu budou v noci chyceni jako zloději, pak to nejlepší, v co vy a já můžeme doufat je, že nás pomažou dehtem, posypou peřím a vyženou do Antarktidy. Na to horší raději nechci ani pomyslet.“

Washingtonské atletické společenství sledovalo s nedůvěrou Sandeckerovo pravidelné běhání. Byl totiž jediným běžcem, kterého mohli vidět klusat po chodníku s nezbytným špačkem á la Churchill vyčnívajícím mu z pusy.

Ve chvíli, kdy odfukoval pod časnou zataženou ranní oblohou, nějaký obtloustlý muž sedící ve zmačkaných šatech na lavičce autobusové zastávky zvedl hlavu.

„Pane admirále Sandeckere, smím si s vámi promluvit?“

Sandecker se zvědavě obrátil, prezidentova poradce však nepoznal a běžel dál. „Zavolejte a domluvte si se mnou schůzku,“ zasupěl. „Nerad přerušuji tempo.“

„Pane admirále, prosím vás. Jsem Alan Mercier.“

Sandecker se zastavil a přimhouřil oči. „Mercier?“

Mercier složil noviny a vstal. „Omlouvám se, že jsem přerušil vaši rozcvičku, vím však, jak je obtížné vás zastihnout a promluvit si s vámi.“

„Váš úřad je vyšší než můj. Mohl jste mi jednoduše nařídit, abych přišel do Bílého domu.“

„Nejsem fanatikem úředního protokolu,“ odpověděl Mercier. „Neformální setkání, jako je toto, má své výhody.“

„Asi něco jako chytání lovné zvěře mimo vlastní revír,“ řekl Sandecker a obezřetně odhadoval Mercierovy úmysly. „Je to potměšilá taktika, také ji někdy používám.“

„Podle šeptandy jste mistrem potměšilé taktiky.“

Sandecker na okamžik zrozpačitěl, ale v následujícím okamžiku se srdečně rozesmál, z kapsy teplákové soupravy vytáhl zapalovač a zapálil si špačka doutníku. „Poznám, když prohrají. Ale vy jste mne nepřepadl kvůli náprsní tašce, pane Merciere. Co vás trápí?“

„Výborně. Doufám, že mi něco řeknete o *Broučkovi*.“

„O *Broučkovi*?“ Admirál si poklepal na čelo, jak to dělá někdo, kdo je nesmírně překvapen. „Je to nádherná věc. Předpokládám, že s jeho funkčností jste obeznámen.“

„Proč mi o něm nechcete říci něco bližšího?“

Sandecker pokrčil rameny. „Myslím, že bychom ho mohli označit za vodního proutkaře.“

„Žádný vodní proutkař nemůže stát šest set osmdesát milionů dolarů z kapes poplatníků.“

„Co vlastně chcete vědět?“

„Existuje vůbec ten exotický přístroj?“

„Vývoj *Broučka* je hmatatelnou skutečností a dopadl zatraceně úspěšně, dalo by se říci.“

„Jste připraven vysvětlit jeho funkčnost a vyúčtovat peníze utracené za jeho vývoj?“

„Kdy?“

„Co nejdříve.“

„Dejte mi dva týdny a hezky zabaleného *Broučka* vám položím do klína.“

Mercier se nechtěl nechat nachytat. „Dva dny.“

„Vím, co si myslíte,“ řekl vážně Sandecker. „Slibuji však, že se žádný skandál konat nebude. Důvěřujte mi alespoň týden. Za kratší dobu nejsem schopen všechno dokončit a připravit.“

„Začínám nabývat pocitu spolupachatele při nějaké podvodné hře.“

„Prosím vás, jeden týden.“

Mercier se zadíval Sandeckerovi do očí. Můj Bože, pomyslel si, ten člověk opravdu o ten týden naléhavě žebra. Něco takového nečekal.

Vyкроčil k řidiči stojícímu u nedaleko zaparkovaného auta a přikývl.

„Okay, admirále, máte ten týden mít.“

„Jste bezohledný při prosazování svého zájmu,“ řekl Sandecker se zlomyslným úšklebkem.

Pak se admirál bez dalšího slova obrátil a vyběhl směrem k hlavnímu stanu agentury NUMA.

Mercier se upřeně díval za mužem, jehož drobná postava se se vzrůstající vzdáleností zmenšovala. Zdálo se, že řidiče stojícího vedle auta a držícího otevřené dveře vůbec nevnímá.

Mercier stál jako přibitý s bláznivě sílící jistotou, že naletěl.

Sandecker měl za sebou vyčerpávající den. Po neočekávaném setkání s Mercierem až do osmi hodin večer obratně odpovídal na všetečné otázky kongresového finančního výboru a informoval ho o cílech a úspěších agentury NUMA a naléhavě požadoval dodatečné finanční prostředky na další operace agentury. Tuto byrokratickou povinnost podstupoval s neskrývaným odporem.

Po lehké večeři v Armádním a námořním klubu šel do svého bytu na Watergate a nalil si láhev podmáslí.

Zul si boty a chtěl se oddat klidu, když zazvonil telefon. Měl chuť se nehlásit, ale červené světlo na přímé lince s agenturou NUMA hrozivě blikalo.

„Sandecker.“

„Tady Ramon King, admirále. Máme na *Broučkov* problém.“

„Něco selhalo?“

„Nic takového,“ odpověděl King. „Nějaký nezvaný host se objevil v našem manévrovacím prostoru.“

„Drží se blízko našeho plavidla?“

„Ne.“

„Snad jenom nějaká naše ponorka projela náhodou kolem,“ řekl optimisticky Sandecker.

V Kingově hlase bylo cítit napětí. „Kontakt udržuje v souběžném kurzu ve vzdálenosti asi čtyř tisíc metrů. Jako kdyby tajně sledoval *Broučka*.“

„To není dobré.“

„Situaci budu moci lépe zhodnotit, až mi počítače vyplivnou podrobnější analýzu neznámého návštěvníka.“

Sandecker mlčky popíjel podmásli a usilovně přemýšlel. Pak řekl. „Zavolejte bezpečnostní oddělení a požádejte je, aby vyhledali Al Giordina. Chci, aby byl u toho.“

King reagoval rozpačitě. „Je Giordino obeznámen s... ach, ví...?“

„Ví,“ ujistil Sandecker Kinga. „Sám jsem ho o projektu informoval už při jeho zahájení pro případ, že by musel zastoupit Pitta. Měl byste se s tím vyrovnat. Za patnáct minut jsem u vás.“

Admirál zavěsil. Jeho nejhorší obava se stávala skutečností. Upřeně se díval na bílou tekutinu ve sklenici, jako by čekal, že tam uvidí tajemnou ponorku sledující bezbranného *Broučka*.

Odložil brýle a aniž by si uvědomil, že je ještě v ponožkách, vykročil ke dveřím.

Hluboko pod hladinou Labradorského moře nedaleko severního výběžku Newfoundlandu Pitt v hrobovém mlčení stál a na obrazovce sledoval údaje o nezjištěné ponorce plující na hranici dosahu přístrojů *Broučka*. Naklonil se dopředu, když se rozzářil řádek údajů. V následujícím okamžiku však obrazovka ztemněla, kontakt byl ztracen.

Dispečer Billy Lasky se obrátil k Pittovi, zavrtěl hlavou a řekl. „Promiň, Dirku, náš návštěvník je příliš ostýchavý. Neposkytne nám ani chvilku, abychom si ho lépe prohlédli.“

Pitt položil ruku na Laskyho rameno. „Zkoušej to dál. Dříve nebo později bude muset překročit naši stranu pomyslného plotu.“

Neslyšným krokem prošel bludištěm složitých elektronických zařízení po gumou potažené podlaze dispečerské místnosti, spustil se

po žebříku na nižší palubu a vstoupil do místnosti ne větší než dvě telefonní budky.

Posadil se na okraj sklápěcího lůžka, na psací desku rozložil technický výkres *Broučka* a studoval jeho útroby.

Ponořující se znetvořenina byl nejroztomilejší výraz, který mu proletěl myslí při prvním spatření tohoto nekomplikovanějšího výzkumného plavidla na světě. Nepodobalo se ničemu doposud postavenému k potulování se pod hladinou moří. Tvar *Broučka* se mohl náhodnému pozorovateli zdát směšný. Nejvýstižněji by je snad mohl někdo popsat buď jako svisle stojící vnitřní polovinu křídla letadla nebo velitelskou věž ponorky, která ztratila trup. Krátce řečeno, byl to pořádný kovový cvalík pohybující se ve vertikální poloze.

K tak velice neobvyklému tvaru *Broučka* byl závažný důvod. Jeho koncepce byla významným skokem v technologii ponorných plavidel. Doposud byly všechny mechanické a elektronické systémy konstruovány tak, aby se vešly do omezených prostorů standardního doutníkového tvaru trupu. Hliníková skořápka *Broučka* však byla konstruována kolem instalovaných přístrojů.

Pro fyzické a duševní pohodlí tříčlenné posádky zbylo jen málo prostoru. Lidé zde byli totiž nepostradatelní jedině pro ovládání plavidla v mimořádných, nepředvídaných okolnostech nebo pro nutné opravy. Chod plavidla byl naprogramován a probíhal automaticky a jeho plavební dráha byla řízena skoro tři tisíce mil vzdáleným počítačovým mozkovým centrem v hlavním stanu agentury NUMA ve Washingtonu.

„Co kdybychom si dali trochu medicíny k vyčištění mozkových pavučin?“

Pitt zvedl hlavu a zadíval se do smutných, oddaných očí elektronického génia expedice Sama Quaylea. Quayle držel v rukou dva pohárky z umělé hmoty a půlpintovou láhev brandy, jejíž obsah stěží pokrýval dno láhve.

„Fuj!“ řekl Pitt s uznaným úšklebkem. „Přece znáš předpisy agentury NUMA zakazující požívání alkoholu na palubě výzkumných plavidel.“

„Nedívej se tak na mne, já za to přece nemohu,“ odpověděl Quayle s předstíranou nevinností. „Toto d'ábelské dílo, či co z něho zbylo, jsem našel na svém kavalci. Musel to tu zapomenout nějaký potulný pracovník.“

„To je zvláštní,“ řekl Pitt.

Quayle se na Pitta tázavě podíval. „Co?“

„Ta náhoda.“ Pitt sáhl pod polštář a vytáhl láhev Bellovy skotské a zvedl ji. Láhev o obsahu pětiny galonu byla jen z poloviny plná. „Ten potulný pracovník nechal v mém kavalci také jednu.“

Quayle se usmál a podal pohárky Pittovi. „Jestli ti to nevadí, schovám tu svou jako lék proti hadímu uštknutí.“

Pitt nalil a pohárek podal Quayleovi. Pak si sedl dozadu na kavalec a pomalu řekl. „Co si o tom myslíš, Same?“

„O našem nepolapitelném návštěvníkovi?“

„Ano, o něm,“ odpověděl Pitt. „Co mu asi brání připlout blíž a podrobně si nás prohlédnout? K čemu ta hra na kočku a myš?“

Quayle si lokl skotské a pokrčil rameny. „Je možné, že se tvar *Broučka* na indikátoru ponorky nezachytí. Kapitán nepochybně teď hovoří s hlavním stanem o povolení bližšího průzkumu plavidla v jeho hlídkové oblasti, než nás přimáčkne ke zdi a obviní z nedovoleného vstupu do jejich teritoriálních vod.“ Quayle dopil a dlouho se díval na láhev. „Nemáš nic proti tomu, kdybych si ještě nalil?“

„Jen si posluž.“

Quayle si štědře nalil. „Cítil bych se mnohem bezpečněji, kdybychom na ty hochy mohli pověsit visačku se jménem.“

„Ti se nepřiblíží tak blízko, abychom si je mohli prohlédnout. Je mi ale záhadou, jak se jim může dařit dodržovat tak přesně vzdálenost od nás. Chvilkami mám dojem, že si z nás dělají šašky.“

„V tom není žádná záhada,“ řekl Quayle a zašklebil se, když mu whisky protékla hrdlem. „Jejich čidla zaměřují naše sondy. S přesností několika metrů poznají, kdy se náš signál ztrácí.“

Pitt přimhouřil oči. „Předpokládejme. Prostě jenom předpokládejme.“

Nedomluvil. Spěšně slezl z postele a po žebříku vylezl do dispečerské místnosti. Quayle si ještě jednou lokl a šel beze spěchu za ním.

„Nějaká změna?“ zeptal se Pitt.

Lasky zavrtěl hlavou. „Nezvaný host si stále hraje na tajnůstkáře.“

„Ztlum postupně sondy. Snad se nám ho podaří dostat se slabším signálem blíž. Jakmile se přiblíží, zaměříme na něho všechna čidla, která máme.“

„To si myslíš, že atomová ponorka s prvotřídní posádkou ti na takový dětský trik skočí?“ zeptal se nevěřičně Quayle.

„Proč ne?“ zašklebil se zlomyslně Pitt. „Sázím svou medicínu proti hadům proti tvé, že se na to chytí.“

Quayle se zatvářil jako obchodní cestující, kterému se právě podařilo uprostřed pouště Gobi prodat pozemek u moře. „Tak do toho.“

Příští hodinu se věnovali obvyklé práci, sledování přístrojů a kontrole řízení. Konečně se Pitt podíval na hodinky a pokynul Laskymu.

„Připrav všechny záložní přístroje,“ nařídil.

„Přístroje připraveny,“ hlásil Lasky.

„Okay, tak toho parchanta zaměř.“

Informační jednotka počítače ožila a přes obrazovku přeletěl vzdálený obraz.

Vzdálenost: 3480 metrů

Kurz: záměrný úhel jedna nula osm

Rychlost: deset uzlů

„Skočili na to!“ Quayle nemohl zastřít vzrušení v hlase. „Máme je!“

Celková délka: 76 metrů

Šířka přibližně: 10,7 metrů

Přibližný výtlak: 3650 tun

Pohon: jeden vodou chlazený atomový reaktor

Typ: útočná ponorka

Třída: Amberjack

Vlajka: USA

„Vždyť je to jedna z našich,“ řekl Lasky se zjevnou úlevou.

„Alespoň jsme mezi přáteli,“ zamumlal Quayle.

Pitt však stále zůstával soustředěn. „Ještě nejsme z nesnází venku. Nebezpečí trvá.“

„Čmuchalové změnili kurz na nula sedm šest a zvyšují rychlost,“ četl nahlas z obrazovky Lasky. „Odjíždějí od nás pryč.“

„Kdyby to nebylo proti zdravému rozumu,“ řekl zamyšleně Quayle, „řekl bych, že se chystá k útoku.“

Pitt se na něho podíval. „Vysvětli to.“

„Před několika lety jsem byl členem kolektivu, který vyvíjel systémy podvodních zbraní pro námořnictvo. Došel jsem k poznání, že útočná ponorka se plnou rychlostí rozjede vpřed a těsně před vypuštěním torpéda uhne ze směru na cíl.“

„To zní jako střílet z šestiranného revolveru přes rameno na padoucha vyjíždějícího na koni v plném trysku z města.“

„Přesně tak,“ připustil Quayle. „Moderní torpédo je přecpané ultrazvukovými, tepelnými a magnetickými senzory. Po odpálení se samo navádí na cíl s nekřesťanskou vytrvalostí. Když při prvním pokusu cíl mine, opíše kruh a pokouší se navázat spojení s cílem znovu. Protože mateřská ponorka by se mohla dostat do dosahu senzorů, uklidí se raději z cesty a úhybným kurzem se vzdálí.“

Pitt se zatvářil znepokojeně. „Jak jsme daleko od dna?“

„Dvě stě třicet metrů,“ odpověděl Lasky.

Pitt si nikdy metrický systém dobře neosvojil, proto si údaj přepočel na 750 stop. „A co profil terénu?“

„Dost nerovný. Skalnaté výčnělky terénu asi patnáct metrů vysoké.“

Pitt přistoupil k tabuli s mapami a studoval na jedné z nich mořské dno. „Přepni na ruční řízení a ujmi se ho.“

Lasky se tázavě zadíval na Pitta. „Dispečinku agentury NUMA se ale nebude moc líbit, že se mu vymykáme z otěží.“

„Jenže my jsme tady a Washington je tři tisíce mil daleko. Považuji za nejbezpečnější, když plavidlo budeme ovládat sami alespoň do té doby, než zjistíme, čemu vlastně čelíme, co se na nás chystá.“

Quayle zrozpačitěl. „Přece si vážně nemyslíš, že bychom mohli být napadeni?“

„Dokud existuje jedno procento něčeho takového, nemám nejmenší chuť tuto možnost ignorovat.“ Pitt pokynul Laskymu. „Ujmi se řízení. Doufejme, že se v členitém terénu mořského dna budeme moci skrýt.“

„Budu potřebovat sonar, abych nenarazil do některého skaliska.“

„Pluj přímo za ponorkou,“ nařizoval Pitt. „A použij všechna světla a televizní monitory. Vyhledáme ji sami.“

„To je přece šílenství,“ zděsil se Quayle.

„Kdybychom pluli podél pobřeží Sibíře, myslíš, že by Rusové váhali, aby nás nakopli tam, kde to nejvíc bolí?“

„Svatá Matičko Kristova,“ vydechl Lasky.

Pitt a Quayle ztuhli a v očích se jim objevil strach, když se upřeně zadívali na zelená písmena zářící na obrazovce.

Stav nouze: KRITICKÝ

Nová poloha: záměrný úhel jedna devět tři

Rychlost: sedmdesát uzlů

Stav: bezprostředně hrozící srážka

Čas kontaktu: jedna minuta jedenáct vteřin

„Odjeli, když udělali své,“ šeptal Lasky s pohledem člověka, který se dívá na vlastní hrob. „Vypálili na nás torpédo.“

Giordino cítil ve vzduchu něco zlověstného a viděl to i v očích dr. Kinga a admirála Sandeckera, když vešel do dispečinku.

Na příchod snědého Itala nikdo nezareagoval, ani se na něho nepodíval. Všichni se soustředěně dívali na obrovskou zobrazovací jednotku pokrývající celou stěnu. Giordino se rychle zorientoval a okamžitě pochopil hrozící nebezpečí.

„Uved’ je do zpětného chodu,“ řekl tiše.

„Nemohu.“ King bezmocně rozhodil ruce. „Přepnuli na ruční řízení.“

„Tak jim řekni, ať to provedou sami!“ ostrým hlasem řekl Giordino.

„Ani to není možné.“ V dutém Sandeckerově hlase bylo cítit napětí. „V přenosové lince hlasu přes sdělovací družici je porucha.“

„Tak se s nimi spoj přes počítač.“

„Ano, ano,“ šeptal King s nepatrným zábleskem porozumění v očích. „Stále můžeme řídit jejich datový vstup.“

Giordino hleděl na obrazovku a počítal zbývající vteřiny dráhy torpéda, zatímco King mluvil do hlasové jednotky, která předávala zprávu *Broučkovi*.

„Pitt tě už předešel,“ řekl Sandecker a kývl hlavou k obrazovce. Všem se ulevilo při pohledu na podvodní plavidlo zpomalující dopřednou rychlost.

„Do střetu zbývá deset vteřin,“ řekl Giordino.

Sandecker hrábl po telefonu a vykřikl na třesoucího se telefonistu. „Okamžitě mi dejte šéfa námořních operací admirála Joea Kempera!“

„Tři vteřiny... dvě... jedna.“

V místnosti zavládlo napjaté ticho, nikdo se neodvážil promluvit, aby nebyl prvním, kdo pronese slova, která by se mohla stát epitafem podvodního plavidla a jeho posádky. Obrazovka byla temná. Konečně naskočil text.

„Vedle,“ těžce vydechl King. „Torpédo minulo zád’ o devadesát metrů.“

„Magnetická čidla torpéda se asi nemohou dobře zaměřit na *Broučkově* hliníkovém obalu,“ poznamenal Sandecker.

Giordino se ušklíbl nad Pittovou odpovědí.

„První kolo. Před námi další. Máte nějaký nápad pro další kolo?“

„Torpédo najíždí v kruhu ke druhému pokusu,“ řekl King.

„Jaká je jeho dráha?“

„Zdá se, že pluje v ploché dráze.“

„Ať obrátí *Broučka* šikmo na bok ve vodorovné rovině s kýlem směřujícím k torpédu. Tím se zmenší plocha cíle.“

Sandeckerovi se v telefonu ozval korvetní kapitán, jeden z Kemperových pobočníků. Řekl, že šéf námořních operací usnul a nesmí být rušen. To ovšem na Sandeckera účinkovalo asi tak, jako kdyby hodil sněhovou kouli proti jedoucímu nákladnímu vlaku.

„Tak poslyš, synku,“ řekl Sandecker svým pověstným zastrašujícím hlasem. „Jsem náhodou admirál James Sandecker z

agentury NUMA a došlo k nepředvídané události. Důrazně ti doporučuji, abys mi dal Joea okamžitě na drát nebo příští službu dostaneš na meteorologické stanici na Mount Everestu. Tak pohyb!“

Za několik okamžiků se ve sluchátku ozval zívající hlas admirála Kempera. „Co je Jime? Co se zase, k čertu, děje?“

„Jedna z tvých ponorek právě zaútočila na moje výzkumné plavidlo, to se děje,“

Kemper reagoval, jako kdyby ho někdo postřelil. „Kde?“

„Deset mil od ostrova Button v Labradorském moři.“

„To je přece v kanadských vodách.“

„Na vysvětlování teď nemám čas,“ řekl Sandecker. „Té ponorce musíš vydat okamžitě rozkaz, aby vystřelené torpédo zničilo dřív než dojde k nesmyslné tragédii.“

„Zůstaň u aparátu,“ řekl Kemper. „Hned jsem zpátky.“

„Pět vteřin,“ zvolal Giordino.

„Kruh se zužuje,“ poznamenal King.

Následující chvíle se táhly jako sirup, až King konečně ohlásil. „Znovu se minulo. Tentokrátě však jen o deset metrů.“

„Jak vysoko jsou nad mořským dnem?“ zeptal se Giordino.

„Třicet pět metrů a méně. Pitt se musí snažit skrýt za formaci skalnatých výčnělků. Vypadá to ale beznadějně. Jestli je při dalším kole torpédo nezasáhne, mohou si udělat do *Broučka* díru nárazem na skály.“

Sandecker ztuhl, když znovu uslyšel Kemperův hlas. „Mluvil jsem s velitelem arktické obrany. Okamžitě vyšle naléhavou zprávu veliteli ponorky. Doufám, že dojde včas.“

„V tom doufání nejsi sám.“

„Promiň, Jime, za ten zmatek. Námořnictvo však obvykle nestřílí, aby teprve později kladlo otázky. Teď je však nejideálnější doba k lovu neidentifikovaných podmořských nepřátelských plavidel přistížených blízko pobřežní čáry Severní Ameriky. Co tam vlastně to tvoje plavidlo dělá?“

„Námořnictvo není jediné, kdo provádí tajné úkoly,“ řekl Sandecker. „Díky za pomoc, jsem ti za ni vděčný.“ Zavěsil a zahleděl se na obrazovku.

Torpédo uhánělo v hloubkách oceánu se smrtí ve svém elektronickém mozku. Výbušné hlavici zbývalo patnáct vteřin do střetu s *Broučkem*.

„Sestupte,“ nahlas naléhal King. „Dvanáct metrů ke dnu. Bože, oni to už nestihnou.“

Giordino usilovně přemýšlel o možných řešeních, žádné však nenalézal. Tentokráte nebylo úniku. Nebude-li v několika příštích vteřinách torpédo zničeno impulzem z ponorky, *Brouček* a tři muži uvnitř zůstanou v moři na věky.

Rty měl suché jako saharský písek. Vteřiny už přestal počítat. Ve chvíli tak hrozného napětí si Giordino najednou s neobvyklou jasností uvědomil zcela nepodstatnou věc. Začal se divit, proč si už dříve nevšiml, že Sandecker nemá na nohou boty a chodí v ponožkách.

„Tentokráte zasáhne cíl,“ řekl King. Bylo to pouhé konstatování skutečnosti, nic víc. Vzrušení mu z tváře vyprchalo, pleť mu zbledla, když si rukama zakryl oči, aby neviděl na obrazovku.

Z počítače se neozval žádný zvuk, když se torpédo zavrtalo do *Broučka*. Žádný výbuch nebo skřípot kovu kroutícího se ve šrot se do mrtvých počítačů nedostal. Byly netečné k zalykavým výkřikům mužů umírajících v černých ledových hlubinách.

Bezduché přístroje přestávaly jeden za druhým pracovat. Jejich světýlka zhasla a terminály vychladly. Definitivně ztichly.

Pro ně *Brouček* právě přestal existovat.

Mercier neměl vůbec žádnou radost z povinnosti, kterou měl před sebou. Jamese Sandeckera měl rád a velice si vážil jeho otevřenosti, upřímnosti, nezaulatosti a schopnosti profesionálně organizovat řešení jakéhokoli úkolu. Nebylo bohužel možné vyhnout se okamžitému pátrání po zničeném *Broučkovi*. Neměl odvalu déle s tím čekat, aby se informační média něco nedověděla a nezačala kolem nich kroužit jako supi. Bylo nutné jednat rychle a sestavit plán, jak admirála a Bílý dům ochránit před pokřikem veřejnosti.

Z interkomu se ozval hlas sekretářky. „Je tu admirál Sandecker, pane.“

„Uveďte ho.“

Mercier očekával, že se setká s mužem z nedostatku spánku k smrti unaveným a poznamenaným tragickou smrtí spolupracovníků. Velice se však mýlil.

Sandecker vstoupil do místnosti v plném lesku zlatou šňůrou a stužkami zdobené uniformy. V koutku úst měl čerstvě zapálený doutník a jeho oči sálaly obvyklým sebevědomím. Když už se měl podrobit zkoumání pod drobnohledem, tak ať je to v plné parádě.

„Posad'te se, prosím, pane admirále,“ řekl Mercier a vstal. „Bezpečnostní rada se sejde za několik minut.“

„Chcete snad říci rada inkvizice,“ poznamenal Sandecker.

„Ale ne. Prezident se chce pouze dovědět, co vše je skryto za vývojem *Broučka* a chce získat zasvěcenou informaci o událostech v posledních třiceti šesti hodinách.“

„Musím říci, že jste opravdu nepromarnil ani vteřinu. Od zavraždění mých lidí ještě neuplynulo ani osm hodin.“

„To je snad přece jen drsné vyjádření.“

„Jak jinak byste to nazval?“

„Já přece nejsem porota,“ řekl klidně Mercier. „Rád bych vás ujistil, že je mi neúspěchu vašeho projektu opravdu velice líto.“

„Jsem připraven vzít veškerou odpovědnost na sebe.“

„My však nehledáme obětího beránka, chceme se pouze dozvědět fakta, která jste nám doposud vždy odpíral říci.“

„Měl jsem k tomu své důvody.“

„Máme opravdový zájem si je vyslechnout.“

Ozvalo se zapípání interkomu.

„Prosím?“

„Rada je připravena.“

„Tak jdeme.“ Mercier vykročil ke dveřím.

Vešli do konferenční místnosti Bílého domu. Modrý koberec ladil se závěsy a z portrétu nad krbem na severní stěně shlížel Harry Truman. Prezident si sedl doprostřed obrovského oválného mahagonového stolu zády k terase, odkud byl výhled na růžovou zahradu. Na opačně straně stolu proti prezidentovi si něco do bloku psal viceprezident. Dále byli přítomni admirál Kemper, ministr energetiky dr. Ronald Klein, ministr zahraničí Douglas Oates a ředitel ústřední zpravodajské služby CIA Martin Brogan.

Prezident vyšel Sandeckerovi v ústřety a vřele se s ním přivítal. „Je pro mne opravdovým potěšením se s vámi zase jednou setkat, pane admirále. Posad'te se, prosím, a udělejte si pohodlí. Předpokládám, že všechny přítomné znáte.“

Sandecker přikývl a vybral si prázdnou židli na konci stolu. Chtěl sedět sám s odstupem od ostatních.

„Doufám, pane admirále,“ zahájil jednání prezident, „že nám teď řeknete něco o svém tajemném *Broučkovi*.“

Sekretářka Dirka Pitta Zerri Pochinská vešla do počítačového sálu s šálkem kávy a sendvičem na táčku. Její oříškově hnědé oči byly plné slz. Nemohla se vyrovnat se smrtí svého šéfa. Věděla, že skutečný šok ze ztráty tak blízkého člověka však na ni dolehne teprve později, až bude sama.

Giordina našla rozkročmo sedícího na židli s lokty a bradou spočívajícími na opěradle. Upřeně hleděl na řadu ztemnělých, mlčících počítačů.

Posadila se vedle něho. „Váš oblíbený sendvič,“ řekla tiše. „Pastrami¹⁷ na pšenici.“

Giordino zavrtěním hlavy sendvič odmítl, jen se napil trochu kávy. Kofein mohl jen nepatrně zmírnit pocit marnosti a zlosti nad tím, že se bezmocně musel dívat, jak Pitt a ostatní umírají, aniž by tomu mohl zabránit.

„Proč si nejdete domů lehnout a trochu se prospat,“ řekla Zerri. „Tady stejně nemůžete na kruté skutečnosti nic změnit.“

Giordino promluvil jako v tranzu. „Pitt a já jsme spolu ušli dlouhý kus cesty.“

„Ano, já vím.“

„Na střední škole jsme spolu hráli fotbal. V lize byl tým nejprohnanějším a nejnepředvídanějším obráncem.“

„Zapomínáte, že jsem jednou byla při tom, když jste spolu vzpomínali na staré časy. Mohla bych vám skoro všechna vaše slova okamžitě zopakovat.“

¹⁷ Pastrami - silně kořeněný uzený plátek z hovězí plece

Giordino se obrátil k Zerri a usmál se na ni. „Chovali jsme se tak otravně?“

Zerri se skrze slzy usmála. „Ano, chovali jste se tak otravně.“

Do místnosti vstoupila skupina počítačových techniků. Jejich vedoucí přistoupil ke Giordinovi. „Promiňte, že vás vyrušuji, mám příkaz projekt okamžitě zastavit a veškeré zařízení odstěhovat do jiné sekce.“

„To znamená, že přišla chvíle likvidace veškerých záznamů?“

„Prosím, pane?“

„Mluvili jste o tom s dr. Kleinem?“

Muž vážně přikývl. „Před dvěma hodinami. Těsně před tím, než odešel z budovy domů.“

„Mluví-li se tady o domově, pojed'te se mnou,“ řekla Zerri. „Budu řídit.“

Giordino poslušně vstal a protřel si rozbolavělé oči. Podržel otevřené dveře a pokynem vyzval Zerri, aby vyšla první. Vykročil za ní, ale na prahu se náhle zastavil.

Málem mu to o vlas uniklo. Nikdy později nebyl schopen vysvětlit, co ho tak nepochopitelně nutkalo, aby se do místnosti podíval ještě jednou.

To zabliknutí světel bylo tak krátké, že by mu ušlo, kdyby se v pravém okamžiku nepodíval přesně tam, kam se podíval. Vykřikl na technika, který právě vypnul zařízení.

„Zapojte je zpátky!“

„Proč?“ ptal se překvapený technik.

„Tak, ksakru, zapojte ty přístroje znovu!“

Pohled na hrozivě se mračícího Giordina technikovi stačil. Zřejmě bylo lépe s ním nediskutovat. Udělal, oč byl požádán.

Najednou pro všechny jako by místnost přestala existovat. Všichni se zarazili, jako kdyby se stali svědky zrození nějakého nadpřirozeného zjevení. Jen Giordino to tak nebral. Nehybně stál a jeho rty se rozšiřovaly v radostně překvapivém úsměvu.

Počítače začaly jeden za druhým ožívat.

„Dovolte, abych to zopakoval,“ řekl prezident s tváří podmráčenou pochybnostmi. „Vy tvrdíte, že ten váš *Brouček* je schopen pohlédnout deset mil do tvrdé skály?“

„A rozeznat jedenapadesát různých nerostů a kovových stop v nich,“ odpověděl Sandecker bez mrknutí oka. „Ano, pane prezidentě, přesně to jsem řekl.“

„Myslel jsem, že něco takového není možné,“ řekl ředitel CIA Brogan. „Omezený úspěch mají elektromagnetické přístroje při měření elektrického měrného odporu podzemních nerostů, ovšem zdaleka ne v takovém rozsahu.“

„Jak se mohlo stát, že projekt takového významu mohl být vyvinut a realizován, aniž by o něm věděl prezident a Kongres?“ zeptal se prezident.

„Předešlý prezident o něm věděl,“ vysvětloval Sandecker. „On byl nakloněn podporování futuristických koncepcí. Jsem si jistý, že dnes i vy víte, že tajně finančně podporoval špionážní myslící tank nazývaný Meta Section. A právě vědci pracující na Meta Section vyvinuli *Broučka*. Jeho bezpečně utajené plány byly pak předány agentuře NUMA. Prezident zajistil finance a my jsme ho postavili.“

„A opravdu funguje?“ zeptal se prezident.

„Máme o tom přesvědčivé důkazy,“ odpověděl Sandecker. „Naše počáteční zkušební plavby přesně určily polohy komerčně využitelných ložisek zlata, manganu, chrómu, hliníku a nejméně deseti dalších prvků včetně uranu.“

Reakce ve tvářích mužů kolem stolu byly různé. Prezident se rezervovaně díval na Sandeckera, admirál Kemper se tvářil apaticky. Ostatní se tvářili vyloženě skepticky.

„Chcete tím říci, že jste schopen stanovit rozsah ložiska i odhadnout jeho hodnotu?“ zeptal se pochybovačně Douglas Oates.

„*Brouček* po několika vteřinách po zjištění prvku nebo nerostu vypočte přesně hodnotu zásob rudy, sdělí těžební náklady a provozní využití a samozřejmě přesné souřadnice polohy ložiska.“

Jestli Sandeckerovi posluchači byli dosud skeptičtí, teď se tvářili vyloženě nevěřičně. Ministr energetiky Klein položil otázku, která všem tanula na mysli.

„Jak to zařízení pracuje?“

„Základní princip je stejný jako radar nebo námořní ozvěnový hloubkoměr, až na to, že *Brouček* přenáší přesně mířené soustředěné impulzy energie do země. Tento vysoce výkonný paprsek, teoreticky podobný zvukům vysílaným do vzduchu rozhlasovou stanicí, vysílá do země signály různých frekvencí, které se při střetu s geologickými útvary odrážejí zpět. Moji inženýři to nazvali rozkladová modulace. Můžete to srovnat s výkřikem přes kaňon. Narazí-li váš hlas na skálu, vrátí se v charakteristické ozvěně. Jsou-li v cestě stromy nebo keřový porost, ozvěna se vrátí ztlumená.“

„Stále nechápu, jak můžete přesně rozpoznat druhy nerostů,“ řekl poněkud z míry vyvedený Klein.

„Každý nerost a prvek ve skladbě zeměkoule rezonuje na vlastní charakteristické frekvenci. Měď rezonuje asi při dvou tisících kmitech za sekundu. Železo při dvou tisících dvou stech. Zinek na čtyřech tisících. Bahno, skála a jílovka břidlice, vše má svou individuální charakteristiku, která určuje kvalitu signálu dopadajícího a zpět odraženého od jeho povrchu. Zobrazení na displeji počítače pak vypadá jako průřez země, protože různé formace jsou barevně kódované.“

„Hloubku ložiska měříte podle časového zpoždění signálu,“ doplnil admirál Kemper.

„Máte úplnou pravdu.“

„Jestli se nemýlím, signál s narůstající hloubkou musí slábnout a deformovat se,“ řekl Mercier.

„Ano, deformuje se,“ připustil Sandecker. „Paprsek ztrácí energii při přechodu různými vrstvami zemského podloží. Při zkouškách jsme se ale postupně naučili předvídat a rozpoznávat falešné odrazy. Nazýváme to sledování hustoty. Počítače získané údaje přehodnotí a digitálně znázorní jejich správné hodnoty.“

Prezident se neklidně zavrtil na židli. „To všechno zní příliš neskutečně.“

„Je to však dokonale skutečné,“ řekl Sandecker. „Džentlmeni, v podstatě to znamená, že flotila deseti *Broučků* by mohla za pět let zmapovat a provést analýzu všech geologických formací pod každou krychlovou stopou mořského dna.“

Několik okamžiků bylo v místnosti hrobové ticho. Oates pak uctivě zašeptal. „Pane Bože, teoretické možnosti jsou nepředstavitelné.“

Ředitel CIA Brogan se naklonil nad stůl. „Existuje nějaká možnost, že by Rusové pracovali na podobném zařízení?“

Sandecker zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Ještě před několika měsíci jsme sami neměli dořešený způsob získání potřebného vysoce výkonného paprsku. Při našem náskoku by potřebovali nejméně deset let, aby nás dohnali.“

„Ještě je nutné zodpovědět jednu otázku,“ řekl Mercier. „Proč jste si vybrali právě Labradorské moře? Proč jste *Broučka* netestovali u našeho pevninského prahu?“

„Považoval jsem za nejlepší provádět pokusy v izolované oblasti daleko od běžného námořního provozu.“

„Proč ale tak blízko kanadského pobřeží?“

„*Brouček* narazil na náznaky ropy.“

„Ropy?“

„Ano, zdálo se, že stopa vede do Hudsonova průlivu severně od Newfoundlandu. Vydal jsem rozkaz, aby se *Brouček* odchýlil od původního kurzu a stopu sledoval do kanadských vod. Zodpovědnost za ztrátu drahého přítele a jeho posádky včetně výzkumného plavidla padá na mne, pouze na mne samotného. Vinu nelze svalovat na nikoho jiného.“

Do místnosti jako duch vstoupil pobočník a nabídl všem kávu. Když došel k Sandeckerovi, položil mu k lokti zprávu. Zněla:

MUSÍM S VÁMI NALÉHAVĚ MLUVIT. Giordino

„Smím poprosit o krátké přerušení,“ řekl Sandecker. „Jeden můj pracovník mi přišel sdělit nejčerstvější informace o tragédii.“

Prezident se na něho s pochopením zahleděl a pokynul ke dveřím. „Samozřejmě. Požádejte ho, ať přijde mezi nás.“

Giordino s tváří rozzářenou jako měsíc v úplňku byl uveden do konferenční místnosti.

„*Brouček* a všichni na palubě přežili,“ vyhrkl bez úvodu.

„Co se stalo?“ zeptal se Sandecker.

„Torpédo narazilo do skalnatého výčnělku padesát metrů od plavidla. Otřes zkratoval hlavní zdroje. Pitt s ostatními muži teprve před hodinou dokončili nouzové opravy a obnovili spojení.“

„Byl někdo zraněn?“ otázal se admirál Kemper. „Zachoval si trup nepropustnost?“

„Boule a modřiny,“ řekl telegraficky Giordino. „Jeden zlomený prst. Trhliny v trupu žádné.“

„Díky Bohu, že jsou v bezpečí,“ řekl najednou rozesmátý prezident.

Giordino už nevydržel déle se tvářit rezervovaně. „Ještě jsem vám neřekl to nejlepší.“

Sandecker se na něho tázavě zadíval. „Co nejlepší?“

„Okamžitě po zapojení počítačů se analyzátoři zbláznily. Gratuluji, admirále. *Brouček* proplul nad obrovskými statigrafickými trampy.“

Sandecker napětím strnul. „Chcete říci, že našli naftu?“

„Prvotní údaje naznačují pole o rozloze skoro devadesát pět mil na délku krát tři čtvrtě míle na šířku. Zásoba se zdá být ohromující. Výnos písečného prahu lze počítat na dva tisíce barelů z jednoho akru na každou stopu hloubky. Zásoba by možná mohla vynést osm miliard barelů nafty.“

Nikdo kolem stolu nebyl schopen říci jediné slovo. Snažili se vstřebat tu neuvěřitelnou zprávu i možné následky objevu.

Giordino otevřel diplomatku a Sandeckerovi podal svazek papírů. „Neměl jsem čas je převázat stužkou, naleznete tam předběžná čísla, kalkulace a rozbor, včetně předběžného odhadu nákladu na vrtání a těžbu. Doktor King dostane podrobnější zprávu, až *Brouček* pole podrobně prozkoumá.“

„V kterých místech to naleziště přesně je?“ zeptal se Klein.

Giordino rozvinul mapu a rozložil ji na stole před prezidentem. Tužkou pak začal ukazovat trasu *Broučka*.

„Po přežití torpédového útoku podnikli úhybný manévry. Nevěděli, že další útoky ponorky byly odvolány. Severozápadním obloukem odpluli z Labradorského moře, přes úžinu Gray jižně od ostrovů Button pluli těsně nad mořským dnem až dopluli do zátoky

Ungava. A právě tady objevili ropné pole,“ Giordino se odmlčel a ukázal na mapu.

Vzrušení z prezidentových očí najednou zmizelo. „Tak to není blízko pobřeží Newfoundlandu?“

„Ne, pane. Hranice provincie Newfoundland končí na souši při vstupu do úžiny Gray. Ropné naleziště bylo nalezeno ve vodách poblíž Quebecu.“

Na prezidentově tváři se objevilo zklamání. Se skličujícím pochopením se s Mercierem podívali na sebe.

„Ze všech míst na celé severní polokouli to musí být právě Quebec,“ řekl šeptem prezident.

HIV

Severoamerická mezinárodní smlouva

Duben 1989, Washington, DC

Pitt zastrčil Heidiny poznámky o Severoamerické smlouvě do aktovky a podíval se na letušku, která kontrolovala, jestli má dobře zapnutý bezpečnostní pás a sedí opřený o sedadlo. Mnul si spánky v marné snaze zmírnit úporné bolesti hlavy, které na něho dolehly při přestupu na letišti St. Johns na Newfoundlandu.

Po skončení vzrušujících podmořských plaveb *Broučka* bylo malé výzkumné plavidlo vyzvednuto na mateřskou loď a dopraveno do Bostonu k opravám a některým novým zlepšením. Billy Lasky a Sam Quayle okamžitě odjeli s rodinami na týdenní dovolenou. Pitt jim záviděl, protože jemu nebylo dovoleno dopřát si takový přepych. Sandecker mu přikázal, aby se vrátil do hlavního stanu agentury NUMA a osobně podal podrobnou zprávu o expedici.

Pneumatiky letadla narazily na přistávací dráhu washingtonského letiště večer několik minut před sedmou. Pitt zůstal sedět na sedadle, protože se mu nechtělo mačkat v uličce mezi ostatními cestujícími. Vystupoval jako jeden z posledních a dával si na čas. Věděl, že bez ohledu na to, jak pomalu půjde k výdejně zavazadel, vždycky tam bude dřív než zavazadlo.

Své auto, červeného AC Forda Cobru ročník 1966, našel na části parkoviště určené pro velmi důležité osoby. Brzy odpoledne ho tam nechala jeho sekretářka. Na volantu našel zprávu.

Milý šéfe,

vítejte doma. Mrzí mne, že jsem nemohla počkat a přivítat vás. Mám schůzku. Dobře se v noci vyspěte.

Admirálovi jsem řekla, že vaše letadlo přiletí až zítra večer. Vezměte si den volna.

Zerri

PS. Už jsem skoro zapomněla, jaké to je řídit takovou starou kraksnu. Je to bašta, ale ta spotřeba.

Pitt se usmál, nastartoval a s potěšením poslouchal, když se motor o objemu sedm litrů s hrozným rachotem rozběhl. Než se motor zahřál a ručička se pohnula na TEPLO, přečetl si zprávu sekretářky ještě jednou.

Zerri Pochinská byla živé stvoření s rozpustilýma oříškově hnědýma očima a s tváří vždy ozdobenou nakažlivým úsměvem. Měla třicet, nikdy se nevdala. V tomto ohledu zůstala pro Pitta záhadou. Plnou postavu zdobily dlouhé, přes ramena splývající vlasy. Už mnohokrát mu napadlo, že by nebylo marné si s ní něco začít, zvláště když často vycítil její zdrženlivou výzvu. S lítostí a s nostalgickou vzpomínkou na bláznivá mladá léta však dodržoval nepsaný zákon této betonové úřední budovy. Věděl totiž, že vždy špatně dopadne muž, který si něco začne se svým personálem.

Násilím vypudil z hlavy erotickou vidinu sekretářky v posteli a zařadil rychlost. Stárnoucí dvousedadlový kabriolet vyjel z parkoviště se zakvilením pneumatik při ostrém nájezdu na silnici z letiště. Hlavní město objížděl po virginské straně řeky Potomaku směrem k jihu. Motor Cobry spokojeně bručel, když Pitt předjížděl dlouhou kolonu aut.

V městečku Hague sjel z hlavní silnice a po úzké cestě jel až do Coles Point. Když se blížil k řece, začal číst jména na poštovních schránkách za krajnicí cesty. Ve světle reflektorů najednou uviděl starší ženu s velkým irským setrem na vodítku.

Zastavil a přes protějščí okno ji oslovil. „Promiňte, mohla byste mi říci, jak se dostanu k usedlosti pana Essexe?“

Obezřetně se na Pitta podívala a ukázala někam za auto dozadu. „Asi půl míle zpátky jste minul bránu k panu Essexovi. Jsou na ní železní lvi.“

„Ano, vzpomínám si, že jsem ji viděl.“

Dříve než Pitt stačil auto obrátit, žena se nahnula do otevřeného okna. „Asi ho nenajdete doma. Pan Essex odjel před čtyřmi, možná před pěti týdny.“

„Víte, kdy se vrátí?“ zeptal se Pitt.

„To nikdo neví,“ řekla žena a pokrčila rameny. „Často v této roční době zavře dům a odjede do Palm Springs. O jeho rybníky s ústřicemi se stará můj syn. Pan Essex prostě přichází a odchází, jak mu napadne. Je to pro něho jednoduché, když je sám. Jedině podle přetékající poštovní schránky lze poznat, že je zase pryč.“

Je to směla, pomyslel si Pitt, že jsem musel padnout na tak upovídanou ženu, která zřejmě ráda strká nos do cizích záležitostí. „Děkuji vám,“ řekl. „Moc jste mi pomohla.“

Žena se najednou začala tvářit přátelsky a její hlas zesládl jako med. „Chcete-li mu poslat nějakou zprávu, můžete ji dát mně. Dohlédnu na to, aby ji dostal. Stejně vybírám všechnu jeho poštu a noviny.“

Pitt se na ni podíval. „On ani noviny neodhlásil?“

Zavrtěla hlavou. „Je roztržitý až hrůza. Když onehdy můj chlapec pracoval na rybnících, říkal, že viděl z vytápěcích průduchů Essexova domu vycházet páru. Je to od něho úplná marnotratnost, nemluvě o tom, že energie není dostatek.“

„Řekla jste, že pan Essex bydlí sám?“

„Manželku ztratil před deseti roky,“ odpověděla všetečná klepna. „Jeho tři děti jsou roztroušené ve světě. Sotva mu někdy napíší.“

Pitt jí ještě jednou poděkoval a okno vytáhl dřív, než mohla žvatlat něco dál. Ani se nemusel dívat do zpětného zrcátka, aby si ověřil, že se za ním dívá, když odbočoval na příjezdovou cestu k Essexovu domu.

Projel mezi keři, Cobru zaparkoval před domem a vypnul zapalování. Hlavní světla nechal svítit. Chvilí seděl a poslouchal praskavé zvuky chladnoucího motoru. Z protějšího břehu řeky v Marylandu slyšel sirénu. Byla překrásná noc. Na hladině řeky světla jiskřila jako vánoční ozdoby.

Dům byl temný a tichý.

Pitt vystoupil ze sportovního vozu a zašel ke garáži. Zvedl vrata na dobře naolejovaných závěsech a upřeně se díval na dvě auta stojící čelem k vratům. Světla Cobry se odrážela na chladičích a náraznících. Jedno auto byl typický úsporný malý Ford s motorem vpředu. Druhé byl starší Cadillac Brougham, což byl jeden z

posledních typů velkých silničních korábů. Obě auta byla pokryta tenkou vrstvou prachu.

Interiér Cadillacu byl bez nejmenší poskvrny, tachometr ukazoval 6 400 mil. Oba vozy vypadaly jako nové, připravené k výstavě na autosalonu; dokonce i spodní strany blatníků byly dokonale očištěné od prachu silnice. Pitt pomalu vnikal do Essexova světa. Soudě podle láskyplné péče, kterou dřívější velvyslanec zahrnoval své automobily, to byl přepečlivý a pořádný muž.

Stáhl vrata garáže a vykročil k domu. Syn upovídané ženy měl pravdu. Z větracích otvorů na střeše vycházely obláčky bělavé páry a rozplývaly se v noční obloze. Vystoupil na přední verandu, vyhledal tlačítko a zmáčkl ho. Nikdo se neozval, ani se nic nepohnulo za velkým, jednoduše zaskleným oknem, jehož závěsy byly rozhrnuté a po stranách svázané. Nezbylo mu, než zkusit kliku dveří.

Dveře se otevřely.

Pitt se překvapeně zarazil. Nezamčené vchodové dveře není nic běžného a vůbec to neodpovídalo situaci: situaci ale rovněž neodpovídal odporný zápach hnilobného rozkladu, který se vyhnul přes práh a vnikl mu do nosu.

Nechal dveře otevřené, vešel dovnitř, nahmatal vypínač a rozsvítil. Předsín i přilehlá jídelna byly prázdné. Začal rychle procházet domem a nejdříve se zajímal o ložnice v patře. Hrozný zápach ho pronásledoval na každém kroku. Neomezoval se jen na určitý prostor. Sešel po schodech dolů a pečlivě prohlédl obývací pokoj a kuchyň, pak šel dál. Málem minul studovnu, protože její dveře považoval za dveře vestavěné skříně.

John Essex seděl v čalouněném křesle s ústy dokořán a hlavou v agónii stočenou na stranu, z ucha mu směšně visely brýle. Kdysi jiskrné oči byly vyhaslé a zapadlé do lebky. Rozklad probíhal rychle, protože termostat v pokoji byl nastaven na 24 stupně Celsia. Měsíc tam seděl, aniž by ho někdo objevil. Zřejmě podlehl mrtvici a koroner bude konstatovat krevní sraženinu ve věčité tepně.

Pitt si představoval průběh rozkladu těla. V prvních dvou týdnech zezelenalo a nafouklo se, až uletěly všechny knoflíky od Essexovy košile. Po vyloučení a vypaření tělních tekutin se tělo začalo sesychat a vysušovat, pleť dostala kvalitu vyčíněné kůže.

Pittovi začal po čele stékat pot. Zatuchlost pokoje spolu s odporným zápachem mu zvedaly žaludek. S kapesníkem přitisknutým k nosu, aby se ubránil zvracení, si klekl před tělo Johna Essexe.

Na klíně mu ležela nějaká kniha; spáru podobná ruka svírala její desky. Pitt se otrásl hrůzou. Se smrtí se setkal už dříve, jeho reakce byla vždy stejná; zavalil ho pocit odporu, který pomalu vystřídala hrozivá představa, že i on bude jednoho dne jen rozkládajícím se tělem v křesle nebo někde jinde.

Váhavě, jako kdyby čekal, že Essexe probudí, knihu vzal. Rozsvítil lampu na psacím stole a zběžně ji prolistoval. Vypadala jako diář nebo osobní deník.

Podíval se na nadpis na přední straně. Slova jako by vystupovala ze zažloutlého papíru.

OSOBNÍ POSTŘEHY RICHARDA ESSEXE

ZA DUBEN 1914.

Pitt se posadil k psacímu stolu a začal číst. Když za hodinu dočetl a podíval se na pozůstatky Johna Essexe, výraz hnusu z jeho tváře zmizel a byl nahrazen soucitem.

„Ubohý, starý hlupáku,“ řekl se smutkem v očích.

Zhasl světlo a odešel. Dřívějšího velvyslance v Anglii nechal samotného ve ztemnělém pokoji.

Vzduch byl ztěžklý pachem střelného prachu, když Pitt došel za řadu střelců nadšeně nabíjejících předovky na střelnici za městem Fredericksburg ve státě Virginia. Zastavil se u plešatého muže, který sehnutý seděl na lavičce a upřeně zíral kovovými mířidly na hlavni, která byla dobrých čtyřicet šest palců dlouhá.

Joe Epstein, v pracovní době sloupkař pro Baltimore Sun a o víkendech nadšený a dobrý střelec z historické pušky nabíjené zpredu černým střelným prachem, lehce zmáčkl spoušť. Po ostrém výbuchu vyletěl mráček černého kouře. Epstein zkontroloval zásah dalekohledem a do dlouhé hlavně začal nasypávat další dávku střelného prachu.

„Indiáni se na tebe sesypou dřív, než tu starožitnost znovu nabiješ,“ řekl s úšklebkem Pitt.

Epsteinovy oči se rozzářily. „Musím tě informovat, že v časové tísní dokáží vypálit čtyři rány za minutu,“ řekl, kouskem látky utěšnil střelný prach a do ústí zbraně vepal olověnou kouli. „Snažil jsem se tě dovolat.“

„Byl jsem v jednom kole,“ řekl stroze Pitt a ukázal na pušku. „Co to je?“

„Puška s křesacím zámkem. Vrtání sedmdesátpět. Brown Bess. Používali ji britští vojáci v revoluční válce.“ Podal pušku Pittovi. „Nechceš si to zkusit?“

Pitt se posadil na lavici a zamířil na dvě stě yardů vzdálený terč. „Našel jsi něco?“

„V novinářském archivu nekrologů žijících významných lidí jsou nějaké drobnosti na mikrofilmu.“ Epstein nasypal na pánvičku pušky malou dávku prachu. „Vtip spočívá v tom, že nesmíš ucuknout v okamžiku, kdy křesací kámen zapálí prach na pánvičce.“

Pitt natáhl dozadu mechanismus zámků. Namířil a pomalu mačkal spoušť, roznětka mu před očima prudce vzplanula a oheň vnikl do zápalného kanálku. O okamžik později vybuchla nálož v hlavni a Pitt ucítil do ramene náraz, jako kdyby do pušky vrazilo beranidlo.

Epstein se díval dalekohledem. „Osm palců ve směru dvou hodin od přesného středu. To není špatné na městského paďoura.“ Hlas v tlapači ohlásil konec střelby. Střelci odložili zbraně a šli vyměnit terče. „Pojď se mnou, řeknu ti, co jsem zjistil.“

Pitt mlčky přikývl a šel za Epsteinem do prostoru terčů ve stráni.

„Řekl jsi mi dvě jména, Richard Essex a Harvey Shields. Essex byl prvním náměstkem ministra zahraničí. Shields byl jeho protějškem jako druhý tajemník ministerstva zahraničí. Oba byli ve svých postaveních úspěšní a oba působili dojmem velkých dřičů. Na veřejnosti se projevovali poměrně velmi málo. Svá poslání plnili spíše za scénou, nikoli před zraky veřejnosti. Pracovali jako stínové postavy.“

„Joe, to, co mi říkáš, je přece jen pouhá poleva na koláči, určité je toho víc.“

„Ne zas tak mnoho. Jsem si skoro jistý, že se spolu nikdy nesetkali, alespoň ne ve svých úředních posláních.“

„Mám fotografii, na které spolu vycházejí z Bílého domu.“

Epstein pokrčil rameny. „Můj čtyřstý mylný úsudek v tomto roce.“

„Co se stalo se Shieldsem?“

„Utonul na parníku *Empress of Ireland*.“

„O parníku *Empress* něco vím. Zaoceánský parník, který se po srážce s norským uhelným parníkem potopil v řece svatého Vavřince. O život přišlo víc než tisíc lidí.“

Epstein přikývl. „O neštěstí parníku jsem se dověděl, až když jsem si přečetl Shieldsův nekrolog. V té době to byla největší námořní katastrofa.“

„Je stejně zvláštní, že *Empress*, *Titanic* a *Lusitania* se potopily vždy tři roky po sobě.“

„Shieldsovo tělo nebylo nikdy nalezeno. Jeho rodina uspořádala památeční bohoslužby v nějaké těžko vyslovitelné vesničce ve Walesu. To je vše, co ti mohu říci o Harveyi Shieldsovi.“

Došli k terči a Epstein si prohlížel zásahy. „Zásahy jsou na ploše šesti palců,“ řekl. „To je na hladce vrtanou předovku velmi pěkné.“

„Kule ráže sedmdesát pět dokáže udělat ošklivou díru,“ konstatoval Pitt při pohledu na roztrhaný terč.

„Zkus si představit, co by to udělalo ve svalech.“

„Raději si to nepředstavuji.“

Epstein umístil nový terč a pak spolu šli zpět k palebnému postavení.

„A co Essex?“ zeptal se Pitt.

„Nevím nic, co bys už nevěděl.“

„Tak mi pro začátek řekni, jak zemřel.“

„Ve zříceném vlaku,“ odpověděl Epstein. „Nad řekou Hudson se zhroutil most. Sto mrtvých. Essex byl jedním z nich.“

Pitt chvíli přemýšlel. „Ve správním obvodu, kde k neštěstí došlo, musí být ve starých záznamech zahrabaná lékařská zpráva o zraněních na těle.“

„To je nepravděpodobné.“

„Proč myslíš?“

„Napadá mi to kvůli překvapující podobnosti osudů Essexu a Shieldse.“ Odmlčel se a zadíval se na Pitta. „Oba muži byli zabiti v

jeden den, dvacátého osmého května, čtrnáct minut po sedmé večer a jejich těla nebyla nikdy nalezena.“

„No, to je nádhera,“ povzdechl si Pitt. „Vždyť přece nechceš, abych věřil, že to je definitivní konec.“

„Šťourání se v minulosti není nikdy definitivní.“

„Zdá se být neskutečné, že by náhodná úmrtí Essexu a Shieldse v jeden den měla něco společného. Myslíš, že by mohlo jít o nějaké spiknutí?“

Epstein zavrtěl hlavou. „O tom pochybuji. Takové shody okolností se někdy stávají. Kromě toho, proč by někdo potápěl loď a zavraždil tisíc lidí, když mohl Shieldse někde uprostřed Atlantiku jednoduše hodit přes palubu?“

„Samozřejmě, máš pravdu.“

„Nechtěl bys mi říci, s čím to vlastně souvisí?“

„Zatím si sám nejsem jistý, kam to všechno dojde.“

„Doufám, že mne do toho zasvětiš, bude-li to stát za zprávu v novinách.“

„Zatím je příliš brzy na to, aby se to vytáhlo na světlo před oči veřejnosti. Nemluvě o tom, že z toho možná nic nebude.“

„Dirku, znám tě už velmi dlouho. Ty se přece nezajímáš o něco jen tak pro nic za nic.“

„Řekněme, že jsem prostě člověk, který miluje historické záhady.“

„V tom případě bych tady jednu pro tebe měl.“

„Okay, sem s ní.“

„Řeka pod mostem byla prohledávaná déle než měsíc a nenašlo se jediné tělo ani cestujících ani posádky vlaku.“

Pitt mlčel, jen se díval na Epsteina. „Ale ne, vždyť několik těl bylo určitě proudem odneseno a vyplavalo níž na řece na mělčině u břehu.“

„Jenže to není všechno,“ řekl tajnůstkářsky Epstein. „Nikdy nebyl nalezen ani vlak.“

„Ježíši Kriste!“

„Z profesionální zvědavosti jsem zjistil, že vlak se jmenoval Manhattan Limited. Po tragédii po něm potápěči několik týdnů pátrali, objevili však jen velké nic. Lokomotiva a vagóny byly

odepsány jako utopené v tekoucím písku. Ředitelé železniční společnosti the New York Quebec Northern Railroad utratili celé jmění ve snaze nalézt aspoň stopu po zmizelém vlaku. Nenašlo se nic a tak to nakonec vzdali. Po krátkém čase byla trať převzata společností The New York Central.“

„A tím historie končí.“

„Ne tak úplně,“ řekl Epstein. „Někteří lidé tvrdí, že Manhattan Limited stále koná svou strašidelnou jízdu.“

„Děláš si legraci.“

„Nedělám, na skautskou čest. Místní obyvatelé v údolí řeky Hudson přísahají, že vídávají přízrak vlaku přijíždět z vnitrozemí a po svahu vyjíždět ke starému mostu, tam pak mizí. Je přirozené, že tento neobvyklý jev se odehrává pouze po setmění.“

„Přirozeně,“ odpověděl jízlivě Pitt. „Ještě jsi zapomněl na úplněk a na víly, které lkaním věští smrt.“

Epstein pokrčil rameny a rozesmál se. „Myslel jsem, že budeš mít smysl pro lehký závan děsu.“

„Máš na všechno doklady?“

„Zajisté. Počítal jsem, že je budeš chtít. Materiál o potopené lodi Empress a o pátrání po vlaku zříceném z mostu nad řekou Hudson váží pět liber. Sehnal jsem též jména a adresy několika lidí, kteří si z pátrání po staré lodi a z vyšetřování vlakového neštěstí udělali koníčka. Vše mám pro tebe hezky zabalené v autě.“ Epstein vykročil k parkovišti vedle střelnice. „Zajdu pro to.“

„Oceňuji tvou ztrátu času a úsilí, které jsi tomu věnoval,“ řekl Pitt.

Epstein se upřeně zadíval na Pitta. „Jednu otázku, Dirku. Dlužíš mi na ni odpověď.“

„Ano, dlužím,“ uznal Pitt.

„Je to akce agentury NUMA, nebo tvoje vlastní?“

„Je to naprosto moje osobní záležitost.“

„Dobře.“ Epstein se podíval na zem a bezdůvodně kopl do kamene. „Víš, že potomek Richarda Essexu byl nedávno nalezen mrtev?“

„John Essex. Ano, vím.“

„Jeden z našich reportérů o tom napsal článek.“ Epstein se odmlčel a hlavou pokynul k Pittově Cobře. „Nějaký muž odpovídající tvému popisu, řídící sportovní vůz a vyptávající se na Essexův dům byl nějakou sousedkou viděn hodinu před anonymním ohlášením smrti Essexu na policii.“

„Pouhá shoda okolností.“ Pitt pokrčil rameny.

„Jdi do háje s tou svou shodou okolností,“ řekl Epstein. „Po čem to, k čertu, zase jdeš?“

Pitt se zarputilým výrazem ušel několik kroků. Pak se lehce usmál a Epstein byl ochoten přísahat, že v tom smíchu zaznělo něco zlověstného.

„Kamaráde, věř mi, že kdybych ti to řekl, byl bys raději, kdybys to neslyšel.“

Dům Grahama Humberlyho se rozkládal na vršku kopce Palos Verdes, kde bydlela smetánka Los Angeles. Byl postavený v kombinaci novodobé a starodávnej španělské architektury z doby, kdy Kalifornie patřila Španělsku, s hrubou štukaturou a masivními, deštěm a větry ošlehanými trámy, nad nimiž byla střecha pokrytá červenými taškami.

Sprška kapek z velkého vodotrysku dopadala až na hlavní terasu, odtud voda odtékala do kulatého bazénu. K východu byl senzační panoramatický pohled na koberec městských světel, k západu pak na Tichý oceán a ostrov Catalina.

Shawa při vstupu do Humberlyho domu přivítala hudba mexické kapely a šum stovek hlasů pozvaných hostů. Barman horečně míchal galony koktejlů ze směsi tequily, citrónové šťávy a pomerančového likéru, zatímco jídlonoši, mexickými jídly vonícími kořením, neustále doplňovali zdánlivě do nekonečna se táhnoucí bufetový stůl.

K Shawovi se blížil drobný muž s hlavou příliš velkou k šířce ramen. Na sobě měl černý smoking s orientálním drakem vyšitým na zádech.

„Haló, jsem Graham Humberly,“ řekl s nic neříkajícím úsměvem. „Vítejte na večírku.“

„Brian Shaw.“

Úsměv Humberlyho zůstal stejný. „Ach, ano, pan Shaw. Promiňte, že jsem vás nepoznal, naši společní přátelé mi neposlali vaši fotografii.“

„Vaše obydlí je opravdu impozantní. V Anglii se něco takového vůbec nevidí.“

„Děkuji vám. Uznání spíše zaslouží manželka, protože já jsem chtěl něco mnohem provincionálnějšiho. Její vkus našťastí nabyl vrchu.“

Humberlyho přízvuk ukazuje na Cornwall, odhadoval v duchu Shaw. „Je korvetní kapitánka Milliganová přítomná?“

Humberly ho vzal za paži a odvedl z davu hostů. „Ano, je tady,“ řekl tiše. „Musel jsem však pozvat všechny důstojníky z lodi, abych si byl jistý, že přijde. Pojd'te se mnou, představím vás přítomným.“

„Já si na společenské formality moc nepotrpím,“ řekl Shaw. „Byl bych raději, kdybyste mi Milliganovou ukázal a já už se pak sám zařídím podle situace.“

„Jak si přejete.“ Humberly si podrobně prohlížel lidi promenující se na terase. Najednou se zarazil a pokynul k baru. „Ta vysoká, celkem půvabná žena s blond vlasy v modrých šatech.“

Shaw ji snadno našel v kruhu obdivovatelů z řad námořních důstojníků oblečených v bílých uniformách. Vypadala asi na pětatřicet a vyzařovala z ní vřelost, která většině žen schází. Dělala dojem, že pozornosti mužů přijímá přirozeně, bez sebemenší známky nějakého rozmaru. Shawovi se na první pohled zalíbila.

„Snad bych se mohl pokusit odvést ji ze společnosti,“ navrhl Humberly.

„S tím si nemusíte dělat vůbec žádné starosti,“ řekl Shaw a dodal. „Máte nějaké auto, které byste mi mohl půjčit?“

„Celý vozový park. Co máte přesně na mysli, limuzínu se šoférem?“

„Ale ne, potřeboval bych něco temperamentnějšího.“

Humberly chvíli uvažoval. „Bude vám vyhovovat Rolls Royce Corniche se sklápěcí střechou?“

„Naprosto dostatečně.“

„Najdete ho v zahradě na příjezdové cestě. Červený vůz. Klíče budou v zapalování.“

„Děkuji vám.“

„Není zač. Dobrý lov.“

Humberly se vrátil k hostitelským povinnostem. Shaw vykročil k baru a začal se davem protlačovat k Heidi Milliganové. Světlovlasý mladý poručík se na Shawa nevlídně podíval a poznamenal:

„Je to fuška, otče, že?“

Shaw ho ignoroval a usmál se na Heidi. „Kapitánko Milliganová, jsem admirál Brian Shaw. Směl bych si s vámi pohovořit o samotě?“

Heidi ho chvíli upřeně pozorovala a snažila se ho někam zařadit. Nepodařilo se jí to, tak přikývla. „Samozřejmě, pane admirále.“

Světlovlasý poručík se tvářil, jako kdyby zjistil, že má otevřený poklopec, „Omlouvám se, pane. Myslel jsem...“

Shaw ho obdařil shovívavým úsměvem. „Mladíku, pamatujte si, že se vždycky vyplatí znát nepřítele.“

„Vaše vystupování se mi líbí, pane admirále,“ zakřičela Heidi do svištění větru.

Shaw stlačil plynový pedál o dalšího půl palce a Rolls uháněl k severu po dálnici směrem na San Diego. Shaw neměl na mysli žádný určitý cíl, když s Heidi opouštěli společnost, protože v Los Angeles byl naposled před třiceti lety a jistě se tu mnoho změnilo. Jel bez cíle, spoléhal, že silniční ukazatele ho dovedou na správné místo.

Koutkem oka pohlédl na Heidi. Z širokých očí jí vyzařovala radost. Cítil, že mu sevřela lehce paži.

„Měl byste raději zpomalit dřív, než vás zastaví nějaký policajt,“ vykřikla.

Něco takového by se mu nehodilo. Ubral plyn a setrvačností nechal rychlost klesnout na dovolený limit. Zapnul rádio a vozem se rozezněl Straussův valčík. Začal hledat jinou stanici, ale Heidi se dotkla jeho ruky.

„Ne, nechejte to.“ Opřela se pohodlně o opěradlo a dívala se na hvězdy. „Kam vlastně jedeme?“

„Starý skotský taktický manévr radí,“ zasmál se, „unes ženu na co nejvzdálenější místo, jedinež tak ji přiměješ, aby se o tebe začala zajímat, protože se bude chtít dostat domů.“

„Jenže to na mne vůbec neúčinkuje.“ Zasmála se. „Jsem stejně tři tisíce mil z domu.“

„Jak to, že bez uniformy.“

„Směrnice námořnictva důstojnicím dovoluje civilní oblečení při společenských povinnostech.“

„Třikrát připíjím americkému námořnictvu.“

Přemýšlivě se zadívala na admirála. „Ještě nikdy jsem neviděla admirála, který by řídil RollsRoyce.“

Usmál se. „Desítky z nás starých mořských vlků, kteří jsou na suché zemi, byste v žádném jiném voze neviděla.“

„Třikrát připíjím vašemu námořnictvu.“

„Teď trochu vážně. Když jsem velel výcvikovému středisku na Ceylonu, podařilo se mi několik dobrých investic.“

„Co děláte jako důchodce?“

„Většinou píší. Historické knihy. Nelson v bitvě na Nilu, Admiralita v první světové válce, knihy takového druhu. Bestsellery se z nich těžko stanou, ale je v nich přece jen trochu válečného lesku a lidské slávy.“

Nedůvěřivě se na něho zadívala. „Utahujete si ze mne.“

„Prosím?“

„Opravdu píšete historické námořní romány?“

„Ale ovšem, proč bych lhal,“ řekl s nevinnou tváří.

„To je neuvěřitelné,“ mumlala Heidi, spíše pro sebe. „Já píší také, ale zatím mi nic nevyšlo.“

„To snad není možné,“ řekl Shaw a snažil se tvářit co možná nejvíce ohromeně. Nahmatal Heidinu ruku a lehce ji stiskl. „Kdy se musíte vrátit na loď?“

Cítil, že se lehce zachvěla. „Žádný spěch.“

Právě projeli kolem velké směrové zelené tabule s bílými písmeny. „Byla jste už někdy v Santa Barbaře?“

„Ne,“ řekla skoro šeptem. „Slyšela jsem však, že je tam nádherně.“

Snídani u pokojové služby objednala Heidi. Při nalévání kávy pocítila neobvykle vřelé potěšení. Milovat se s cizím mužem jen

několik hodin po seznámení ji hluboce rozechvívalo. Něco takového nikdy dříve nepoznala. Byl to pro ni zcela nezvyklý zážitek.

Velice snadno si vzpomněla na všechny muže, s nimiž se milovala: s vylekaným námořním kadetem v Annapolisu, s bývalým manželem, s admirálem Walterem Bassem, s Dirkem Pittem a teď se Shawem. Všechny si dovedla dobře představit, jako kdyby stáli na nějaké přehlídce. Bylo jich pouze pět, což stěží dostačovalo na sestavení armády, vlastně ani ne celé rotý.

V duchu se divila, proč stárnoucí žena stále víc a víc lituje, že nešla do postele s více muži. Zlobila se na sebe samu. V době, kdy byla svobodná, byla až příliš opatrná ze strachu, aby se snad neprojevovala jako příliš nedočkavá či chtivá a nikdy si nedopřála požitek těšit se z náhodného milostného poměru.

Bylo to od ní hloupé. Někdy ji roztoužené tělo dohánělo k pocitu, že by měla mnohonásobné fyzické potěšení s kterýmkoliv mužem. Její extáze vycházela z hloubky jejího nitra, zatímco vzrušení mužů, které znala, bylo povrchní a jenom vnější. Zdálo se jí, že více spoléhají na představitivost a pak jsou často zklamáni. Sex byl pro ně zřejmě něčím podobným jako zajít si do kina; žena potřebuje mnohem víc, příliš mnoho.

„Dnes se tváříš nějak vážně,“ řekl Shaw. Odhrnul jí vlasy a políbil ji na šíji. „Pronásledují tě snad výčitky svědomí v tom studeném světle časného svítání?“

„To mne spíš něžná vzpomínka uvádí do tranzu.“

„Kdy odplouváš?“

„Pozítří.“

„Tak to ještě máme pro sebe čas.“

Zavrtěla hlavou. „Budu mít službu až do okamžiku odplutí.“

Shaw přešel přes pokoj a se zájmem se přes sklo posuvných dveří hotelového pokoje zadíval směrem na oceán. Dohlédl však jen několik set stop, protože pobřeží Santa Barbary bylo pod příkrovem husté mlhy.

„Je to hrozná smůla,“ řekl roztouženě. „Máme toho tolik společného.“

Přistoupila k Shawovi a objala ho kolem pasu. „Co tím myslíš? Milování v noci a pátrání ve dne?“

Zasmál se. „Američané a ten jejich humor. Ale, ono to vlastně zase tak špatný nápad není. Mohli bychom se velmi dobře doplňovat a pomáhat si. O čem právě teď píšeš?“

„O námořnictvu ve funkčním období vlády prezidenta Wilsona. Píši to jako dizertační práci k získání doktorátu.“

„To téma zní hrozně nezajímavě.“

„Ono také moc zajímavé není.“ Heidi se odmlčela a zamyšleně se mu podívala do očí. Konečně řekla. „Slyšels někdy o Severoamerické mezinárodní smlouvě?“

A je to tady. Nebylo nutné žádné přemlouvání, žádné intriky nebo násilné vynucování; vyzvonila to až příliš lehkomyšlně.

Shaw neodpověděl okamžitě. Pečlivě zvažoval odpověď.

„Ano, vzpomínám si, že jsem na ni někde narazil.“

Heidi se na něho podívala s otevřenou pusou, jako kdyby chtěla něco říci, neřekla však nic.

„Proč se tváříš tak divně?“

„Ty tu smlouvu opravdu znáš?“ zeptala se překvapeně. „Tys opravdu viděl nějaké zmínky či odkazy na ni?“

„Text jsem nikdy nečetl. A už jsem také zapomněl, čeho se týká. Pokud si ale vzpomínám, nešlo o nic společensky závažného. Skoro v každém archivu v Londýně najdeš podklady, které se k ní vztahují.“ Shaw se snažil nenuceným tónem ukrýt vzrušení. Navenek klidně si zapálil cigaretu. „Ta smlouva je součástí tvé badatelské práce?“

„Ne,“ odpověděla Heidi. „Narazila jsem na krátkou zmínku o ní jenom náhodou. Dál jsem se po ní pídila jenom z ženské zvědavosti, neobjevila jsem však nic, co by dokazovalo, že vůbec existovala.“

„Rád pořídím kopii a pošlu ti ji.“

„Vůbec se s tím nemusíš vzrušovat. Stačí mi, že to nebyl jen výtvar mé fantazie. To vědomí dostatečně uklidnilo mou zvědavou dušičku. Nemluvě o tom, že své poznámky už nemám. Jsou někde ve Washingtonu.“

„Tak jí tu kopii pošlu.“

„Ne jí, ale jemu.“

„All right, je to tedy on,“ řekl a násilím tlumil netrpělivost v hlase. „Jak se jmenuje a jakou má adresu?“

„Dirk Pitt. Najdeš ho ve Státní podmořské a námořní agentuře.“

Shaw měl konečně to, za čím sem jel. Přehorlivý agent by v tomto okamžiku poslal Heidi bleskurychle na loď a pospíchal by na palubu prvního letadla letícího do Washingtonu.

Shaw sám sebe nikdy nepovažoval za tak přehorlivého agenta, že by byl nadšením bez sebe. V některých případech se něco takového nevyplácelo a toto byl jeden z nich.

Tvrdě políbil Heidi na rty.

„Toho bádání už bylo dost. Pojdme zase do postele.“

Onoho časného odpoledne foukal vytrvale studený vítr od severovýchodu a zabodával nespočetné množství drobných ledových jehel do nechráněné pokožky až do jejího úplného znecitlivění. Teploměr ukazoval tři stupně Celsia, ale Pitt, dívající se přes hladinu řeky svatého Vavřince, měl následkem větru pocit, že je nejméně deset stupňů pod nulou.

Vdechoval pachy doků vybíhajících do malé zátoky od města Rimouski v provincii Quebec. Zřetelně cítil štiplavé zápachy dehtu, rzi a motorové nafty. Po stárnoucích prknech došel k visutým schůdkům vedoucím do člunu pohupujícího se na olejnaté vodě. Konstruktor dal jeho promyšlené konstrukci délku patnáct metrů, prostorné paluby, dva lodní šrouby a vybavil ho diesellovými motory. Člun byl natřen černě, nikde nebylo ani stopy po okázalém chromování. Byl konstruován jako loď funkční, ideální pro výlety rybářské nebo potápěčské nebo pro podmořský naftařský průzkum. Úzkostlivá čistota nadvodní části lodního trupu svědčila o takřka milostném vztahu vlastníka k lodi. Z kormidelny vyšel muž. Na hlavě měl kulicha, zpod něhož trčel pramen zježených černých vlasů. Tvář měl ošlehanou stovkami drsných bouří a v ní smutné oči, kterými pozorně sledoval Pitta slézajícího na zadní palubu.

„Jmenuji se Dirk Pitt. Hledám Julese Le Mata.“

Po nepatrném zaváhání se v srdečném filmovém úsměvu rozzářily mužovy pevné bílé zuby. „Vítejte, monsieur Pitt. Pojdte, prosím, na palubu.“

„Je to ale parádní člun.“

„Moc krásný není, ale je solidní a oddaný jako dobrá manželka.“ Při podání ruky měl Pitt dojem, že má ruce ve svěráku. „Na návštěvu jste si vybral opravdu překrásný den. Svátý Vavřínek je nám nakloněn. Mlha žádná a hladina jen nad hlubinou nepatrně zčeřená. Jestli mi pomůžete a odvážete člun, můžeme vyplout.“

Le Mat sešel dolů nastartovat motory, Pitt zatím uvolnil přední a zadní části lodi od úvazníků a lana smotal. Zelená voda, která skoro nezčeřeně klouzala kolem trupu člunu, se při vplouvání do hlavního proudu řeky pomalu měnila v divokou modř. Kopce na protějším břehu ve vzdálenosti dvaceti mil zářily sněhovou pokrývkou. Když míjeli rybářský člun plující do doků s týdenním úlovkem, jeho kapitán zamával na pozdrav. Odpovědí mu bylo zavřeštění houkačky na Le Matově člunu. Vzadu za lodí v březnovém slunci jasně vystupovaly špičaté věže malebné katedrály v Rimouski.

Když opustili ochranu přístavu a pobřeží, ledový vítr ukázal výrazněji své drápy. Pitt zmizel v kormidelně.

„Máte chuť na šálek čaje?“ zeptal se Le Mat.

„Přišel by mi vhod.“

„Konvici najdete v lodní kuchyňce.“ Le Mat mluvil, aniž by se otočil, lehce svíral kormidelní kolo a pozorně hleděl dopředu. „Prosím, poslužte si sám. Musím dávat velký pozor na kry. V této době je jich tady víc než much na hnojišti.“

Pitt si nalil do šálku horký čaj, posadil se na otočné sedátko a vyhlédl na řeku. Le Mat měl pravdu. Hladina řeky byla pokryta krami zhruba stejné velikosti jako Le Matův člun.

„Jaké bylo počasí, když šla ke dnu *Empress of Ireland*?“ přerušil Pitt mlčení.

„Obloha byla jasná,“ odpověděl Le Mat. „Řeka klidná, teplota vody několik málo stupňů nad bodem mrazu, žádný vítr, který by stál za řeč. Tu a tam místní shluky mlhy běžné v jarním období, kdy se jižní teplý vzduch setkává se studenou řekou.“

„Byla *Empress* dobrá loď?“

„Jedna z nejlepších.“ Le Mat odpovídal vážně na otázku, která by se někomu mohla zdát naivní. „Pro Canadian Pacific Railway byla postavena podle nejlepších norem a zkušeností té doby. Ona i sesterská loď *Empress of Britain* byly hezké zaoceánské parníky pět

set padesát stop dlouhé, o výtlaku čtrnácti tisíc tun. Jejich vybavení se sice nedalo srovnat se zaoceánskými parníky Olympic nebo Mauretania, přesto si však získaly vynikající pověst přiměřeným pohodlím a přepychem při plavbách přes Atlantský oceán.“

„Pokud si vzpomínám, Empress na své poslední plavbě plula z Quebecu do Liverpoolu.“

„Kotevní lana byla uvolněna před půl pátou odpoledne. O devět hodin později ležela s dírou v pravoboku na dně řeky. Mlha se podepsala pod epitafem lodi.“

„A uhelná loď Storstad.“

Le Mat se usmál. „Domácí úkol jste zvládl výborně, pane Pitte. Jenže nikdy nebyla stoprocentně vyřešena záhada, jak a proč se Empress a Storstad srazily. Posádky lodí se spatřily na vzdálenost osmi mil. V okamžiku, kdy se k sobě přiblížily na dvě míle, se do jejich tratí přihnala mlhová stěna. Kapitán Kendall na lodi Empress nařídil zpětný chod a nechal loď zastavit. Jak se později ukázalo, právě to byla osudová chyba, udělal by lépe, kdyby plul dál. Muži v kormidelně lodi Storstad byli poněkud vyvedeni z míry, když jim Empress zmizela v mlžném oparu. Víceméně oprávněně předpokládali, že Empress se k nim blíží na levoboku, ve skutečnosti však proud unášel Empress se ztichlými stroji k jejich pravoboku. První lodní důstojník lodi Storstad nařídil v dobré víře kormidlo doprava a tím *Empress of Ireland* a její cestující odsoudil k zániku.“

Le Mat se odmlčel a ukázal na ledovou kru o rozloze skoro jednoho akru. „Tento rok máme v tomto ročním období neobvykle studenou zimu. Řeka je pevně zamrzlá sto padesát mil proti proudu.“

Pitt mlčky popíjel čaj.

„Storstad o šesti tisících tunách,“ pokračoval Le Mat, „naložená jedenácti tisíci tunami uhlí, vrazila doprostřed Empress a prorazila trhlinu dvacet čtyři stopy vysokou a patnáct stop širokou. Empress spolu s více než tisíci lidmi na palubě klesla ke dnu řeky svatého Vavřince za čtrnáct minut.“

„Je zvláštní, že loď se tak brzy úplně vytratila z povědomí veřejnosti,“ řekl zamyšleně Pitt.

„Ano, máte pravdu. Zeptáte-li se kohokoliv ve Státech nebo v Evropě na Empress, každý vám řekne, že o ní nikdy neslyšel. Je skoro zločin, že se na ni tak dokonale zapomnělo.“

„Vy jste však na ni nezapomněl.“

„Nezapomněla ani provincie Quebec,“ řekl Le Mat s rukou ukazující k východu. „Těsně za Fathet's Point je na malém hřbitově pohřbeno osmdesát osm neidentifikovaných obětí. Hřbitov trvale udržuje Canadian Pacific Railroad.“ Na tváři Le Mata se objevil hluboký zármutek. Ta hrozná čísla vyslovoval tak, jako kdyby se loď potopila teprve včera. „I Armáda spásy na neštěstí pamatuje. Ze stojednaosmdesáti účastníků plujících na výroční schůzi v Londýně přežilo pouze dvacet šest. Ve výroční den potopení lodi se konají bohoslužby za mrtvé na hřbitově Mount Pleasant v Torontu.“

„Dověděl jsem se, že Empress se stala vaším celoživotním zájmem.“

„Mám hluboký vztah k Empress. Je to něco jako velká láska, která zachvátí některé muže při pohledu na obraz ženy zemřelé dávno před jejich narozením.“

„Já se přikláním spíš k něčemu masitějšímu než k fantazírování.“

„Jenže fantazírování bývá někdy užitečnější,“ odpověděl se zasněným výrazem Le Mat. Najednou zpozorněl a rychle otočil kolem kormidla, aby zabránil střetu lodi s ledovou krou, která se náhle vynořila před člunem. „V období teplejšího počasí od června do září se k vraku potápím dvacetkrát, někdy i třicetkrát.“

„V jakém stavu je Empress?“

„Je už v dost značném rozkladu, i když po sedmdesáti pěti letech od potopení by se dal čekat stav mnohem horší. Myslím, že na to má vliv sladká říční voda, která rozředí slanost z východního moře. Trup leží nakloněn asi ve čtyřiceti pěti stupních. Některé stropy a přepážky spadly, ale zbytek lodi je v poměrně nedotčeném stavu.“

„V jaké hloubce leží?“

„Přibližně ve sto šedesáti pěti stopách. Na potápění se stlačeným vzduchem je to značná hloubka, ale dokáží se tam dostat.“ Le Mat stáhl škrticí klapky, zastavil motory a nechal člun unášet proudem.

Pak se obrátil a zadíval se Pittovi do očí. „Pane Pitte, řekněte mi upřímně, proč se o Empress zajímáte? Proč jste za mnou přišel?“

„Sháním informace o cestujícím jménem Harvey Shields, který zmizel s lodí. Nu, a dověděl jsem se, že o Empress není informován nikdo lépe než vy.“

Le Mat chvíli uvažoval o Pittově odpovědi, pak řekl: „Ano, vzpomínám si, Harvey Shields byl jednou z obětí. Cestující, kteří přežili, se o něm vůbec nezmnili. Ve chvílích neštěstí ho neviděli. Předpokládám proto, že je jedním z necelých sedmi set, kteří jsou stále pohřbeni v rezavějícím vraku.“

„Možná, že nalezen byl, ale nikdo ho neidentifikoval, jako ty, kteří leží na hřbitově ve Father's Point.“

Le Mat nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Neidentifikovaní byli většinou cestující ze třetí třídy. Shields jako britský diplomat byl významnou osobností. Jeho tělesné pozůstatky by určitě někdo poznal.“

Pitt odložil šálek. „Tím tady moje pátrání končí.“

„Ne, pane Pitte,“ řekl Le Mat. „Tady ještě ne.“

Pitt se na něho mlčky podíval.

„Tam dole,“ pokračoval Le Mat a kývnutím hlavy ukázal na palubu. „*Empress of Ireland* leží teď přesně pod námi.“ Pak oknem kabiny ukázal na řeku. „Tamhle pluje její označení.“

Padesát stop před přídílí na levoboku na ledové řece stoupala a klesala oranžová boje, jejíž lano procházelo tmavou vodou a končilo hluboko na mlčícím vraku.

Pitt krátce po západu slunce sjel se zapůjčeným miniautem z dálnice na úzkou dlážděnou cestu podél řeky Hudson. Když projížděl kolem kamene připomínajícího revoluční válku, měl sto chutí se zastavit a trochu se protáhnout. S ohledem na pozdní hodinu si to nemohl dovolit, protože chtěl na místo určení dojet před setměním. V ubývajícím světle byla scenérie kolem řeky překrásná, pole sahající až k okraji řeky se leskla pozdní sněhovou pokrývkou.

Zastavil u malé benzinové stanice poblíž městečka Cocksackie. V kanceláři s nohama opřenýma o kovovou stoličku před hořícími poleny v kamnech seděl starší muž ve vybledlých montérkách. Pitt

doplnil nádrž a vešel do kanceláře. Muž se z dálky podíval na pumpu.

„Ukazuje přesně dvacet dolarů.“

Pitt zaplatil hotově. „Jak je daleko do Wacketshire?“

Muž podezřívavě přimhouřil oči a se zájmem se zadíval na Pitta. „Wacketshire? Už se tomu tak dlouhé roky neříká. To město ve skutečnosti už dávno neexistuje.“

„Takže město duchů v severní části státu New York? Za takové místo bych spíš považoval jihozápadní poušť.“

„Pane, to není žádný vtip. Když v roce 1949 vytrhali kolejnice, městečko Wacketshire se vzdalo naděje a zemřelo. Vandalové pak zapálili většinu domů. Nikdo tam nebydlí, kromě nějakého chlapa, který dělá sochy.“

„Zůstalo něco ze starého traťového tělesa?“ zeptal se Pitt.

„Většina je zlikvidována,“ řekl melancholicky starý muž. „Je to ale škoda.“ Pokrčil rameny. „Nu, aspoň nemusíme čichat smrad kolem projíždějících diesellových lokomotiv. Poslední vlak na staré trati byl ještě tažený parní lokomotivou.“

„Možná se pára jednou vrátí.“

„Toho se už nedožiju.“ Čerpadlář se díval na Pitta s rostoucím zájmem. „Jak to, že se zajímáte o vysloužilou, dávno opuštěnou železniční trať?“

„Jsem cvok do vlaků,“ váhavě zalhal Pitt. Pak mu to šlo už lépe. „Mému zvláštnímu zájmu se těší klasické vlaky. Momentálně pátrám po vlaku Manhattan Limited společnosti New York Quebec Northern.“

„To je ten, který propadl mostem Deauville. Zabil sto lidí, víte?“

„Ano, vím,“ řekl Pitt.

Starý muž se obrátil a začal vyhlížet z okna. „Ten Manhattan Limited je podivný vlak. Vždycky ho poznáte, když projíždí po trati. Vydává zcela zvláštní zvuk.“

Pitt si nebyl jistý, jestli dobře slyšel. Čerpadlář mluvil v přítomném čase. „To určitě mluvíte o nějakém jiném vlaku.“

„Vůbec ne. Pane, viděl jsem starý Manhattan Limited jet s houkáním a řinčením po trati, s pískající píšťalou a s rozsvíceným

předním světlem na lokomotivě, přesně tak, jak kdysi dávno v noci vjel do řeky.“

Pamětník starých časů popisoval zážitek s přízrakem vlaku tak nenuceně, jako kdyby mluvil o počasí.

Už bylo šero, když Pitt zastavil u malého rozšířeného místa silnice určeného k vyhýbání. Studený vítr dující od severu ho přinutil zapnout starou bundu zipem až ke krku a zvednout límec. Přes hlavu si natáhl pletenou lyžařskou čepici, vystoupil z auta a zamkl dveře.

Barvy na západě přecházely od oranžové po modrorudou. Pod botama mu křupala čtyři palce tlustá vrstva sněhu, když se namáhavě plahočil přes zmrzlé pole. Uvědomil si, že si zapomněl vzít rukavice. Protože nechtěl promarnit poslední minuty ubývajícího světla, k autu se nevrátil, jen ruce hlouběji zabořil do kapes.

Po čtvrt míli došel k pásu hikorových stromů a nízkých keřů. Obešel zmrzlé větve, na nichž pučely podivné ledové krystaly a došel k vysokému náspu. Svahy byly příkré a musel použít rukou, aby se po větrem uhlazeném hladkém povrchu vyškrábal na vrchol.

Konečně s prsty do bezcitnosti promrzlými stál na dlouho opuštěném traťovém tělese. Místy bylo velice porušené a pokryté spleť suchého, na kost zmrzlého plevele vyčnívajícího ze sněhu.

Kdysi rušná železniční trať byla už jen vzdálenou vzpomínkou.

Pitt ve slabém světle nalézal památky na dávnou minulost. Několik prohníklých pražců napůl pohřbených v půdě, tu a tam rezavý kolejnicový hřeb, rozházené kameny traťového podloží. Stále stojící telegrafní sloupy se zdánlivě táhly do nekonečna jako řada roztroušených, bitvou unavených vojáků. Povětrností ošlehané, svorníky pospojované příčníky byly stále na místě.

Pitt se zorientoval a začal se namáhavě plahočit v mírném oblouku do svahu k neexistujícímu mostu. Ostrý vítr mu svíral nosní chřípí. Z pusy se mu valila oblaka páry, která však rychle mizela. Najednou před ním vyskočil zajíc a pelášil po náspu dolů.

Šero se změnilo v noc. Stíny zmizely, když se Pitt zastavil a upřeně se zahleděl na ledovou řeku 150 stop hluboko pod sebou. Zdálo se, že kamenný opěrný pilíř mostu Deauville-Hudson nevede nikam.

Jako zapomenuté hlídky vyčnívaly dva osamělé mostní pilíře z vody, která vířila kolem jejich základů. Nikde nebyla žádná známka po 500 tun vážícím příhradovém nosníku, který na nich kdysi spočíval. Most nebyl nikdy obnoven; hlavní trať byla vybudována dále k jihu, kde byl přes řeku postaven nový, pevnější most.

Pitt dlouho dřepěl a snažil se tak usilovně představit si událost osudné noci, až v duchu viděl červené světlo na posledním vagónu vlaku najíždějícího na střední příhradový nosník, pak slyšel skřípění násilně krouceného kovu a obrovské cáknutí do bezstarostně tekoucí řeky.

Pittovo snění najednou přerušil jiný vysoký kvílivý zvuk v dálce.

Vstal a zaposlouchal se. Chvíli slyšel jen šumění větru. Pak se zvuk ozval znovu odněkud ze severu a ozvěna ho několikrát znásobila odrazem od hroživých útesů kolem Hudsonu, od holých větví stromů a temných kopců v údolí.

Byl to zvuk píšťaly vlaku.

V následujícím okamžiku uviděl slabou, stále sílící žlutou zář ženoucí se neochvějně k němu. Jeho uši zakrátko zachytily i jiné zvuky, skřípavé rachocení kovu a syčení páry. Neviditelní ptáci, vydešení náhlým zvukem, bezhlavě vyletěli k černé obloze.

Pitt se bránil uvěřit tomu, co zřetelně viděl; přece není možné, aby vlak uháněl po neexistujících kolejích na pustém traťovém tělese.

Stál, aniž by cítil chlad a hledal nějaké vysvětlení. Mozek odmítal přijmout to, co zažívaly smysly, ale ječení píšťaly sílilo a světlo bylo stále jasnější.

Asi deset, snad dvacet vteřin Pitt stál přimražený jako stromy, lemuující traťové těleso. Do krevního oběhu se mu nahnul adrenalin, stavidla strachu se rozletěla a vzala s sebou všechnu nepopíratelnou logiku a zdravý rozum. Pitt ztratil pojem skutečnosti, když mu spáry paniky sevřely žaludek.

Pronikavé zapískání znovu rozřízlo ticho noci, když se ta hrůza hnala do zatáčky a s duněním uháněla do svahu k neexistujícímu mostu. Přední světlo lokomotivy zahalilo Pitta oslepující září.

Pitt si nikdy nevzpomněl, jak dlouho tam zkoprnělý stál a díval se na něco, o čem v hloubi duše věděl, že je pověřčivým zjevením. Pud sebezáchovy pomalu nabýval vrchu. Rozhlédl se ve snaze nalézt cestu k útěku. Úzké strany opěrných pilířů se ztrácely ve tmě; za sebou měl příkrý svah k řece.

Měl pocit, že je v pasti na okraji prázdnoty.

Strašidelné zjevení lokomotivy se hrůzyplně blížilo, kovový zvuk jejího zvonu teď přehlušoval zvuk ucházející páry.

Najednou místo strachu Pitt pocítil zlost, zlost pocházející částečně z vlastní bezmocnosti, částečně z pomalého rozhodování. Okamžik rozhodnutí se zdál trvat celou věčnost. Existovalo však jen jedno jediné řešení a on se ho chopil.

Jako sprinter na startu při výstřelu pistole se rozběhl po svahu s úmyslem střetnout se s neznámým.

Oslňující světlo najednou zhaslo a ohlušující hlomoz se rozplynul v tichu noci.

Pitt se zastavil a stál bez hnutí jako socha, neschopen pochopit, co zažil. Namáhavě se snažil přizpůsobit oči noční temnotě. Vztyčil hlavu a poslouchal. Nebylo slyšet žádný jiný zvuk než šumění severního větru. Náhle si uvědomil ukrutnou zimu nechráněných rukou a silné bušení srdce.

Uběhly plné dvě minuty a nic se nestalo. Dal se do volného klusu po holém traťovém tělese, po několika yardech se zastavoval a prohlížel sněhovou pokrývku. Kromě svých šlépějí směřujících opačným směrem však byla bělost sněhu neporušená. Rozpačité poklusával půl míle, obezřetně našlapoval, jako by zpola očekával, i když současně o tom pochyboval, že nalezne stopu po mechanickém zjevení. Nic však neupoutalo jeho pohled. Jako kdyby vlak vůbec neexistoval.

Zakopl o něco pevného a nemotorně se rozplácl na větrem odkrytém štěrku. Proklínal svou neobratnost a hmatál v kruhu kolem sebe, až se prsty dotkl dvou souběžných pruhů studeného kovu.

Můj Bože, to jsou kolejnice.

Vstal a vykročil dál. Za ostrou zatáčkou uviděl modrou zář televizoru v oknech nějakého domku. Koleje pokračovaly kolem jeho přední verandy.

V domě se rozštěkal pes a v zápětí se do noci otevřenými dveřmi rozzářil obdélník světla. Pitt splynul se stíny. Obrovský chundelatý ovčácký pes seskočil na pražce, nadechl se mrazivého vzduchu, bez prodlení zvedl zadní nohu a vykonal svou potřebu. Pak se vřítit zpět do pohodlí krbem vyhřátého obývacího pokoje. Dveře se zavřely.

Když Pitt přišel blíž, uviděl na odstavné koleji něco obrovského. Ukázalo se, že to je lokomotiva s uhlákem a služebním vozem nákladního vlaku. Opatrně vylezl do kabiny strojvůdce a dotkl se topeniště. Kov byl ledově chladný. Na ruce mu zůstala rez, pod těmito kotly oheň dlouho nehořel.

Přešel přes koleje k domku a zaklepal.

Pes několikrát poslušně zaštěkal a za okamžik se na prahu objevil, muž v pomačkaném županu. Světlo mu svítilo do zad, obličej měl ve stínu. Svou mohutnou postavou skoro zaplňoval celý dveřní prostor, vypadal jako zápasník.

„Co si přejete?“ zeptal se hlubokým hlasem.

„Promiňte, že vás obtěžuji,“ odpověděl s příjemným úsměvem Pitt, „rád bych se vás na něco zeptal, nemáte-li nic proti tomu.“

Muž si Pitta změřil, pak přikývl. „Jasně, pojďte dál.“

„Jmenuji se Dirk Pitt.“

„Ansel Magee.“

Pittovi to jméno zaznělo známě, ale než ho mohl zařadit, Magee se obrátil a zařval: „Annie, máme návštěvu.“

Z kuchyně vyšla žena. Nesla se zvolna a stála afektovaně. Její jako laň štíhlá postava byla přesným opakem postavy Mageeho. Pittovi napadlo, že snad kdysi mohla být modelkou. Na sobě měla přiléhavé domácí šaty, stylově odpovídající zástěru a v ruce utěrku na nádobí.

„Moje manželka Annie,“ řekl Magee a mávl rukou. „Toto je pan Pitt.“

„Dobrý večer,“ řekla srdečně Annie. „Mám dojem, že by vám šálek kávy udělal dobře.“

„Máte pravdu, děkuji vám,“ řekl Pitt. „Černou, prosím.“

Najednou se jí rozšířily oči. „Víte o tom, že máte zakrvácené ruce?“

Pitt se podíval na sedřenou kůži na dlaních. „Musel jsem se odřít, když jsem venku zakopl o koleje. Mám je od mrazu tak ztuhlé, že jsem si toho vůbec nevšiml.“

„Posaďte se k ohni,“ řekla Annie a zavedla ho k oválné pohovce. „Dám vám rány do pořádku.“ Spěšně odešla do kuchyně, naplnila mísu horkou vodou a odešla do koupelny pro dezinfekční prostředek.

„Přinesu kávu,“ nabídl se Magee,

Ovčácký pes seděl bez hnutí a bezvýrazně se díval na Pitta. Pitt si to aspoň myslel, přestože pes měl oči zahalené hustými chomáči přewislých chlupů.

Pitt se rozhlížel po vnitřním zařízení obývacího pokoje. Nábytek byl zřejmě vyroben na zakázku. Každý kus, včetně lamp a nespočtých uměleckých předmětů, vše bylo elegantně lemováno pryskyřicí natřenou na červeno nebo na bílo. Pokoj představoval příjemnou malou uměleckou galerii.

Magee se vrátil s šálkem kouřící kávy.

Na světle Pitt konečně poznal tu laskavou čtveráckou tvář. „Vy jste sochař Ansel Magee.“

„Obávám se, že někteří uměleční kritici by s vaším označením nesouhlasili,“ řekl Magee a dobrosrdečně se rozesmál.

„Jste zbytečně skromný,“ řekl Pitt. „Jednou jsem čekal ve frontě táhnoucí se podél celého činžáku, abych se dostal na vaši výstavu v Národní umělecké galerii ve Washingtonu.“

„Jste zasvěceným znalcem moderního umění, pane Pitte?“

„Ale ne, nejsem, v tomto ohledu se pokládám za pouhého diletanta. Mám zalíbení ve starých strojích. Sbíráám stará auta a letadla.“ Tato informace byla pravdivá. „Slabost mám také pro parní lokomotivy.“ Toto byla vyložená lež.

„V tom případě máme stejný předmět zájmu,“ řekl Magee. „Jsem totiž fandou na staré vlaky.“ Natáhl se a vypnul televizor.

„Všiml jsem si vaší soukromé železniční tratě.“

„Atlantický vzor čtyřičtyřidva,“ řekl Magee jako kdyby přednášel. „Vyvážováno v závodě Baldwin Works v roce devatenáct set šest. Společnost Overland Limited koleje položila z Chicaga do

Council Bluffs ve státě Iowa. Ve své době to byla nejrychlejší dráha.“

„Kdy byla dráha naposled v provozu?“ Pitt podle kyselé tváře Mageeho okamžitě poznal, že se terminologicky nevyjádřil správně.

„Koleje s pražci jsem trhal před dvěma roky, až jsem získal dostatečnou zásobu asi tak na půl míle tratě. Pak jsem na své soukromé trati sem a tam vozil sousedy a jejich děti. Nechal jsem toho po posledním infarktu. Od té doby je trať v nečinnosti.“

Annie se vrátila a začala omývat Pittovy rány. „Nezlobte se, nenašla jsem žádnou jinou dezinfekci než starou lahvičku jodu. Bude to štípat.“

Mýlila se, neštípalo to, protože Pitt stále neměl v rukou cit. Mlčky se díval, když mu obvazovala ruce. Pak se opřela o opěradlo a kriticky hodnotila svou práci.

„Na vyznamenání to není, ale snad vám to domů vydrží.“

„Vyhoví to úplně skvěle,“ řekl Pitt.

Magee se posadil do křesla ve tvaru tulipánu. „No tak, pane Pitte, o co se vlastně tak hluboce zajímáte?“

Pitt šel přímo k jádru věci. „Sháním podklady o Manhattan Limited.“

„Chápu,“ řekl Magee, bylo však jasné, že nechápe. „Předpokládám, že se spíš zajímáte o průběh jeho poslední jízdy než o historii jeho jízdy.“

„Ano,“ připustil Pitt. „Je totiž několik okolností katastrofy, které nebyly nikdy zcela uspokojivě vysvětleny. Pročetl jsem si staré novinové zprávy, ty však čtenáře vedou spíš ke kladení otázek, než aby mu poskytly vyčerpávající odpovědi.“

Magee si podezřívavě změřil Pitta. „Jste novinář?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jsem ředitelem odboru pro zvláštní úkoly u Státní podmořské a námořní agentury.“

„Jste tedy zaměstnancem státu?“

„Strýček Sam mi vyplácí plat, to ano, ale pokud jde o katastrofu na Deauville-Hudson mostu, je moje zvědavost vyložene osobní.“

„Říkáte zvědavost? Řekl bych, že to je spíše posedlost, protože co jiného by člověka vyhnalo do kraje v tak mrazivém počasí a ještě k tomu uprostřed noci?“

„Mám hrozně nabitý program a ještě hroznější nedostatek času,“ vysvětloval Pitt. „Zítra dopoledne musím být ve Washingtonu. Dnes jsem měl jedinou příležitost podívat se na místo dřívějšího mostu. Snad bych měl dodat, že při příjezdu do těchto končin bylo ještě denní světlo.“

Pittovo vysvětlení zřejmě Mageeho uklidnilo. „Omlouvám se, pane Pitte, že jsem se tak vyjádřil a přiměl vás k vysvětlení vaší přítomnosti v tak nevhodnou dobu. Jste totiž jediným pro mne neznámým člověkem, který zakopl o mou skrýš. Víte, kromě několika vybraných přátel a obchodních spolupracovníků si veřejnost myslí, že jsem výstřední samotář, který v jakési horečce odlévá formy ve zchátralém skladu ve východní části New Yorku. Tato mystifikace je však záměrná. Cení si velice své odloučenosti od společnosti. Kdybych se totiž musel neustále potýkat s hordou hlupáků, kritiků a novinářů, kteří celé dny vytrvale buší na mé dveře, nikdy bych žádnou práci nedokončil. Tady ukrytý v údolí Hudsonu mohu tvořit bez potíží.“

„Ještě kávu?“ zeptala se Annie, která s typickou ženskou bystrostí vystihla příhodnou dobu k přerušení rozhovoru.

„Prosím,“ odpověděl Pitt.

„Co byste řekl na teplý jablkový závin?“

„To zní lákavě. Od snídaně jsem nejedl.“

„Pak tedy dovolte, abych vám připravila něco k jídlu.“

„Ne, ne, ten závin mi bohatě postačí.“

Po odchodu Annie Magee pokračoval v hovoru. „Doufám, pane Pitte, že jste pochopil, co jsem chtěl naznačit.“

„Nemám sebemenší důvod vaše soukromí prozrazovat,“ řekl Pitt.

„Chci věřit, že opravdu nemáte.“

Pitta začaly hrozně bolet ruce, protože se do nich pomalu začal vracet cit. Annie Mageeová přinesla jablkový závin a Pitt se na něj vrhl, jako kdyby čtrnáct dní nejedl.

„Pokud jde o vaše okouzlení vlaky, bydlíte na tom nejspравnějším místě,“ řekl mezi sousty Pitt. „Tím, že žijete prakticky těsně vedle místa, kde došlo ke katastrofě mostu, jste měl

možnost proniknout do podstaty neštěstí a utvořit si úsudek, který není k nalezení v žádných starých záznamech a protokolech.“

Magee se dlouho upřeně díval do plamenů, pak začal bez zvláštního důrazu vyprávět. „Samozřejmě, máte pravdu. Studoval jsem podivné okolnosti a události, které se vynořily v souvislosti s vrakem vlaku Manhattan Limited. Většinou jsem se však mohl hrabat jen v místních pověstech. Měl jsem ale štěstí, že jsem si mohl pohovořit se Samem Hardingem, který jako pracovník železniční společnosti měl osudové noci službu. Několik měsíců po našem rozhovoru zemřel v útulku pro přestárlé v Germantownu. Bylo mu osmaosmdesát, ale paměť měl jako počítač. Ach Bože, poslouchat ho, to bylo jako sledovat zhmotnělé dějiny. Události osudové noci jsem schopen si představit tak přesně, jako kdybych se jich sám zúčastnil.“

„Přesně v okamžiku, kdy vlak projížděl stanicí, došlo k přepadení stanice,“ řekl Pitt. „Lupič nedovolil muži ve službě vlajkou upozornit strojevedce na poškozený most a tím zachránit sto lidských životů. Záznam v protokolu se čte jako pohádka.“

„Jenže to žádná pohádka není, pane Pitte. Stalo se to opravdu přesně tak, jak to Harding popsal policii a novinářským reportérům. Důkazem byla kulka v kyčli telegrafisty Hirma Meechuma.“

„Ten protokol znám dobře.“

„Pak tedy víte i to, že lupič nebyl nikdy zadržen, přestože Harding i Meechum ho nepopíratelně poznali jako Clementa Masseye nebo Dappera Doyleho. Tisk ho uváděl pod oběma jmény. Byl to mistr převlékání, který provedl několik opravdu důmyslných vloupání.“

„Je zvláštní, že zmizel, jako by se propadl do země.“

„Doba před válkou a až do jejího konce byla jiná. Právnícké úřady nebyly tehdy tak zkušené a nebyly tak na výši jako dnešní. A Doyle nebyl žádný pitomec. Ono totiž, několik let za mřížemi za loupež je jedna věc, ale nepřímá účast na smrti stovky mužů, žen a dětí je něco zcela jiného. Kdyby ho tehdy chytili, porotě by netrvalo ani pět minut, než by ho poslala na šibenici.“

Pitt dojedl závin a pohodlně se opřel o pohovku. „Přemýšlel někdy někdo o tom, proč ten vlak nebyl nikdy nalezen?“

Magee zavrtěl hlavou. „Pravděpodobně se ponořil do pohyblivého písku. Místní potápěčský klub se stále snaží nalézt nějaké pozůstatky. Asi měli po proudu bylo před několika lety z řeky vytaženo staré přední světlo lokomotivy. Všeobecně se soudilo, že pocházelo z Manhattan Limited. Myslím, že je jen otázkou času, než se řečiště zase pohne a odkryje vrak havarovaného vlaku.“

„Ještě kousek závinu, pane Pitte?“ zeptala Annie Mageeová.

„Mám sice na něho velkou chuť, ale už raději ne, děkuji vám,“ řekl Pitt a vstal. „Je také nejvyšší čas, abych už šel. Za několik hodin musím stihnout letecký spoj na Kennedyho letišti. Jsem vám vděčný za pohostinnost.“

„Dříve než odejdete, bych vám rád něco ukázal,“ řekl Magee.

Sochař odstrčil křeslo a šel ke dveřím osazeným uprostřed protější zdi. Otevřel je a vešel do tmavé místnosti. Zakrátko se vrátil s neklidně hořící petrolejovou lampou v ruce.

„Pojďte za mnou,“ řekl a vykročil.

Pitt vstoupil. Ve čmoudu petrolejové lampy zřetelně cítil zatuchlý pach dřeva a kůže. Pozorně se díval kolem sebe přes chvějící se slabý plamen lampy.

Poznal, že se ocitl v kanceláři vybavené starodávným nábytkem. Uprostřed podlahy stála baňatá kamna, jejich kouřovody procházely přímo stropem a střechou. Oranžové světlo odkrylo v koutě stojící trezor. Na jeho dveřích byl jako ozdoba namalovaný obrázek vagónu jedoucího prérií.

U protější zdi s okny byly dva psací stoly. Na jednom, typicky americkém se stahovací roletou, byl staromódní telefon, druhý dlouhý, docela obyčejný stůl sloužil jako podstavec pro větší skříňku s nesčetnými otevřenými přihrádkami. Na okraji stolu, před kůží čalouněnou židlí s nakláněcím opěradlem, byl telegrafní klíč, jehož dráty šly někam vzhůru do stropu.

Na zdi byly hodiny značky Seth Thomas, plakát nabízející veselé cestování s cestovní kanceláří Parker Schmidt, zarámovaný obrázek přestarlé dívky držící podnos naložený láhvemi piva propagující Ruppertův pivovar na čtyřidevadesáté ulici v New Yorku a kalendář pojišťovací společnosti Feeney Company obrácený na květen 1914.

„Kancelář Sama Hardinga,“ řekl hrdě Magee. „Uvedl jsem ji přesně do stavu, v jakém byla oné noci, kdy došlo k loupežnému přepadení.“

„Pak tedy váš dům...“

„Je původní nádražní budova Wacketshire,“ dokončil Magee. „Farmář, od něhož jsem nemovitost koupil, ji používal jako sklad krmiva pro krávy. Společně s Annie jsme budovu uvedli do původního stavu. Škoda, že ji nemůžete vidět za denního světla. Architektonicky je stavba typickým reprezentantem své doby. Vyumělkované ozdoby kolem střechy a půvabné oblouky. Pochází z osmdesátých let minulého století.“

„Dokázal jste pozoruhodnou restaurační práci,“ ocenil Pitt.

„Ano, dočkala se lepšího osudu než většina starých železničních stanic,“ řekl Magee. „Využití místností jsme ovšem změnili. Z dřívějšího nákladového skladiště je ložnice a obývací pokoj býval čekárnou.“

„Nábytek je původní?“ zeptal se Pitt a lehce se dotýkal telegrafního klíče.

„Z větší části. Hardingův stůl tu byl, když jsme to koupili. Kamna jsme zachránili z hromady vyřazených nepotřebných věcí a trezor získala Annie zpátky z železářství v Selkirku. Nejcennější je však toto.“

Magee zvedl ochranný kožený povlak a odkryl šachovnici. Ručně vyřezávané figurky z ebenového a březového dřeva byly popraskané a častým mnohaletým používáním ohmatané. „Šachová souprava Hirama Meechuma,“ vysvětloval Magee. „Dostal jsem ji od jeho ovdovělé manželky. Díra od kulky z Masseyovy pistole nebyla nikdy vyspravena.“

Pitt mlčky hleděl na šachovnici. Pak vyhlédl oknem do tmy.

„Člověk tu skoro cítí jejich přítomnost,“ poznamenal po delší chvilce.

„Často tu v kanceláři sedávám sám a snažím se představit si události osudové noci.“

„Vídáváte Manhattan Limited, když burácí kolem?“

„Někdy,“ řekl zasněně Magee. „Když se nechám představami volně unášet.“ Zmlkl a podezřívavě se zahleděl na Pitta. „To byla divná otázka. Proč se ptáte?“

„Mluvím o přízraku vlaku,“ odpověděl Pitt. „Říká se přece, že stále podniká svou strašidelnou jízdu po starém traťovém tělese.“

„Údolí Hudsonu je živnou půdou pro všelijaké báje,“ ušklíbl se posměšně Magee. „Jsou lidé, kteří dokonce tvrdí, že viděli bezhlavého jezdce na koni. Někdo něco jenom naznačí, pak se z toho stane šeptanda, která s odstupem doby lidovým podáním přizdobena a zveličena se změní v sáhodlouhou legendu, v níž jsou všechny skutečnosti překrouceny. O strašidelných jízdách vlakového přízraku se začalo hovořit několik roků po zřícení mostu. Jako duch gilotinou popraveného muže neustále bloudí a hledá svou hlavu, tak podle víry stoupenců vlaku Manhattan nikdy nedojede do obrovského nádraží na obloze, dokud řeku nepřejede.“

Pitt se rozesmál. „Pane Magee, vy jste ale typický skeptik.“

„To nepopírám.“

Pitt se podíval na hodinky. „Teď už ale opravdu musím jít.“

Magee ho vyprovodil ven a na starém peróně se potřesením rukou rozloučili.

„Prožil jsem nádherně vzrušující večer,“ řekl Pitt. „Vám a vaší manželce jsem nesmírně vděčný za pohostinnost.“

„Bylo nám potěšením. Rádi vás zase uvidíme. Hrozně rád si povídám o vlacích.“

Pitt se zaváháním ještě řekl: „Na jedno byste však neměl zapomínat.“

„Na co?“

„Na zajímavou skutečnost o legendách,“ řekl Pitt a snažil se podívat Mageemu do očí. „Legendy se totiž obvykle rodí z pravdy.“

Ve světle vycházejícím z domku uviděl, že Mageeho laskavá tvář je zasmušilá a zamyšlená. Magee však jen rozpačitě pokrčil rameny a zavřel dveře.

Danielle Sarveuxová srdečně pozdravila ministerského předsedu provincie Quebec Julese Guerriera na chodbě nemocnice. Doprovázeli ho jeho sekretářka a Henri Villon.

Guerrier lehce políbil Daniellu na tvář. Měl už hodně přes sedmdesát, byl vysoký a štíhlý a měl trvale neučesané stříbrné vlasy a rozčuchané vousy. Umělecky mohl docela dobře představovat Mojžíše. Jako ministerský předseda Quebecu byl také vůdcem francouzsky mluvící strany Parti Québécois.

„Považuji za nádherné setkat se zase s vámi,“ řekla Danielle.

„Pro staré oči je okouzlující patřit na tak krásnou ženu,“ odpověděl dvorně.

„Charles se na vás těší.“

„Jak se mu daří?“

„Lékaři říkají, že to v zásadě pokračuje dobře. Proces uzdravení však bude trvat dlouho.“

Sarveux podložen polštáři ležel na posteli u velkého okna, odkud bylo vidět na budovu parlamentu. Návštěvníci odevzdali ošetřovatelce klobouky a kabáty a posadili se kolem postele na židli a na pohovku. Danielle nalila skleničku koňaku.

„Mám dovoleno návštěvníkům posloužit nápojem,“ řekl Sarveux. „Jenže alkohol se s podávanými léky nesnáší, takže se k vám nemohu připojit.“

„Na vaše rychlé uzdravení,“ pozvedl číši Guerrier.

„Na rychlé uzdravení,“ odpověděli ostatní.

Guerrier odložil skleničku na opačný konec stolu. „Charlesi, považuji za čest, že se mnou chcete hovořit.“

Sarveux se na něho vážně podíval. „Právě jsem byl informován, že voláte po referendu za úplnou nezávislost.“

Guerrier pokrčil rameny. „Už dávno uplynula doba vhodná pro definitivní odtržení od konfederace.“

„Souhlasím s vámi a mám v úmyslu vás plně podporovat.“

Sarveuxova slova dopadla jako ostří gilotiny.

Guerrier viditelně znervózněl. „To znamená, že nebudete proti našim snahám bojovat?“

„Ne, naopak, chci, aby to bylo dokončeno co nejdříve a aby to už bylo za námi.“

„Charlesi, znám vás už velmi dlouho, proto tuším za vaší náhlou shovívavostí nějaký skrytý důvod.“

„Asi jste mne nesprávně chápal, Julesi, já svůj názor neměním. Chce-li Quebec existovat sám, pak ať existuje. Všechna vaše referenda, vaše plné moci a vaše neustálá vyjednávání se stanou minulostí. Kanada už vytrpěla dost. Konfederace se bez Quebecu obejde. Přežijeme bez vás.“

„A my bez vás.“

Sarveux se cynicky usmál. „Uvidíme, když začnete od nuly.“

„Právě se to chystáme udělat,“ řekl Guerrier. „Stávající quebecký parlament skončí svou činnost a do úřadu bude uvedena nová vláda, podle vzoru Francouzské republiky. Vydáme vlastní zákony, sami budeme vybírat daně a s cizími mocnostmi navážeme nové oficiální vztahy. Ovšem, zachováme měnu a jiné ekonomické vazby s anglicky mluvícími provinciemi.“

„Nebude možné, aby se vlk nažral a koza zůstala celá,“ řekl odměřeně Sarveux. „Quebec si bude muset natisknout vlastní peníze a všechny dohody bude muset projednat znovu. Podél našich společných hranic budou vybudovány stanice celní kontroly a z Quebecu budou staženy všechny kanadské instituce a vládní úřady.“

Přes Guerrierovu tvář přeletěl zlostný výraz. „To jsou tvrdá opatření.“

„Jakmile se Quebečané jednou obrátí zády k politickým svobodám, bohatství a budoucnosti spojené Kanady, pak oddělení bude muset být bezpodmínečné a úplné.“

Guerrier pomalu vstal. „Od spoluobčana Francouze bych očekával více slitování.“

„Můj spoluobčan Francouz zabil padesát nevinných lidí při pokusu úkladně mne zavraždit. Považujte za štěstí, Julesi, že za to neobviňuji Parti Québécois. Násilí a vyvolávání strachu by vaší věci způsobilo nenapravitelné škody.“

„Mohu vás slavnostně ujistit, že Parti Québécois nehrála ve zřízení letadla žádnou roli.“

„To jsou jen slova. Neudělal jste však nic, abyste jim v tom zabránil.“

„Pohybují se jako přízraky,“ protestoval Guerrier. „Nikdo ani neví, kdo je jejich vůdcem.“

„Co myslíte, že se stane, až se jejich vůdce po získání nezávislosti vynoří na veřejnosti?“

„Až se Quebec stane svobodným, FQS nebude mít důvod k další existenci. Vůdce FQS a jeho organizace může pak jediné odumírat a zemřít.“

„Julesi, zapomínáte na to, že teroristická hnutí mají hanebný zvyk likvidovat legitimní a organizovat opoziční strany.“

„Nová vláda Quebecu nestrpí existenci FQS.“

„Nová vláda v čele s vámi,“ dodal Sarveux.

„To předpokládám,“ řekl Guerrier beze stopy samolibosti. „Kdo jiný má mandát lidí k vedení nového, tak skvělého národa a jeho státu?“

„Přeji vám mnoho štěstí,“ řekl pochybovačně Sarveux. S Guerrierem nemá smysl diskutovat, pomyslel si. Francouzi jsou snílci. Neustále myslí na návrat romantických časů, kdy stylizovaný květ lilie v královském znaku Francie majestátně vlál ve větru po celém světě. Takový aristokratický pokus musí ztroskotat dřív než doopravdy začne. „Jako ministerský předseda vám nebudu stát v cestě. Varuji vás však, Julesi, žádné politické revoluce nebo vnitřní politické nepokoje, které by se nějak dotkly zbývajících provincií Kanady.“

„O tom vás rád mohu ujistit, Charlesi,“ řekl sebejistě Guerrier, „náš zrod bude mírumilovný.“

Čas měl ukázat, že jeho slova byla pouze prázdným slibem.

Villon zuřil. Danielle znala příznaky jeho hněvu. Přišel a posadil se vedle ní na lavičku před nemocnicí. Mlčky se trásla ve studeném jarním vzduchu a čekala na výbuch, o němž věděla, že přijde.

„Ten hajzl!“ zavrčel. „Ten prohnáný hajzl dal Guerrierovi Quebec bez boje.“

„Pořád tomu nemohu uvěřit,“ řekla.

„Tys to věděla, musela jsi přece vědět, co má Charles za lubem.“

„Neřekl nic, ani náznakem nedal najevo.“

„Proč?“ přerušil ji s tváří zrudlou vztekem. „Proč tak najednou změnil svůj názor na celistvost Kanady?“

Danielle mlčela. Instinktivně se jeho zlosti bála.

„Sebral nám tím půdu pod nohama dřív, než jsme mohli vybudovat silnou základnu. Až se o tom dovědí moji partneři v Kremlu, dají od toho ruce pryč.“

„Co tím může Charles získat? Politicky může jenom spáchat sebevraždu.“

„Hraje lišácky mazanou hru,“ řekl Villon. „Se senilním starým hlupákem jako je Guerrier u vesla nebude Quebec ničím víc než stávající loutkový režim v Ottawě, který musí žebrať o almužny, o dlouhodobé půjčky a obchodní úvěry. Quebec jako stát bude na tom hůř než jako provincie.“

Danielle se podívala na Villona s odhodlaným výrazem. „Nemusí tomu tak být.“

„Co tím chceš říci?“

Uchopila ho za paži. „Pohřbi FQS. Vyjdi na veřejnost a zahaj kampaň proti Guerrierovi.“

„Nemám zdaleka takovou podporu, abych na Julese stačil.“

„Francouzi zoufale potřebují mladšího, bojovného vůdce,“ naléhala. „Henri Villon, jak ho znám já, se nikdy nepodrobí anglické Kanadě nebo Spojeným státům.“

„Tvůj manžel mi to však ztrhne dřív, než učiním první krok. Bez dostatku času k vybudování řádné organizace je něco takového nemožné.“

„Nebylo by, kdyby Jules Guerrier náhle zemřel.“

Villon se poprvé zasmál. „Něco takového se určitě nestane. Jules sice trpí kdejakou chorobou uvedenou v lékařských knihách, jeho mravní síla je však taková, že nás všechny přežije.“

Na tváři Danielly se objevil zvláštní výraz. „Jules musí zemřít, aby zachránil Quebec.“

Její slova byla jasná jako křišťál. Villon se pohroužil do sebe a skoro minutu nepromluvil.

„Zabíjení protivníků je něco jiného, jsou to pro nás cizí lidé. Jejich smrt je politickou nutností. Jules je ale loajální Francouz a bojuje za nezávislost Quebecu déle než kdokoliv z nás.“

„Za to, co chceme získat, je to malá cena.“

„Cena není nikdy malá,“ řekl Villon jako ve snu. „Nedávno jsem se přistihl, že přemýšlím o tom, kdo bude asi posledním mrtvým, než bude po všem.“

Gly se naklonil nad ušpiněným umývadlem blíže k zrcadlu a upravoval si tvář. Na odřený nos přiložil protézu z pěnového latexu, aby prodloužil špičku a zvýšil jeho klenbu. Falešný nos přilepil divadelním lepidlem na vousy a barevně ho upravil kosmetickými prostředky na gumové povlaky. Pak svou přetvařovanou skobu lehce přepudroval, aby odstranil lesk.

Původní obočí už měl vytrhané. Nové nalepoval lepidlem na vousy a pinzetou ho lehce přimačkával. Klenulo se výš než původní a bylo širší a chundelatější.

Přerušil svou práci, aby zhodnotil své dílo porovnáním s fotografiemi připevněnými k dolní hraně zrcadla. Spokojen s výsledkem dokončil své umělecké dílo úpravou barevného tónu tváře. Původně oblá čelist byla hranatější a měla ostře řezané rysy.

Rty upravil odpovídající rtěnkou tak, že je měl po dokončení tlustší a vystouplejší.

Nakonec si musel nasadit kontaktní čočky. To bylo jediné, co se mu doslova hnusilo. Změnit si barvu očí z hnědých na šedivé považoval za něco jako vyměnit si duši. Když čočky zapadly, nikdo nebyl schopen pod maskou poznat Fosse Glys.

Úplně posledním zásahem do nové podoby bylo nasazení hnědé paruky. Nasazoval si ji na holou lebku oběma rukama, jako kdyby to byla královská koruna.

Konečně poodstoupil a pečlivě zkoumal obličej zepředu i z profilu v různých úhlech osvětlení vrhaného malou lampičkou, kterou držel v ruce. Masku je skoro dokonalá, usoudil, blíží se k dokonalosti, jak je to vůbec možné v primitivních podmínkách špinavé koupelny v blechárně, kde je zapsaný jako host.

Noční recepční nebyl za pultem, když vestibulem vyšel z hotelu. Přešel dvě boční ulice a ve třetí si sedl za volant sedana Mercedes-Benz. Časně odpoledne ho ukradl z parkoviště banky a vyměnil na něm tabulky s evidenčním číslem.

Jel starou částí města Quebecu nazývanou Dolní město a s potěšením projížděl bizarními úzkými uličkami a troubil na občasně chodce, kteří uvolňovali cestu teprve po zahlédnutí Glyova agresivního pohledu.

Bylo několik minut po deváté a světla Quebecu jiskřila na ledě zamrzlé řeky svatého Vavřince. Gly projel kolem proslulého hotelu Chateau Frontenac a zabočil na městský dálniční úsek podél řeky. Provoz byl rychlý a brzy se octl naproti místu pojmenovanému Battlefields Park on the Plains of Abraham, kde v roce 1759 britská armáda zvítězila nad Francouzi a dobyla Kanadu pro britskou říši.

Zabočil do Sillery, elegantní předměstské čtvrti společenské smetánky. Obrovité kamenné budovy tu stály jako pevnosti ochraňující bohatství i samotné společensky proslulé osobnosti provincie, Gly v domech bezpečí neviděl. V jeho očích vypadaly jako nestvůrné krypty obydlené lidmi, kteří nevědí, že jsou mrtví.

Zastavil u železné brány a představil se do mluvítka. Nedostal žádnou odpověď, ale brána se otevřela a Gly zajel po kruhové příjezdové cestě k impozantnímu panskému sídlu obklopenému několika akry trávníku. Zaparkoval pod předním portálem a rozezněl zvonkohru na vstupních dveřích. Šofér a osobní strážce premiéra Julese Guerriera s úklonou zavedl Glye do vstupní haly.

„Dobrý večer. Monsieure Villone, vaše návštěva je pro nás nečekaným potěšením.“

Jeho slova Glye potěšila. Změna jeho obličeje obstála v první zkoušce. „Přijel jsem na návštěvu Quebecu a tak mi napadlo zaskočit sem a vzdát úctu monsieuru Guerrierovi. Dověděl jsem se, že se necítí dobře.“

„Jenom krátký záchvat chřipky,“ řekl šofér a odebral Glyův kabát. „To nejhorší už má za sebou. Teplota klesla, ale bude ještě chvíli trvat, než se bude moci vrátit do práce.“

„Jestli mne nemůže v tak pozdní době přijmout, mohu odejít a zavolat zítra.“

„Ale ne, prosím, pojd'te. Premiér se dívá na televizi. Jsem si jistý, že ho vaše návštěva potěší. Zavedu vás do jeho pokoje.“

Gly mávnutím ruky odbyl jeho ochotu. „Nedělejte si starosti. Znáám cestu.“

Po širokém kruhovém schodišti vystoupil do druhého patra. Nahoře se zastavil, aby se zorientoval. Situační plán celého domu znal nazpaměť a pro případ nutného rychlého útěku si zapamatoval i všechny vhodné východy. Věděl, že Guerrierova ložnice je za třetími dveřmi vpravo. Vešel potichu bez zaklepání.

Jules Guerrier seděl schoulený ve velikém, mohutně čalouněném křesle, nohy s obutými trepkami měl opřené o pohovku a díval se na televizi. Přes pyžamo měl volně přehozený hedvábný kašmírový župan. Seděl zády ke dveřím a Glyova příchodu si nevšiml.

Gly přešel po koberci tiše k posteli, vzal z ní velký polštář a zezadu se přiblížil ke Guerrierovi. Už začal seshora přibližovat polštář ke Guerrierově tváři, když se zarazil.

Musí mne vidět, pomyslel si Gly. Potřeboval ukonejšit své chvástavé já. Musel si ještě jednou ověřit, že je schopen vystupovat i v jiných situacích v roli Henriho Villona, že se opravdu stal Henrim Villonem. Guerrier zřejmě vycítil jeho přítomnost. Pomalu se obrátil a pohledem se dostal do výše Glyova pasu. Přejel očima přes břicho a prsa na tvář a ani ne tak ze strachu, jako spíš z překvapení vykulil oči.

„Henri?“

„Ano, Julesi.“

„Tady nemůžete zůstat,“ řekl Guerrier.

Gly obešel televizor a zpoza něho se díval na premiéra. „Ale já jsem tady, Julesi, tady, uvnitř televize.“

A opravdu byl.

Uprostřed obrazovky se objevila tvář Henriho Villona. Měl projev u příležitosti otevření nového koncertního a divadelního uměleckého centra Ottawy. Danielle Sarveuxová seděla za ním spolu s Villonovou manželkou.

Guerrier nebyl schopen pochopit, co mu oči přenášely do mozkových buněk. Vysílání bylo živé, o tom nepochyboval. Také dostal formální pozvánku a pamatoval si časový sled jednotlivých částí slavnostního obřadu. Právě teď byla chvíle Villonova projevu. Nechápatě s otevřenou pusou zíral do Glyovy tváře.

„Jak?“

Gly neodpověděl. V jediném okamžiku si sedl rozkročmo na židli a polštář přitiskl na Guerrierovu tvář. Vyděšený výkřik premiéra zazněl jen jako tlumený zvířecí zvuk. Měl málo síly v této nerovné potyčce. Rukama uchopil Glyova tlustá zápěstí a nepatrnou silou se je snažil odtáhnout. Měl pocit, že mu v prsou začaly šlehat plameny. Těsně před tím, než konečná temnota zastřela jeho mozek, mu v hlavě vyšlehla plamenná koule.

Sevření rukou po třiceti vteřinách povolilo, ruce mu klesly a volně se kymácely přes postranní opěradla křesla. Staré tělo ochablo, ale Gly tiskl polštář ke tváři ještě celé další tři minuty.

Teprve pak vypnul televizor, sehnul se a poslouchal tep srdce. Životní funkce ustaly. Premiér Quebecu byl mrtev.

Gly rychle zašel ke dveřím a vyhlédl do haly. Byla prázdná. Vrátil se ke Guerrierovi, odstranil polštář z tváře a hodil ho na postel. Opatrně, aby nedošlo k jeho protržení, sundal župan a přehodil ho přes opěradlo židle. Ulevilo se mu, když viděl, že se premiér nepomočil. Pak mrtvole zul trepky a pustil je na podlahu vedle postele.

Gly necítil odpor ani sebemenší nechut', když mrtvolu zvedl a uložil do postele. S klidem profesionála pak mrtvému otevřel pusu a začal ji pečlivě vyšetřovat.

Policejní patolog nejdříve vyšetřuje jazyk oběti, jestli je podezření na násilné zadušení z nedostatku vzduchu. U Guerriera neshledal nic podezřelého; jeho jazyk nenesl žádné známky po otisku zubů.

Byly tu jen zcela nepatrné otačeniny na jazyku. Gly vytáhl z kapsy malou kolekci kosmetických prostředků a vybral si měkkou naružovělou mastnou tužku. Otlaky nemohl odstranit, mohl je však natolik upravit, že barevně splynuly s okolní tkání. Bledost kolem vnitřní strany rtů, která byla další stopou po udušení, poněkud ztmavil.

Pak zavřel Guerrierovy nevidoucí otevřené oči. Grimasou znetvořenou tvář pak masíroval tak dlouho, až dosáhl uvolněného, skoro mírumilovného výrazu. Tělo zajistil v poloze pokojně ležícího spícího člověka a přetáhl přes něho pokrývky.

Při odchodu z ložnice mu přece jen někde v pozadí tanula malinká pochybnost. Byla to pochybnost puntičkáře, který vždy cítí, že nějaký detail nebyl dokončený na sto procent, detail, kterému měl věnovat větší pozornost. Když sestupoval po horním rameni schodiště, uviděl premiérova tělesného strážce vycházet z přípravný jídel. Nesl podnos s porcelánovou čajovou konvicí.

Gly ztuhl uprostřed kroku. V tom okamžiku si uvědomil, že přece jen něco přehlédl. Guerrierovy zuby byly příliš dokonalé. Rozsvítilo se mu – jsou umělé.

Přikrčený se odplížil ze zorného pole blížícího se tělesného strážce a běžel zpátky do ložnice. Za pět vteřin zuby držel v ruce. Kampak je asi starý pán ukládal na noc? Musí je namočit do čistícího roztoku. Na nočním stolku byly jenom hodiny. Pak v přihrádce v koupelně našel misku z umělé hmoty plnou nějaké modré tekutiny. Neměl čas obsah prozkoumat. Umělý chrup ponořil do ní.

Dveře ložnice Gly otevřel v okamžiku, kdy osobní strážce ze strany haly sahal na knoflík.

„Ach, monsieur Villon, napadlo mi, že byste s premiérem možná měli chuť na šálek čaje.“

Gly přes rameno kývl k přikrytému tělu na posteli. „Jules řekl, že se cítí unavený. Myslím, že usnul v okamžiku, kdy se hlavou dotkl polštáře.“

Osobní strážce mu uvěřil. „Vypijete před odchodem šálek čaje, pane?“

Gly zavřel dveře ložnice. „Ne, děkuji. Už musím jít.“

Do vstupní haly sešli společně. Osobní strážce odložil táč a pomohl Glyovi obléci kabát. Na prahu Gly zpomalil, aby si byl jistý, že Guerrierův člověk vidí jeho Mercedes-Benz.

Popřál dobrou noc a nastartoval vůz. Vrata se otevřela a Gly vyjel na úplně prázdnou ulici. Po projetí kolem asi osmi domovních bloků zastavil u obrubníku mezi dvěma velkými domy. Zamkl všechny dveře a zapalovací klíč zašlápl patou do prachu.

Co by mohlo být běžnějšího než Mercedes-Benz stojící v okrsku naparujících se bohatých místních usedlíků, uvažoval. Lidé bydlící v takových panských domech se jen zřídkakdy vybavují se sousedy.

Každý si asi bude myslet, že auto patří přátelům některého souseda, u něhož jsou na návštěvě. Několik dní si auta nikdo ani nevšimne.

V půl jedenácté jel Gly autobusem zpátky do Quebecu. Zvláštní jed, který vymyslel a namíchal, měl stále v kapse. Byl to spolehlivý, nikdy neselhávající způsob vraždy užívaný komunistickou výzvědnou službou. Jeho přítomnost v těle není schopen s určitostí zjistit žádný patolog.

Rozhodnutí použít ke vraždě polštář byl okamžitý nápad. Z hlediska Glyova fetišizmu pro nekonformnost se jeho použití zdálo být odpovídajícím nástrojem.

Většina vrahů se přidržovala určitého vzoru, který byl ovocem jejich obvyklého postupu při provádění zločinu a rovněž dávala přednost určité zbrani.

Glyovým vzorem bylo to, že nikdy žádný neměl. Každé další zabití bylo proti předešlému provedeno docela jinak. Nikdy nenechal za sebou ani jedinou nitku vedoucí k dřívější vraždě.

Pocítil prudkou vlnu vzrušení. První překážku překonal. Před sebou měl ještě jednu, tu nejprohnanější a nejdelikátnější.

Danielle ležela v posteli a pozorovala cigaretový kouř stoupající ke stropu. Mnoho mil od Ottawy si jen neurčitě uvědomovala teplo malého pokoje v chatě, postupující soumrak a statné hebké tělo ležící vedle ní.

Posadila se a pohlédla na hodinky. Epizoda skončila. Bylo jí líto, že nemůže pokračovat.

„Už musíš jít?“ zeptala se postava vedle ní.

Přikývla. „Musím se vžít do role řádné manželky a navštívit manžela v nemocnici.“

„Vůbec ti nezávidím. Pro mne jsou nemocnice nočními můrami v bílém.“

„Už jsem si na to zvykla.“

„Jak se daří Charlesovi?“

„Lékaři říkají, že za několik týdnů se bude moci vrátit domů.“

„Vrátit domů a k čemu?“ řekl opovržlivě. „Země je bez kormidla. Kdyby se zítra konaly volby, určitě by byl poražen.“

„To je pro nás výhoda.“ Vstala z postele a začala se oblékat, „Teď, když je Jules Guerrier z cesty, je pro tebe nejvhodnější doba vzdát se funkce ve vládě a veřejně ohlásit svou kandidaturu na funkci prezidenta Quebecu.“

„Budu muset velice pečlivě vypracovat koncept svého proslovu. Myšlenka na mou kandidaturu se bude muset jevit jako záchrana v dané situaci. Nemohu si dovolit, abych byl označen za krysu prchající z potápějící se lodi.“

Přešla k posteli a posadila se vedle něho. Lehká vůně jeho mužnosti ji znovu sexuálně vzrušila. Položila mu ruku na prsa a cítila tep jeho srdce.

„Henri, dnes odpoledne jsi nebyl jako jindy.“

„Jak to?“ zeptal se navenek starostlivě.

„Byl jsi mnohem surovější při milování. Až skoro krutý.“

„Myslel jsem, že se ti změna bude líbit.“

„Mně se to líbilo.“ Usmála se a políbila ho. „Dokonce i v sobě jsem tě cítila nějak jinak.“

„Nedovedu si představit jak,“ řekl nenuceně.

„Já také ne, ale hrozně se mi to líbilo.“

Neochotně se odtáhla a vstala. Oblékla si kabát a natáhla rukavice. Její společník ležel a pozoroval ji.

Zastavila se a vrhla na něho pronikavý pohled. „Nikdy jsi mi neřekl, jak jsi to zařídil, aby smrt Julese Guerriera vypadala jako přirozená smrt.“

V jeho očích se objevil chlad. „Bude lepší, když o některých věcech raději nebudeš vědět.“

Podívala se, jako by dostala políček. „Dříve jsme mezi sebou neměli žádná tajemství.“

„Tak teď je máme,“ řekl apaticky.

Danielle nevěděla, jak má reagovat na jeho náhlý chlad. Nikdy ho takového neviděla a ohromilo ji to.

„Tváříš se jako naštvaný. Řekla jsem snad něco nevhodného?“

Podíval se na ni bez zájmu a pokrčil rameny. „Danielle, očekával jsem od tebe víc.“

„Čeho víc?“

„O Charlesovi jsi mi neřekla nic, co bych se nedočel v novinách.“

S otázkou ve tváři se na něho podívala. „Co chceš vědět?“

„Jeho nejvnitřnější myšlenky. Rozhovory s jinými vládními ministry. Jak má v úmyslu jednat s Quebecem po odtržení? Uvažuje o vzdání se funkce? Ztraceně, potřebuji informace a ty mi je nedáváš.“

Bezradně rozhodila ruce. „Po letecké katastrofě se Charles úplně změnil. Je mlčenlivější, uzavřenější a všechno si teď nechává pro sebe. Nedůvěřuje mi jako dříve.“

Oči mu ztmavly, jako by přes ně přeletěl stín. „Tím pádem nemáš pro mne žádnou cenu.“

Odvrátila se od něho. Dusila se bolestí a zlostí.

„Pokud nebudeš mít pro mne něco opravdu důležitého, nesnaž se mne vyhledat,“ ledově pokračoval. „Kvůli nudným sexuálním hrátkám nejsem ochoten podstupovat žádné další riziko.“

Danielle doběhla ke dveřím a obrátila se. „Ty hajzle!“ řekla vzlykavě.

Jak je možné, uvažovala, že jsem v něm tu zrůdu neprohlédla nikdy dřív. Potlačila třes, hřbetem ruky si utřela slzy a utekla.

Jeho smích ji pronásledoval až k autu a zněl jí v uších celou cestu do nemocnice.

Nemohla tušit, že v ložnici chaty leží Foss Gly, nesmírně potěšen, že v konečné zkoušce obstál s vlajícími prapory.

Přednosta prezidentovy kanceláře vlažně pozdravil a zůstal sedět za psacím stolem, když byl do jeho kanceláře uveden Dirk Pitt. Bezvýrazně se tvářil, když řekl. „Posaďte se, pane Pitte. Prezident vás přijme za několik minut.“

Protože návštěvníkovi nenabídl stisk ruky, Pitt odložil diplomatku na koberec a sedl si na gauč u okna.

Přednosta kanceláře, asi třicetiletý mladý muž s bombastickým jménem Harrison Moon IV. rychle vyřídil tři telefonní hovory a při tom zručně přehazoval papíry z jedné přihrádky do druhé. Konečně se s blahosklonností sobě vlastní uráčil podívat na Pitta.

„Pane Pitte, byl bych rád, abyste si uvědomil, že vaše schůzka je zcela proti běžným pravidlům. Prezident má zatraceně málo času na vynucené rozhovory s nějakým civilním státním úředníkem třetí garnitury. Kdyby váš otec, senátor George Pitt, o tuto schůzku osobně nepožádal a neoznačil ji za velmi nutnou, nedostal byste se ani za bránu.“

Pitt se nevinně podíval na nafoukaného hlupáka. „Svatý Kryšpíne, tak to abych byl polichocen až do morku kosti.“

Přednosta kanceláře se zamračil. „Rád bych vám připomenul, že jste v prezidentově kanceláři a že byste měl dávat najevo patřičnou úctu.“

„Jak může někomu imponovat prezident,“ řekl Pitt s cynickým úsměvem, „když do práce najímá takové pitomé podprůměrné a odporně nafoukané debily jako jste vy?“

Harrison Moon IV. zkoprněl, jako by byl postřelený. „Jak se opovažujete !“

V tom okamžiku vešla do kanceláře prezidentova sekretářka. „Pane Pitte, prezident vás přijme.“

„Ne!“ zařval Moon a s očima planoucím vztekem vyskočil. „Schůzka je zrušena!“

Pitt se přiblížil k Moonovi, uchopil ho za klopý saka a trhnutím ho povalil na psací stůl. „Tak hošánku, radím ti, aby sis dal pozor a nedovolil, aby ti ta tvoje práce moc stoupla do hlavy,“ řekl a mrštil Moonem do houpací židle. Smýkl s ním příliš hrubě, takže pohybová energie spolu s Moonovou váhou způsobily, že se židle převrhla a Moon se octl na podlaze.

Pitt se srdečně usmál na prezidentovu sekretářku a řekl: „Cestu mi nemusíte ukazovat, v Oválné pracovně jsem už kdysi byl.“

Na rozdíl od vedoucího prezidentské kanceláře prezident přivítal Pitta zdvořile a s nataženou rukou. „Dost jsem četl o vašich pozoruhodných výkonech na Titaniku a Vixenu, pane Pitte. Zvláště mne zaujala vaše operace s *Broučkem*. Je pro mne ctí se s vámi konečně setkat osobně.“

„Pocta je na mé straně.“

„Posaďte se, prosím,“ vyzval ho vlídně prezident.

„K posezení nebudu mít možná moc času,“ řekl Pitt.

„Prosím?“ Prezident zvedl tázavě obočí.

„Vedoucí vaší kanceláře byl ke mně drzý a velice sprostě se mnou jednal, tak jsem ho nazval podprůměrným a odporným pitomcem a poněkud hrubě jsem s ním zamával.“

„Mluvíte vážně?“

„Ano, pane. Počítám, že sem vaše ochranka každou vteřinu vtrhne a vypoklonkuje mne ven.“

Prezident šel k psacímu stolu a zmáčkl tlačítko interkomu. „Maggie, zajistěte, aby mne nikdo pod žádnou záminkou nevyrušoval, dokud se sám neozvu.“

Pittovi se ulevilo, když uviděl na prezidentově tváři široký úsměv. „Harrison se někdy nechává až příliš unést. Možná, že byste mu mohl ušetřit opožděnou lekci v pokoře.“

„Omlouvám se za svou výstřední reakci.“

„To není nutné.“ Prezident klesl do křesla s vysokým opěradlem proti Pittovi na opačné straně malého stolku k podávání kávy. „Spolu s vaším tátou jsme ušli pěkný kus cesty. Do Kongresu jsme byli oba zvoleni v tomtéž roce. Řekl mi do telefonu, že jste narazil na úplnou pohádku, jak se vyjádřil, že z ní až dostal závrať.“

„Ach, ta tátova nadnesená rétorika,“ zasmál se Pitt. „V tomto případě však se trefil na sto procent.“

„Tak mi řekněte, na co jste přišel.“

Pitt otevřel diplomatku a začal rozkládat papíry na kávový stolek. „Nerad vás obtěžuji lekcí z historie, pane prezidente, je to však nutné, než vám vyložím výsledky svého základního výzkumu.“

„Poslouchám.“

„Počátkem roku devatenáct set čtrnáct,“ začal Pitt, „neměla Británie už nejmenších pochybností, že za nejbližším rohem ji čeká válka s říšským Německem. Tehdejší ministr námořnictví Winston Churchill už koncem března vyzbrojil asi čtyřicet obchodních lodí. Ministerstvo války počítalo s vypovězením války v září po sklizni úrody v Evropě. Ministr války polní maršál lord Kitchener si byl vědom, že blížící se konflikt si vyžádá obrovské odčerpání mužů a zdrojů k jejich zajištění. Byl zdrcen, když zjistil, že munice a potřebné zásoby vystačí jen na tříměsíční válečné tažení.“

V té době mělo Spojené království mnoho práce s prioritním programem sociální reformy, který měl za následek podstatné zvýšení daní. Nebylo nutné brát si jasnovidce ke zjištění, že rychle rostoucí zbrojní náklady, úroky z půjček, veřejná sociální péče a vyplácení důchodů tvrdě zasáhnou hospodářskou soustavu země.“

„A tak Británie vyškrábala státní pokladnu až do dna, když vstoupila do první světové války,“ řekl prezident.

„Ne tak zcela,“ namítl Pitt. „Těsně předtím, než Němci zaplavili Belgie, naše vláda půjčila Britům sto padesát milionů dolarů. V dokumentech jsou tyto peníze uváděny jako půjčka, i když to ve skutečnosti byla záloha.“

„Nějak ztrácím souvislost.“

„Druhého května se ministerský předseda Herbert Asquith a král Jiří V. sešli za zavřenými dveřmi na mimořádném jednání a došli k zoufalému řešení. Tajně navázali styk s prezidentem Wilsonem, návrh mu předložili a on ho akceptoval. Richard Essex, první náměstek ministra zahraničí Spojených států Williama Jenningse Bryana a Harvey Shields, druhý tajemník britského ministerstva zahraničí pak podle pokynů vypracovali koncept toho, čemu se začalo krátce říkat Severoamerická mezinárodní smlouva.“

„Co bylo její podstatou?“

V příštích deseti vteřinách rozpačitého mlčení Pitt váhal, konečně si odkašlal a řekl.

„Velká Británie za částku jedné miliardy dolarů prodala Kanadu Spojeným státům.“

Pittova slova jako by proletěla nad prezidentovou hlavou. Prezident zaraženě seděl, neschopen uvěřit tomu, co právě slyšel.

„Řekněte to ještě jednou,“ požádal.

„Za miliardu dolarů jsme koupili Kanadu.“

„To je absurdní.“

„Ale pravdivé,“ řekl rozhodně Pitt. „Před vypuknutím války mnoho členů parlamentu pochybovalo o loajální podpoře kolonií a dominií. Někteří liberálové, ale i konzervativci, dokonce veřejně prohlašovali, že Kanada je pro britskou říši břemenem.“

„Můžete mi ukázat nějaký důkaz?“ zeptal se skepticky prezident.

Pitt mu podal kopii Wilsonova dopisu. „To napsal Woodrow Wilson ministerskému předsedovi Asquithovi čtvrtého června. Vidíte, že v místě přeložení je část věty nečitelná. Pomocí spektrografu jsem zjistil její znění: moji krajané jsou chtivá cháska, která by nečinně nepřihlížela, kdyby se s jistotou dověděla, že náš soused na severu a naše vlastní země se staly zemí jedinou.“

Prezident několik minut dopis studoval, pak ho odložil na kávový stůl. „Máte ještě něco?“

Pitt mu beze slova podal fotografii Bryana, Essexe a Shieldse odcházejících s mezinárodní smlouvou z Bílého domu. Pak Pitt vynesl svůj hlavní trumf.

„Toto je deník Richarda Essexe za měsíc květen. Kompletní průběh všech jednání vedoucích k uzavření Severoamerické mezinárodní smlouvy je zapsán s přepečlivou důkladností a se všemi podrobnostmi. Poslední zápis je z dvacátého druhého května devatenáct set čtrnáct, kdy Essex odjel z hlavního města do Kanady pro poslední podpis na smlouvách.“

„Řekl jste na smlouvách, množné číslo.“

„Byly tři exempláře, po jedné pro každý zainteresovaný stát. Jako první je měli podepsat Asquith a král Jiří. Potom Shields tyto historické dokumenty dovezl do Washingtonu, kde dvacátého května své podpisy připojili Wilson a Bryan. O dva dny později Essex a Shields odjeli spolu vlakem do Ottawy, kde poslední podpis připojil kanadský ministerský předseda sir Robert Borden.“

„Proč se neuskutečnil formální převod Kanady do svazku Spojených států amerických?“

„Shodou několika nešťastných okolností,“ vysvětloval Pitt. „Harvey Shields spolu s tisícem dalších obětí klesl ke dnu na zámořském parníku *Empress of Ireland*, který se po srážce s uhelným parníkem potopil v řece svatého Vavřince. Nikdy nebylo objeveno ani jeho tělo ani britský exemplář mezinárodní smlouvy.“

„Ale Essex s americkým exemplářem určitě dojel do Washingtonu.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Vlak, v němž Essex cestoval, se zřítil z mostu do řeky Hudsonu. Tato katastrofa se stala svým způsobem klasickou záhadou, protože nikdy nebyla nalezena sebemenší stopa

ani po posádce vlaku, ani po cestujících, dokonce ani ne po vlaku samotném.“

„Pak tedy zůstal jeden exemplář v kanadských rukou.“

„V tomto ohledu je stopa ledově chladná,“ řekl Pitt. „Vše ostatní jsou už jen pouhé dohady. Asquithův kabinet se určitě bouřil. Členové Asquithovy ministerské rady, nepochybně včetně Churchilla, zřejmě zuřili, když zjistili, že ministerský předseda a král se pokusili největší britské dominium prodat za jejich zády.“

„Pochybuji, že samotní Kanadané byli takovým řešením nějak zvlášť nadšeni.“

„Když zmizely dva exempláře smlouvy, nebylo pro loajálního Angličana sira Roberta Bordena nijak obtížné třetí exemplář zničit a tím Wilsonovi, který neměl žádný hmatatelný důkaz, znemožnit uplatňování nároku Ameriky.“

„Nezdá se mi však možné, aby úřední záznamy o tak důležitých jednáních mohly být do jednoho dokonale ztraceny,“ řekl prezident.

„Wilson se ve svém dopise zmiňuje, že svému tajemníkovi dal pokyn, aby zničil veškeré zmínky o smlouvě. Nemohu mluvit za ministerstvo zahraničí, myslím si však, že i tam jsou sběratelé. A Britové už tradičně nepatří k těm, kteří by vyhazovali nebo pálili doklady. Jestli doklady o smlouvě existují, jsou s největší pravděpodobností pohřbeny pod tunou prachu v některém starém viktoriánském skladišti.“

Prezident vstal a začal chodit sem a tam. „Rád bych si text smlouvy přečetl.“

„To je možné.“ Pitt se usmál. „Essex si totiž její koncept napsal do deníku.“

„Smím si ho ponechat?“

„Samozřejmě.“

„Jak jste se vůbec k deníku dostal?“

„Byl ve vlastnictví jeho vnuka,“ odpověděl Pitt bez dalších podrobností.

„Johna Essex?“

„Ano.“

„Proč jeho existenci po všechny ty roky zatajoval?“

„Určitě se obával, že jeho zveřejněním by mohl způsobit mezinárodní pozdvižení.“

„Asi měl pravdu,“ řekl prezident. „Kdyby objev smlouvy tisk vykřičel, nebylo možné předvídat reakce řadových voličů na obou stranách hranice. Wilson měl pravdu: Američané jsou chtivá cháska. Mohli by si vynucovat převzetí Kanady. A jen Bůh ví, co by udělal Kongres.“

„Je v tom však háček,“ řekl Pitt.

Prezident ustal v přecházení. „A to?“

„Neexistuje žádný doklad o zaplacení. Původní záloha byla změněna na půjčku. Kdyby se exemplář smlouvy přece jen někde objevil, Britové by ji odmítli uznat s tvrzením, a nutno říci oprávněným, že nikdy nebyli finančně odškodněni.“

„Ano,“ řekl pomalu prezident. „Nezaplacení dohodnuté částky by mohlo smlouvu anulovat.“

Přistoupil k vysokému oknu, mlčky se díval do dále přes mrazem zhnědlý trávník před Bílým domem a usilovně přemýšlel. Konečně se obrátil a upřeně se zadíval na Pitta.

„Kdo kromě vás o Severoamerické mezinárodní smlouvě ví?“

„Korvetní kapitánka Heidi Milliganová, která po nalezení Wilsonova dopisu začala předběžné pátrání, archivář Senátu, který objevil fotografie, můj otec, a ovšem admirál Sandecker. Je mým bezprostředním představeným, považoval jsem proto za správné ho o svém pátrání informovat.“

„Nikdo jiný?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Na nikoho jiného si už nevzpomínám.“

„Tak to tajemství podržme v kruhu těchto vybraných lidí, ano?“

„Jak si přejete, pane prezidente.“

„Jsem vám nesmírně zavázán, že jste mne s tou záležitostí seznámil, pane Pitte.“

„Chtěl byste, abych se jí věnoval dál?“

„Ne, myslím, že nejlepší bude, když smlouvu vrátíme zpět do původní rakve zapomnění. Není třeba narušovat naše vztahy s Kanadou a se Spojeným královstvím. Myslím si, že když nikdo nic neví, nemůže se to nikoho dotknout.“

„John Essex by s vámi jistě souhlasil.“

„A vy, pane Pitte, souhlasíte také?“

Pitt zavřel diplomatku a vstal. „Víte, pane prezidente, cítím se námořníkem a vyhýbám se jakékoli politické angažovanosti.“

„To je rozumná zásada,“ řekl prezident s chápavým úsměvem. „Opravdu rozumná zásada.“

Pět vteřin po Pittově odchodu prezident mluvil do interkomu.

„Maggie, dejte mi Douglase Oatese na holograf.“

Prezident nechal brzy po převzetí sídelní budovy v Bílém domě zainstalovat holografický komunikační systém do své kanceláře. Skoro s dětinským potěšením sledoval výrazy členů svého poradního sboru a jejich pohybové reakce, když s nimi opticky hovořil na vzdálenost mnoha mil.

Uprostřed Oválné pracovny se zhmotnil třírozměrný zjev muže s kučeravými, kaštanově hnědými vlasy v tradičním šedém, úzce proužkovaném obleku. Seděl ve svém pracovním koženém křesle.

Ministr zahraničí Douglas Oates pokynul na pozdrav a usmál se. „Dobré ráno, pane prezidente. Co se děje?“

„Douglasi, kolik peněz daly Spojené státy Británii od roku devatenáct set čtrnáct?“

Oates se zatvářil zmateně. „Jak daly?“

„No, tak třeba odepsané válečné půjčky, hospodářská pomoc, příspěvky na různé fondy, prostě jakýkoliv finanční převod, chápete co myslím?“

Oates pokrčil rameny. „Řekl bych, že by to mohla být pořádná částka.“

„Více než miliarda dolarů?“

„To je docela dobře možné,“ odpověděl Oates. „Proč se ptáte?“

Prezident jeho otázku ignoroval. „Připravte kurýra. Mám něco velice zajímavého pro své přátele v Ottawě.“

„Získal jste snad více podrobností o naftové bonanze?“

„Něco ještě lepšího. Právě nám byla přidělena divoká karta na vyřešení kanadské otázky.“

„K tomu budeme potřebovat z pekla štěstí.“

„Myslím, že to štěstí byste mohl nazvat falešnou stopou na matení pojmů.“

„Falešnou stopou na matení pojmů?“

Prezident se v tom okamžiku tvářil jako kočka držící v drápech myšku.

„Bude to senzační fígl,“ řekl, „kterým odvedeme pozornost Britů od skutečného komplotu.“

Prezident připlaval stylem ouško k okraji bazénu Bílého domu a vystoupil po žebříku v okamžiku, kdy Mercier a Klein vystoupili z kabiny.

„Doufám, že vám ranní plavecká rozcvička nenaruší pracovní programy.“

„Vůbec ne, pane prezidente,“ řekl Mercier. „Aspoň si zase mohu zatrénovat.“

Klein zvědavě pokukoval po hale krytého bazénu. „Tak to je ten slavný bazén. Pokud vím, posledním prezidentem, který ho využíval, byl Jack Kennedy.“

„Ano,“ odpověděl prezident. „Nixon ho nechal zakrýt a pořádal tady tiskové konference. Pokud jde o mne, raději plavu, než čelím smečce nesmysly plácajících reportérů.“

Mercier se ušklíbl. „Co by asi řekl sbor washingtonských zpravodajů, kdyby slyšel, že jste je nazval nesmyslně plácající smečkou?“

„To je přísně důvěrné,“ rozesmál se prezident. „Co byste na to řekli, kdybychom využili právě obnovené horké vanové koupele? Teprve včera řemeslníci dokončili instalaci.“

Usadili se do malého kruhového prostoru, ohrazeného na mělkém konci bazénu. Prezident zapnul čerpadla a teplotu nastavil na 40 stupňů Celsia. Mercier s postupným ohříváním vody nabýval pocitu, že zemře na opařeníny a začal sympatizovat s raky a humry.

Prezident se konečně usadil a řekl. „Pro závažná jednání je to tady stejně dobré jako kdekoliv jinde. Doufám, džentlmeni, že mi teď řeknete, jak si na tom stojíme s dodávkou energie z Kanady.“

„Zprávy nejsou příliš radostné,“ řekl Mercier. „Naše zpravodajské prameny vyzvěděly, že přerušení elektrického proudu z elektrárny v James Bay nařídil ten na oko tak zdvořilý ministr Henri Villon.“

„Villon.“ S nedobrou příchutí to jméno splynulo z prezidentových rtů. „To je to užvaněné individuum, které pomlouvá Spojené státy kdykoliv se dostane na řeč s nějakým reportérem.“

„To je řečeno přesně,“ přiložil si polínko Mercier. „Povídá se, že možná bude kandidovat na prezidenta nové quebecké republiky.“

„Po Guerrierově smrti opravdu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl vyhrát,“ dodal Klein.

Prezident se zamračil. „Nedovedu si představit nic horšího, než Villona diktujícího ceny a podmínky dodávek elektrické energie z James Bay a surové nafty z ložiska nově objeveného agenturou NUMA.“

„Jeví se to jako marnost nad marnost,“ zabručel Mercier a obrátil se ke Kleinovi. „Je ložisko opravdu tak obrovské, jak ho odhadl admirál Sandecker?“

„Odhadl ho spíš nízko,“ odpověděl Klein. „Po prošetření počítačových údajů dodaných agenturou NUMA našimi odborníky se zdá, že deset miliard barelů je skutečné zásobě blíž než osm.“

„Jak je možné, že kanadské naftařské společnosti ložisko dosud neobjevily?“

„Stratigrafický trapp je ze všech naftových ložisek nejobtížněji zjištělný,“ vysvětloval Klein. „Žádný z běžně používaných seizmických a gravitačních měřicích přístrojů není schopen v této geologické vrstvě přítomnost uhlovodíku zjistit. Jediným spolehlivým prostředkem by bylo namátkové vrtání. Kanadáné provedli zkušební vrt jen dvě míle od objevu *Broučka*, vyšli však nasucho. Polohu vrtu pak na naftařských mapách označili symbolem pro suchou díru. Ostatní výzkumné čety se tomuto prostoru vyhnuly.“

Mercier mávnutím ruky odháněl páru válející se mu před očima. „Mám dojem, že naší zásluhou se z Quebecu stane nový bohatý stát.“

„Za předpokladu, že jim o tom řekneme,“ řekl prezident.

Klein se zahleděl na prezidenta. „A proč to tajit? Je jen otázkou času, než na to naftové pole narazí sami. Když jim ho ale ukážeme my a budeme spolupracovat na jeho využití, quebecká vláda nám pak z vděčnosti bude určitě surovou naftu prodávat za rozumné ceny.“

„To je nemístný optimizmus,“ řekl Mercier. „Jen se podívejte, co se stalo v Íránu nebo v zemích organizace OPEC. Musíme si přiznat, že následkem cenového vydírání se Spojené státy staly terčem posměchu v očích poloviny světa.“

Prezident zvrátil hlavu a zavřel oči. „Předpokládejme, že bychom vlastnili nějaký dokument prokazující, že Kanada patří Spojeným státům. Co byste tomu řekli?“

Mercier a Klein oněměli úžasem a nejistotou. Nechápali, co má prezident na mysli. Mercier vyslovil, co oběma vytanulo na mysli.

„Takový dokument si vůbec nedovedu představit.“

„Já také ne,“ dodal Klein.

„Vyslovil jsem tím jen zbožné přání,“ řekl prezident a ležérně mávl rukou. „Zapomeňte na to, máme dost přízemních problémů, o kterých si musíme popovídat.“

Mercier se zadíval do vody. „Největším nebezpečím pro naši státní bezpečnost je rozdělená Kanada. Myslím si, že musíme udělat všechno, čím bychom podpořili ministerského předsedu Sarveuxe v jeho úsilí zabránit odtržení Quebecu.“

„Zní to sice velice logicky,“ řekl prezident, „chci vás však požádat, abyste na takovou úvahu zapomněl a uložil ji k ledu.“

„Jak prosím, pane?“

„Chci totiž, abyste ve spolupráci s ministerstvem zahraničí a ústřední zpravodajskou službou zajistil, že nezávislost Quebecu se stane co nejdříve skutečností.“

Mercier se zatvářil, jako kdyby ho kousl žralok. „Asi si neuvědomujete...“

„Mé rozhodnutí je konečné,“ přerušil ho prezident. „Jako přítele vás žádám, abyste to v těchto intencích dotáhl do konce.“

„Smím se zeptat proč?“

V prezidentových očích se objevil nepřítomný pohled a na Merciera padl chlad, když prezident řekl.

„Věřte, že rozdělení Kanady je v nejlepších zájmech Severní Ameriky.“

Klein si zapjal kabát do deště, když stál pod jižním krytým sloupořadím Bílého domu a čekal na auto s řidičem. Hrozivě šedá obloha ještě poněkud zhoršovala jeho stísněnou náladu.

„Přiznám se, že mi vrtá hlavou, jestli není prezident duševně chorý jako Henri Villon,“ řekl.

„Špatně je posuzuješ,“ odpověděl Mercier. „Jsou vychytralí, mazaní, to snad, ale žádný z nich není duševně chorý.“

„Co to měla být za podivná pohádka o svazku Kanady se Spojenými státy?“

„Mám dojem, že řekl, co nechtěl, že nějak vypadl z role. Co, k čertu, může mít za lubem?“

„Ty jsi přece poradcem pro státní bezpečnost, kdo jiný než ty by to měl vědět?“

„Vždyť jsi to slyšel. Něco přede mnou tají.“

„Takže, co teď?“

„Počkáme,“ odpověděl nevýrazně Mercier. „Počkáme, až budu schopen odhadnout jeho úmysly.“

„Prodáno!“

Dražitelův hlas zaburácel v tlampačích jako výstřel z brokovnice. Obvyklé zašumění spousty přítomných se ozvalo, když si do programů zapsali vysokou cenu za vůz Ford coupe z roku 1946.

„Můžete přistavit další vůz, prosím?“

Na stadionu v Richmondu ve státě Virginia do středu pódia vjel s tiše předoucím motorem perlově bílý Mercedes-Benz 540K ročník 1939, na zakázku okapotovaný firmou Freestone Webb. Tři tisíce přítomných spokojeně zahučelo, když paprsky vysoko umístěných bodových reflektorů osvětlily elegantní, brilantně vyleštěnou karosérii vozu. Zájemci začali obcházet pódium, někteří lezli po čtyřech a prohlíželi si zavěšení vozu a konstrukci podvozku, jiní zkoumali podrobnosti čalounění a další si prohlíželi motor s důkladností kentuckého trenéra koní, který uvažuje o teoreticky možném vítězi v derby.

Dirk Pitt seděl ve třetí řadě a ještě jednou kontroloval pořadí předváděných vozů podle programu. Na této roční aukci Richmond Antique and Classic Car Auction byl Mercedes zapsán jako čtrnáctý.

„Je to opravdu krásný a jedinečný automobil,“ vtíravě nabízel dražitel. „Je to král mezi klasicky dokonalými typy. Nabídne někdo čtyři sta tisíc?“

Mezi přítomnými se prodírali úředníci ve smokincích a pobízeli zájemce. Najednou jeden zájemce zvedl ruku. „Nabízím jedno sto padesát.“

Dražitel začal své skoro nesrozumitelné monotónní tirády a dražební nabídky se začaly zvyšovat, když automobiloví nadšenci začali soupeřit v cenách. Rychle byla dosažena a překročena hodnota dvě stě tisíc.

Pitt, zcela zaujatý děním v aukční síni, si nevšiml mladého muže ve třídílném obleku, který se prodral na vedlejší prázdné sedadlo.

„Pane Pitte?“

Pitt se obrátil a díval se do dětské tváře Harrisona Moona IV.

„Vaše přítomnost tady mi připadá komická,“ řekl bez překvapení Pitt, „Ve vás bych nikdy nehledal člověka, kterého zajímají stará auta.“

„Však také nezajímají, zajímám se o vás.“

Pitt se na něho pobaveně díval. „Jste-li teplý, pak se namáháte a ztrácíte čas zbytečně.“

Moon se zamračil a rozhlédl, jestli snad někdo jejich rozhovor neposlouchá. Všichni však byli zcela zaujati průběhem aukce. „Jsem tu jako oficiální pověřenec vlády. Mohli bychom odejít někam do soukromí a pobavit se?“

„Vydržte pět minut,“ řekl Pitt. „Chci se zúčastnit dražby příštího vozu.“

„S vaším dovolením, pane Pitte,“ řekl Moon a snažil se, aby jeho slova zněla jako rozkaz, „můj úkol je mnohem důležitější než přihlížet, jak dospělí tady vyhazují peníze za starou veteš.“

„Mám nabídku dvě stě osmdesát tisíc,“ opakoval dražitel. „Nabídne někdo tři sta?“

„Aspoň nemůžete tvrdit, že je to tady levné,“ řekl nevzrušeně Pitt. „Tento vůz je náhodou mechanickým uměleckým dílem, je investicí, která se ročně zhodnocuje o dvacet až třicet procent. Vaše vnoučata se něčeho takového nebudou smět ani dotknout za méně než dva miliony dolarů.“

„Nepřišel jsem diskutovat o budoucnosti starožitností. Tak co, půjdeme?“

„Ani náhodou.“

„Možná, že byste svou tvrdohlavost ovládl, kdybych vám řekl, že jsem tady v zastoupení prezidenta.“

Pittův výraz zkameněl. „Zatracená práce. Jak je možné, že každý trouba, který náhodou pracuje v Bílém domě, si myslí, že může kdekoho zastrašovat. Vraťte se a řekněte prezidentovi, že jste nepochodil, pane Moone. Mohl byste mu možná také říci, že jestli po mně něco chce, tak ať příště pošle poslíčka, který se dovede chovat a bude mít aspoň nějakou úroveň.“

Moon zbledl jako křída. Jednání neprobíhalo ani v nejmenším podle jeho představ.

„To... to nemohu udělat,“ koktal.

„Tak máte smůlu.“

Dražitel zvedl kladívko. „Jednou, dvakrát za tři sta šedesát tisíc.“ Dramaticky se odmlčel a kriticky se díval na přítomné zájemce. „Není-li další vyšší nabídka. vůz je prodán panu Robertu Esbensonovi z Denveru v Coloradu.“

Moon byl zpražen chladně a nemilosrdně. Měl jenom jednu jedinou cestu. Nic jiného mu nezbývalo. „Okay, pane Pitte, ať je tedy po vašem.“

Mercedes odjel a na jeho místo přijel čtyřdveřový, dvoutónový, slámově béžový vůz se sklápěcí střechou. Dražitel zářil při popisování jeho předností.

„Ted, dámy a pánové, je podle programu na řadě číslo patnáct. Britský Jensen ročník 1950. Velice vzácný vůz, Jediný existující model s touto jedinečnou karosérií. Je to opravdu zcela výjimečná nádhera. Smím začít s nabídkou padesáti tisíc?“

První nabídka byla dvacet pět tisíc. Pitt mlčky seděl a sledoval zvyšování nabídek.

Moon se na Pitta se zájmem podíval. „Neučíníte nabídku?“

„Až přijde ta pravá chvíle.“

Nabídkovou kartou zamávala elegantně oblečená žena přes čtyřicet. Dražitel přikývl a obdařil ji úsměvem. „Paní O'Leeryová z Chicaga nabízí dvacet devět tisíc.“

„Zná dražitel každého zájemce jménem?“ zeptal se Moon s nepatrným zájmem.

„Sběratelé tvoří volnou zájmovou skupinu,“ vysvětloval Pitt. „Většina z nás se objevuje skoro na všech aukcích.“

Nabídky se ustálily na čtyřiceti dvou tisících. Dražitel vycítil, že se blíží vyvrcholení. „Dámy a pánové, tento vůz však má cenu větší, mnohem větší.“

Pitt zvedl nabídkový lístek.

„Děkuji vám, pane. Teď to máme za čtyřicet tři. Chce někdo zvýšit na čtyřicet čtyři?“

Paní O'Leeryová, oblečena ve značkovém dvouřadovém vlněném károvaném saku a v tenké vpředu rozstřižené tmavošedé flanelové sukni, se přihlásila.

Pitt však zvedl nabídkový lístek dřív, než dražitel oznámil její nabídku. „Teď konečně poznala, že jde do tuhého,“ řekl Moonovi.

„Čtyřicet čtyři, teď čtyřicet pět. Kdo nabídne čtyřicet šest?“

Střídání nabídek se zastavilo. Paní O'Leeryová se bavila s nějakým mladším mužem sedícím vedle ní. Jen zřídkakdy se na dvou aukcích ukázala se stejným mužem. Byla to cílevědomá žena, která nashromáždila slušný majetek prodejem vlastní značkové kosmetiky. Její sbírka byla jednou z nejlepších na světě a čítala skoro sto automobilů. Když však úředník chodící mezi zájemci se k ní sklonil, aby ji povzbudil k další nabídce, zavrtěla hlavou, obrátila se a mrkla na Pitta.

„To nebylo přátelské mrknutí konkurenta,“ poznamenal všímavý Moon.

„Měl byste se někdy seznámit s nějakou starší ženou,“ řekl Pitt, jako kdyby poučoval školáka. „Je jen málo věcí, které o mužích nevědí.“

Půvabná dívka se uličkou protlačila k Pittovi a požádala ho, aby podepsal kupní smlouvu.

„Teď už budeme moci?“ zeptal se Moon s nadějí v hlase.

„Jak jste se sem dostal?“

„Z Arlingtonu mne sem dovezla moje dívka.“

Pitt vstal. „Zatímco ji budete shánět, půjdu do kanceláře vyrovnat účet. Pak může jet za námi.“

„Jet za námi?“

„Chcete si se mnou přece pohovořit soukromě, pane Moone. Poskytnu vám potěšení a do Arlingtonu vás dovezu v pořádném automobilu.“

Jensen bez námahy uháněl k Washingtonu. Pitt jedním okem pátral po dopravní hlídce a druhým sledoval rychloměr. Nohou na plynovém pedálu stabilně udržoval rychlost sedmdesát mil za hodinu.

Moon si zapnul svrchník až ke krku a tvářil se velice nešťastně. „Ta vykopávka nemá topení?“

Pitt, nadšený Jensenem, si nevšiml, že plátěnou střechou do vozu táhne. Při spokojeném pobrukování motoru byl ve svém živlu. Otočil knoflíkem na palubní desce a do interiéru začal brzy proudit teplý vzduch.

„Okay, Moone, jsme sami. Co máte na srdci?“

„Prezident by chtěl, abyste se ujal vedení rybářské expedice na řece svatého Vavřince a na Hudsonu.“

Pitt odtrhl pohled ze silnice a upřeně se zadíval na Moona. „Děláte si legraci?“

„Myslím to smrtelně vážně. Prezident si myslí, že vy jste jediný schopný muž, který se může pokusit nalézt exempláře Severoamerické mezinárodní smlouvy.“

„Vy o ní víte?“

„Ano, prezident mne do svého tajemství zasvětil deset minut po vašem odchodu. Mám v průběhu vašeho pátrání sloužit jako spojka mezi ním a vámi.“

Pitt zpomalil na dovolenou rychlost a několik vteřin mlčel. Pak řekl. „Myslím, že si neuvědomuje, o co mne žádá.“

„Ujišťuji vás, že prezident to probral ze všech možných stran.“

„Žádá o nemožné a očekává zázrak.“ Pitt mluvil tiše s nedůvěřivým výrazem. „V žádném případě přece není možné, aby po třech čtvrtích století ve vodě zůstal papír nedotčený.“

„Uznávám, že to moc slibně nevypadá,“ souhlasil Moon. „Jenže, existuje-li jen jediná možnost k milionu, že smlouva existuje,

prezident považuje za nutné podstoupit jakékoliv úsilí s cílem ji nalézt.“

Pitt se pohledem vrátil na silnici procházející venkovem Virginie. „Předpokládejme pouhou minutu, že budeme mít z pekla štěstí a Severoamerickou zahraniční smlouvu mu položíme do klína. Co se stane pak?“

„To nemohu říci.“

„Nemůžete, nebo nechcete?“

„Jsem jen zvláštním pověřencem prezidenta, pouhým poslíčkem, jak jste se jednou hrubě vyjádřil. Dělán jen to, co mi bylo řečeno. Mám příkaz poskytnout vám veškerou pomoc a dohlédnout, aby vašim požadavkům na finanční prostředky a veškeré nutné vybavení bylo vždy vyhověno. Co se stane, jestli a když se vám podaří čitelný dokument zachránit, to není mou starostí, a zajisté ani vaší.“

„Řekněte mi, Moone,“ zeptal se Pitt s nepatrným úsměvem na rtech. „Četl jste někdy knížku Jak získávat přátele a působit na lidi?“

„Nikdy jsem o takové knize neslyšel.“

„To mne nepřekvapuje.“ Pitt dojel ke kufru elektrického miniauta, které odmítalo uhnout z rychlého pruhu dálnice a ani Pittovo zablikání nebralo na zřetel. Teprve za chvíli řidič odbočil a pruh uvolnil. „Co když řeknu žádný kšeft?“

Moon sotva postřehnutelně ztuhl. „Prezident by byl nesmírně zklamán.“

„To lichotí mé ješitnosti.“ Pitt pohroužen v myšlenkách jel dál. Konečně se obrátil k Moonovi a přikývl. „Okay, pokusím se o to. Předpokládám, že můžeme začít okamžitě.“

Moon s nesmírnou úlevou přikývl.

„Položka první ve vašem seznamu,“ řekl Pitt. „Budu potřebovat pracovníky a technické vybavení agentury NUMA. A co je nesmírně důležité, admirál Sandecker musí být o akci informován. Nebudu pracovat za jeho zády.“

„Pane Pitte, to, o co se chcete pokusit, spadá pod otřepaný výraz choulostivá záležitost. Čím méně lidí bude o smlouvě vědět, tím je menší pravděpodobnost, že Kanaďané něco zvětří.“

„Sandecker musí být informován,“ neústupně opakoval Pitt.

„All right, zajistím schůzku a s akcí ho seznámím.“

„To nestačí. Chci, aby admirála informoval osobně prezident. Zaslouží si to.“

Moon se zatvářil, jako by ho opařil. Díval se upřeně před sebe, když odpověděl. „Okay, můžete to považovat za zajištěné podle vašeho přání.“

„Položka druhá,“ pokračoval Pitt. „Nutně budeme potřebovat profíka k vedení historického výzkumu.“

„Ve Washingtonu je několik špičkových odborníků, kteří se už podíleli na vládních úkolech. Pošlu vám jejich curriculum vitae.“

„Mám na mysli jednu ženu.“

„Máte k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Korvetní kapitánka Heidi Milliganová provedla předběžné pátrání po smlouvě. Vyzná se v archivech a ušetřila by nového člena pátrací skupiny, kterého by bylo nutné do tajemství zasvětit.“

„To dává smysl,“ řekl zamyšleně Moon. „Jenže ona je někde v Tichém oceánu.“

„Tak zavolejte náčelníkovi námořních operací a požádejte o její uvolnění, ovšem za předpokladu, že máte zájem použít svého vlivu.“

„Mám zájem použít svého vlivu,“ odpověděl klidně Moon.

„Položka třetí. Jeden exemplář smlouvy klesl ke dnu s lodí *Empress of Ireland* v místě ležícím v kanadských vodách. Je zcela vyloučené podvodní operace utajit. Podle stávajících předpisů jsme povinni svou akci ohlásit kanadské vládě, železniční společnosti Canadian Pacific Railroad, která loď vlastnila a pojišťovacím společností, které vyplatily pojistné škody.“

Zkrotlý výraz v Moonově tváři se najednou změnil v poněkud samolibý. „V tomto ohledu jsem vás předběhl. Nezbytnou papírovou práci jsem už zahájil. Navenek budete pracovat jako archeologická skupina pátrající po nástrojích a jiných pozůstatcích primitivní kultury. Veškeré nálezy budou konzervovány a darovány americkým a kanadským námořním muzeím. Takže byste během operace měli vynést na světlo dostatek nějakých krámů, které by to dosvědčily a uklidnily kterékoliv příliš všetečné oči.“

„Položka čtyři,“ řekl Pitt. „Peníze.“

„Budou vám dány k dispozici finanční prostředky dostačující k provedení akce až do konce.“

Pitt v nastalém tichu s potěšením poslouchal pravidelné předení stotřicetikoňského motoru Jensenu, než promluvil. Slunce už kleslo pod vrcholky stromů a Pitt rozsvítil světla.

„Nic však nemohu zaručit,“ konečně řekl.

„To chápu.“

„Jakým způsobem budeme spolu ve styku?“

Moon vytáhl pero a na zadní stranu Pittova aukčního programu něco napsal. „Na tomto čísle budu dosažitelný po čtyřiaadvacet hodin denně. Osobně se však nesetkáme, pokud se nedostanete do neočekávaně kritických problémů.“ Odmlčel se a zadíval se na Pitta. Nic však z jeho výrazu nepoznal, Pitt byl nečitelný. „Máte ještě nějaký dotaz?“

„Ne,“ řekl hluboce zamyšlený Pitt. „Nemám žádný dotaz.“

V Pittově hlavě však vířily stovky otázek; na žádnou by však Moon nedovedl uspokojivě odpovědět.

Snažil se představit si, co by mohl nalézt pod hrůzu nahánějícími proudy Hudsonu a řeky svatého Vavřince, nic konkrétního mu však nenapadalo. Pak najednou začal uvažovat, co bláznivého se skrývá někde hluboko v něm, co ho žene do tak šíleného dobrodružství.

„Je čas se rozhodnout.“

Sandecker nemluvil k nikomu konkrétnímu, když se upřeně díval na hydrografické mapy a na zvětšené fotografie, kterými byla pokryta stěna operační místnosti agentury NUMA. Klouby prstů poklepal na mapu zobrazující část řeky Hudson.

„Pustíme se nejdříve do Manhattan Limited?“ Odmlčel se a ukázal na sousední mapu. „Nebo do *Empress of Ireland*?“ Rozhlédl se po místnosti a pozoroval tváře čtyř lidí sedících kolem dlouhého stolu. „Čemu dáme přednost?“

Heidi Milliganová, na jejíž tváři byla znatelná únava z dlouhého letu z Honolulu, chtěla něco říci, ale zarazila se.

„Nejdřív dámy,“ řekl šklebící se Giordino.

„Nejsem kvalifikovaná vyjádřit názor na podvodní záchranné práce,“ řekla váhavě. „Jsem však přesvědčena, že loď skytá větší naději nalézt čitelnou smlouvu.“

„Chtěla byste nám svůj názor zdůvodnit?“ vyzval ji Sandecker.

„Dříve, než se začalo cestovat vzduchem,“ vysvětlovala Heidi, „bylo u diplomatických kurýrů plavících se přes oceán běžné, že doklady uložili mezi několik vrstev nepromokavého plátna, aby je ochránili před poškozením vodou. Vzpomínám si na případ, kdy na těle kurýra britského ministerstva zahraničí, vyplaveného na břeh šest dní po potopení Lusitanie, byly důležité doklady nalezeny neporušené.“

Sandecker se usmál a uznale přikývl. Tato žena se mezi námi určitě osvědčí, pomyslel si. „Děkuji, kapitánko. Vlila jste nám do žil první paprsek naděje.“

Giordino zíval. Byl ospalý, protože většinu noci probděl získáváním informací od Pitta. „Doufejme, že Richard Essex smlouvu zabalil také do voskovaného plátna.“

Heidi však pochybovačně zavrtěla hlavou. „Nejpravděpodobněji ji měl v kožené cestovní tašce.“

„V tom případě je malá naděje, že by v tašce přežila,“ uznal Sandecker.

„Já se spíše kloním k vlaku,“ řekl Giordino. „Empress leží v hloubce sto šedesáti pěti stop to je dost hluboko pod bezpečnostní hloubkou při potápění s bombami. Naproti tomu vlak nemůže být hlouběji než čtyřicet stop. Loď po sedmi desetiletích musí být prožraná slanou vodou proudící ze zálivu svatého Vavřince. Vlak bude lépe zachován, protože leží v čerstvé říční vodě.“

Sandecker se obrátil k drobnému muži, jehož hnědé oči se upřeně dívaly přes velká skla v kostěných obroučkách. „Rudi, co ty na to říkáš?“

Ředitel logistického oddělení agentury NUMA Rudi Gunn zvedl hlavu od bloku plného nečitelných poznámek a nevědomky se poškrábal na nose. Gunn zřídka kdy hazardoval nebo si něco vymýšlel. Byl zvyklý rozdávat karty podložené jednoznačnými fakty, nikdy nějakými matnými úvahami.

„Přikláním se k lodi,“ řekl tiše. „Při záchraně vlaku Manhattan Limited je jedinou výhodou, že spočívá na domácí půdě. Je však třeba brát v úvahu, že proud řeky Hudson má rychlost tři a půl uzlu. Pro potápěče, jehož práce má přinést žádoucí výsledek, je příliš rychlý. A jak Al nastínil, je pravděpodobné, že lokomotiva a vagóny jsou pohřbeny v naplaveném bahnu. To si vyžádá nasazení plovoucího bagru a to je hrozná práce.“

„Záchrana lodi na otevřené vodě je mnohem složitější a náročnější na čas, než vytáhnout z mělké hloubky Pullmanův vůz,“ namítl Giordino.

„To je pravda,“ připustil Gunn. „My však víme přesně, kde Empress leží. Hrob vlaku Manhattan Limited nebyl nikdy nalezen.“

„Vlaky se přece nerozpouštějí. A budeme prohledávat jen omezený prostor, menší než čtvereční míli. Systematickým průzkumem pomocí protonového magnetometru bychom měli dojít k uspokojivému výsledku během jednoho, nejvýše dvou dní.“

„Mluvíš, jako by lokomotiva a vagóny byly stále spojeny spráhly. Jenže po pádu z mostu byly s největší pravděpodobností rozmetány po celém řečišti. Můžeme pak strávit týdny vykopáváním nesprávného vagónu. Pravděpodobnost, že první vagón, který objevíme, bude ten pravý, je velice mizivá. Závisí to příliš na náhodě.“

Giordino se ještě nevzdával. „Jaká myslíš, že je pravděpodobnost nalézt malý balíček uvnitř rozpadávající se čtrnáctitisícitunové lodi?“

„Nechte pravděpodobnosti plavat,“ ozval se poprvé Dirk Pitt, sedící za vzdáleným koncem stolu s rukama sepjatýma za hlavou. „Já navrhuji, abychom pracovali současně na obou místech.“

V operační místnosti se rozhostilo ticho. Giordino upíjel kávu a dumal nad Pittovými slovy. Gunn se hloubavě díval přes tlusté čočky brýlí.

„Můžeme si při tolika komplikacích dovolit tříštit své síly?“

„Raději se zeptej, kolik času máme k dispozici,“ opáčil Pitt.

„Byl určen nějaký termín pro ukončení akce?“ zeptal se Giordino.

„Ne, nejsme nuceni držet se nějakého plánu,“ řekl Sandecker. Odešel od map a posadil se na konec stolu. „Prezident mi však jasně naznačil, že jestli nějaký exemplář Severoamerické mezinárodní smlouvy existuje, pak ho potřebuje zatraceně rychle.“ Admirál nechápavě zavrtěl hlavou. „Nebylo mi však vysvětleno, čím nebo proč je pro vládu tak hrozně důležitý promočený cár pětasedmdesát roků starého papíru. Požitek z odůvodnění, v čem tkví jeho důležitost, mi nebyl poskytnut. Dirk má pravdu. Nemáme tolik času, abychom obě místa prozkoumávali postupně.“

Giordino se podíval na Pitta a povzdechl si. „Okay, takže budeme střílet na dva ptáky jedním kamenem.“

„Dvěma kameny,“ opravil ho Pitt. „V době, kdy jedna skupina záchranné expedice se bude dobývat do trupu lodi, druhá průzkumná skupina bude pátrat v Hudsonu po Manhattan Limited, přesněji řečeno po vládním vagóně, v němž cestoval Richard Essex.“

„Kdy můžeme s tím cirkusem vyrazit?“ zeptal se Sandecker.

V Pittových očích se objevil zasněný výraz, jako by se díval na něco za stěnami místnosti. „Čtyřicet osm hodin budeme potřebovat ke shromáždění všech zúčastněných a potřebné výstroje, dvacet čtyři hodiny k naložení a vybavení lodi. Bude-li nám přát počasí, můžeme za pět dní zakotvit u *Empress*.“

„A co Manhattan Limited?“

„Na pozítří na tuto denní dobu bych tam mohl zajistit člun vybavený magnetometrem, radarovým sonarem a zařízením pro sledování profilu pevného dna,“ odpověděl rozhodně Giordino.

Časové odhady se Sandeckerovi zdály být příliš optimistické, neměl ale ve zvyku se svých pracovníků zbytečně vyptávat. Byli v tomto oboru nejlepší a jen zřídkakdy ho zklamali. Vstal a pokynul Giordinovi.

„Ale, ty si vezmeš na starost průzkum vlaku Manhattan Limited. Ty, Rudi, budeš velet záchranné operaci na *Empress of Ireland*.“ Obrátil se k Pittovi. „Nu, a ty, Dirku, budeš vedoucím obou operací.“

„S čím chcete, abych začala já?“ zeptala se Heidi.

„S lodí. Je nutné prozkoumat konstrukční výkresy, plány palub a zjistit přesnou polohu soukromé kajuty Harveye Shieldse. Prostě je

nutné sehnat veškeré závažné údaje, které nás mohou dovést ke smlouvě.“

Heidi přikývla. „Veřejné vyšetřování katastrofy se konalo v Quebecu. Zavrtám se do jednacích protokolů a zápisů se závěrečnými zjištěními. Jestli mi vaše sekretářka opatří letenku na nejbližší spoj, okamžitě odletím.“

Heidi vypadala duševně i tělesně vyčerpaná, ale Sandecker byl v příliš velké časové tísní, než aby jí džentlmensky umožnil několikahodinový spánek. Ve chvílce odmlčení se dívali navzájem upřeně do očí.

„All right,“ řekl klidně. „Udělejme to tak.“

Generál Morris Simms, oblečený jako rybář, se necítil ve své kůži s bambusovou udicí a s proutěným košíkem v ruce, když si nedaleko vesničky Seaward's End v Essexu po chodníčku vyšlapoval k řece Blackwater. Zůstal stát na okraji řeky pod malebným mostem a pokynul na pozdrav muži, který seděl na skládací židlička a trpělivě sledoval splávek na hladině.

„Dobré ráno, pane ministerský předsedo.“

„Dobré ráno, pane generále.“

„Velice se omlouvám, že vás obtěžuji o dovolené.“

„To nevadí,“ řekl ministerský předseda. „Ti zatracení okouni nemají vůbec chuť na mou návnadu.“ Naklonil se nad přenosný stůl, na němž byla láhev vína a pirohy s šunkovou a telecí náplní, jak se Simmsovi zdálo. „V košíku je další sklenička i talíře. Nalijte si sherry a poslužte si pirohy.“

„Děkuji vám, pane, vezmu si rád.“

„Co vás trápí?“

„Severoamerická mezinárodní smlouva, pane.“ Zmlkl při nalévání sherry. „Náš člověk ve Státech hlásí, že Američané hodlají vyvinout maximální úsilí smlouvu nalézt.“

„Mohlo by se jim to podařit?“

„To je velmi pochybné.“ Simms přidržel láhev. „Ještě trochu sherry?“

„Ano, děkuji vám.“

Simms nalil. „Nejdřív jsem si myslel, že provedou jen několik sond. Nic moc důkladného, samozřejmě. Prostě jen malou průzkumnou operaci, aby se přesvědčili, že existuje malá naděje nalézt smlouvu neporušenou. Ted se však zdá, že se do toho chtějí vrhnout smrtelně vážně.“

„To není dobré,“ zabručel ministerský předseda. „Znamená to, alespoň pro mne, že kdyby jejich úsilí bylo korunováno úspěchem, mají zřejmě v úmyslu uplatnit podmínky ve smlouvě uvedené.“

„Také si to myslím,“ přitakal Simms.

„Jenže já si Britské společenství bez Kanady vůbec nedovedu představit,“ řekl ministerský předseda. „Organizační systém našeho zahraničního obchodu by se nutně začal hroutit. Naše ekonomika, jak se zdá, je teď v troskách. Po ztrátě Kanady by se octla v katastrofálním stavu.“

„Je to opravdu tak zlé?“

„Ještě horší.“ Ministerský předseda se během hovoru upřeně díval do tekoucího říčního proudu. „Odpadne-li Kanada, do tří let ji budou následovat Austrálie a Nový Zéland. Nemusím snad říkat, co by to pro Spojené království znamenalo.“

Obludnost strašlivého proroctví ministerského předsedy byla pro Simmse něčím nepředstavitelným. Británie bez impéria to je nemyslitelné. Někde hluboko v nitru však musel se smutkem připustit, že britská flegmaticnost by se s tím dovedla rychle vyrovnat.

Splávek se rychle několikrát ponořil, ale pak se zase uklidnil. Ministerský předseda usrkával sherry. Byl to muž s imponujícími výraznými rysy, nebojácnýma modrýma očima a ústy, jejichž koutky se vlnily v nepřetržitém úsměvu.

„Jaké mají vaši lidé pokyny?“ zeptal se.

„Pouze pozorovat a hlásit počínání Američanů.“

„Jsou si v souvislosti se smlouvou vědomi teoreticky možné hrozby pro stát?“

„Ne, pane.“

„Bylo by lepší, kdybyste je o tom podrobně informoval. Musí si být vědomi nebezpečí pro náš národ. Jak vypadá situace teď?“

„Prezident dal příkaz k intenzivní záchranné operaci lodě *Empress of Ireland* pod záštitou Státní podmořské a námořní agentury.“

„Tato akce musí být v zárodku zmařena. Musíme jim zabránit se k *Empress* třeba jen přiblížit.“

Simms si odkašlal. „Čím... hm, jakým opatřením, pane?“

„Je čas informovat Kanadany o úmyslech Američanů. V rámci Britského společenství národů jim nabídnout spolupráci. Požádat je, aby dodatečně zrušili povolení vydané agentuře NUMA k podmořské operaci v řece svatého Vavřince. V případě, že prezident bude tvrdošíjně prosazovat své pošetilé počínání, výbuchem zničit vrak a tím jednou provždy i britský exemplář mezinárodní smlouvy.“

„A co americký exemplář, který se ztratil ve vlaku? Přece je nemůžeme odehnat od jejich vlastní řeky.“

Ministerský předseda se sarkasticky podíval na Simmse. „Pak nezbude nic jiného, než abyste vymyslel nějaké drastičtější opatření, nemyslíte?“

THE EMPRESS OF IRELAND

OCEAN VENTURER

Květen 1989, Ottawa, Kanada

Villon zavřel obálku pořadače a zavrtěl hlavou.

„Nesmysl.“

„Ujišťuji vás, že to není nesmysl,“ řekl Brian Shaw.

„Tak co to všechno znamená?“

„Přesně to, co jste se dočetl ve zprávě,“ řekl Shaw s pohledem upřeným na Villona. „Američané zahájili pátrání po smlouvě, podle níž Kanada patří jim.“

„O žádné takové smlouvě jsem do dneška nikdy neslyšel.“

„Jen málo lidí se o ní dovědělo.“ Shaw se odmlčel, aby si zapálil cigaretu. „Po ztrátě originálů smluv byly totiž všechny doklady o ní, kromě několika málo nepatrných zmínek, okamžitě zničeny.“

„Jaký máte důkaz o tom, že Američané mají opravdu v úmyslu tu smlouvu nalézt?“

„Pokusil jsem se v bludišti sledovat nit. Dovedla mne k muži jménem Dirk Pitt, který má vysoké postavení u Státní podmořské a námořní agentury. Nechal jsem ho dobře sledovat zaměstnanci velvyslanectví. Zjistili, že vede dvě expedice: jednu na řece Hudson, kde zmizel vlak s Essexem a druhou s cílem prohledat *Empress of Ireland*. Ujišťuji vás, pane Villone, že nehledá žádný poklad.“

Villon seděl chvilku mlčky. Pak na židli poposedl a naklonil se dopředu. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Pro začátek byste měl zařídit, aby Pitt a jeho pracovníci byli vykázáni z řeky svatého Vavřince.“

Villon zavrtěl hlavou. „To nemohu udělat. Povolení k záchranné operaci prošlo příslušným služebním postupem. Nelze předpovědět, co by Američané mohli udělat, kdybychom jim povolení zrušili.“

Mohli by nám nepříjemně ztrpčit život třeba tím, že by nám zrušili rybolovná práva ve svých teritoriálních vodách.“

„Generál Simms bral v úvahu i tuto možnost a navrhl jisté řešení.“ Shaw se na okamžik dramaticky odmlčel. „Navrhuje, abychom vrak parníku Empress zničili.“

„Byl byste schopni to zařídit, aniž by došlo k nějakému nepříjemnému incidentu?“

„Za předpokladu, že se k vraku dostanu dřív než Pitt.“

Villon se pohodlně opřel o opěradlo a chladnokrevně uvažoval, jak by Shawovy informace mohl využít ke svému prospěchu. Jeho pohled spočinul na obrázku clipperu, plujícího s větrem v zádech s plnými plachtami. Když vše zvážil, přikývl.

„Poskytnu vám veškerou podporu.“

„Děkuji vám,“ odpověděl Shaw. „Požaduji pomoc pěti mužů, člun a vhodné potápěcí zařízení.“

„Ke koordinování akce budete potřebovat schopného muže.“

„Máte snad někoho na mysli?“

„Mám,“ řekl Villon. „Zajistím, aby se s vámi spojil. Je členem Kanadské jízdní policie a pro tento druh práce je dobře vycvičený. Jmenuje se Gly, inspektor Foss Gly.“

Zdálo se, že expedice, jejímž cílem bylo zjistit místo ztraceného vlaku Manhattan Limited, je od samého začátku pronásledována smůlou. Giordino tím byl dokonale znechucený, protože proti původnímu plánu už měli čtyři dny zpoždění.

Po spěšném nalodění mužů a zařízení v přístavu vyplul šedesát stop dlouhý, pro vnitrozemské vody inženýry agentury NUMA zvlášť konstruovaný člun *De Soto* proti proudu řeky do míst někdejší katastrofy.

Kormidelník bedlivě sledoval bójky na kanále a míjející výletní čluny. Velice ho znepokojoval klesající tlakoměr a lehká sprška deště dopadající na okna kormidelny. Taková kombinace věštila při soumraku prvotřídní bouři.

Po setmění začala rozčeřená hladina řeky zaplavovat přední palubu člunu *De Soto* vodní tříští. Najednou se nad příkrými skalami na dolním toku řeky Hudson ozvalo zaskučení větru, který svou

dosavadní rychlost dvaceti mil za hodinu zvýšil na šedesát. Náraz prudkého větrného poryvu vytlačil uhánějící člun z hlavní plavební dráhy. Dřív než kormidelník stačil člun stočit do dráhy zpátky, najel do mělké vody a pod přídí si, pravděpodobně o nějakou kládu, roztrhl v trupu díru dvě stopy v průměru.

V následujících čtyřech hodinách Giordino vládl svému mužstvu tvrdou rukou připomínající Bligha, kapitána lodi *Bounty*. Operátor sonaru později tvrdil, že Giordinova italština mu kolem uší šlehala jako bič. Byly to vyloženě despotické móresy. Díru se konečně podařilo ucpat, až na několik zcela nepatrných pramínků, voda však mezitím zaplnila podpalubí až po kotníky.

De Soto s nákladem dvou tun vody navíc reagoval na řízení líně, což Giordino nebyl ochoten brát na vědomí a zatlačil škrticí klapky nadoraz. Náhlým zvýšením rychlosti se díra v trupu dostala nad čáru ponoru a člun vyrazil po řece zpátky do New Yorku.

Dva dny ztratili opravou trupu v suchém doku. Pak zase nemohli vyplout kvůli porouchanému magnetometru. Nový dostali ze San Franciska teprve za dva dny. A to byl další zmařený čas.

Giordino se konečně dočkal a ve světle úplňku obezřetně sledoval, jak se *De Soto* blíží k obrovskému kamennému pilíři, na němž kdysi ležel most Hudson-Deauvill. Strčil hlavu do otevřeného okna kormidelní.

„Co vidíš na ozvěnovém hloubkoměru?“

Glen Chase, málomluvný, plešatějící kapitán člunu, mrkl na červený digitální údaj. „Asi dvacet stop. K zaparkování do rána se to tady zdá být dost bezpečné.“

Giordino nechápavě vrtěl hlavou nad Chaseovou pevninskou mluvou. Kapitán tvrdošíjně odmítal mluvu námořní a místo na levoboku říkal vlevo a místo na pravoboku říkal vpravo s odůvodněním, že starodávné tradice se do moderní doby nehodí.

Spustili kotvu a na vhodných stromech na pobřeží a na zbytcích zrezivělého mostního pilíře člun zajistili lany.

„Ve své době to musela být pořádná konstrukce.“

„Po dokončení to byl pátý nejdelší most na světě,“ řekl Giordino.

„Co myslíš, že způsobilo jeho zřícení?“

Giordino pokrčil rameny. „Vyšetřovací komise nedošla v závěrečné zprávě k jednoznačnému závěru. Podle nepříjemnější teorie příhradový nosník oslabily silný vítr spolu s údery blesků.“

Chase pokynul hlavou na řeku. „Myslím, že tam čeká.“

„Vlak?“ Giordino se upřeně zadíval na měsícem osvětlenou vodu. „Určitě tam někde je. V roce 1914 nebyl vlak nalezen, protože záchranáři měli k dispozici jenom mosazné helmy na nemotorných plachtovinových oděvech, tápali v nulové viditelnosti a byli pevně zavěšeni k pomalu plujícím člunům. Měli velmi omezenou výstroj a hledali na nesprávném místě.“

Chase nadzvedl čepici a poškrábal se na hlavě. „Za pár dní bychom to měli vědět.“

„Pokud nám bude přát štěstí.“

„Máš chuť na pivo?“ zeptal se rozesmátý Chase. „Já to беру spíš z optimistické stránky.“

„Pivo si vezmu rád,“ řekl Giordino.

Chase zmizel schodišťovou šachtou a šel do lodní kuchyně. Z hlavní jídelny bylo slyšet bavící se posádku při hledání správné polohy televizní talířové antény, aby zachytila signály přelétávající družice.

Z náhlého chladu Giordinimu naskočila na chlupatých rukou husí kůže, sáhl proto do kormidelní pro koženou bundu s páskem. Když zatahoval zip, zpozorněl a nastražil ucho.

V té chvíli se objevil Chase a podával mu plechovku piva. „Se skleničkami jsem se neobtěžoval.“

Giordino ho zvednutím ruky požádal o ticho.

„Slyšíš to?“

Chase svažil obočí. „Co mám slyšet?“

„Poslouchej.“

Chase naklonil hlavu, pohled upřel do neznáma a soustředil se na zvuk.

„To je přece píšťala vlaku,“ řekl bez zájmu.

„Jsi si jistý?“

Chase přikývl. „Slyším to zřetelně. Je to určitě píšťala vlaku.“

„A nezdá se ti to tak trochu divné?“ zeptal se Giordino.

„Proč by mi to mělo být divné?“

„Dieselový lokomotivy přece mají klaksony. Píšťaly měly jen staré parní lokomotivy a poslední šla do výslužby tak zhruba před třiceti lety.“

„Třeba to je jedna z historických jízd v nějakém zábavním parku poblíž řeky.“

„O tom pochybuji,“ řekl Giordino, přiložil do kornoutu svinutou dlaň k uchu a hlavou kroutil sem a tam jako radarová anténa. „Zní to stále hlasitěji, hlasitěji a z větší blízkosti.“

Chase zašel do kormidelny. Vrátil se se silniční mapou a kapesní svítilnou. Mapu rozložil na zábradlí a rozsvítil svítilnu.

„Podívej se sem,“ řekl a ukazoval na tenké modré čáry. „Hlavní trať je jižně odsud dvacet mil ve vnitrozemí.“

„A nejbližší trať?“

„Čtyři, možná pět mil.“

„Ať už ten zvuk vydává cokoliv, rozhodně to není z větší dálky než jedna míle,“ řekl rozhodně Giordino.

Giordino se pokoušel určit směr. Zářící měsíc křišťálovou jasností osvětloval krajinu. Jednotlivé stromy bylo možné rozeznat na vzdálenost dvou mil. Zvuk přicházel odněkud z výšky od západního břehu řeky. Ani lístek se nehýbal, v úplné tmě bylo vidět jen několik vzdálených světél farem.

Další zapískání.

Současně bylo slyšet i jiné zvuky. Do nočního ticha se zařezávalo řinčení oceli a rytmické vyfukování páry a kouře. Giordino měl pocit, jako kdyby se začal vznášet ve vzduchu. Jako přimražený stál a čekal.

„Ono se to řítí, vždyť se to řítí směrem k nám,“ řekl chraplavě Chase, jako kdyby se snažil přesvědčit sám sebe. „Bože, vždyť to přichází z ruin mostu.“

Oba se upřeně dívali na vršek opěrného pilíře, neschopni dýchat, neschopni pochopit, co se děje. V následujícím okamžiku ve tmě nad nimi z ničeho nic vybuchl ohlušující rachot neviditelného vlaku. Giordino se instinktivně přikrčil. Chase ztuhl, zbledl a zorničky se mu rozšířily v černé jámy.

A pak, najednou ticho smrtelné, zlověstné ticho.

Nikdo nepromluvil, ani se nepohnul. Oba stáli jako voskové figuríny bez srdcí a bez plic přirostlé k palubě. Giordino pomalu uspořádal své myšlenky, z neodporující Chaseovy ruky vzal svítilnu a světelný paprsek zamířil na vršek opěrného pilíře.

Neviděl nic, jen zubem času ohlodaný kámen a neproniknutelné stíny.

Lod' *Ocean Venturer* ležela zakotvena nad vrakem parníku *Empress of Ireland*. V časných ranních hodinách se přehnala lehká přeprška a bílý trup lodi *Venturer* se v ranním slunci oranžově leskl. V ostrém kontrastu k němu byl starý, omšelý, asi dvě stě yardů odtud lenivé ryby lovící rybářský člun, jehož vybledlý modrý nátěr byl poškrábaný a oprýskaný. Proti rozjasňujícímu se horizontu se silueta lodi *Ocean Venturer* rybářům ze člunu jevila, jako by ji vytvořil umělec s pokřiveným smyslem pro humor.

Linie člunu byly v zásadě novodobě estetické. Působivě zaoblená příď pokračovala v oko potěšující křivce k oválné prodloužené zádi. Nikde nebyly žádné, na většině jiných lodí obvyklé ostré hrany; dokonce i vejčitě tvarovaný velitelský můstek spočíval na klenuté spirále. Tím však veškerá krása lodi končila. Ze střední sekce lodi *Ocean Venturer* zcela nevhodně, jako karikatura ohavného Cyranova nosu, vyčníval otočný sloupový jeřáb, podobný jeřábům v poslední době vztyčovaným na nových naftových polích.

Jeřáb postrádal jakýkoli půvab, byl však schopen spouštět různá vědecká zařízení či kontejnery skrze trup lodi na mořské dno nebo ze dna vyzvedávat těžké předměty všeho druhu, třeba zachráněné trosky, přímo do lodních útrob. *Ocean Venturer* se dokonale hodil jako pracovní základna při pátrání po mezinárodní smlouvě.

Pitt stál na zádi lodě a pevně si utahoval portugalskou rybářskou čepici ve větrném víru způsobeném točícími se rotorovými listy vrtulníku agentury NUMA. Pilot krátkou chvíli zůstal stát na místě, aby zjistil směr větru, pak skluznice vrtulníku pomalu posadil na barevně označené místo.

Pitt se nahnul, doběhl k vrtulníku a otevřel dveře, v nichž se objevila Heidi Milliganová ve výsadkářské, oslnivě azurově modré kombiněze z vlněné látky. Pitt jí pomohl seskočit na palubu a od

pilota převzal kufřík. „Při příštím přeletu nám přivezte krabici arašídového másla,“ vykřikl Pitt do turbin hvízdajících mu nad hlavou.

Pilot neobřadně zasalutoval a vykřikl. „Přivezu.“

Když vrtulník vzlétl z přistávací plochy a nosem si to namířil k jihu, Pitt dohonil Heidi a doprovázel ji přes palubu. Heidi se obrátila a usmála se.

„Vystupuje ředitel akce často jako nosič zavazadel?“

„Jak to kdysi někdo říkal,“ chechtal se Pitt, „na úctu si nepotrpím.“

Pitt jí ukázal ubytování a Heidi už za několik minut vešla s balíkem dokumentů do jídelny a sedla si vedle něho.

„Jak dopadla cesta?“

„Vynesla docela dobrý úlovek,“ odpověděla. „A jak jste dopadli vy?“

„Na místo jsme dorazili včera odpoledne osm hodin před plánovanou dobou a *Ocean Venturer* jsme zakotvili nad vrakem.“

„Co je teď v plánu?“

„Spustíme malé dálkově ovládané plavidlo bez posádky a pokusíme se prohlédnout *Empress*. Videopřenosem získaný soubor informací pak prostudujeme a podrobíme kritickému rozboru.“

„V jaké poloze parník leží?“

„Na pravoboku v úhlu čtyřicet pět stupňů.“

Heidi se zamračila. „To je zatracená smůla.“

„Proč?“

Heidi položila doklady na stůl, některé většího formátu rozložila.

„Dříve, než na otázku odpovím, bych se chtěla zmínit o seznamu cestujících na poslední plavbě parníku *Empress*. Když jsem jméno Harveye Shieldse mezi cestujícími první třídy nenašla, myslela jsem, že jsem se dostala do slepé uličky. Pak mi ale napadlo, že možná cestoval v nižší třídě, aby svou přítomností na sebe zbytečně neupoutával pozornost. Většina zaoceánských parníků v té době poskytovala na palubách druhé třídy luxusní ubytování pro bohaté, ale šetrné podivíny nebo pro vysoké vládní úředníky, kteří se

při přeplavbě chtěli vyhnout zbytečné publicitě. Tam jsem ho našla. Měl kabinu čtyřicet šest na horní palubě D.“

„Hezká práce. Jehlu pro hledání v kupce sena se ti podařilo zamířit přesně. Aspoň nebudeme muset na cucky roztrhávat celý parník.“

„Tak to je ta dobrá zpráva,“ řekla Heidi. „Teď tu špatnou.“

„Ven s ní.“

„Norská uhelná loď Storstad, která potopila Empress, narazila doprostřed parníku přesně mezi komíny a v trupu prorazila klínovitou díru přes patnáct stop širokou a téměř padesát stop vysokou. Příd' uhelné lodi se zařezala pod čarou ponoru do prostoru kotelen, který byl přesně pod sekci kajut druhé třídy.“

„Chceš tím snad říci, že Storsad mohl zlikvidovat Shieldsovu kajutu?“

„V úvahu musíme brát tu nejhorší možnost,“ řekla Heidi a přes mapy rozložila technické výkresy parníku *Empress of Ireland*. Špičkou tužky pak ukázala na malý zakroužkovaný prostor. „Číslo čtyřicet šest bylo na vnější straně pravoboku. Bylo buď proklatě blízko nebo přímo uprostřed místa nárazu.“

„Tím by se dalo vysvětlit, proč Shieldsovo tělo nebylo nikdy nalezeno.“

„Shields byl pravděpodobně ve spánku rozmačkán k smrti.“

„Proč jsi před chvilkou mluvila o zatracené smůle, když jsem se zmínil o náklonu vraku?“

„Čtyřicetipětistupňový sklon na pravoboku znamená, že kajuta čtyřicet šest leží na dně řečiště,“ odpověděla Heidi. „A její vnitřek je určitě pohřben pod nánosy bahna.“

„A jsme tam, kde jsme byli. Bahno sice asi zachovalo obal smlouvy, ale znemožňuje nám ji nalézt.“

Heidi mlčky seděla a pozorovala Pitta, který pomalu ťukal prsty do stolu a zvažoval nejnovější informace. Hluboké zelené oči měl nepřítomně upřené do dálky.

Natáhla se přes stůl a dotkla se jeho ruky. „O čem přemýšlíš?“

„O *Empress of Ireland*,“ řekl tiše Pitt. „Na loď, která je hrobem tisíců duší, na kterou však svět úplně zapomněl. Jen Bůh ví, co najdeme, až se dostaneme dovnitř.“

„Nevadí vám, doufám, že přicházím tak brzy po ohlášení návštěvy,“ řekl prezident při vystupování z výtahu.

„Vůbec ne,“ odpověděl Sandecker bez velkých řečí. „Všechno bylo sestrojeno a je připravené. Tudy prosím.“

Prezident pokynem ruky vyzval muže ochranné služby, aby na něho počkali u výtahu. Pak po kobercem potažené chodbě vykročil za admirálem k velkým dvoukřídlovým dveřím z cedrového dřeva. Sandecker je otevřel a ustoupil.

„Až po vás, pane prezidente.“

Místnost byla kruhová, stěny pokryté tmavou, nachovou tkaninou, okna žádná. Jediným kusem nábytku byl uprostřed stojící velký stůl ve tvaru ledviny. Osvětlení obstarávaly modré a zelené bodové reflektory. Prezident přistoupil blíž a upřeně se zahleděl na tři stopy dlouhý předmět spočívající na vrstvě jemného písku.

„Tak to tedy vypadá,“ řekl uctivým tónem.

„Hrob parníku *Empress of Ireland*,“ potvrdil Sandecker. „Náš mistr na modely pracoval podle videozáznamů zachycených lodí *Ocean Venturer*.“

„To je zřejmě tato záchranná loď,“ řekl prezident a ukázal na druhý model položený na průhledné desce z umělé hmoty asi dvě stopy nad *Empress*.

„Modely jsou umístěny v přesné poměrné vzdálenosti řečiště od hladiny.“

Prezident si chvíli se zájmem prohlížel model parníku *Empress*. Pak s nevěřícným úžasem zavrtěl hlavou. „Smlouva je tak nepatrná a loď tak obrovská. Kde ji začnete hledat?“

„Naše výzkumnice udělala v tomto ohledu velký krok vpřed,“ řekl Sandecker. „Určila přesně polohu kajuty Harveye Shieldse.“ Ukázal do prostoru uprostřed parníku na pohřbeném pravoboku trupu. „Leží někde v těchto místech. Naneštěstí je velká pravděpodobnost, že kajuta byla při srážce s uhelnou lodí úplně rozdrčena.“

„Jak se chcete ke kajutě dostat?“

„Až posádka dokončí prohlídku interiéru parníku pomocí dálkově ovládaného průzkumného plavidla bez posádky,“

vysvětloval Sandecker, „bude z paluby záchranné lodi zahájena operace s cílem prokopat se do cílového místa.“

„Mám dojem, že jste si vybrali tu složitější cestu,“ řekl prezident. „Já bych se tam snažil dostat z vnější strany trupu.“

„To se snadněji říká. Potvrdí-li se totiž naše předpoklady, Shieldsova kajuta leží pod tunami bahna. A věřte, pane prezidente, prohrabávat se říčním bahnem je nebezpečná, vyčerpávající a časově velice náročná práce. Při průniku vnitřkem parníku budou mít muži pevnou základnu, odkud budou moci postup práce řídit a co je nejdůležitější, podle konstrukčních plánů parníku budou moci zevnitř v každém okamžiku operace přesně určovat směr dalšího postupu.“

„Přesvědčil jste mne,“ souhlasil prezident.

Sandecker pokračoval. „Do útrob lodi se pokusíme dostat čtyřmi různými způsoby. Jedním je jeřáb, který vidíte na lodi *Ocean Venturer*, konstruovaný na zvedání břemen do padesáti tun. S jeho pomocí odstraníme těžší kusy trosek. Za druhé máme ponorku s mechanickými pažemi pro dvě osoby, která bude nasazena jako víceúčelová podpurná jednotka.“

Prezident vzal do ruky podrobně vypracovanou miniaturu a bedlivě si ji prohlížel. „To je zřejmě ona.“

Sandecker přikývl. „*Sappho-I*. Byla jedním ze čtyř hlubinných záchranných dopravních prostředků použitých při záchraně Titaniku.“

„Nechtěl jsem vás přerušovat. Pokračujte, prosím.“

„Třetí způsob je pro operaci klíčový,“ řekl Sandecker a vzal do ruky figurku podobající se lednímu medvědovi s kruhovými otvory v baňaté hlavě. „Je to kloubový hlubinný atmosférický potápěčský oblek, pracovníky běžněji nazývaný skafandr. Je zhotoven z magnézia a laminátu a člověku uvnitř dovoluje pracovat ve strašných hloubkách nepřetržitě po mnoho hodin, aniž by musel procházet dekompresí. Dva takové komplety umožní šesti mužům pracovat na vraku nepřetržitě celých čtyřiaadvacet hodin denně.“

„Vypadá těžký, nemotorný a nepohodlný.“

„Na vzduchu s pracovníkem uvnitř váží jedenáct set liber. Pod vodou jen asi šedesát. Je překvapivě pohyblivý. Chuze v něm po mořském dně by se snad dala přirovnat k procházce po Sahaře.“

Prezident vzal do ruky Sandeckerem nabízenou figurku a pohnul malinkými umělými pažemi a nohama. „Potápěči s akvalungy jsou ve srovnání s tímto oblekem zcela zastaralí.“

„Ne tak docela,“ odporoval Sandecker. „Potápěč s možností pohybovat se ve třech prostorových dimenzích je stále páteří každé záchranné akce. Čtvrtým a posledním systémem k průniku do parníku je mokré potápění.“ Ukázal na model válcovitého tanku. „V tomto kontejneru s normálním atmosférickým tlakem bude v prostředí hélia a kyslíku bydlet skupina potápěčů. Zabrání se tím omamujícímu účinku při vdechování dusíku pod tlakem. Tato komora umožní mužům pracovat pod vodou po dlouhou dobu bez nebezpečí, že se plyny v plicích rozpustí do krevního oběhu, vytvoří bublinku a vyvolají kesonovou nemoc. Výhodou je také to, že nemusejí procházet dekompresním procesem dřív než práci dokončí.“

Prezident mlčel. Výchovou a vzděláním byl právníkem, korektním, pedantickým a analytickým mužem jakékoli vědecké údaje byly však nad jeho chápání. Protože se nechtěl před admirálem projevit jako hlupák, pečlivě volil další slova.

„Vaši lidé jistě nemají v úmyslu doslova provrtávat tunel hromadou oceli.“

„Ne, existuje lepší metoda.“

„Pomocí výbušnin snad?“

„To by bylo příliš riskantní,“ věcně konstatoval Sandecker. „Ocel vraku byla pod vlivem korozivních účinků sedmdesát pět let, stala se porézní a její síla v tahu je už velmi snížena. Nálož umístěná na špatném místě nebo nálož příliš silná by mohla způsobit zhroucení celé lodi na jednu hromadu. Ne, my se k cíli provrtáme jinak.“

„Pak tedy pomocí acetylénových řezných hořáků.“

„Ne, pomocí pyroxonu.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Je to měkká zápalná látka, která pod vodou hoří při neuvěřitelně vysoké teplotě, při čemž dobu hoření můžeme podle potřeby regulovat. Po přilnutí pyroxonu k povrchu, který má být oddělen, se elektronickým signálem zapálí. Při třech tisících stupních Celsia roztaví jakoukoli překážku, včetně skály.“

„Je těžké si něco takového představit.“

„Chcete se ještě na něco zeptat?“

Prezident mávl rukou. „Ne, děkuji, jsem spokojen. Vy a vaši lidé děláte pozoruhodnou práci.“

„Jestli se nevynoříme se smlouvou, budete aspoň vědět, že jsme udělali vše, co bylo technicky možné.“

„Soudím, že si neděláte velké naděje.“

„Upřímně řečeno, pane prezidente, myslím, že máme asi stejné vyhlídky jako sýkorka v zobáku jestřába.“

„Co si myslíte o vyhlídkách nalezení smlouvy ve vlaku Manhattan Limited?“

„Dokud nenajdeme vlak, zdržím se komentáře.“

„Alespoň znám váš postoj,“ řekl prezident s úsměvem.

V následujícím okamžiku se Sandecker zatvářil nezvykle útočně. „Pane, rád bych se vás na něco zeptal.“

„Tak ven s tím.“

„Smím se při vší úctě zeptat, k čemu všechna ta naše námaha bude dobrá?“

Teď byla řada na prezidentovi, aby se zatvářil útočně. „Admirále, zeptat se můžete, samozřejmě, nejsem však ochoten vám zatím říci víc, než že samotná představa použití smlouvy je bláznivá,“ řekl se zlověstným zábleskem v očích. „Je to ta nejšílenější představa, jakou kdy nějaký prezident Spojených států vymyslel.“

Ticho v husté zelené hlubině řeky svatého Vavřince bylo najednou přerušeno podivným hrčivým zvukem. Pak studenou vodu prořízl tenký paprsek jasného namodralého světla, pomalu se rozšiřoval, až se z něho stal velký obdélník. Hejno zvědavých rybek přilákaných oslnivou září k ní loudavě plulo, aniž by věnovalo pozornost stínům vlnícím se nad nimi.

Skupina inženýrů se chystala uvést do akce dálkově ovládané plavidlo, které bylo zavěšené na kabelu malého jeřábu v obrovské centrální šachtě lodi *Ocean Venturer*. Jeden z nich dával do pořádku světelné zdroje pro tři kamery, druhý připojoval hlavní napájení z akumulátoru.

Dálkově ovládané plavidlo mělo tvar protáhlé slzy, bylo jen tři stopy dlouhé a deset palců v průměru. Žádný výčnělek nenarušoval jeho hladký titanový povrch. Řízení a pohon obstarávala malá vodní pumpa pomocí různě směřovaných trysek.

Heidi stála na okraji šachty a dívala se dolů na ryby.

„To je zvláštní pocit,“ řekla, „dívat se do vody uvnitř lodi a divit se, proč neklesáme ke dnu.“

„Protože stojíte čtyři stopy nad hladinou,“ s úšklebkem odpověděl Rudi Gunn. „Pokud hladina řeky neklesne pod čáru ponoru, zůstaneme na hladině.“

Jeden z inženýrů mávl rukou. „Dokonale uzavřené.“

„To nemá žádný spojovací kabel pro ovládání elektronického řízení?“ zeptala se Heidi.

„Miminko reaguje na vzdálenost tří mil pod vodou na zvukové impulzy,“ krátce vysvětlil Gunn.

„Vy mu říkáte Miminko?“

„No, protože je obvykle mokré.“

„Ach, vy muži s tím svým dětinským humorem,“ řekla a zavrtěla hlavou.

Pitt přistoupil k šachtě. „Potápěč do šachty,“ nařídil.

Muž v teplém potápěčském obleku si upravil masku na tváři a sklouzl přes okraj. Spouštěl se do šachty spolu s dálkově ovládaným plavidlem, až se oba octli pod kýlem lodi Venturer.

„Teď se zajdeme podívat do dispečerské místnosti, co tam dole najdeme,“ řekl Pitt.

O několik okamžiků později už na obrazovkách sledovali tři různé záběry. Několik techniků na opačné straně místnosti pozorně sledovalo kruhové stupnice s údaji, které přepisovali na papír přidržovaný klipsem na psacích deskách. U další stěny řada počítačů začala registrovat docházející údaje.

Spokojený, vesele se tvářící tlouštík s kudrnatými, jahodově červenými vlasy a s pihami posetou tváří odhalil v úsměvu své zářivé bílé zuby, když ho Pitt představoval Heidi.

„Dougou Hokere, seznam se s Heidi Milliganovou,“ řekl, aniž by uvedl Heidinu hodnotu v námořnictvu. „Doug tady představuje matku našeho Miminka.“

Hoker napůl vstal z židle před velkým pultem a pokýval hlavou. „Nesmírně potěšen, zvlášť mám-li za posluchače krásné pohlaví.“

Heidi se usmála jeho komplimentu. „Nerada bych zmeškala vaši dnešní premiéru.“

Hoker se obrátil zpátky k ovládacímu pultu a okamžitě se soustředil na práci. „Právě překračuje osmdesát stop,“ zahučel s rukou na leteckém kniplu. „Teplota vody jeden stupeň Celsia.“

„Opiš s Miminkem kruh od zádě loď,“ řekl Pitt.

„Rozumím.“

V jedno sto šedesáti pěti stopách se na barevných obrazovkách objevilo jednotvárně světlehnědé dno řeky, prosté života s výjimkou ojedinělého kraba a plovoucích jednotlivých odtržených kousků plevle. Ve vysoce účinných světlech plavidla byla viditelnost o něco málo víc než deset stop.

Na obrazovce se pomalu začal objevovat zvětšující se obrys nějakého předmětu, který se postupně změnil v obrovské čepy.

„Senzační smysl pro nasměrování,“ pochválil Pitt Hokera. „Přivedl jsi ho přesně ke kormidlu.“

„Ted’ se objevuje ještě něco jiného,“ hlásil Gunn. „Podle všeho lodní vrtule.“

Před objektivy dálkově ovládaného plavidla se pomalu ukazovaly čtyři velké bronzové listy, které kdysi při mnoha přeplavbách oceánu poháněly loď o 14 000 tunách z Liverpoolu do Quebecu.

„Od jednoho konce ke druhému asi dvacet stop.“ odhadl Pitt. „Musí vážit nejméně třicet tun.“

„Empress byla dvouvrtulová loď.“ řekla tiše Heidi. „Ta na levoboku byla však v roce 1968 vyzvednuta.“

Pitt se obrátil k Hokerovi. „Vystup asi o padesát stop nahoru a zajed’ dopředu podél člunové paluby na pravoboku.“

Malinké plavidlo hluboko pod nimi na dálku uposlechl vyslaný pokyn, plulo nad hrazením lodní zádě a těsně minulo žerd’, na níž kdysi vlála vlajka domovského přístavu parníku Empress.

„Stěžeň na zádi je pryč,“ konstatoval Pitt.

Pak se v záběru objevila paluba se záchrannými čluny. Několik výložných ramen viselo prázdných, ale v některých byly ve

člunových sedlech pevně a na věky přichycené ocelové záchranné čluny. Obrovské ventilátory stály v nehybné agónii, jejich žlutohnědý nátěr se už dávno oloupal. Dva komíny však zmizely, zřejmě už před desítkami let spadly do naplaveného bahna.

Několik minut nikdo nepromluvil. Všichni jako by se nějakým kouzlem octli v dávné minulosti a viděli stovky vyděšených mužů, žen a dětí, zmateně se motajících po palubách a bezmocně pozorujících, jak loď pod nimi s děsivou rychlostí klesá ke dnu.

Heidi se rozbušilo srdce. Celou promítanou scénu ovládla morbidní aura. Na rzí prožraném trupu se ve vodních proudech sem a tam strašidelně pohybovaly mořské řasy. Heidi se bezděčně zachvěla a sepjala ruce, aby se jí netřáslly.

Konečně Pitt přerušil mlčení. „Vpluj s ním dovnitř.“

Hoker vytáhl z kapsy kapesník a utřel si zpocenou šíji.

„Dvě hořejší paluby se propadly,“ šeptal, jako by s někým mluvil v kostele. „Tudy se dovnitř nedostaneme.“

Pitt rozložil na stůl s mapami výkresy interiérů lodi a prstem naznačil přímkou. „Spusť ho dolů na promenádní palubu. Vchod do chodby první třídy by měl být volný.“

„Vy chcete s Miminkem opravdu vniknout do lodi?“ zeptala se Heidi.

„Vždyť právě k tomuto účelu bylo konstruováno,“ odpověděl Pitt.

„A co ti mrtví lidé tam? Nezdá se vám to jako svatokrádež?“

„Ale ne. Lidé se k Empress potápějí už půl století,“ řekl ohleduplně Gunn, jako kdyby mluvil s dítětem. „Muzeum v Rimouski je plné věcí vynesných z útrobu vraku. Nemluv o tom, že pro nás je svrchovaně důležité vědět, co nás čeká, až se začneme provrtávat skrz.“

„Našel jsem průnik dovnitř,“ přerušil ho Hoker.

„Ted' pomalu,“ reagoval Pitt. „Spojovací chodby budou asi ucpané zřícenými stropy.“

V několika příštích vteřinách byly na monitorech vidět jenom nějaké vznášející se drobnosti. Pak světlo dálkově ovládaného plavidla dopadlo na vějíři podobné schodiště. Stočené křivky zábradlí byly stále zřetelné na pokleslých či prohnutých nosných

sloupcích. Perské koberce, které kdysi zdobily odpočívadlo, dávno ztrouchnivěly stejně jako čalounění křesel a pohovek.

„Myslím, že se dá s úspěchem proplout spojovací chodbou až do lodní zádi,“ řekl Hoker.

„Tak tam zajed,“ stručně rozkázal Pitt.

Před objektivy kamer vlnivě defilovaly dveře do reprezentačních kajut, když plavidlo kličkovalo mezi spadlými troskami. Spojovací chodba vypadala i po třiceti stopách průchodná. Zkusili nahlédnout do jedné kajuty. Přepychové zařízení, kterým byl nešťastným osudem pronásledovaný parník proslulý, se dávno změnilo v žalostné cáry. Prostorné, spacím kójím podobné postele a přemýšlkovaně vyzdobené prádelníky se zrcadlem už dávno podlehly ničivým účinkům vody.

Cesta do minulosti pokračovala s bolestnou pomalostí. Skoro dvě hodiny trvalo, než plavidlo proniklo do společenské místnosti.

„Kde jsme?“ zeptal se Gunn.

Pitt se podíval do výkresu. „Měli bychom se blížit ke vchodu do hlavní jídelny.“

„Ano, tam je,“ vzrušeně ukázala Heidi. „Tamhle ty veliké dveře v pravé části obrazovky.“

Pitt se podíval na Gunna. „To by stálo za překontrolování. Podle plánu totiž na nižší palubě přesně pod tímto místem leží Shieldsova kajuta.“

Světla dálkově ovládaného plavidla přejížděla obrovskou místností a vrhala strašidelné stíny sloupů, podpírajících zbytky vyřezávaných stropů nad jednotlivými sekcemi jídelny. Pouze oválná, několik desítek let starým slizem potažená zrcadla na stěnách vydávala němé svědectví o bohaté výzdobě, která kdysi cestujícím zvětšovala potěšení při jídle.

Najednou se okraji světelných paprsků něco pohnulo.

„Co je, k čertu, zase tohle?“ vyhrkl Gunn.

Všichni v dispečerské místnosti se jako fascinováni dívali na nehmotný mrak, který vplul do zorného pole kamery.

Dlouhý okamžik se zdálo, že se vznáší na místě, jeho vnější okraje byly nejasné a pomalu se chvěly. Pak, jakoby mléčně průhledným rubášem zahalená postava se natáhla po dálkově

ovládaném plavidle. Byla nevýrazná, nehmotná, podobná dvěma fotografickým negativům překrytým nepřesně přes sebe.

Ve zmlklé Heidi by se krve nedořezal. Hoker u ovládacího pultu s nevěřícím výrazem ve tváři ztuhl jako žulový balvan. Gunn podivně naklonil hlavu na stranu a zjevení studoval jako chirurg přemýšlející nad rentgenovým snímkem.

„Ani v těch nejdivočejších snech mi nenapadlo, že někdy uvidím ducha,“ řekl chraptivě.

Pitta však Gunnova zjevná vyrovnanost neoklamala. Poznal, že ten drobný muž je na pokraji duševního zhroucení. „Uved’ Miminko do zpětného chodu,“ řekl tiše Hokerovi.

Hoker musel sebrat veškerou sílu, aby překonal strach, jaký v životě ještě nezažil a uspořádal své smysly natolik, aby mohl znovu řídit Miminko. Vlnící se postava nejprve jakoby ustoupila do pozadí, pak se ale začala opět zvětšovat.

„Ach, bože, ono to sleduje plavidlo,“ zašeptala Heidi.

Krátký pohled na nervózní, ohromené tváře ukázal, že všichni si uvědomují totéž. Jako fascinovaní upřeně zírali na monitory.

„Proboha, co to dělá?“

Nikdo neodpověděl, nikdo v dispečerské místnosti nebyl schopen slova. Nikdo, kromě Pitta.

„Obrat’ Miminko a co nejrychleji ho odtamtud vyved’, rychle!“ nařídil.

Hoker násilím odtrhl pohled od záhadného předmětu a páčku pohonu zatlačil na NAPLNO.

Jenže průzkumné plavidlo nebylo konstruováno na rychlost. Jeho trysky mu při maximálním výkonu mohly dát rychlost pouhých tří uzlů. Riskantní obrátka začala. Kamery v přídi plavidla ztratily ze záběru vlnící se hrozbu a panoramaticky začaly při otáčení zabírat otevřené kruhové otvory v boku lodi, zářící tajuplným světlem pronikajícím z hladiny a zrcadla, která odrážela světla poněkud víc. Zdálo se, že dokončení obrátky o 180 stupňů trvá nekonečně dlouho.

Stejně byla dokončena příliš pozdě.

Na prahu dveří do společenské místnosti se najednou objevil druhý průhledný přízrak, který nataženými pažemi dával znamení.

„Krucifix!“ zaklel Pitt. „Tady je ještě jeden.“

„Co mám dělat?“ ozval se zoufalstvím naplněný úpěnlivý Hokerův hlas.

Bylo by příliš skromné říci pouze, že Pitt na sebe soustředil pozornost všech v dispečerské místnosti. Všichni totiž cítili skoro až posvátnou úctu před jeho ledovým klidem. V těchto chvílích všem začalo docházet, proč je u generála Sandeckera v tak vysoké vážnosti. Byl-li nějaký člověk v pravý čas na pravém místě, pak v těchto chvílích to byl zcela určitě Dirk Pitt na záchranné lodi čelící nadpřirozeným zjevením.

Nikdo nebyl schopen si domyslet, jaké myšlenky mu víří hlavou. Z výrazu jeho tváře bylo možné jenom poznat, že prvotní zlost byla nahrazena usilovným přemýšlením.

Jestli heslo Zaútoč a buď proklet fungovalo u přízraku vlaku, logicky uvažoval Pitt, pak zopakováním stejného jednání nemohu nic ztratit. Pokynul Hokerovi.

„Vraz do toho grázla.“

Duševní rozpoležení v místnosti se okamžitě změnilo. Všichni z Pittových slov načerpali sílu. Jejich strach se najednou začal měnit v pevné odhodlání odhalit totožnost zjevení, které jejich obrazotvornost považovala za mrtvé duše strašící v rozpadávajícím se zaoceánském parníku.

Dálkově ovládané plavidlo se otočilo a osvětlilo strašidelně vypadající, na pohled nehmotnou překážku ve dveřích. Zpočátku se zdálo, že neklade odpor. Rozmazaná postava v prvním okamžiku ustoupila, v následujícím však připlula blíž a svým ochranným pláštěm zahalila plavidlo. Záběry všech objektivů zmizely, na monitorech bylo vidět jenom matné stíny.

„Ukazuje se, že strašidla jsou hmotná,“ řekl pobaveně Pitt.

„Miminko přestalo reagovat na příkazy,“ vykřikl Hoker. „Řídící mechanismus reaguje, jako kdyby byl ponořen do uvařené ovesné kaše.“

„Tak zkus pomocné vratné trysky.“

„Nefungují.“ Hoker nevěřícně vrtěl hlavou. „Ať jsou ty postavy cokoliv, znehybnily nám Miminko.“

Pitt přistoupil k řídicímu pultu a přes Hokerovu hlavu se díval na přístroje. „Proč se chvěje směrový indikátor?“

„Jako by s Miminkem pohybovali,“ odpověděl Hoker. „Řekl bych, jako by se ho snažili odtáhnout někam pryč.“

Pitt mu sevřel rameno. „Vypni všechny systémy kromě kamer.“

„A co světla?“

„Vypni je také. Ať si ti nemotorní duchové myslí, že poškodili zdroj pohonu Miminka.“

Monitory postupně temněly, až byly obrazovky dokonale černé. Vypadaly chladné a mrtvé, jen tu a tam na nich probleskl těžko definovatelný pohyb. Kdyby v těchto chvílích dispečerskou místnost navštívil neinformovaný návštěvník, zcela určitě by všechny přítomné považoval za mentálně postižené; uvidět totiž skupinu lidí okouzleně stojících a zírajících na temné televizní obrazovky je snem každého psychologa.

Deset minut se protáhlo na dvacet, pak na třicet. Stále nedocházelo k žádné změně. Ve vzduchu však viselo jisté tušení. Stále však nic, nic. Pak velmi zvolna, tak, že si toho v prvním okamžiku nikdo ani nevšiml, se obrazovky začaly prosvětlovat.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Pitt Hokera.

„Nemám k tomu co říci. Nevím. Bez napájení nemohu zjistit údaje systémů.“

„Tak uveď přístroje do činnosti, ale jenom na nezbytně nutnou dobu, aby počítače mohly zaznamenat potřebné údaje.“

„Tady jde o mikrosekundy.“

„Tak už to spust’.“

Hoker zručně cvakl ukazováčkem po vypínači a v necelé vteřině uvedl v činnost nepochopitelně rychlý systém přenosu dat. Požadované signály byly přijaty dálkově ovládaným plavidlem a vráceny do počítačů, které své údaje pro digitální číselníky na řídicím pultě předaly dřív, než byl vypínač přepnut na VYPNUTO.

„Poloha devět set metrů, kurz nuladvacetsedm stupňů. Hloubka třináct metrů.“

„Stoupá k hladině,“ řekl Gunn.

„Vynoří se asi čtvrt míle na pravoboku za lodní zádi,“ řekl Hoker.

„Už je možné rozeznat barvu,“ řekla Heidi. „Tmavá zeleň se mění na sytou modř.“

Závoj před objektivy kamer se začal chvět. V následujícím okamžiku se obrazovky rozzářily oranžovou září. Bylo možné rozeznat i lidské tvary, i když rozmazané jako při animaci přes zmrzlé sklo.

„Tak a máme tu slunce,“ prohlásil Hoker. „Miminko je na hladině.“

Pitt najednou beze slova vyrazil z místnosti a po vnitřním žebříku vyběhl na velitelský můstek. Hrál po dalekohledu zavěšeném vedle helmy a namířil ho přes řeku.

Obloha byla bezmračná a od vody se odráželo pozdní ranní slunce. Od moře pofukující lehká bríza tlačila před sebou na hladině proti proudu řeky jemné vlnky. Jedinými plavidly v dohledu byla cisternová loď plující plnou parou směrem od Quebecu a flotila pěti rybářských člunů, rozmístěných v různých polohách severovýchodně od lodi Venturer.

Gunn přišel za Pittem. „Vidíš něco?“

„Ne, zřejmě jsem přišel pozdě,“ řekl stručně Pitt. „Miminko je ztracené.“

„Ztracené?“

„Lepší výraz by asi byl unesené. Bylo pravděpodobně vyzvednuto na palubu jednoho z tamhletěch rybářských člunů.“ Zmlkl a dalekohled podal Gunnovi. „Odhaduji, že je na tom starém modrém trauleru nebo snad na tom červeném se žlutou kormidelní budkou. Rybářské sítě mají zřejmě schválně zavěšené tak, aby nebylo vidět, co dělají na vzdáleném konci paluby.“

Gunn se chvíli mlčky díval přes hladinu řeky. Pak odtáhl dalekohled od očí. „Miminko je zařízení v ceně dvou set tisíc dolarů,“ řekl rozzlobeně. „Musíme jim to nějak zatrhnout.“

„Obávám se však, že Kanadáné nebudou jen tak nečinně přihlížet, jak cizí loď v jejich teritoriálních vodách násilím obsazuje jejich člun. Nemluvě o tom, že nesmíme zapomínat na nutnost vyhybat se jakékoliv publicitě, pokud jde o naši operaci. Nějaký nepříjemný incident kvůli zařízení, které může být na náklady poplatníků nahrazeno jiným, by bylo tím posledním, co prezident potřebuje.“

„To se mi nezdá být správné,“ bručel Gunn.

„Své spravedlivé rozhořčení budeme muset potlačit,“ řekl Pitt. „Pro nás je teď mnohem důležitější zjistit, kdo a proč to udělal. Byli to snad jen sportovní potápěči-lapkové, nebo to byly osoby s mnohem závažnějšími motivy?“

„Kamery by nám to mohly prozradit,“ řekl Gunn.

„To by snad mohly,“ řekl Pitt s nepatrným úsměvem. „Pokud ovšem zloději nebo únosci nevytáhli z Miminka zástrčku.“

Po návratu do dispečerské místnosti tu zavládla zvláštní atmosféra, dusná, sarkastická, až elektrizující. Heidi seděla v křesle a třásla se; ve tváři byla bleďá jako křída, pohled měla upřený do prázdna. Mladý počítačový technik přinesl sklenici brandy a lichotkami se ji snažil přimět, aby ji vypila. Heidi se tvářila, jako by v jednom dni spatřila třetího ducha.

Hoker se třemi inženýry byli skloněni nad řídicím panelem, kontrolovali řady potměných kontrol a bezvýsledně otáčeli knoflíky a zapínali vypínač. Pittovi bylo jasné, že veškeré spojení s dálkově ovládaným plavidlem je definitivně přerušeno.

Hoker při zhlédnutí Pitta zvedl hlavu. „Rád bych ti ukázal něco zajímavého.“

Pitt kývl hlavou směrem k Heidi. „Co se s ní stalo?“

„Uviděla něco, co jí dokonale vyrazilo dech.“

„Na monitorech?“

„Těsně před přerušením přenosu,“ vysvětloval Hoker. „Jestli chceš, přehraji ti videozáznam.“

Pitt se zahleděl na obrazovky. Za chvíli přišel Gunn a s pohledem upřeným na obrazovky se postavil vedle Pitta. Temná barva obrazovek se pomalu prosvěťovala a najednou se objevila sluneční záře. Záře se zeslabila a pak několikrát stejnou silou vybuchla znovu.

„Toto je chvíle, kdy bylo Miminko vyzvedáváno z vody,“ poznamenal Pitt.

„Ano,“ souhlasil Hoker. „Ted' dávej pozor na následující akci.“

Přes monitory horizontálně přeletěla série deformovaných křivek a pak najednou levý monitor zablikal a zhasnul.

„Ti nemotorní všiváci,“ hořce si postěžoval Hoker. „To nepoznají, jak křehké zařízení to je? Upustili Miminko na levou kameru a ulomili barevnou snímací elektronku.“

V následujícím okamžiku byl stažen obal a dostal se do záběru. Bylo zřetelně vidět, z čeho je zhotovený.

„Umělá hmota,“ objasnil Gunn. „Tuhá blána z neprůhledné umělé hmoty.“

„Vysvětluje se tím vlnění postav,“ řekl Pitt. „To jsou ti vaši duchové.“

Dvě postavy v gumových potápěčských oděvech klečely a zřejmě si prohlížely dálkově ovládané plavidlo.

„Škoda, že jim nemůžeme vidět do tváří skrytých pod maskami,“ řekl Gunn.

„Jednoho brzy uvidíš,“ řekl Hoker. „Sleduj.“

Do záběru kamery vkročily nohy obuté ve vysokých gumových botách a keprových nohavicích. Jejich vlastník zůstal stát za potápěči, sehnul se a nakukoval do objektivů kamer.

Měl na sobě svetr britské přepadové jednotky s koženými výstelkami na ramenou a na loktech. Pletenou čepici se střapcem měl nenuceně nasazenou na stranu; šedivějící vlasy kolem spánků byly pečlivě sčesány za uši. Jeho věk Pitt odhadoval na zhruba padesát pět nebo o něco málo víc. Dělal dojem muže, který mohl být starší, než se zdálo.

Jeho výraz byl krutý, vyrovnaný, jaký mívají lidé libující si v hazardu, v nebezpečí. Z očí mu vyzařovala netečnost střelce ze zálohy dívajícího se dalekohledem na pušce na svou nastávající oběť.

Najednou se jeho oči nepatrně, ale znatelně rozšířily a zaujatý výraz se změnil ve zlostný. Rty se mu zavlnily neslyšitelnými slovy, pak rychle zmizel ze zorného úhlu kamery.

„Neumím sice odezírat ze rtů,“ řekl Pitt, „mám ale dojem, že řekl Vy jste pitomci.“

Pak bylo vidět, že přes plavidlo byla přehozena nějaká plachta a monitory naposledy a definitivně ztmavly.

„To je vše, co bylo zaznamenáno,“ řekl Hoker. „Spojení bylo ztraceno o minutu později, kdy zničili přenosové obvody.“

Heidi se zvedla z křesla a vykročila, jako by byla v tranzu. Ukázala na ztemnělé monitory a rty se jí chvěly.

„Já ho znám,“ řekla sotva slyšitelným hlasem. „Toho muže na obrázku, vím, kdo to je.“

Dr. Otis Coli zasunul cigaretu du Maurier do zlaté špičky s filtrem, sevřel ji umělým chrupem a cigaretu zapálil. Pak se vrátil zpět k prozkoumávání elektronického srdce dálkově ovládaného plavidla.

„Ti Američané jsou zatraceně chytrí,“ řekl pod dojmem svého zjištění. „Četl jsem o tom sice vědecká pojednání, na vlastní oči jsem to však ještě nikdy neviděl.“

Henri Villon požádal o spolupráci Coliho, ředitele Quebeckého institutu lodního stavitelství. Byl to muž robustní postavy s mohutnou hrudí, kulatým obličejem a hustým obočím. Jeho bílé vlasy odpovídaly barvě límečku košile a pod nízkým nakloněným nosem měl knírek, který vypadal, jako kdyby byl sestřižen nůžkami na ovce.

S výrazem úporného soustředění za ním stál Brian Shaw. „Co o tom soudíte?“

„Důmyslný kousek technologie,“ řekl Coli hlasem mladého muže upoutaného obrázky v časopisu Playboy. „Obrazová data jsou převáděna na ultrazvukové vlny a vyslána na mateřskou loď, kde jsou po dekódování zpracována počítačem. Výsledné obrazy se pak s udivující jasností natáčejí na videopásek.“

„V čem tu je nějaká bouda?“ otráveně se zeptal na vrcholku zrezivělého navigáku v přední části modrého rybářského člunu sedící Foss Gly.

Shaw se jen s největším úsilím snažil ovládnout vztek. „Ta bouda, jak jste to ve své tuposti nazval, spočívá v tom, že tyto kamery přenášely obraz ještě i ve chvíli, kdy jste to vynesli na palubu. Pracovníci agentury NUMA na lodi nejenom byli tak upozorněni na to, že jsou sledováni, ale navíc mají na videopásku naše tváře.“

„Jak dalece se nás to dotýká?“

„Asi už v tomto okamžiku ředitel akce přivolává vrtulník,“ odpověděl Shaw, „a ještě před setměním bude pásek ve Washingtonu. A zítra o tom čase budou mít zjištěny naše totožnosti.“

„Vaši možná,“ ušklíbl se Gly. „Můj partner a já jsme si na tvářích nechali masky. Nepamatujete si to snad?“

„Stalo se něco, co se stát nemělo. Američané už vědí, že nejsme místní potápěči vykrádající vrak. Udělají vše, aby zjistili, koho mají proti sobě a podniknou všechna možná obranná opatření.“

Gly lhostejně pokrčil rameny a začal si rozepínat zip potápěčského oděvu. „Kdyby nás nevyrušila ta mechanická ryba, mohli jsme rozmístit nálože a výbuchem vrak zničit. Pak by jim toho k záchraně zůstalo zatraceně málo.“

„Byla to směla,“ řekl Shaw. „Jak daleko jste se dostali?“

„Právě jsme chtěli začít s rozmísťováním výbušnin, když jsme uviděli světlo blížící se k nám od zádi parníku.“

„Kde jsou výbušniny?“

„Jsou stále tam, kde jsme je uskladnili v předřové nástavbě vraku.“

„Kolik liber je toho celkem?“

Gly se na okamžik zamyslel. „Harris a já jsme to každý obrátili šestkrát a pokaždé jsme tam dovlekli kontejner o váze dvou set liber.“

„To je dohromady dva tisíce čtyři sta liber,“ vypočetl Shaw a obrátil se k dr. Colimu. „Co kdybychom to odpálili?“

„Ted’ hned?“

„Ted’ hned.“

„Na vaši zodpovědnost. Trisynol je třikrát mocnější než TNT.“ Coli se odmlčel a zadíval se přes hladinu na *Ocean Venturer*. „Výbuchem způsobené tlakové vlny by utrhly zadní část lodi agentury NUMA.“

„A co *Empress of Ireland*?“

„Výbuch by zdemoloval její příď a přední část palubní nástavby. Tím by byla pohlcena hlavní síla výbuchu. Na vzdálenější zádi by se snad mohlo zbortit několik lodních přepážek a někde by se mohla propadnout paluba.“

„To tedy znamená, že střední část vraku by zůstala nedotčena.“

„Zcela správně,“ přikývl Coli. „Jediným výsledkem by byla hromadná smrt nevinných lidí,“

„Pouštět se do něčeho takového tím ztrácí smysl,“ řekl zamýšleně Shaw.

„Na něčem takovém bych rozhodně nechtěl mít podíl.“

„Tak co nám vlastně zbývá?“ zeptal se Gly.

„Od nynějška budeme muset postupovat velice opatrně,“ odpověděl Shaw. „Budeme sedět tiše v pozadí, vyčkávat a pozorovat. Opatříme si nový člun, protože tento už Američané nepochybně zaregistrovali jako podezřelý.“

Gly se zatvářil pohrdavě. „Na nic lepšího jste nepřišel?“

„Já jsem spokojen, pokud ovšem nemá někdo nějaký jiný nápad.“

„Já říkám, rozmetejte ty parchanty na kousky a skončete s nimi jednou provždy,“ řekl chladně Gly. „Jestli na to nemáte žaludek, starý pane, udělám to sám.“

„Tak dost!“ vybuchl Shaw s očima zabodnutýma do Glye. „My přece nejsme s Američany ve válečném stavu a ani v instrukcích nemám nic, co by připouštělo vraždění. Jen zabeďnění hlupáci zabíjejí zbytečně nebo z krutosti. Pokud jde o vás, inspektore Glyi, žádné další debaty. Budete dělat jen to, o co budete požádán.“

Gly arogantně pokrčil rameny, neřekl však nic. Nepovažoval za nutné zbytečně plýtvat slovy. Ani Shaw ani nikdo jiný totiž nevěděl, že do jednoho kontejneru s Trisynolem zasunul rádiem odpalovanou rozbušku.

Zmáčknutím tlačítka bude moci výbušniny odpálit, kdykoli mu napadne.

Mercier obědval s prezidentem v rodinné jídelně v Bílém domě. Byl vděčný svému šefovi, že na rozdíl od jiných vysokých úředníků podával koktejly už před pátou hodinou. Druhý Rob Roy, manhattanský koktejl ze skotské whisky mu chutnal dokonce lépe než první, přestože dokonale neladil s dietním salisburským biftekem.

„Podle posledních informací zpravodajské služby Rusové přesunuli další divizi k hranicím Indie. Dohromady už jich tam mají deset, což je dostatečná síla k zahájení invaze.“

Prezident polkl vařený brambor. „Hoši v Kremlu si už spálili prsty obsazením Afghánistánu a Pákistánu a teď musí čelit čerstvému povstání muslimů, které se přelilo do matičky Rusi. Jen ať uskuteční invazi do Indie, nic lepšího si nemůžeme přát.“

„V tom případě bychom nemohli zůstat na vedlejší koleji a vojensky se neangažovat.“

„Ach, jenom bychom zase chřestili zbraněmi a pronášeli plamenné proslovy ve Spojených národech a veřejně v nich odsuzovali další příklad komunistické agrese. To raději pošlete do Indického oceánu několik mateřských lodí a uvalte další obchodní embargo.“

Mercier se rýpal v salátě. „Jinými slovy řečeno reagovat stejně, jako jsme to dělali vždy. Nečinně přihlížet a vyčkávat.“

„Sověti si kopou vlastní hrob,“ přerušil ho prezident. „Vpochodovat mezi sedm set milionů v chudobě žijících lidí je něco takového, jako kdyby firma General Motors koupila nějaký obrovský sociální podnik. Věřte mi, že Rusové na své vítězství krutě doplatí.“

Mercier sice s prezidentem nesouhlasil, ale někde hluboko v nitru měl pocit, že vůdce národa asi má pravdu. Opustil proto toto téma a otevřel poněkud bližší problém.

„Příští týden proběhne v Quebecu referendum za úplnou nezávislost. Po neúspěších v letech 80 a 86 se zdá, že by tentokráte mohlo dojít ke šťastnému obratu.“

Prezident si s neurčitým výrazem nabíral plnou vidličku zelených lusků. „Jestli si Francouzi myslí, že je plná nezávislost dovede do Utopie, pak si koledují o zatraceně drsné probuzení.“

Mercier vypustil pokusný balónek. „Mohli bychom jim to zarazit demonstrací síly.“

„Vy si, Alane, nikdy nedáte pokoj, že?“

„Pane prezidente, líbanky už přece skončily. Je pouze otázkou času, kdy opozice v Kongresu a informační média vám začnou dávat nálepku nerozhodného vůdce. A to je přece úplný opak toho, co jste v prezidentské kampani sliboval.“

„A k tomu by mělo podle vás dojít jen proto, že nejdu do války na Středním východě nebo že nepošlu vojsko do Kanady?“

„Existují jiné způsoby, méně drastické, jak ukázat rozhodnou tvář.“

„Neexistuje ale žádný rozumný důvod, abychom ztratili třeba i jen jeden jediný americký život kvůli nepatrnému naftovému poli v poušti. A pokud jde o Kanadu, situace se vytríbí sama.“

Mercier se zeptal přímo. „Proč chcete vidět Kanadu rozdělenou, pane prezidente?“

Prezident si ho přes stůl chladně změřil. „Vy si to opravdu myslíte? Vy si myslíte, že chci vidět sousední zemi roztrhanou a uvedenou do chaosu?“

„Nevím, čemu mám vlastně věřit.“

„Alane, věřte mně.“ Prezident se zatvářil srdečně. „Věřte v to, co hodlám udělat.“

„Jak tomu mohu věřit, když nevím, co hodláte udělat?“ zeptal se zcela zmatený Mercier.

„Odpověď je celkem jednoduchá,“ odpověděl prezident s jistou dávkou smutku. „Chystám se k zoufalé hře, abych zachránil kriticky nemocné Spojené státy.“

Musí přinášet špatnou zprávu. Z kyselého výrazu Harrisona Moona prezident usoudil, že to nemůže být nic jiného. Odložil stranou proslov, který upravoval a opřel se o opěradlo.

„Vypadáte, jako by vám ulítly včely, Harrisone.“

Moon položil na stůl před prezidenta pořadač. „Obávám se, že Britové zahájili hazardní hru.“

Prezident otevřel pořadač a uviděl lesklou fotografii osm krát deset. Byl na ní muž upřeně hledící do objektivu kamery.

„Právě to došlo ze člunu *Ocean Venturer*,“ vysvětloval Moon. „Dva neznámí potápěči ukradli podvodní průzkumné plavidlo při prohledávání vraku. Než došlo k definitivnímu přerušení spojení, objevila se na monitorech tato tvář.“

„Kdo je to?“

„Posledních dvacet pět roků žije pod jménem Brian Shaw. Z přiložené zprávy se dovíte, že byl členem britské kontrarozvědky.“

Jeho rejstřík je opravdu zajímavé čtení. Neblahé proslulosti dosáhl v padesátých a počátkem šedesátých let. Pro svou známost musel přestat pracovat; nemohl ani vkročit na chodník, aniž by ho čekal sovětský agent tajné služby z vraždící jednotky SMERŠ, připravený ho zlikvidovat. Jeho krycí plášť, jak se v kruzích zpravodajské služby říká, se zbortil. Okolnostmi byl přinucen k izolovanému životu předčasného důchodce. Jeho původní totožnost britská kontrarozvědka pohřbila tím, že ho zapsala do seznamu lidí, kteří přišli o život ve službě v Západní Indii.“

„Jak jste to dokázal zjistit tak rychle?“

„Na palubě *Ocean Venturer* je korvetní kapitánka Heidi Milliganová, která ho na monitorech poznala. CIA pak jeho totožnost vystopovala ve svém archivu.“

„Ona Shawa zná?“ zeptal se nevěřičně prezident.

Moon přikývl. „Setkala se s ním před měsícem na večírku v Los Angeles.“

„Myslel jsem, že byla odvelena na moře.“

„Stala se chyba. Nikomu nenapadlo prověřit si skutečnost, že podle rozkazu bude její loď déle než tři dny kotvit v Long Beach kvůli úpravám na lodi. Milliganové také nikdo neřekl, že nesmí jít na pobřeží.“

„A jak došlo k jejich setkání? Mohla být v pozadí nějaká intrika?“

„Zdá se, že ano. Pracovníci FBI si Shawa všimli při příjezdu z Británie. Je to obvyklé, když pracovníci některého velvyslanectví vítají své zahraniční návštěvníky. Shaw byl okamžitě po příletu dopraven k letadlu letícímu do Los Angeles. Tam pořádal večírek Graham Humberly, dobře známý příslušník mezinárodní smetánky, který je na výplatní listině britské zpravodajské služby.“

„Nu, a tam korvetní kapitánka Milliganová svou vědomost o mezinárodní smlouvě vyradila.“

Moon pokrčil rameny. „Nebylo jí nařízeno, aby o smlouvě s nikým nemluvila.“

„Jak se vůbec dověděli, že o smlouvě víme?“

„To nevíme.“

Prezident pročetl zprávu o Shawovi. „Je zvláštní, že Britové úkol takového rozsahu a významu svěřili muži blížícímu se k sedmdesátce.“

„Na první pohled by se zdálo, že MI 6 nebere naše pátrání příliš vážně. Při bližším pohledu by však právě Shaw mohl být pro utajení operace tím nejlepším kandidátem. Kdyby korvetní kapitánka Milliganová jeho tvář nepoznala, pochybuji, že bychom právě jeho spojovali s britskou zpravodajskou službou.“

„Jenže časy se změnily od doby, kdy Shaw byl na seznamu aktivních pracovníků kontrašpionáže. Není vyloučeno, že v tomto případě nebude zrovna ve svém živlu.“

„S tím bych příliš nepočítal,“ řekl Moon. „Ten chlap není nešika. Už nám dal za vyučenou.“

Prezident chvíli seděl mlčky bez pohnutí. „To by pak ale znamenalo, že někdo prokoukl naši tak báječně vypracovanou koncepci.“

„Ano, pane,“ přikývl pochmurně Moon. „Je otázkou dní, možná dokonce hodin, než bude *Ocean Venturer* vykázán z řeky svatého Vavřince. Pro Brity je příliš mnoho v sázce a proto i s vědomím jistého rizika budou usilovat o to, abychom smlouvu nenašli.“

„Pak budeme muset *Empress of Ireland* odepsat jako ztracený případ.“

„Pokud ovšem.“ řekl Moon, jako by myslel nahlas. „Pokud Dirk Pitt smlouvu v krátkém čase, který ještě zbývá, nenajde.“

Pitt pozorně na obrazovkách sledoval záchrannou skupinu pracující na vraku. Jako by dva měsíčníané dovádějící ve skafandrech pomalými pohyby opatrně umísťovali Pyroxon na horní palubní nástavbě. Mužům se ve stejném tlaku jako na zemi pracovalo ve skafandru pohodlně. Pitt se obrátil k Dougu Hokerovi, který vyladřoval monitor.

„Kde je ponorka?“

Hoker se obrátil a podíval se do odvinuté mapy sonarového zapisovače. „*Sappho-I* křižuje dvacet metrů před levobokem *Empress*. Dokud nebudeme moci začít s odstraňováním trosek, nařídil jsem posádce hlídkovat v obvodu čtvrt míle kolem vraku.“

„To je rozumné,“ řekl Pitt. „Nějaké známky o narušiteli?“

„Žádné.“

„Tentokráte budeme na něho připraveni.“

Hoker nerozhodně mávl rukou. „Nemohu poskytnout dokonalou informaci. Viditelnost je pro kamery velice mizerná, nedohlédnou příliš daleko.“

„A co radarový sonar?“

„Jeho čidla zabírají rozsah tří set šedesáti stupňů do vzdálenosti tří set metrů, ale ani tu není žádná záruka. Člověk je přece jen malinký cíl.“

„Potulují se kolem na hladině nějaké lodi?“

„Před deseti minutami projela kolem tanková loď,“ odpověděl Hoker. „A z horního toku řeky se blíží remorkér s vlečným člunem plným odpadků.“

„Asi má v úmyslu vysypat náklad dále v zálivu,“ domýšlel se nahlas Pitt. „V žádném případě však neuškodí mít ho neustále pod dohledem.“

„Připraveno k zapálení,“ ozval se Rudi Gunn s naslouchátky a mikrofonem na hlavě, ve stoje sledující monitor.

„Okay, ať potápěči vyklidí prostor,“ nařídil Pitt.

Heidi v hnědém obleku s deseti kouřícími šálky kávy na tácu vešla do dispečerské místnosti. Roznesla kávu, poslední nabídla Pittovi.

„Přišla jsem o něco?“ zeptala se.

„Vyšlo ti to přesně. Chystáme se k prvnímu zapálení. Drž palce, abychom měli správná množství Pyroxonu položena na správných místech.“

„Co se stane, jestli jste to neodhadli přesně?“

„Celkem nic moc, jen bychom nedosáhli předpokládaného výsledku. Příliš mnoho Pyroxonu na špatných místech by mohlo způsobit propadnutí poloviny lodi. Náprava by nás stála několik dní práce a to si nemůžeme dovolit. Mohla bys nás přirovnat k demoliční četě, která bourá budovu patro za patrem. Výbušniny musí být položeny do strategických míst, aby se stavba zhroutila v předpokládaném prostoru.“

„Roznětka připravena k odpočítávání,“ hlásil Gunn.

Pitt předvídal otázku, která Heidi vytanula na mysli. „Roznětka je elektronicky časované zápalné zařízení, které zapálí Pyroxon.“

„Potápěči opustili loď, odpočítáváme,“ řekl Gunn. „Deset vteřin.“

Všichni v dispečerské místnosti soustředili své pohledy na monitory. Odpočítávání pokračovalo, všichni napjatě čekali na výsledek. Dusnou atmosféru přerušil Gunnův hlas.

„Hoříme.“

Pravý bok parníku *Empress of Ireland* zaplavila jasná zář a ze stejného místa se začaly vinout dvě bílé zářící stuhy, rychle dosáhly paluby a lodního pažení, kde se spojily a vytvořily obrovskou kouli přehráté páry. Oblak páry vybuchl nad místem hoření a krouživě stoupal k hladině.

Konstrukce lodi se začala brzy uprostřed prohýbat. Skoro minutu ještě visela, jako by nechtěla povolít. Pak Pyroxon roztavil poslední soudržné místo, letitá ocel tiše odpadla a zmizela na nižší palubě. Zůstala po ní dutina o průměru dvaceti stop. Roztavené okraje zčervenaly, pak zešedivěly a v trvalém chladu ledové vody opět ztuhly.

„Vypadá to do dobře!“ řekl vzrušeně Gunn.

Hoker vyhodil do vzduchu psací desku a radostně zahulákal. Všichni se začali smát a tleskat. První, rozhodující odpálení bylo vynikajícím úspěchem.

„Spustit dolů svěrnou čelist jeřábu,“ rozkázal Pitt. „Nesmíme zbytečně ztratit ani minutu s odstraňováním trosk na lodi.“

„Mám tu něco podezřelého.“

Monitory nesledovali všichni. Muž s dlouhými vlasy u radarového sonaru upřeně pozoroval graf.

Pitt se třemi kroky octl za ním. „Můžete zjistit, co to je?“

„Ne, pane. Vzdálenost je příliš velká, než aby se dala zjistit nějaká podrobnost. Zdá se, že něco přepadlo z vlečného člunu plujícího do přístavu.“

„Odplaval ten předmět v nějakém úhlu?“

Operátor zavrtěl hlavou. „Ne, klesl přímo dolů.“

„Na potápěče to nevypadá,“ řekl Pitt. „Posádka asi vyhodila z paluby nějaký balík odpadků.“

„Mám to sledovat dál?“

„Ano, pokuste se zachytit nějaký pohyb.“ Pitt se obrátil ke Gunnovi. „Kdo má směnu v ponorce?“

Gunn se na okamžik zamyslel. „Sid Klinger a Marv Powers.“

„Sonar se chová nějak divně. Byl bych rád, kdyby nad tím propluli.“ Gunn se podíval na Pitta. „Myslíte, že by se naši návštěvníci mohli vrátit?“

„Ty náznaky sonaru jsou problematické,“ řekl Pitt a pokrčil rameny. „Člověk nikdy neví.“

Jakmile se Foss Gly překulil přes okraj člunu, okamžitě plaval ke dnu. Táhl s sebou náhradní sadu tanků se vzduchem. Nebyla to snadná práce, bude je však potřebovat na zpáteční cestě při nutných dekompresních zastávkách před vynořením na hladinu. Vyrovnal tělo do vodorovné polohy a těsně nade dnem řeky v pomalém rytmu kopal ploutvemi. Měl před sebou dlouhou cestu a mnoho práce.

Uplaval ale sotva patnáct metrů, když zaslechl nějaké monotónní hučení přicházející odněkud z černé prázdnoty před ním. Ztuhl a poslouchal.

Zvuk se akustikou vody rozptyluje, takže neexistuje možnost pouhým nasloucháním přesně určit místo jeho zdroje. Pak najednou uviděl slabou, stále sílící žlutou zář nad sebou po pravé straně. Ani na okamžik o zdroji nezapochyboval. Blížila se k němu posádkou řízená ponorka člunu *Ocean Venturer*.

Ploché, pusté dno řeky neskýtalo žádnou možnost úkrytu. V dohledu nebylo žádné skalisko, ani houština chaluh, které by mu poskytly ochranu. Kdyby ho silný světelný kužel ponorky vyhmátl, stal by se stejně podezřelým jako z vězení uprchlý vězeň tisknoucí se v ostré záři reflektorů k vězeňské zdi.

Pustil náhradní vzduchové tanky, tělo přimáčkl do říčního nánosů a představoval si tváře posádky přitisknuté k výhledovému oknu s pohledem upřeným do nekonečné temnoty. Zadržel dech, aby ani jediná bublina nevyšla z regulačního ventilu.

Plavidlo proplulo nedaleko něho a plulo dál. Gly se zhluboka nadechl, ještě si však neblahopřál. Věděl, že se posádka vrátí a bude pátrat dál.

Pak přišel na to, proč ho přehlédli. Když klesl ke dnu, zvířil nános bahna, který ho celého pokryl, takže splynul s okolním dnem. Kopnul několikrát ploutvemi a s úlevou pozoroval, jak se světlo ponorky ztrácí v obrovském mraku zvířeného bahna. Plnými hrstmi ho pak kolem sebe rozházel a tím dokonale zmizel z dohledu. Rozsvítil potápěcí světlo, ale vznášející se bahno jeho paprsky odrazilo. Jestliže jeho to oslepilo, pak totéž se musí stát mužům v ponorce.

Chvilku hmatal kolem sebe, až se jeho ruce dotkly náhradních tanků se vzduchem. Pohlédl na svítící kompas na zápěstí, aby určil směr k Empress, pak několikerým mávnutím ploutvemi pořádně rozvířil usazeninu na dně a začal plavat k parníku.

„Klinger se hlásí ze *Sappho*,“ řekl Gunn.

Pitt odstoupil od monitorů. „Dovolte, abych si s ním promluvil sám.“

Gunn sundal z hlavy sluchátka a mikrofon a podal je Pittovi, který si je nasadil na hlavu a hned začal mluvit do malinkého mikrofonu.

„Klingere, tady je Pitt. Zjistili jste něco?“

„Nějakou nesrovnalost v řečišti,“ ozval se Klinger.

„Přišli jste na její původ?“

„Nikoli,“ hlásil Klinger. „Ale ať už to bylo cokoliv, bylo to ponořeno v nánosu.“

Pitt se zahleděl na radarový sonar. „Něco podezřelého?“

Operátor zavrtěl hlavou. „Kromě mraku podobnému rozmazané skvrně stranou od ponorky je graf čistý.“

„Máme se vrátit a pomoci při záchranných pracích?“ zeptal se Klinger.

Pitt se nakrátko odmlčel. Bylo to zvláštní, ale Klingerova otázka ho znepokojila. Hluboko v nitru cítil, že něco nedefinovatelného bylo přehlédnuto.

Chladná logika mu napovídala, že lidská mysl je mnohem méně spolehlivá než přístroje. A jestli neobjevily nic přístroje, pak tu asi nic k objevení nebylo. Proti vlastním dotírajícím pochybnostem Pitt souhlasil s Klingerovým návrhem.

„Klingere.“

„Prosím.“

„Vraťte se, ale plujte pomalu a co nejklikatěji a mějte oči na stopkách.“

„Rozumím. Budeme dávat zatraceně dobrý pozor. *Sappho* končí.“

Pitt vrátil Gunnovi komunikační soupravu. „Jak to pokračuje?“

„Nádherně,“ odpověděl Gunn. „Podívejte se sám,“

Vyčišťování plošiny na lodi pokračovalo zběsilým tempem, nebo aspoň tak zběsilým, jak to v lepidlu podobném prostředí hlubinného tlaku bylo možné. Potápěči, ubytovaní v podvodní komoře, odřezávali pomocí hydraulických nůžek menší kusy trosek za svitu acetylénových lamp. Dva podpírali hliníkovými podpěrnými sloupky kymácející se pažení, aby zabránili jeho zhroucení.

Muži ve skafandrech naváděli drapáky volně visící z jeřábu na *Ocean Venturer* k těžkým kusům zhroucených trosek. Jeden ručně manipuloval se zvedacím lanem a natáčil ho do nejvhodnější polohy, druhý držel malou skříňku, pomocí níž ovládal obrovské čelisti jeřábu. Když se ujistili o pevném uzavření čelistí, muž ovládající naviják jeřábu na palubě uvolnil jemně břemeno z místa, kterému začali mazlivě říkat peklo.

„Podle rychlosti, s jakou pokračují,“ řekl Gunn, „budeme moci přistoupit k poslednímu zapálení v prostoru nad Shieldsovou kajutou za čtyři dny.“

„Za čtyři dny,“ převracel slova pomalu v puse Pitt. „Jen Bůh ale ví, jestli tu ještě budeme.“ Najednou znehybněl a upřeně se zahleděl na obrazovky.

Gunn se na něho překvapeně podíval. „Stalo se něco?“

„Kolik potápěčů z potápěčské komory je teď na směně?“

„Najednou čtyři,“ odpověděl Gunn. „Proč se ptáte?“

„Protože jich tam vidím pět.“

Gly si nadával, že zbytečně hloupě riskoval. Ležel pod jedním ze zrezivělých záchranných člunů, neviděl však nic z činnosti odehrávající se v díře, kde pracovala záchranná četa. Nejjednodušší by bylo zamíchat se mezi ně, napadlo mu, i když je to nebezpečné.

Všiml si, že není podstatného rozdílu mezi potápěčskými kombinézami záchranářů a jeho. Na zádech měl sice připoutané vzduchové bomby staršího typu, ale barvou se nelišily. V hlubokém šeru si stejně vyhlížejíciho vetřelce jistě nikdo ani nevšimne.

Spustil se níž, až ploutvemi zavadil o něco pevného; byl to na palubě se válející utržený železný poklop. Dřív než stačil zvážit svůj další krok, objevil se mu nad hlavou jeden člen záchranné čety a ukazoval na poklop. Gly přehnaně kývl hlavou a pak spolu namáhavě ocelový poklop dovlekli k lodnímu roubení a převrhli ho přes okraj.

Momentálně Glyovi nehrozilo žádné viditelné nebezpečí. Neviditelnou přítomnost hrozícího nebezpečí si však dobře uvědomoval a proto byl mimořádně ostražitý. Pustil se do práce s ostatními, jako kdyby s nimi pracoval od začátku. Podle jeho názoru to byl nejlepší způsob, jak zůstat nenápadný.

Uvědomil si, že jsou s prací mnohem dál, než předpokládal. Pracovníci agentury NUMA se chovali jako horníci, kteří se prokopávají přímo k mateřské rudné žíle, protože vědí, kde je. Odhadl, že každé tři hodiny odklidí asi tunu trosk.

Kopnutím ploutvemi přeplul nad vypálenou dutinou, aby odhadl její přibližnou šířku. Vrtalo mu hlavou, jak hluboko se chtějí dostat a jak dlouho jim to bude trvat.

Najednou začal mít pocit, že něco není v pořádku, byl to pocit spíš domnělý než zjevný. Na pohled se nic mimořádného nedělo. Záchranáři se zdáli být příliš zaujatí prací, než aby si všímali Glys. Nepatrná změna tu však přece jen byla.

Uklidil se do příšeří, nehybně se vznášel, dýchal jen povrchně. Naslouchal podvodní akustikou zesíleným zvukům a pozoroval čile pohyby pracovníků ve skafandrech. Jeho lety vycvičený šestý smysl mu napověděl, že je nejvyšší čas zmizet.

Bylo však už pozdě.

Co dříve bylo sotva postřehnutelné, ukázalo se teď nadmíru jasné. Potápěči se sice chovali navenek zaměstnaně, ve skutečnosti však nedělali nic. Čelist jeřábu se po odtazení posledního nákladu nevrátila. Potápěči z podmořské komory se jen na oko hrabali v sutinách, nic však nepouštěli přes okraj lodi.

Pomalou, ale s jasně viditelným záměrem postupně kolem Glys zformovali půlkruh. Konečně mu svítilo. Jeho přítomnost zjistili na mateřské lodi. Opomněl si všimnout televizních kamer připevněných ke světlům, protože byly skryté za jejich září a teprve teď si uvědomil, že záchranáři dostávají instrukce z řídicího střediska přes miniaturizované přijímače v kuklách.

Dal se na ústup, až se zády přitlačil k lodní přepážce. Skafandry utvořily přehradu před ním a ostatní potápěči uzavřeli poslední únikové cesty po stranách. Všichni se teď na něho dívali se zlověstnou a bezcílnou odhodlaností.

Gly vytasil z pochvy osmipalcový nůž, přihrčil se a nůž s dlaní obrácenou nahoru napřáhl do smrtící polohy pouličního rváče. Toto zbytečné gesto bylo zcela bezděčné. Potápěči měli rovněž k nohám připoutané nebezpečné čepele z nerezavějící oceli. Kromě toho manipulační chapadla na skafandrech byla schopná vyvinout neuvěřitelnou sílu a způsobit krutá zranění.

Potápěči se kolem něho shlukli a zůstali nehybně stát jako sochy na hřbitově. Jeden z nich vytáhl z brašny břidlicovou tabulku, žlutým mastným pisátkem na ni krátce něco napsal a pak ji přidržel Glyovi před nosem.

Sdělení bylo krátké a věcné. Znělo:

VYPADNI

Sdělení Glys vyvedlo z míry.

Něco takového rozhodně nepředpokládal. Nečekal, než na něho ušijí nějakou boudu, skrčil nohy, vymrštil tělo kupředu a usilovně plaval pryč nad hlavami potápěčů agentury NUMA. Ti se ho však vůbec nepokusili zastavit, jen se za ním obrátili a sledovali, jak se v temných vodách řeky rozplývá.

„Nechal jste ho odplavat,“ řekl tiše Gunn.

„Ano, nechal jsem ho odplavat.“

„Myslíte, že to bylo moudré?“

Pitt neodpověděl okamžitě, jen apaticky stál a zvažoval situaci. Kysele se usmál. Nebyl to ve skutečnosti smích, spíš výraz hrozivě se tvářícího lva v úkrytu čekajícího na blížící se jídlo.

„Viděl jste přece ten nůž,“ řekl Pitt konečně.

„Neměl nejmenší naději. Naši hoši by ho předhodili rybám.“

„Ten muž je zabiják.“ Bylo to pouhé konstatování, nic víc.

„Můžeme ho ještě sbalit při vynořování,“ naléhal Gunn.
„Nebude schopen se bránit.“

„Nesouhlasím.“

„Máte snad na mysli něco konkrétního?“

„Něco zcela zásadního,“ řekl Pitt. „Malou rybu použijeme k ulovení velké.“

„Aha, tak je to tedy?“ řekl stále nepřesvědčeny Gunn. „Jen počkejte, až se setká s kamarády a ohlásí zjištěné skutečnosti vládním orgánům.“

„Pokud víme, oni jsou pověřeni vládními orgány.“

Gunn byl zcela vyveden z míry. „Tak jak to vlastně myslíte?“

„Náš návštěvník byl teprve na výzvědách. Příště si možná přivede několik kamarádů a pak by se mohli stát nebezpečnými. Potřebujeme získat čas. Škoda, že je nemůžeme zdržet.“

Gunn osobitě ohrnul rty a přikývl. „Souhlasím s vámi, ale teď bychom sebou měli hodit. Ten chlap vystoupí na palubu nejbližšího člunu, který popluje kolem.“

„Jen žádný spěch,“ řekl klidně Pitt. „Nejméně ještě půl hodiny bude muset věnovat dekompresi. Asi má někde na dně řeky ukryté rezervní vzduchové bomby.“

Gunnovi napadla další otázka. „Podle čeho jste poznal, že ten nevíтанý host je zabiják?“

„Zacházel s nožem až příliš rychle a byl velice chtivý ho použít. Ten, kdo je narozen s instinktem zabijáka, nikdy nezaváhá.“

„To znamená, že máme proti sobě lidi, kteří mají povolení zabíjet,“ řekl zamyšleně Gunn. „To není právě příjemná představa.“

V přístavu Rimouski, u dvou prázdných doků a dlouhého skladiště byla před svítáním tichá, až sklíčená atmosféra. Nehybný vzduch bez sebemenšího vánku ticho jen zdůrazňoval.

Scházelo ještě několik hodin, než přijdou dokaři do práce, mořští raccí začnou se svým nikdy nekončícím skřehotáním a než se ozve zvuk diesellových lokomotiv přepravujících náklady z lodí na nedaleké průmyslové seřadiště.

V jednom doku byl připoutaný remorkér, který před několika hodinami sem a tam po řece přetahoval prázdný nákladní člun kolem *Ocean Venturer*. Po třiceti letech těžké služby byl remorkér pokrytý rudými rezavými skvrnami. Od černé vody se odráželo světlo zářící z kruhového okna kapitánovy kajuty přímo pod kormidelnou.

Shaw zkontroloval na hodinkách čas a stiskl malinký vypínač na něčem, co mohlo být považováno za kapesní kalkulačku. Na okamžik v zamyšlení zavřel oči, pak začal mačkat řadu knoflíků.

Není to jak za starých časů, uvažoval, kdy se agent musel skrývat někde v podkroví a potichu mumlat do mikrofonu vysílačky. Teď jsou digitální signály přenášeny družicí do počítače v Londýně. Tam je zpráva dekodována a po optickém kabelu vysílána do místa určení.

Když skončil, odložil elektronickou jednotku na stůl a vstal, aby se protáhl. Svaly měl ztuhlé a bolela ho záda. Kletba pokročilého věku. Sáhl do diplomatky a vytáhl láhev Canadian Club, kterou si koupil po přistání na letišti v Rimouski.

Kanaďané tomuto nápoji sice říkají whisky, ale podle Shawovy britské chuti se ani zdaleka nerovnal americkému bourbonu. Považoval za necivilizované pít nápoj teplý, pouze Skotové si libují ho polykat teplý, ale v době, kdy se to naučili, remorkéry nebyly vybavené moderními vymoženostmi jako jsou ledničky a mrazničky.

Posadil se a zapálil si jednu ze zvlášť pro něho objednaných cigaret. Alespoň to mu zůstalo z minulosti. Velice však postrádal oddaného přítele. Kdysi už podobné období prožil, kdy zůstal sám s láhví a přemýšlel o svém životě, že se neoženil.

Zapípání malého přístroje na stole přerušilo jeho snění. Hned nato se z jednoho jeho konce začal odvíjet jemný papír, ne širší než čtvrt palce. Tento zázrak pokročilé technologie ho vždycky dovedl pobavit.

Nasadil si brýle na čtení, což byl nedobrý úděl přibývajících let, a začal studovat drobounké písmo na papíře. Celý text byl na proužku téměř půl metru dlouhém. Když dočetl, sundal brýle, vypnul přijímač a vrátil ho do kapsy.

„Poslední zprávy ze staré, veselé Anglie?“

Shaw zvedl hlavu a ve dveřích uviděl stát Fosse Glye.

Gly ani pohybem nenaznačil, že chce vstoupit dál. Zpod tázavě zvednutého obočí se pohledem větřícího šakala upřeně díval na Shawa.

„Pouze potvrzení mé zprávy o tom, co vy jste zjistil na parníku,“ věcně odpověděl Shaw a pomalu začal proužek se zprávou stáčet kolem ukazováčku do roličky.

Gly byl z potápěčského úboru převlečený do keprového oděvu a tlustého svetru s rolákem. „Ještě se pořád třesu zimou. Nebude vám vadit, když si loknu toho vašeho chlastu?“

„Jen si poslužte.“

Gly si nalil a dvěma hlty vypil polovinu sklenice whisky Canadian Club. Shawovi připomněl skvěle vycvičeného medvěda, kterého kdysi viděl hltavě spolýkat vědro anglického piva.

Gly si zhluboka oddechl. „Ted' se konečně cítím zase trochu jako člověk.“

„Podle mého výpočtu,“ řekl Shaw družně, „jste nutnou dekompresní dobu zkrátil o pět minut. Nepocit'ujete nějaké následky?“

Gly se nahnul, jako by si chtěl nalít další drink. „Ani ne, jen slabé hučení v uších, nic víc.“ Jeho ruka se v následujícím okamžiku bleskovým pohybem natáhla přes stůl a ocelovým sevřením sevřela Shawovo zápěstí. „Netýká se ta zpráva náhodou mne, dědo?“

Shaw zkameněl, když se mu do ruky zabořily Glyovy nehty. Zapřel se nohou o podlahu s úmyslem odrazit se dozadu a vypadnout ze židle. Jenže Gly jeho úmysl vystihl.

„Jen žádné podrazy, dědo, nebo ti zlomím ruku.“

Shaw se poddal. Ne ze strachu, ale ze zlosti, že se vlastní vinou octl v tak nevýhodném postavení.

„Vy se přeceňujete, inspektore Glyi. Nevím, proč by se britská tajná služba měla kvůli vám nějak vzrušovat.“

„Tisíckrát se omlouvám,“ řekl Gly posměšně, zápěstí však svíral nepolevující silou. „Jsem podezřívavý člověk a lháři mne dovedou naštvat.“

„Primitivní obvinění, jaké dovede zplodit jen primitivní mozek,“ řekl Shaw, znovu nabývající duševní rovnováhy. „S ohledem na zdroj mne to nepřekvapuje.“

Gly se zašklebil „Moudrá slova, supervyzvědači. Ted' mi asi řeknete, že jste se se svým šéfem v Londýně nespojil a před dvěma hodinami nedostal odpověď.“

„A řeknu-li, že se mýlíte?“

„To neberu. Popovídal jsem si na velitelském člunu s doktorem Colim. Je vaše paměť tak prohnílá, že jste už zapomněl na jeho pomoc při sestavování zprávy o té malé věcičce? Nebo že jste po odchodu Coliho připojil dovětek? Žádost o podrobnou zprávu o Fossu Glyovi? Víte to vy, vím to já. Odpověď máte teď v ruce.“

Shaw se nechal nachytat. Proklínal svou otevřenost. Neměl nejmenší pochybnosti, že muž proti němu je při sebemenší příležitosti připraven vraždit. Ted' bylo jeho jedinou nadějí hrát o čas a pokusit se ho nějak vyvést z míry. Musí se pokusit o nemožné.

„Pan Villon se mimochodem zmínil, že byste se mohl projevit jako nespolehlivý. Škoda, že jsem tehdy jeho názor nevzal vážně.“

Glyovy zlostí rozšířené oči Shawovi napověděly, že se dotkl citlivého bodu. Pokračoval proto v utahování šroubu.

„Dokonce se mi zdá, že použil výrazu cvok.“

Reakce Glye však byla docela jiná, než očekával. Ani ve snu by ji nečekal.

Místo ledového rozhořčení se Gly začal tvářit chápavě, pustil Shawovo zápěstí a pohodlně se opřel o opěradlo židle. „Takže mne ten užvaněný lidský vyvrhel bodl do zad,“ mumlal Gly. „Mohlo mi napadnout, že se o mém úskoku nakonec doví.“ Odmlčel se a zvědavě se podíval na Shawa. „Ted' už konečně chápu, proč jsem byl vždycky posílán na tu nejspínavější práci pod vodou. A vy jste měl zřejmě dohlédnout na to, abych se ve vhodné dobu nějakou nešťastnou náhodou utopil.“

Jeho slova Shawa uvedla do rozpaků. Rozhovor se nevyvíjel podle jeho představ. Nechápal, o čem Gly mluví. Neměl však na výběr, musel se snažit ho stále uvádět v omyl. Volnou rukou opatrně stáhl z prstu proužek se zprávou, hodil ho před Glye na stůl a upřeně se mu zahleděl do očí. Zahlédl v nich nepatrný záblesk. Stačilo mu to.

„Je pro mne záhadou, proč riskujete život za vládu a muže, který si přeje vaši smrt.“

„Možná se mi líbí obětovat se ve prospěch společnosti.“

„Vtipkování se k vám vůbec nehodí, pane Bogusi – inspektore Glyi.“

„Co všechno vám Villon o mně napovídal?“

„Nezacházel do podrobností,“ řekl Shaw a všiml si Glyova ostražitého pohledu, když rozmačkával cigaretu v popelníku. „Pouze naznačil, že vašim odstraněním bych vykonal přátelskou službu Kanadě. Upřímně řečeno, neměl jsem nejmenší chuť hrát roli najatého úkladného vraha, aniž bych věděl, proč zasluhujete zemřít.“

„Co vás přimělo ke změně názoru?“

„Vy.“ Ted' se Shawovi podařilo získat maximální zájem Glye. Neměl však představu, jak má pokračovat dál. „Začal jsem vás studovat. Vaše kanadská francouzština je dokonalá. Ale vaše angličtina, to je něco úplně jiného. Ne pokud jde o přízvuk, ale ta terminologie. Ta vaše slova jako chlast, habaďúra a podobně, vždyť to jsou vyložené amerikanizmy. Nu a tak mi zvědavost nedala a požádal jsem Londýn o vaše prověření. Odpověď leží před vámi. Pane Glyi, podle této zprávy vy opravdu zasluhujete zemřít. Žádný člověk si to nezasluhuje víc.“

Gly se zatvářil hrozivě, až se jeho vyceněné zuby zaleskly v nažloutlém osvětlení kajuty. „Tak vy si myslíte, dědo, že na mne stačíte?“

Shaw sevřel hranu stolu a uvažoval, jakým způsobem se ho Gly rozhodl zabít. Snad použije pistoli s tlumičem nebo snad nůž. Jenže hlasitý výstřel by do kajuty přilákal Coliho a posádku remorkéru. Gly před ním seděl se složenými pažemi.

Tvářil se nějak uvolněně, až příliš uvolněně.

„Nemusím si dělat starosti. Pan Villon totiž změnil názor a rozhodl se předat vás Kanadské jízdní policii.“

Shaw ale zřejmě začal špatně. Svou chybu si mohl přecíst v Glyově tváři. „Je třeba ocenit vaši snahu, dědo, jste ale úplně vedle. Villon si totiž nemůže dovolit nechat mne naživu, protože bych ho mohl nechat zašít za mříže až do příští doby ledové.“

„Jen si něco namlouváte,“ řekl Shaw s předstíranou lhostejností. „Rozhodnutí je na Villonovi, ne na vás.“ Pokynem hlavy ukázal na stůl. „Přečtěte si to.“

Gly mrkl na stůl.

V tom okamžiku Shaw soustředil každou uncí své síly k tomu, aby převrátil stůl a vrazil jeho roh do Glyova svetru těsně nad pasem.

Jedinou Glyovou reakcí však bylo hlasité zanáčování. Pohybovou energii tělem pohltil, aniž by ucouvl. Každý jiný muž by po takovém nárazu s bolestí přeletěl na druhou stranu místnosti. Gly sevřel obrovskou pěstí nohu stolu a těžký kus nábytku snadno zvedl ke stropu.

Shaw na něho hleděl jako omráčený. Ten stůl určitě vážil aspoň sto padesát liber.

Gly pomalu stůl spustil a položil stranou stejně snadno, jako když dítě odkládá panenku do dětského kočárku. Shaw uchopil židli a prudce se s ní rozmáchl. Gly ji jednoduše chytil ve vzduchu, vykroutil mu ji z rukou a položil ji úhledně ke stolu.

Z Glyových očí nesršela zlost, ani záblesk krutosti v nich nebyl, když se nemrkajícíma očima ze vzdálenosti tří stop upřeně díval na Shawa.

„Mám pistoli,“ řekl Shaw násilím ovládaným hlasem.

„Ano, vím to,“ odpověděl Gly s ďábelským úšklebkem. „Starodávnou, staromódní Berretu ráže dvacetpět. Našel jsem ji schovanou v botě za vašim kavalcem. Ještě tu pořád je. Přesvědčil jsem se o tom, než jsem vešel.“

V tom okamžiku si Shaw uvědomil, že mu není souzeno pocítit náraz kulky nebo bodnutí nožem. Gly se zřejmě rozhodl zabít ho holýma rukama.

Shaw ze sebe setřásl pocit zoufalství a divokým kopem juda vyrazil. Stejně tak ale mohl kopnout do stromu. Gly jen malinko uhnul a útok do slabin neutralizoval nastavením boku. Pak, aniž by se kryl, s nic neříkajícím výrazem řezníka blížícího se k dobytčeti, vyrazil.

Shaw ustupoval, až zády narazil na přepážku. Chtivě se rozhlížel po nějaké zbrani, lampě nebo aspoň knížce, aby jí mrštil a alespoň zpomalil valící se horu dvou set liber svalů. Jenže kajuty remorkérů jsou určeny k asketickému způsobu života a kromě obrázku přišroubovaného do výplně dveří nebylo v dosahu nic.

Shaw stiskl dlaně k sobě a jako kosou švihl Glyovi po krku. S nepříjemnou jistotou si uvědomil, že je to jeho poslední obranný čin. Výsledek jeho úderu byl stejný, jako kdyby udeřil do betonu. Otřesem i bolestí vyjekl s pocitem, že si v obou dlaních polámal kosti.

Gly, s nímž Shawův úder ani neotrásl, objal jednou paží Shawa zezadu a předloktím druhé mu tlačil do hrudi zepředu. Postupně zvýšil protichůdné tlaky, až se Shawova páteř začala pomalu ohýbat.

„Tak nashle, ty nechutná stará anglánská rachotino.“ Shaw zaťal zuby ve snaze vzdorovat začínajícímu smrtelnému zápasu a blížícímu se bezvědomí. Vzduch měl z plic úplně vytlačený, tep srdce mu začal bušit v hlavě, kajuta se mu pomalu začala před očima šerit a chvět. Konečný sten mu odumřel mezi zuby. Teď už jen scházelo příšerné zapraskání v zádech. Smrt mohla být už jen vysvobozením.

Odněkud z dálky, Shawovi se to zdálo na míle daleko, se ozval zvuk hlasitého úderu. V prvním okamžiku si myslel, že je po všem. Hrozný tlak a s ním spojené utrpení přestalo. Bezvzádně se zhroutil na podlahu.

Shaw uvažoval, co asi bude následovat. Snad cesta dlouhým tmavým tunelem, na jehož konci se dostane do oslepujícího jasu. Pociťoval však určité zklamání, že neslyší hudbu. Začal přemýšlet o svých pocitech. Připadalo mu divné, že ještě stále cítí bolest. Bolela ho žebra a páteř měl v jednom ohni. S obavou otevřel oči. Chvilí mu trvalo, než pohled zaostřil. Uviděl kovbojské boty.

Nevěřicně zamrkal, ale byly tam pořád. Telecí kůže s vyšitou ozdobou, vysoký podpatek a okázale ostrá špička. Otočil hlavu a uviděl drsnou tvář s usmívajícíma se očima. „Kdo jste?“ zamumlal. „Pitt, Dirk Pitt.“

„To je zvláštní, vůbec nevypadáte jako ďábel.“ Shaw totiž nikdy nepochyboval, že skončí v pekle.

Rty nad Shawem se usmály. „Jsou lidé, kteří by s vámi nesouhlasili.“ Pitt poklekl a zasunul ruce pod Shawovy paže. „No tak, dědo, dovolte, abych vám pomohl vstát.“

„Ach, Bože, jak já bych si přál, aby mi lidé přestali říkat dědo,“ zamumlal podrážděně Shaw.

Gly ležel jako mrtvý. Paže měl rozhozené, nohy zkroucené a lehce ohnuté. Vypadal jako vypuštěný balon.

„Jak jste to dokázal?“ zeptal se ohromený Shaw.

Pitt zvedl obrovský francouzský klíč. „Je stejně dobrý na otáčení šroubů jako na rozbíjení lebek.“

„Je mrtvý?“

„Pochybuj. Jeho by asi nezabilo nic menšího než dělo.“

Shaw se několikrát zhluboka nadechl a začal si masírovat bolavé ruce. „Jsem vám vděčný za včasný zásah, pane... hm.“

„Jmenuji se Pitt, pane Shawe. A můžete si ušetřit společenské divadlo. Oba o sobě velmi dobře víme.“

Shaw přeřadil v mozku z jedničky na dvojku. S obrovským štěstím přežil jednoho nepřítele a před ním stál druhý.

„Odvažujete se zatraceného rizika, pane Pitte. Každým okamžikem sem může vejít moje posádka.“

„Jestli sem někdo vejde,“ řekl nenucené Pitt, „bude to moje posádka. Zatímco vy jste tady tančil valčík s touto hromadou chodících svalů, vaše posádka se bezpečně uklidila do lodní strojovny.“

„Blahopřeji vám,“ odpověděl Shaw. „Našlapujete lehce a neslyšně a nosíte obrovský francouzský klíč.“

Pitt zastrčil klíč do boční kapsy kožené bundy a posadil se. „Velice rádi přistoupili ke spolupráci. Stává se to lidem, kteří hledí do ústí automatické pušky.“

Bolest opakovaně vystřelovala do Shawových zad. Pevně svíral rty, v tváři byl bledý. Pokusil se ohnout, svůj stav tím však jen zhoršil.

Pitt ho pozoroval. „Předpokládám, že po vyslání zprávy o posledních událostech špionážní službě MI-6 okamžitě navštívíte osteopata.“

„Díky za vaši starost,“ zabručel Shaw. „Jak to, že toho tolik víte?“

„V okamžiku, kdy jste se podíval do kamer našeho výzkumného plavidla, jste se stal proslulou osobností. Heidi Milliganová vás poznala a CIA zhmotnila vaši minulost.“

Shaw zúžil oči do úzkých štěrbin. „Korvetní kapitánka Milliganová je na palubě vaší lodi?“

„Řekla mi, že jste staří přátelé. Je to roztomilá a chápavá dívka. Řídí historickou část našeho výzkumu.“

„Chápu,“ řekl Shaw. „To ona připravila cestu k vaší záchranné operaci.“

„Jestli tím míníte to, že Heidi určila místo kajuty Herveye Shieldse, pak ano.“

Shawa vždycky ohromovala otevřenost Američanů. Pitta naopak vždycky popuzovala britská záliba v chození kolem horké kaše.

„Proč jste sem přišel, pane Pitte?“

„Cítil jsem, že nastal čas varovat vás, abyste skončili a dali pokoj.“

„Skončili a dali pokoj?“

„Neexistuje zákon, který by vám zakazoval sedět na bariéře jako divák, pane Shawe. Nepouštějte ale své hochy do našeho výzkumného prostoru. Ten poslední, který se o to pokoušel, byl poněkud hrubý.“

„Určitě mluvíte tady o panu Glyovi.“

Pitt se podíval na nehybné tělo na podlaze. „Mohlo mi to napadnout.“

„Byly časy, kdy jsem se mu mohl docela dobře vyrovnat,“ řekl nostalgicky Shaw.

Úsměv na tváři Pitta pozvedl náladu v kajutě. „Nezbývá mi než doufat, že budu ve stejně dobré fyzické kondici jako vy, až mi bude šedesátšest.“

„Hádáte dobře.“

„Váha stosedmdesátpět liber, výška šest stop jeden palec, pravák, nesčetné jizvy. Žádný odhad, pane Shawe. Mám kopii vašeho životopisu. Prožil jste zajímavý život.“

„To je možné, ale vaše úspěchy zdaleka předčí moje.“ Pitt se podíval na hodinky. „Musím se už vrátit na *Ocean Venturer*. Bylo mi potěšením setkat se s vámi.“

„Doprovodím vás na člun. To je to nejmenší, co mohu udělat pro muže, který mi zachránil život.“

Venku na rampě stáli na stráži dva muži. Oba měli přibližně velikost i tvar ledních medvědů. Jeden mluvil hlasem vycházejícím jakoby odněkud z podpalubí, když zahlédl Shawa. „Máte nějaké problémy, pane?“ Pitt zavrtěl hlavou. „Žádné. Jsme připraveni odrazit od břehu?“

„Kromě nás jsou všichni na palubě.“

„Tak račte. Přijdu za vámi.“

Oba muži se podívali na Shawa pohledem neabysudělněcne předloženého a přešli přes zábradlí na motorový člun zakotvený vedle remorkéru.

Pitt se obrátil a řekl. „Pozdravte ode mne generála Simmse.“

Shaw hleděl na Pitta se stoupajícím respektem. „Je něco, co nevíte?“

„Je toho mnoho, co nevím.“ Pitt se zatvářil zlomyslně. „Tak třeba jsem si nikdy neudělal čas, abych se naučil hrát vrhcáby.“

Bože, pomyslel si Shaw, ten člověk je opravdu obdivuhodný. Byl však natolik profesionál, aby si uvědomil, že pod vnější slupkou přátelské vřelosti je Pitt ledově chladný. „Rád vás to někdy naučím. Ve vrhcábech jsem přeborníkem.“

„Už se na to těším.“

Pitt natáhl ruku.

Po všechny roky při smrtelně nebezpečných špiónážních úkolech to bylo poprvé, pokud si Shaw vzpomínal, že si potřásá rukou s nepřítelem. Dlouho se upřeně díval do Pittových očí.

„Odpusťte, že vám nepřeji všechno nejlepší, pane Pitte. Nesmím vám poskytnout možnost tu smlouvu nalézt. Vaše strana může získat všechno, moje může jen všechno ztratit. Jistě chápete.“

„Oba víme, o co jde.“

„Bylo by mi velice líto, kdybych vás musel zabít.“

„Já bych z toho také neměl žádnou radost.“ Pitt si sedl rozkročmo na zábradlí, chvíli mlčel, pak zamával na rozloučenou. „Zlomte vaz, pane Shawe.“ Pak seskočil na palubu motorového člunu.

Shaw několik minut stál a pozoroval malinký člun ztrácející se ve tmě. Pak unaveně zašel do strojovny a vysvobodil dr. Coliho a posádku remorkéru.

Když se vrátil do kajuty, Foss Gly tam nebyl.

Dav skoro tisíce lidí stál před rezidencí ministerského předsedy, všichni tleskali a mávali vlaječkami i ručně popsanými transparenty, na nichž ve francouzštině i angličtině vítali Charlese Sarveuxe s přáním všeho nejlepšího z nemocnice domů. Lékaři naléhali, aby se nechal převézt sanitkou, Sarveux však jejich radu tvrdohlavě odmítl a domů jel v úřední limuzíně a v novém, bezvadně padnoucím obleku. Na rukou měl rukavice nadměrné velikosti, aby před veřejností skryl obvazy chránící nezahojené jizvy.

Jeden z jeho stranických poradců navrhoval, aby si získal veřejné politování tím, že pojede s viditelnými obvazy. Ale Sarveux si v politice neliboval v takových vypočítavých manévrech.

Kyčel ho nesnesitelně bolela. Ruce měl porostlé čerstvou tkání a při každém pohybu cítil mučivou bolest. Byl proto rád, že lidé i reportéři jsou dost daleko, aby neviděli pot kanoucí mu po tvářích, když se na ně s bolestně sevřenými rty usmíval a máváním děkoval za povzbuzující slova.

Auto projelo bránou a zastavilo u předních schodů. Danielle přiběhla ke dveřím a otevřela je.

„Vítej doma, Charlesi.“

Slova jí odumřela v hrdle, když uviděla jeho krutým utrpením zmučenou tvář.

„Pomoz mi ven,“ zašeptal.

„Zavolám jízdního policistu.“

„Ne,“ přerušil ji. „Nechci, aby mne považovali za invalidu.“

Zkroutil se na zadním sedadle, nohy vystrčil ven, tělo měl napůl v autě, napůl venku. Se zaťatými zuby se přidržel Danielly a postavil se. Danielle pod jeho tíhou málem klesla. Musela sebrat všechny síly, aby ho udržela vzpřímeného. Skoro cítila, jak z něho vyzařuje nezměrné utrpení, když se vlekli po schodech na odpočívadlo. Sarveux se u dveří obrátil, vyslal na houf reportérů svůj známý oslňující úsměv a pozdravil je palcem zvednutým vzhůru.

V okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře, jeho železná vůle přestala účinkovat a začal klesat na koberec. Jízdní policista okamžitě odstrčil Daniellu a objal ho kolem ramen. V následujícím

okamžiku se jako duchové objevili lékař a dvě sestřičky a všichni pak společně opatrně vynesli Sarveuxe po schodech do jeho pokoje.

„Hrát si na hrdinu bylo učiněné bláznovství,“ káral lékař Sarveuxe, když ministerského předsedu uložili do postele. „Vaše zlomenina má ještě daleko do úplného zhojení. Mohl jste si způsobit vážnou újmu na zdraví a konečné uzdravení tím ztraceně oddálit.“

„Chtěl jsem jen lid ujistit, že jejich vůdce není žádná živá mrtvola,“ řekl Sarveux s nepatrným úsměvem.

Pak políbil ruku Danielly. „Prosím za odpuštění, Daniello.“

Rozpačitě se na něho podívala. „Odpuštění za co?“

„Ano,“ řekl tiše, aby ho ostatní v místnosti neslyšeli. „Podceňoval jsem tě. Vždycky jsem se na tebe díval jenom jako na zámožné dítě, jehož jediným cílem je fintit se a snít jako Popelka. Mýlil jsem se.“

„Nerozumím ti,“ řekla váhavě.

„V době mé nepřítomnosti jsi nastoupila na mé místo a důstojně a odhodlanější se chopila opratí mého úřadu,“ řekl vážně. „Nade vší pochybnost jsi ukázala, že Danielle Sarveuxová je oprávněně první dámou země.“

V té chvíli pocítila hluboký smutek. V jistých ohledech byl vnímavý a bystrý, v jiných však se zdál být naivní jako dítě. Teprve teď začal oceňovat její schopnosti. Její touhy zcela unikaly jeho pozornosti. Nebyl schopen vidět její šalebnou hru a odhadnout rozsah jejího podvodného jednání.

Až na to jednou přijde, uvažovala, bude už příliš pozdě.

Sarveux seděl v županu na pohovce a díval se na televizi, když pozdě v noci do jeho pokoje vešel Henri Villon. Na obrazovce uprostřed Quebec Street právě stál zpravodajský komentátor obklopený obrovským davem jásajících lidí.

„Děkuji ti, Henri, žeš přišel.“

Villon se podíval na obrazovku. „Je to hotovo,“ řekl tiše. „Referendum za úplnou nezávislost proběhlo. Quebec je konečně státem.“

„Ted' začne chaos,“ řekl Sarveux. Zmáčkl tlačítko VYPNUTO a obrazovka potemněla. Pak se obrátil k Villonovi a pokynem ruky ho vyzval, aby se posadil. „Jak se na to díváš?“

„Jsem si jistý, že přechodné období proběhne klidně.“

„Máš příliš optimistické představy. Do té doby, než bude možné na základě výsledků nových voleb sestavit vládu, bude quebecký parlament vroucím kotlem, což FQS poskytne jedinečnou příležitost vynořit se ze stoky a začít hrát o moc.“ Smutně potřásl hlavou. „Smrt Julese Guerriera nemohla přijít v nevhodnější době. Mohli jsme spolu usilovat o zmírnění nálady mezi bojechtivými občany. Nevím, jak se situace vyvine teď.“

„Je ti určitě jasné, že uprázdněné místo po Julesovi by mělo být obsazeno.“

„Kým? Snad ne tebou?“

Ve Villonových očích se zableskla neústupnost. „Nikdo jiný nemá lepší kvalifikaci než já. Můj podíl na prosazení referenda nebyl zanedbatelný. Stojí za mnou odbory i finanční kruhy. Jsem váženým vůdcem strany a co je nejdůležitějšího, jsem Francouzem, kterého vysoce uznává a kterého si váží celý zbytek Kanady. Quebec mne potřebuje, Charlesi. Budu se ucházet o funkci prezidenta a vyhraji.“

„Takže to bude Henri Villon, kdo Quebec vyvede ze zmatků,“ řekl kousavě Sarveux.

„V dnešní době se francouzská kultura prosazuje mnohem víc, než tomu bylo dřív. A mou svatou povinností je udržovat ji při životě.“

„Přestaň už mávat tím královským erbem Francie. Něco takového tobě rozhodně nepřísluší.“

„Mám pro svou zem hluboké porozumění.“

„Pokud jde o tvoje hluboké porozumění, tak to máš jedinečně pro Henri Villona.“

„Ty máš o mně tak špatné mínění?“ vybuchl Villon.

Sarveux se mu zahleděl do očí. „Kdysi jsem o tobě měl vysoké mínění. Pak jsem ale pozoroval, jak nadšeného a věci oddaného idealistu slepá ctižádost postupně mění v nečestného intrikána.“

Villon se tvářil nasupeně. „Myslím, že by ses měl vyjádřit přesněji.“

„Tak dobře. Kdo tě zmocnil, abys v James Bay ve třetině Spojených států vypnul elektrický proud?“

Villonova nasupenost se změnila v netečnost. „Prostě jsem to považoval za potřebné. Vypnutí proudu bylo míněno jako výstraha Američanům, aby se nemíchali do francouzských záležitostí.“

„A kdes přišel k tak pomatenému nápadu?“

Villon se zasněně podíval na Sarveuxe. „No, přece u tebe.“

Sarveux se zatvářil nechápavě.

Najednou se Villon začal smát. „Ty si na to opravdu nepamatuješ?“

„Na co se mám pamatovat?“ zeptal se Sarveux.

„Když jsi v nemocnici po katastrofě letadla byl ještě následkem narkózy celý popletený, začal jsi fantazírovat o tom, že se Kanada octne ve velkém nebezpečí, jestli nedobří lidé zjistí zranitelnost řídicí kabiny v James Bay. Je fakt, že jsi se nevyjádřil zcela jednoznačně. Danielle jsi ale nařídil, aby mi vyřídila, že se mám poradit s dlouho mrtvým, garotou vraždícím vrahem Maxem Roubaixem.“

Sarveux seděl jako němý, jeho výraz ztratil svou pověstnou čilost.

„Byla to zatraceně chytrá hádanka, když uvážím, že ji řekl člověk, jehož mozek nebyl po narkóze ještě úplně v pořádku,“ pokračoval Villon. „Trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopil souvislost mezi Roubaixovou oblíbenou vraždící zbraní a energeticky smrtícím sevřením. Za to musím poděkovat tobě, Charlesi. Nevědomky jsi mi tím ukázal, jak Američany přinutit, aby tančili podle pouhého stisknutí elektrického vypínače.“

Sarveux ještě chvíli mlčky seděl, pak se podíval na Villona a řekl. „To nebylo řečeno nevědomky.“

Villon se zatvářil nechápavě. „Prosím?“

„Danielle totiž neslyšela zmatené výkřiky blouznícího člověka. Je fakt, že jsem měl veliké bolesti, ale mozek jsem měl zcela v pořádku, když jsem říkal, aby ses poradil s Maxem Roubaixem.“

„Zase na mne šiješ nějakou boudu?“

Sarveux ho ignoroval. „Jeden dlouholetý, milý přítel mi řekl, že zklameš nejen mou důvěru, ale i víru, kterou k tobě chová kanadský lid. Nechtělo se mi věřit, že bys mohl být zrádcem, Henri. Musel

jsem nějak získat jistotu. Nu, a ty jsi naletěl, když jsi vypnutím elektrického proudu vyhrožoval Spojeným státům. Udělal jsi závažnou chybu, že ses postavil proti sousední supervelmoci.“

Villon zkroutil rty do odporného úšklebku. „Tak ty si myslíš, že všechno víš. K čertu s tebou a k čertu se Spojenými státy. Dokud Quebec bude ovládat řeku svatého Vavřince a elektrinu vodní elektrárny v James Bay, budeme to pro změnu my, kdo bude diktovat jim a západní Kanadě. Počestné a zbožné vystupování Američanů před světovou veřejností z nich udělalo šašky. Domýšlivě se bahní v těch svých mravních zásadách. Starají se jen o své soukromé majetky a bankovní konta. Amerika je dohasínající mocností, které pomalu dohořívá svíčka. A stoupající inflace dorazí jejich ekonomický systém. Odvážil-li se vyhlásit proti Quebecu sankce, odpojíme jim přírůdky elektriny.“

„Odvážná slova,“ řekl Sarveux. „Jenže jako mnoho jiných před tebou, brzy zjistíš, že se nikdy nevyplatí podceňovat jejich pevné předsevzetí. Jestli někdo Američany opravdu přitlačí ke zdi, mají ve zvyku vyrazit do boje.“

„Jejich odvaha už dávno vyprchala.“

„Jsi hlupák.“ Sarveux nemohl potlačit zamrazení, které jím proběhlo. „Nutíš mne, abych pro dobro Kanady odhalil tvou pravou tvář a sesadil tě.“

„To by se ti těžko podařilo,“ posmíval se Villon. „Nemáš proti mně ani jediný solidní důkaz. To se ti nepovede, Charlesi, protože anglicky mluvící parchanti tě brzy z úřadu vykopnou a já pak dohlédnu na to, aby tě v Quebecu nikdo nevítal. Je nejvyšší čas, aby sis uvědomil, že jsi člověkem bez vlasti.“ Villon se zvedl, z náprsní kapsy vytáhl zapečetěnou obálku a nezdvořile ji hodil Sarveuxovi do klína. „Tady je moje rezignace z vlády.“

„Je přijata,“ řekl ne příliš potěšený Sarveux.

Villon si nemohl před odchodem odpustit, aby Sarveuxovi neušetřil poslední urážku. „Charlesi, jsi ubožák. Tobě to sice ještě nedošlo, ale už ti nezůstalo nic, dokonce ani ne ta tvoje předrahá Daniella.“

Ve dveřích se Villon obrátil, aby se naposled podíval na Sarveuxe. Čekal, že uvidí zoufalého a zklamaného muže, jehož sny a naděje se definitivně obrátily v niveč.

S překvapením se však díval na nepochopitelně se smějícího muže.

Villon šel přímo do své kanceláře v budově parlamentu a začal vyprazdňovat psací stůl. Neviděl žádný důvod čekat do rána a pak poslouchat slova na rozloučenou od lidí, kterých si nejen nikdy nevážil, které ale ani neměl rád.

Vedoucí jeho kanceláře zaklepal a vešel. „Mám pro vás několik sdělení.“

Villon mávl rukou a přerušil ho. „Nezajímají mne. Už něco přes hodinu nejsem ministrem vnitřních záležitostí.“

„Je tu zpráva od Briana Shawa, zdá se být dost naléhavá. Také generál Simms se vás pokoušel osobně zastihnout.“

„Ach, ano, ta záležitost se Severoamerickou zahraniční smlouvou,“ řekl Villon, aniž by vzhlédl od své činnosti. „To asi zase žebrají o další muže a zařízení.“

„Je to spíše žádost, aby naše námořnictvo vyprovodilo americkou loď pryč od vraku parníku *Empress of Ireland*.“

„Tak vyplňte potřebné papíry a podepište je mým jménem. Pak se spojte s nejvyšším velitelem námořnictva pro oblast řeky svatého Vavřince a požádejte ho o splnění žádosti.“

Villonův spolupracovník se obrátil a odcházel do své kanceláře.

„Počkejte!“ Ve Villonově hlase zazněla vřelost pravověrného Francouze. „Ještě jedna věc. Generála Simmse a pana Shawa informujte, že suverénní stát Quebec se nebude nadále shovívavě dívat na britské zasahování na svém území a že mají okamžitě skončit se všemi činnostmi jakéhokoliv dozoru či sledování. Pak odešlete zprávu našemu námezdnímu příteli panu Glyovi. Sdělte mu, že za uspořádání velkého večírku na rozloučenou s lodí agentury NUMA je připravena mimořádně tučná odměna. On tomu bude rozumět.“

Přišli následujícího dne pozdě dopoledne se státní vlajkou třepetající se na zádi. Polovina posádky byla na palubě a dívala se na

Ocean Venturer. Pěna na přídi se změnila v jemnou vlnu a pravidelný chod motorů se zpomalil, když kanadský torpédoborec pomalu zastavil asi dvě stě yardů jižně od výzkumné lodi.

Za Pittem a Heidi, stojícími na kraji velitelského můstku, přišel radista. „Mám tu něco od kapitána torpédoborce *HMCS Huron*. Žádá o dovolení vstoupit na palubu.“

„To je od něho opravdu hezké a zdvořilé,“ dumal nahlas Pitt. „Alespoň o to žádá.“

„Co myslíš, že má za lubem?“ zeptala se Heidi.

„Vím moc dobře, co má za lubem,“ odpověděl Pitt a obrátil se k radistovi. „Vyříd'te kapitánovi můj uctivý pozdrav. A pokud jde o vstup na palubu, vyhovíme mu, ale jedině za předpokladu, že nám prokáže tu čest a poobědvá s námi.“

„Jsem zvědavá, co to je za člověka,“ bručela Heidi.

„Něco takového by, samozřejmě, nemohlo zajímat nikoho jiného než ženu,“ rozesmál se Pitt. „Je to pravděpodobně vypulírovaný, chladný, přepjatý a velmi úřední čeledín mluvící jako morseovka.“

„Jsi nemožně odporný,“ řekla s úsměvem Heidi.

„Jen počkej,“ řekl Pitt a v odpověď se zašklebil od ucha k uchu. „Vsadím se s tebou, že když poleze po žebříku, bude si pískat kanadskou hymnu.“

Korvetní kapitán Raymond Weeks ani v nejmenším nesplňoval Pittem vyřčené představy. Byl to vesele vypadající muž s rozesmátýma šedozelenýma očima a srdečným obličejem. Měl hezký silný hlas, který vycházel z těla vyznačujícího se nápadně velkým břichem. Ve vhodném kostýmu by bez umělých vycpávek mohl v nějakém obchodním domě představovat dokonalého Mikuláše.

Lehce přeskočil zábradlí a neomylně vykročil k Pittovi, stojícímu poněkud stranou od uvítacího komitétu.

„Pane Pitte, jsem Ray Weeks. Je pro mne velikou ctí se s vámi setkat. Vaše práce při zvedání Titaniku mne nesmírně zaujala, dokonce bych snad mohl říci, že jsem se stal vaším fandou.“

Elegantně odzbrojený Pitt se zmohl jen na „Dobrý den.“

Heidi ho dloubla do žeber. „Tak co, vypulírovaný, chladný a přepjatý, že?“

„Co prosím?“ řekl Weeks.

„Ale nic,“ řekla Heidi. „Jen jsem mu něco důvěrně připomněla.“

Pitt se vzpamatoval a ujal se formálního představení, i když to podle jeho názoru byla vyložená ztráta času. Weeks byl zřejmě až moc dobře informovaný. Zdálo se, že o každém ví všechno možné. Dokonce se zmínil o dávnějším archeologickém výzkumu, na který Rudi Gunn už skoro úplně zapomněl, přestože na něm jako ředitel vedl práce v terénu. Mimořádnou pozornost věnoval Weeks Heidi.

„Kdyby všichni kolegové důstojníci vypadali jako vy, korvetní kapitánko Milliganová, nikdy bych neodešel do důchodu.“

„Takové lichocením zasluhuje odměnu,“ ozval se Pitt. „Pokusím se přemluvit Heidi, aby vás osobně provedla lodí.“

„Bylo by to pro mne velkým potěšením.“ V následujícím okamžiku však Weeks zvažněl. „Možná byste nebyl tak pohostinný, kdybyste znal pravý důvod mé návštěvy.“

„Přišel jste nám říci, že kvůli politickému dešti míčová hra končí.“

„Vaše hantýrkové přirovnání je zcela přesné,“ řekl Weeks a pokrčil rameny. „Omlouvám se, ale mám takový rozkaz.“

„Kolik času nám dáváte k sehnání pracovníků a veškerých zařízení?“

„Jakou dobu potřebujete?“

„Dvacetčtyři hodiny.“

Weeks nebyl hlupák. Byl o záchranných pracích natolik informovaný, aby věděl, že se ho Pitt snaží obalamutit. „Mohu vám poskytnout osm.“

„Za méně než dvanáct hodin nejsme schopni vyzvednout a na loď přemístit potápěčskou komoru.“

„Vy byste se určitě neztratil jako obchodník v tureckém bazaru,“ pane Pitte. „Deset hodin by vám mělo stačit.“

„Za předpokladu, že je začnete odpočítávat až po obědě.“

Weeks rozhodl ruce. „Můj Ty Bože, vy se zřejmě nikdy nevzdáváte. All right, platí, odpočítává se až po obědě.“

„Když jste se konečně domluvili, korvetní kapitáne Weeksi,“ řekla Heidi, „ráda vám ukáži loď a seznámím vás s naší činností.“

Weeks v doprovodu dvou svých důstojníků šel po schodech za Heidi k pracovní rampě uvnitř ústřední šachty. Pitt a Gunn se obrátili a pomalu šli do dispečerské místnosti.

„Nechápu, proč s člověkem, který nás přišel odsud vykopnout, zacházíte způsobem příslušejícím velmi důležitým osobám,“ namítal Gunn.

„Koupil jsem deset hodin,“ řekl potichu Pitt. „A mám v úmyslu koupit každou minutu, jen abych mohl hochy pozdržet na vraku.“

Gunn se zastavil a zahleděl se na Pitta. „Chcete tím snad naznačit, že akci nemíníte přerušit?“

„Ale, k čertu, ano, chci,“ řekl vážně Pitt.

„Vy jste úplný cvok,“ řekl Gunn a udiveně zavrtěl hlavou. „K tomu, abychom se dostali do Shieldsovy kajuty, potřebujeme ještě nejméně dva dny. Na tak dlouho vám nevydrží žádné zdržovací manévry.“

Pitt se rošťácky usmál. „Možná, že nevydrží, ale jako že je bůh nade mnou, aspoň se o to pokusím.“

Moon hluboce spal, když cítil, že s ním někdo třese. Byl už v kanceláři od okamžiku, kdy *Ocean Venturer* zakotvil nad *Empress of Ireland*, tedy celou noc a den. Noční spánek si musel odepřít, a tak každé volné chvilky využíval ke krátkému zdřímnutí. Když konečně otevřel oči, uviděl posmutnělou tvář spojového ředitele Bílého domu.

Zív! a posadil se. „Co se děje?“

Spojový ředitel mu podal list papíru. „Čtěte a plakejte.“

Moon si přečetl text, pak vzhlédl. „Kde je prezident?“

„V růžové zahradě hovoří se skupinou mexicko-amerických dělnických vůdců.“

Moon vklouzl do bot, rychlým krokem šel po chodbě a v chůzi si oblékal sako a urovnával vázanku. Prezident právě skončil všeobecné potřásání rukama a vracel se do Oválné pracovny, když ho Moon dohnal.

„Nějaká další špatná zpráva?“ zeptal se prezident.

Moon přikývl a podával mu papír. „Poslední zpráva od Pitta.“

„Přečtete mi to cestou do kanceláře.“

„Píše, Kanadským námořnictvem nařízeno odplout ze svatého Vavřince. Zaručeno jen deset nerušených hodin k zabalení kufrů. Torpédoborec stojí nedaleko.“

„Je to všechno?“

„Ne, pane, je toho víc.“

„Tak sem s tím.“

Moon četl dál. „Mám v úmyslu nevěnovat pozornost nařízení o nuceném odplutí. Záchranná akce pokračuje. Jsme připraveni útočníky na loď odrazit. Podepsaný Pitt.“

Prezident se zarazil. „Jak to tam je napsané?“

„Co, prosím, pane?“

„Ta poslední věta, Přečtěte ji znovu.“

„Jsme připraveni útočníky na loď odrazit.“

Prezident udiveně zavrtěl hlavou. „Panebože, rozkaz k odražení útočníků na loď nebyl už vydán sto let.“

„Pokud Pitta znám, myslí to opravdu tak, jak to píše.“

Prezident se zamyslel.

„To znamená, že Britové a Kanadáné nám před nosem práskli dveřmi.“

„Obávám se, že se tak rozhodli s konečnou platností,“ řekl Moon. „Mám se spojit s Pittem a nařídit mu, aby záchrannou akci přerušil? Ona totiž jakákoliv další jeho činnost by mohla vyvolat vojenskou reakci.“

„Je sice pravda, že jsme jako provazolezec balancující nad propastí, ale trochu ukázněné starodávné kuráže obvykle bývá odměněno úspěchem.“

Moon s velkým úsilím potlačil vlnu strachu, která jím v tom okamžiku projela. „Doufám, že nemáte v úmyslu hodit Pittovi záchranné lano?“

„Ano, právě něco takového mám v úmyslu,“ řekl prezident. „Je nejvyšší čas, abychom sami projevíli trochu kuráže.“

Stáli vedle sebe obaleni oblakem něžnosti, jako by spolu poprvé pozorovali na východě vycházet nový měsíc a hádali, jaké cíle mají asi před sebou lodě plující po proudu řeky směrem k moři. Dvě výstražná světla nad hlavami, ohlašující z hlavního stožáru plavidlo

zakotvené nad vrakem, vrhala na palubu jen tolik světla, že sotva rozeznávali své tváře.

„Ani ve snu mi nikdy nenapadlo, že by se to mohlo takto vyvinout,“ řekla rozněžněle Heidi.

„To ty jsi uvedla tiché vlnění do pohybu a ono se stále šíří dál a dál,“ odpověděl Pitt.

Opřela se o Pitta. „Je zvláštní, že nalezení starého pomačkaného dopisu v univerzitním archivu se může dotknout tolika životů. Bylo by asi lepší, kdybych ho nechala bez povšimnutí,“ zašeptala.

Pitt ji objal a lehce k sobě přitiskl. „Dnes nemůžeme litovat nějakých kdyby z minulosti. Nemá smysl dívat se zpátky, když to nemůžeme změnit. K ničemu to nevede.“

Heidi se zahleděla přes hladinu na kanadský torpédoborec. Všechny paluby i krabici podobná palubní nástavba byly jasně osvětlené. Zřetelně slyšela hukot generátorů. Otrásla se v mraku mlhy, který větřík přivál od řeky.

„Co se stane, jestli nedodržíme poslední termín kapitána Weekse?“

Pitt se ve slabém světle ze stožáru podíval na hodinky. „Za dvacet minut to budeme vědět.“

„Stydím se.“

Pitt se na Heidi podíval. „Co se s tebou děje, snad na tebe nepadla hodina zpytování duše?“

„Ta loď by tam nebyla, kdybych nebreptala před Brianem Shawem.“

„Nezapomínej na to, co jsem před chvílí řekl o kdyby.“

„Jenže já jsem s ním spala. O to je to horší. Jestli se to někoho citelně dotýká, pak... já...“ Nedomluvila, nedostávalo se jí slov. Mlčela, když ji Pitt pevně k sobě přivinul.

Promluvili až za několik minut, kdy je tiché zdvořilé zakašlání vrátilo do skutečnosti. Pitt se obrátil a nad hlavou na bočním křídle velitelského můstku uviděl Rudiho Gunna.

„Dirku, měl byste raději přijít nahoru. Weeks už začíná být velice neodbytný. Tvrdí, že nepozoruje sebemenší důkaz o tom, že bychom se připravovali k odplutí. Už jsem vyčerpal všechny výmluvy, které mne napadly.“

„Řekl jste mu, že loď je napadena dýmějovým morem a že tu vznikla vzpoura?“

„Na vtipkování není zrovna nejvhodnější chvíle,“ řekl vážně Gunn. „Něco se objevilo na radaru. Nějaká loď plující k nám z hlavní plavební dráhy. Obávám se, že náš polední host si vyžádal posily.“

Weeks oknem kapitánského můstku pozoroval blížící se mlžný závoj. V jedné ruce držel zpola vypitý šálek kávy. Začalo mu být zima. Jeho víceméně stále dobráckou náladu mu dokonale zlikvidovala nepochopitelná lhostejnost na lodi agentury NUMA k jeho vytrvalým žádostem o informace. Obrátil se na prvního důstojníka skloněného nad obrazovkou radaru.

„Je tam něco?“

„Nějaká velká loď, nic víc. Pravděpodobně pobřežní cisternová nebo kontejnerová loď. Vidíte její světla?“

„Těsně po vyplutí zpoza obzoru, pak se začala zamlžovat.“

„Prokletý svatý Vavřinec,“ hněval se první důstojník. „Člověk nikdy neví, kdy si usmyslí zahalit kterýkoli úsek řeky tou zatracenou mlhou.“

Weeks namířil dalekohled na *Ocean Venturer*, ale jeho světla se začínala úplně ztrácet ve valící se mlhové stěně. Dějem několika minut bude *Venturer* dokonale zahalen.

První důstojník se vzpřímil a protřel si oči. „Kdybych neměl zdravý rozum, řekl bych, že podle kurzu dojde k nevyhnutelné srážce.“

Weeks uchopil mikrofon. „Volám radiokabinu, tady kapitán. Přepojte mne na bezpečnostní volací frekvenci.“

„Obraz slábne,“ řekl první důstojník.

Weeks počkal, až uslyšel, jak se v reproduktoru na kapitánském můstku ozvalo praskání statické elektřiny. Začal hovořit.

„Volám loď na řece, plující proti proudu v kurzu nulajednasedm stupňů od PointeauPére. Tady je *HMCS Huron*. Ozvěte se, prosím. Konec.“

Jedinou odpovědí však bylo jen tlumené praskání statické elektřiny.

Zavolal ještě dvakrát, odpověď však stále žádná.

„Snížili rychlost na tři uzly, stále se však blíží. Vzdálenost dvanáct set yardů.“

Weeks nařídil jednomu námořníkovi, aby dal signál vyzývající podle předpisů pro vnitrozemskou plavbu k nucenému zakotvení. V příštím okamžiku nad černou vodou zaburácela čtyři zahoukání klaksonu *Huronu*; jedno krátké, dvě dlouhá, jedno krátké.

Jako odpověď se ozvalo dlouhé zaječení sirény, které rozřízlo mlhu.

Weeks přistoupil ke dveřím a marně napínal zrak do noční tmy. Blížící se vetřelec zůstával neviditelný. „Zdá se, že vplouvá mezi nás a *Ocean Venturer*,“ hlásil první důstojník.

„Proč, k čertu, neodpovídají? Proč ti hlupáci nevypadnou?“

„Bylo by možná účinnější nahnat jim trochu strachu.“

Ve Weeksových očích se objevil lišácký záblesk. „Ano. Myslím, že bychom si ten žertík mohli dovolit.“ Zmáčkl na mikrofonu vysílací knoflík a řekl. „Volám loď za naší zádí. Tady je torpédoborec *HMCS Huron*. Jestli okamžitě neprokážete svou totožnost, zahájíme palbu a smeteme vás z hladiny.“

Uplynulo asi pět vteřin. Pak se z reproduktoru ozval chraplavý hlas s texaský afektovanou pomalostí.

„Tady je křižník *USS Phoenix* vyzbrojený řízenými střelami. Taste, jste-li připraven, parde.“

Místní farmáři pravděpodobně vítali déšť, který se spustil na údolí řeky Hudson, ale na posádce člunu *De Soto* měl velice skličující účinek. Jejich pátrání po vlaku Manhattan Limited dosud nevedlo k ničemu. Našli jen pokroucené zrezivělé zbytky mostu Hudson-Deauville, ležící na dně řeky jako rozházené kosti vymřelého dinosaura.

Míjela hodina za hodinou, posádka stále doladovala přístroje, kormidelník kormidloval nad stejnými vytyčenými úseky pětkrát a šestkrát, všichni se snažili zahlédnout něco, co snad mohlo být přehlédnuto. Sondy vlečené za zádí člunu třikrát uvázly na překážkách pod vodou. Potápěčům trvalo několik hodin, než je uvolnili. Zpoždění narůstalo.

Giordino svíral rty při zakreslování trosek do souřadnicové sítě z obrazovky radarového sonaru. Obrátil se na Clena Chase.

„Možná nevíme, kde je, ale zatraceně dobře víme, kde není. Doufám, že parta potápěčů bude mít štěstí.“ Podíval se na velký mosazný chronograf na stěně kormidelny. „Už by se měli každou chvíli vynořit.“

Chase listoval ve zprávě o historii vlaku Manhattan Limited, sestavenou a z Kanady poslanou Heidi Milliganovou. U dvou posledních stránek se zastavil a mlčky je četl.

„Je možné, že vlak byl vytažen v pozdějších letech, kdy už ta událost byla příliš stará a nikdo se ani neobtěžoval, aby se o tom zmínil v novinách?“

„O tom pochybuji,“ odpověděl Giordino. „Ta katastrofa byla příliš velkou událostí, aby úspěšné vyproštění vlaku z vody přešlo bez povšimnutí a nebylo úředně zaznamenáno.“

„Je něco pravdy na tvrzení některých soukromých potápěčů, že objevili lokomotivu?“

„Nic z toho se nedalo ověřit. Jeden chlap dokonce přísahal, že seděl v kabině strojvůdce a zvonil na zvon lokomotivy. Jiný tvrdí, že proplaval Pullmanovým vagónem plným koster. Řekni mi o nějaké nevyřešené záhadě a přivedu ti duševně chorého cvoka, který dokáže na všechno odpovědět.“

Ve dveřích se objevila postava v umáčeném potápěčském oděvu a vešla do kormidelny. Nichols Riley, vedoucí potápěč záchranné akce se sesunul na podlahu, zády se opřel o přepážku a zhluboka si oddechl.

„Ten tříuzlový proud je vražedný,“ řekl unaveně.

„Našli jste něco?“ zeptal se netrpělivě Giordino.

„Je to tam dokonalé smetiště,“ odpověděl Riley. „Části mostu jsou rozházené po celém dně řeky. Některé nosníky vypadají, jako kdyby byly odpálené výbuchem.“

„Tady je vysvětlení,“ řekl Chase a zvedl zprávu Heidi. „Armádní jednotka vyhodila do vzduchu zbytek trosek v roce devatenáct set sedmnáct, protože ohrožovaly říční navigaci.“

„Po vlaku ani památky?“ zeptal se Giordino.

„Ani jediné kolo.“ Riley se odmlčel, aby se vysmrkal. „Celé dno je vystláno jemným, velmi měkkým pískem. Ponoří se do něho i tenký stříbrný desetník.“

„V jaké hloubce je podkladová hornina řeky?“

„Podle laserové zkoušky je kamenné lože ve třiceti sedmi stopách,“ odpověděl Chase.

„Takže by se tam vešel zasypaný vlak a ještě by nad ním zbývalo dvacet stop,“ řekl Riley.

Giordino přimhouřil oči. „Kdyby géniové byli odměňováni růžemi a idioti skunky, získal bych nejméně deset skunků.“

„No, třeba jenom sedm,“ dobíral si ho Chase. „Proč to sebemrskáčství?“

„Byl jsem hrozně zbedněný, že jsem nebyl schopen záhadu vyřešit. Nedošlo mi, proč protonový magnetometr neukazuje žádné rozumné údaje. Ani proč podpovrchový detektor nerozeznává celý vlak pod usazeninou.“

„Smím být seznámen s vaším objevem?“ zeptal se Riley.

„Všichni předpokládají, že zeslabený most se zřítil pod tíhou vlaku a do řeky spadlo všechno najednou, lokomotiva a vagóny spletené s ocelovými nosníky,“ řekl energicky Giordino. „Ale co když nejdříve středním polem mostu propadl vlak a celý most pak spadl na něj a přikryl ho?“

Riley hleděl na Chasea. „Myslím, že na to kápl. Váha veškeré oceli mostu by docela dobře mohla zatlačit celý vlak hluboko do měkkého písku.“

„Ta teorie také vysvětluje, proč naše detektory tak zklamaly,“ připustil Chase. „Polámaná hmota mostní konstrukce dokonale deformuje a odstiňuje naše měřicí signály od předmětů pod ní.“

Giordino se zadíval na Rileye. „Existuje nějaká možnost podkopat se pod trosky mostu?“

„To nepřichází v úvahu,“ zabručel Riley. „Na celém dně je tekutý písek. Kromě toho proud řeky je pro potápěče příliš silný, než aby se o něco takového s úspěchem mohli pokusit.“

„Takže, chceme-li si sáhnout na vlak, budeme potřebovat říční člun s jeřábem a plovoucí rypadlo, abychom ze dna vytáhli kusy mostu,“ řekl Giordino.

Riley unaveně vstal. „Okay, řeknu chlapcům, aby udělali několik snímků pod vodou, abychom věděli, kam máme čelisti jeřábu spouštět.“

Giordino si sundal čepici a rukávem si otřel čelo. „Je podivuhodné, jak se situace může změnit. Původně jsem si myslel, že tady budeme mít snadnější práci než Pitt se svou partou.“

„Bůhví, s čím se potýkají na Svatém Vavřinci,“ řekl Chase. „Vůbec bych s nimi neměnil.“

„Hm, já nevím,“ řekl Giordino a pokrčil rameny. „Jestli se splňuje Pittův předpoklad, pak se s největší pravděpodobností rozvaluje na rozkládacím lehátku s hezkou ženou na jedné straně a s koktejlem na druhé a horlivě na sebe nabírá bronz kanadského slunce.“

Podivný závoj lehké, krvavě narudlé mlhy jako závěsem zahalil světlo a hustě se převaloval před Pittovým očima. Jednou, dvakrát, několikrát se ho zoufale snažil zbavit. Namáhal se však marně. Cítil se jako slepec tápající s rukama před sebou.

Neměl čas se na takový otřes připravit, dokonce se nestačil ani divit. Setřel si krev kanoucí mu přes obočí a dotkl se čtyři palce dlouhé řezné rány na čele. Chválabohu, lebka nebyla zasažena.

Pitt se s vynaložením všech sil namáhavě postavil a nechápavě se díval na nehybná těla rozházená kolem sebe.

Křídově zbledlý Rudi Gunn se nepřítomným a nechápajícím pohledem díval na Pitta. Opíral se o ruce a o kolena a něco tiše mumlal.

„Ach, Bože! Ach, Bože! Co se stalo?“

„Nevím,“ odpověděl Pitt hlasem, který se i jemu samotnému zdál nepřirozený a cizí. „Nevím.“

Shaw na břehu se přikrčil a ochromeně ztuhl, rty tiskl k sobě a tvář zkrivil zaslepeným hořkým vztekem pod tíhou doléhajícího pocitu vlastní viny.

Nedbal Villonova příkazu, aby opustil Kanadu a utábořil se na nejvyšším východním bodě Fathet's Point, dva a půl míle od místa záchranného výzkumu. Opatřil si britský armádní dálkový průzkumný periskop S66, kterým mohl na vzdálenost pěti mil číst

novinové titulky a začal s únavným pozorováním malé flotily lodí zakotvených nad *Empress of Ireland*.

Na pohled jako podle jízdního řádu se sem a tam mezi dvěma námořními plavidly řítily motorové čluny. Shaw se v duchu bavil představou ohnivých vyjednávání probíhajících mezi americkými a kanadskými důstojníky.

Ocean Venturer se navenek zdál být tichý a opuštěný. Na palubách se neobjevila ani živá duše, zřetelně však viděl, že jeřáb je v provozu a z vraku na dně řeky vytahuje řídkým bahnem umazané trosky.

Shaw se pohodlně opřel, aby dal odpočinout unaveným očím. Současně žvýkal dvě kandované tyčinky, které měl k snídani. Najednou si všiml malého kluzáku, který se velkou rychlostí, mezi devadesáti a sto mílemi za hodinu, řítí po proudu řeky, před sebou rozrážel vrcholky vln a za sebou zanechával dlouhou brázdu.

Podnícen zvědavostí namířil periskop na kluzák.

Trup kluzáku byl nastříkán zlatou metalízou, na zádi měl rudý pruh. V rychlé jízdě a záři slunce dělal dojem vystřeleného šípu. Shaw vyčkal na příznivé osvětlení a namířil periskop na řidiče. Postava za čelním ochranným sklem měla na očích ochranné brýle, ale Shaw poznal ten nos a chladnou, otrlou tvář.

Byl to Foss Gly.

Shaw jako fascinován hleděl na kluzák, uhánějící ve velkém kruhu kolem tří lodí. Ve vysoké rychlosti měl v čiré vodě ponořené jen lodní šrouby. Při nárazech do vln se ozývaly rány, které slyšel i Shaw.

Bylo obtížné periskopem sledovat poskakující a řítící se kluzák. Teprve když se kruhem dostal do opačného kurzu, uviděl v periskopu zcela jasně odkrytou kabinu nad plochou zádí.

Gly pravou rukou svíral kormidlo, v levé, vysoko nad hlavou, držel nějakou malou krabičku. Vyčnívala z ní tenká tyč. Shaw poznal, že to je anténa.

„Ne!“ vykřikl do větru, když mu došel Glyův hrůzný úmysl. „Ne, k čertu s tebou, ne!“

Dopolední ticho bylo najednou narušené dunivým hřměním, které se zdálo přicházet z velké dálky, které však velice rychle sílilo

a najednou v nejbližším okolí *Ocean Ventureru* k obloze vyletěl kotel vařící vody, když na přidi *Empress of Ireland* vybuchly trhaviny.

Výzkumná loď zdánlivě vyskočila nad vodní vír, několik vteřin se vznášela ve vzduchu, pak dopadla na pravobok a klesala níž, níž, až se zdálo, že se pod obrovským sloupem vody potopí.

Účinek výbuchu byl i na pobřeží strašný. Shaw se přidržoval stojanu periskopu a neochoten uvěřit jen oněměle zíral.

Obrovský bílý mrak vodní tříště se vznesl až nad stěžně lodí *Huron* a *Phoenix*, aby pak jako obrovská záplava vody dopadl na palubní nástavby obou lodí. Na žádné palubě nezůstala živá duše. Silou výbuchu byli všichni buď srazeni na palubu nebo smeteni do moře.

Když Shaw znovu zamířil periskop na Glye, kluzák už uháněl proti proudu ke Quebecu. Shaw s kamennou tváří, zaskočen bezmocností, se mohl jen v zoufalém zklamání dívat, jak Gly zase prchá.

Obrátil se zpět k lodi *Ocean Venturer*.

Vypadala jako opuštěné plavidlo bez jediné lidské duše. Zád' měla silně pokleslou do vody, trup byl hroživě nakloněný na pravobok. Jeřáb se strašlivě pomalu kymácel a popojížděl po šikmé ploše, až se s velikým cáknutím převrátil přes okraj do vody. Na palubě zbyla jen zmeť úlomků a kabelů. Jen Bůh věděl, kolik lidí přišlo o život nebo bylo mezi ocelovými stěnami zmrzačeno.

Shaw už se nevydržel dívat dál na tu hrůzu. Uchopil periskop a těžkým krokem vykročil k pobřeží. Nad řekou se ještě v ozvěně neslo dunivé burácení výbuchu.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu loď *Ocean Venturer* odmítala zemřít.

Možná, že na tom měl zásluhu pevný dvojitý trup konstruovaný zvlášť pro prodírání se ledem. Avšak mnohé z vnějších plátů byly roztržštěné, spoje popraskané a páteř lodi zkroucená. Poškození bylo rozsáhlé a vážné, loď však přežívala.

Pitt viděl jeřáb padat do řeky. Tupě se díval roztržštěnými okny do dispečerské místnosti, uvolnil zkroucenou zárubeň a vrávoravě

vešel za Hokerem k režijnímu stolu. Smysl pro rovnováhu mu potvrzoval, čemu oči odmítaly uvěřit. Paluba byla nakloněna v úhlu třiceti stupňů.

Jeho první myšlenkou bylo neradostné konstatování, že loď je smrtelně raněná. Vzápětí na něho dolehla šílená představa, jaký dopad musel mít hrůzostrašný výbuch na potápěče pracující na vraku. Snažil se setrást doléhající nejistotu a zoufalou úzkost vkrádající se mu do mysli. Chladnokrevně zvažoval, jaké kroky bude nutno podniknout.

Hrábl po telefonu a zavolal vedoucího strojníka. Uběhla však skoro celá minuta, než se ozval neosobní hlas, zřejmě pod účinkem těžkého duševního otřesu. „Strojovna.“

„Metzi jste to vy?“

„Musíte mluvit hlasitěji, neslyším.“

Pittovi svitlo, že na muže na nižších palubách a ve strojovně muselo mít ohlušující dunění a otřesy mnohem horší účinky. Zakřičel do mikrofonu sluchátek.

„Metzi, tady je Pitt.“

„Okay, už je to lepší,“ odpověděl nevýrazně Metz. „Co se to, krucifix, děje?“

„Podle mého nejlepšího odhadu, a vlastně jednoho jediného, došlo pod vodou k výbuchu.“

„Zatraceně, už jsem si myslel, že Kanad'ané do nás napálili torpédo.“

„Nahlaste mi škody.“

„Tady to vypadá, jako kdyby někdo povolil sto píp. Odevšad prýští nebo stříká voda. Pochybuji, že naše pumpy budou na tu záplavu svým výkonem stačit. To je zatím vše, co vám mohu říci, než proklepu celý trup lodi,“

„Je někdo zraněný?“

„Mrštilo to s námi na všechny strany jako s bezvládnými loutkami. Jackson má, myslím, prasklé koleno a Gilmore prasklou lebku. Kromě toho to odneslo několik prasklých ušních bubínků a všichni jsme, samozřejmě, samá modřina.“

„Volejte mi každých pět minut,“ nařídil Pitt. „Ať budete dělat cokoli, ne abyste zastavili generátory. Musíte je nechat v chodu.“

„To snad není nutné říkat, protože kdyby zhasly generátory, zhasneme s nimi.“

„Pochopil jste dobře.“

Pitt odložil sluchátko na vidlici a plný úzkosti se zadíval na Heidi Milliganovou. Gunn klečel vedle ní a choval v ruku její hlavu. Jen částečně při vědomí ležela zkroucená u stolu s mapami a prázdným pohledem se dívala na svou levou nohu, ležící v prapodivném úhlu.

„Je to směšné,“ zašeptala. „Ani trochu to nebolí.“

Bolest se dostaví později, pomyslel si Pitt. I Heidi měla z přestálé hrůzy tvář bílou jako křída. Pitt ji uchopil za ruku. „Klidně lež, než seženeme nosítka.“

Rád by jí toho pro útěchu řekl víc, cítil však, že nemá čas. Nerad se odvrátil, když ho vyrušil Hokerův sklíčený hlas.

„Ovládací panel zhasl.“ Hoker se snažil vzpamatovat, zvedl z podlahy převrácenou židli a mlčky se díval na panel a na monitory.

„Tak to, krucinál, dejte nějak do pořádku!“ vybuchl Pitt. „Musíme zjistit, co se stalo s lidmi pod vodou.“

Na hlavu si nasadil sluchátka s mikrofonom a spojil se se všemi pracovišti na lodi *Ocean Venturer*. Vědci, inženýři a strojníci agentury NUMA na všech palubách se pomalu začali vzpamatovávat a vrhat se do prvních záchranných prací. Vážněji zranění byli odnášeni do lodní nemocnice. Ta však byla brzy přeplněna, proto další byli ukládáni na chodbách. Ti, kdo neměli zrovna nějakou kriticky důležitou práci, se vrhli na odklizení trosk jeřábu nebo na ucpávání trhlin v trupu. Při této práci stáli po kolena v mrazivé vodě. Urychleně byla sestavena četa potápěčů, která měla zjistit stav pod vodou.

Pitt neustále přijímal zprávy, jak podle jeho instrukcí pokračuje odstraňování škod. Rozčilený radista se obrátil k Pittovi. „Právě jsem dostal spojení s kapitánem křižníku *Phoenix*. Chce vědět, jestli potřebujeme pomoc.“

„Hernajs, samozřejmě, že potřebujeme pomoc!“ rozkřičel se Pitt. „Požádejte ho, aby svou loď zakotvil vedle naší. Budeme potřebovat každé fungující čerpadlo a všechny záchranáře, které může postrádat.“

Pitt se odmlčel, vlhkým ručníkem si otřel čelo a netrpělivě čekal na odpověď.

„Vzkazují nám ‚Vydržte!‘“ řekl rozčilený radista. „Zakotvíme na vašem pravoboku.“ A o několik vteřin později. „Korvetní kapitán z torpédoborce *Huron* se ptá, jestli opouštíme loď.“

„To by se mu tak líbilo,“ zavrčel Pitt. „Vyřešilo by mu to všechny jeho problémy.“

„Čeká na odpověď.“

„Řekněte mu, že loď opustíme, až vyklidíme dno. Na křižník pak zopakujte žádost o muže a čerpací zařízení.“

„Pitte?“ ozval se ve sluchátkách Metzův hlas.

„Tak co je?“

„Vypadá to, že záď chytla hlavní nápor výbuchu. Od středu k přidi je trup pevný a suchý. Zadní polovina má ale více prasklin než dětská skládanka rozstříhaného obrázku. Obávám se, že půjdeme ke dnu.“

„Jak dlouho se můžeme udržet na vodě?“

„Při momentální rychlosti stoupání by voda měla zaplavit a zkratovat generátory asi tak za dvacet nebo dvacet pět minut. Jakmile přestanou pracovat čerpadla, pak už nám bude zbývat snad jen deset minut.“

„Pomoc už je na cestě. Otevřete boční nakládací vrata, aby bylo možné záchranáře a čerpací zařízení co nejrychleji přepravit z člunů námořnictva.“

„Jestli si nepospíší, nebudeme už schopni jim přichystat uvítací výbor.“

Radista zamával a Pitt se k němu vydal po nakloněné palubě.

„Podařilo se mi obnovit spojení se *Sappho*,“ řekl. „Dám vám to do sluchátek.“

„*Sappho-I*, tady je Pitt, ozvěte se, prosím.“

„Tady Klinger ze *Sappho-I*, nebo z toho, co z ní zbylo.“

„V jakém stavu jste?“

„S přídí zabořenou do bahna ležíme asi sto padesát metrů jihovýchodně od vraku. Trup se po otřesu postavil do kolmé polohy. Jedno z vyhlídkových oken prasklo a nabíráme vodu.“

„A co vaše záchranné systémy, jsou v pořádku?“

„To ano. Chvíli by nás tady měly ještě ve zdraví udržet. Problém je však v tom, že v prosakující vodě se utopíme asi tak o patnáct hodin dřív, než bude vyčerpána zásoba kyslíku.“

„Byli byste schopni sami vyplavat nahoru?“

„Já bych byl,“ odpověděl Klinger. „Při nárazu jsem přišel jenom o zub. Ale Marv Powers je na tom špatně. Má polámané obě paže a na hlavě má ošklivou prasklinu. Ten se na hladinu sám nikdy nedostane.“

Pitt na okamžik zavřel oči. Nerad s Bohem litoval o to, který lidský život má být zachráněn přednostně jako první a který jako poslední. Když zvedl hlavu, byl rozhodnutý.

„Klingere, ještě chvíli budete muset vydržet. Přijdeme vám na pomoc, jen co to bude trochu možné. Každých deset minut mne informujte.“

Pitt vystoupil na okraj kapitánského můstku a zvědavě se zadíval pod sebe. Za okrajem lodi právě mizeli čtyři potápěči.

„Mám obraz,“ radostně vykřikl Hoker, když jeden monitor ožil a začal se rozjasňovat.

Byl na něm pohled z horní promenádní paluby na výbuchem vyhloubenou jámu. Podpěrné sloupy byly zřícené, dolní paluby zhroucené dovnitř. Po dvou skafandrech ani po potápěčské komoře nebylo nikde ani stopy.

Studené oko neživé kamery vidělo pouze trychtýřovitý kráter olemovaný bizarně zkroucenými ocelovými kusy. Pitt měl pocit, že se dívá do otevřeného hrobu.

„Pomáhej jim Bůh,“ šeptal Hoker. „Určitě jsou všichni mrtví.“

Sedmdesát mil daleko vážný a zkušený kapitán, čerstvý čtyřicátník Toshio Yubari seděl vzpřímeně na židli a pozoroval ruch na hladině před sebou. Byl odliv a kontejnerová loď Honjo Maru se loudavě plazila ustálenou rychlostí patnácti uzlů. Yubari vyčkával, až obeplují mys Breton Island, aby mohl zazvoněním dát pokyn ke zvýšení rychlosti na dvacet uzlů.

Honjo Maru dovezla čtyři sta nových elektromobilů z Kobe v Japonsku a na zpáteční cestě vezla náklad novinového papíru z quebeckých papíren. Obrovské role zaplňující kontejnery však byly

na objemovou jednotku mnohem těžší než malá auta a tak hladina sahala tři palce nad čáru ponoru.

První důstojník Shigahuru Sakai vyšel z kormidelny a postavil se vedle kapitána. Potlačil zívnutí a protřel si zarudlé oči.

„Vzrušující noc na pobřeží?“ zeptal se s úsměvem Yubari.

Sakai něco nesrozumitelné zabručel a raději změnil téma hovoru.

„Šťestí, že jsme nevypluli v neděli,“ řekl a hlavou pokynul k flotile jachet, které se asi míli před přídílí lodí předháněly po bójemi vyznačené dráze.

„Ano, slyšel jsem, že o víkendech je tady tak velký provoz, že je možné po jachtách přejít suchou nohou přes řeku.“

„Kapitáne, mám převzít službu, abyste si mohl pochutnat na poledním jídle?“

„Díky,“ odpověděl Yubari s pohledem upřeným před sebe, „raději tady vždy zůstávám, než doplujeme do zálivu. Snad byste ale mohl požádat stevarda, aby mi přinesl mísu nudlů s kachnou a pivo.“

Sakai chtěl okamžitě kapitánovi vyhovět, ale ještě ani nedokončil obrat, zastavil se a rukou ukázal dolů po proudu řeky. „Tam si to žene nějaká odvážná duše, nebo také možná lehkomyšlná.“

Yubari už také zahlédl kluzák a jako každý muž milující vysoké rychlosti se okouzleně díval na jeho divokou jízdu. „Ten v tom musí mít snad devadesát uzlů.“

„Jestli ale narazí do některé jachty, nezbuďte z nich víc než pár čínských jídelních tyčinek.“

Yubari vstal. „Ten blázen jede přímo do nich.“

Kluzák se řítí do shluku jachet jako kojot mezi hejno kuřat. Kapitáni horempádem otáčeli své jachty na všechny strany, ztráceli však vítr, dosud plné plachty zplihly a ve větru se neovladatelně plandaly.

Došlo k nevyhnutelnému: kluzák proletěl přídílí jedné jachty, utrhł čelen a ztratil své vlastní ochranné přední sklo. V následujícím okamžiku byl pryč a za sebou nechal rozptýlenou flotilu jachet pohupujících se v jeho brázdě zpěněné vody.

Yubari a Sakai byli šokováni činem bláznivého řidiče kluzáku, který po vykroužení veliké zatačky teď nasadil kurz přímo na Honjo Maru. Malé, jako vystřelená šipka po hladině letící plavidlo bylo teď už tak blízko, že mohli rozeznat v kabině nad volantem shrbenou hlavu.

Okamžitě usoudili, že řidič je zraněný. Zřejmě se tak stalo v okamžiku, kdy utržený čelen jachty rozbil ochranné přední sklo.

Teď už ale nebyl čas na vykřikování rozkazů, ani na výstražné zahoukání lodní sirénou. Yubari a Sakai nemohli dělat nic, jen ve zkamenělé nemohoucnosti stát a dívat se jako chodci na rohu ulice, kteří jsou bezmocnými svědky bouračky odehrávající se před nimi.

Instinktivně stáhli hlavy mezi ramena, když kluzák narazil do zádi na levé straně kontejnerové lodi a okamžitě vybuchl v oslepující stěnu plamenů hořícího benzínu. Motor vytržený ze závěsů vyletěl vysoko do vzduchu, aby se pak roztrhl dopadem na příďovou nástavbu. Drobné kusy planoucích úlomků kluzáku dopadajících na loď jako střepiny bomby roztrhly několik oken kormidelní. Kousky padající z oblohy ještě několik vteřin pršely na loď nebo s cákáním dopadaly do řeky.

Jako zázrakem nebyl na palubě kontejnerové lodi nikdo zraněn. Yubari dal rozkaz zastavit všechny motory. Pak dal příkaz ke spuštění člunu, aby bylo možno zjistit poškození na lodní zádi, odkud vytékal olej a rozšiřoval se po vlnící se hladině.

Z řidiče kluzáku se našly pouze na uhel spálená kožená bunda a ochranné potápěčské brýle.

S pomalu ubíhajícím odpolednem začala nálada posádky lodi *Ocean Venturer* dostávat nádech opatrného optimismu. Z *Phoenixu* a z *Huronu* neustále přicházeli muži s potřebnými zařízeními. Pomocná čerpadla brzy ustálila stav stoupající vody prýstící neustále do nižších pater lodi. Když se podařilo odstranit zbytky jeřábu, sklon lodi se zmenšil na devatenáct stupňů.

Většina vážně raněných, včetně Heidi, byla přemístěna do mnohem větších zdravotnických prostor na lodi *Phoenix*. Pitt potkal Heidi, když ji na nosítkách vynášeli z nižšího patra lodi.

„Nebyla to žádná zábavná plavba, že?“ řekl a odhrnul jí z očí pramen popelavých vlasů.

„Nenechala bych si ji ujít za nic na světě,“ odpověděla s milým úsměvem.

Naklonil se a políbil ji. „Při první vhodné příležitosti tě navštívím.“

Pak se obrátil a po šikmém žebříku vylezl do dispečerské místnosti. Ve dveřích se setkal s Rudim Gunnem.

„Jeden skafandr někdo zahlédl plavat dolů po řece,“ řekl. „*Huron* ho vleče za motorovým člunem.“

„O partě záchranářů z komory dosud žádná zpráva?“

„Před minutou se ozval šéf skupiny Art Dunning. Potápěčskou komoru ještě nenašli, ale podle jeho tvrzení se zdá, že největší síla výbuchu se soustředila na nejbližší okolí přední části lodi *Empress*. Příďová nástavba se celá rozpadla. Je záhadou, jak se tam výbušniny dostaly.“

„Byly tam položeny před naším příchodem,“ zamysleně řekl Pitt.

„Nebo po něm.“

„Množství výbušnin, které způsobilo tak dalekosáhlou spoušť tam v žádném případě nemohl nikdo dopravit přes náš bezpečnostní okruh.“

„Ten opičák Shaw ale systémem prošel.“

„Možná jednou, určitě však ne víckrát, aby stačil přemístit těžké kontejnery s výbušninami. Určitě je nejprve uskladnili v přídi parníku *Express*, pak teprve chtěli definitivně rozhodnout o jejich rozmístění, aby způsobily co největší zkázu.“

„Zničením vraku chtěli zničit i smlouvu dřív, než se objevíme na obzoru my.“

„Jenže jsme se objevili poněkud dřív a narušili jsme jejich časový plán. Dostali strach, že naše sonda úkryt výbušnin objeví, tak nám ji ukradli.“

„Je Shaw takový šílenec, že by nám v pátrání po smlouvě zabránil i za cenu masové vraždy?“

„Právě to se mi nějak nezdá,“ připustil Pitt. „Neudělal na mne dojem vraždícího maniaka.“

Pitt se rozhlédl a zachytil pohled vedoucího strojníka Metze pomalu vcházejícího do dispečerské místnosti. Vypadal, jako by se měl každým okamžikem zhroutit. Tvář měl strhanou, oděv promočený od hlavy až po paty a páchl motorovou naftou.

„Víte co?“ řekl s unaveným úsměvem. „Ta naše stará holka to dokáže. Venturer už sice není tím, čím bývala, ale domů nás přece jen doveze.“

Od výbuchu to byla nejlepší zpráva, kterou Pitt slyšel. „Podařilo se vám zvládnout zátopu?“

Metz přikývl. „Oproti stavu před hodinou hladina klesla o osm palců. Až budete moci pro mne uvolnit několik potápěčů, ucpeme nejhorší díry zvenku.“

„A co *Huron*?“ řekl Pitt z úzkostí v hlase. „Můžete už uvolnit nějaká čerpadla z *Huronu*?“

„Myslím, že mohu,“ odpověděl Metz. „Teď už to zvládneme s naším zařízením a s tím, co máme z *Phoenixu*.“

Pitt neztrácel čas. Bez ohledu na zaběhnutou formu rádiového styku zařval do mikrofону spojeného se sluchátky na hlavě.

„Klingere!“

Odpověď, která přišla teprve za několik vteřin, byla v prvním okamžiku nepochopitelně nesmyslná. „Ahoj, vy tam. Tady hovoří kapitán Nemo na ponorce *Nautilus*. Přepínám.“

„A to mluví kdo?“

„Hošan z Dvaceti tisíc mil pod mořem. Jasně. To byl nádherný film. Viděl jsem ho jako dítě v Seattlu. Úplně nejlepší byl boj s obrovskou krakaticí.“

Pitt nechápal nesmyslné žvanění, teprve za chvíli pochopil, co se stalo. „Klingere!“ zařval tak, že vzbudil pozornost všech v místnosti. „Máte tam vysokou úroveň kyslíčnicku uhličitého! Rozumíte, co říkám? Seříd'te čisticí jednotku vzduchu.“

„No jo, co s tím?“ Klinger se choval přehnaně vesele. „Indikátor ukazuje, že dýcháme deset procent CO₂.“

„Klingere, tak mne, k sakru, poslouvejte! Musíte se dostat na pět procent. Trpíte anoxií.“

„Čistič je zapnutý. Co vy na to?“

Pitt si s úlevou oddechl. „Vydržte ještě chvilku a pak uveďte v činnost polohový rádiový maják. *Huron* vás zvedne na palubu.“

„Jak si přejete,“ odpověděl Klinger ne příliš srozumitelně.

„Jak to u vás vypadá s prosakováním vody?“

„Za dvě, možná tři hodiny budou zaplaveny akumulátory.“

„Přidejte kyslík. Rozuměl jste? Zesilte přívod kyslíku. U večere na shledanou.“

Pitt se obrátil, aby si šel pohovořit s Gunnem. Tento drobný muž ho však předešel, právě vcházel do dveří.

„Na záchranu *Sappho-I Huronem* osobně dohlédnu,“ řekl a byl pryč.

Otevřeným oknem Pitt viděl rameno malého jeřábu vytahovat z vody skafandr. Člun z *Phoenixu* se pohupoval vedle. Kryt hlavy byl uvolněný, při zvedání se zcela otevřel. Tři členové posádky *Phoenixu* skafandr zachytili, vytáhli bezvládnou postavu a položili ji na palubu. Jeden z nich se pak podíval na Pitta a mával rukou s palcem zvednutým nahoru.

„Je naživu!“ ozval se výkřik.

Tak tedy dva muži v ponorce a jeden muž ve skafandru jsou v bezpečí a loď je stále na hladině, hodnotil Pitt v duchu situaci. Jen ať nám štěstí vydrží dál.

Dunning se svou četou našli potápěčskou komoru skoro dvě stě yardů od místa původního zakotvení. Vnější výlezový poklop byl vzpříčený a čtyřem mužům chvíli trvalo, než ho pomocí čtyři stopy dlouhé tyče uvolnili. Pak se z masek zadívali na Dunninga. Nikomu se nechtělo vstoupit do komory jako prvnímu.

Dunning vplaval dovnitř, až se hlavou octl v normálním atmosférickém tlaku. Vyšplhal se nahoru, sundal bombu a s váháním pomalu vlezl do hlavní komory. Elektrický kabel s *Ocean Venturer* byl roztržený, takže v první chvíli hleděl do tmy. Rozsvítil světlo na potápěčském obleku, aby si stíněný prostor prohlédl.

Všichni muži v komoře byli mrtví; byli na sobě naskládáni jako sáh dřeva. Pleť měli krvavě zmodralou a krev z nespočetných otevřených ran utvořila na podlaze velkou louži. V chladu se už začínala srážet. Podle tenkých pramínků z uší a z úst Dunning usoudil, že po strašném otřesu všichni zemřeli dřív, než jejich těla

byla nárazy rozmlácena do skoro beztvaré hmoty, když se komora následkem obrovské síly výbuchu začala prudce otáčet nad dnem řeky.

Dunning seděl a zvracel. Následkem slabosti a přítomné smrti se začal třást. Teprve po dlouhých minutách byl schopen zavolat *Ocean Venturer* a mluvit trochu souvisle.

Pitt zprávu vyslechl, zavřel oči a zdrceně se opřel. Neměl vztek, jen na něho padl nezměrný smutek. Hoker z rysů Pitta vyčetl smutné drama.

„Potápěči?“

„To byl Dunning,“ řekl Pitt s nepřítomným pohledem. „Muži v komoře, nikdo nepřežil. Všichni zemřeli následkem otřesu. Dva chybějí. Jestli byli venku vystaveni účinku výbuchu, pak není naděje. Řekl, že těla vynesou.“

Hokerovi nebylo do řeči. Najednou vypadal hrozně staře. Vrátil se k práci u video pultu, pohyboval se však pomalu, mechanicky. I Pitt najednou pocítil nadměrnou vyčerpanost a ztratil chuť k další práci. Vždyť celá akce se ukazuje být omylem, politováníhodným, zbytečným úsilím. Nedosáhli ničeho, jen zbytečně zahynulo deset vynikajících mužů.

V prvním okamžiku vůbec nevnímal sotva slyšitelný hlas ve sluchátkách. Konečně ho začal brát na vědomí. Někdo se s ním snažil spojit, hlas zněl slabě a z velké dálky.

„Tady Pitt. co se děje?“

Odpověď bylo jen nesrozumitelné mumlání.

„Musíte mluvit hlasitěji, nerozumím vám. Zkuste zvýšit hlasitost.“

„Je to teď trochu lepší?“ zaduněl hlas ve sluchátkách.

„Ano, už vás slyším. Kdo mluví?“

„Collins.“ Další slova byla nesrozumitelná: „snažím se dostat telefonické spojení od té doby, kdy jsem nabyl vědomí. Vůbec nevím, co se stalo. Najednou jako by se otevřelo samo peklo. Teprve teď se mi podařilo obnovit spojení.“

Jméno Collins Pittovi nic neříkalo. V těch několika málo dnech na palubě *Ocean Venturer* měl příliš mnoho starostí, než aby si zapamatoval stovku jmen s příslušnými tvářemi. „Máte nějaký

problém?“ Pitt se ptal netrpělivě, protože se chtěl věnovat, podle jeho soudu, důležitějším záležitostem.

Po dlouhém odmlčení se ozvala poněkud jedovatá odpověď. „Myslím, že jsem v pasti. Jestli vám to není proti mysli, ocenil bych nějakou pomoc, abych se dostal tady z toho pekla.“

Pitt poklepal Hokerovi na rameno. „Kdo je Collins a kde pracuje?“

„Vy to nevíte?“

„Kdybch to věděl, tak bych se neptal,“ zavrčel Pitt. „Stěžuje si, že je v pasti a potřebuje pomoc.“

Hoker se na Pitta nedůvěřivě podíval. „Collins je jedním z pracovníků ve skafandrech. Při výbuchu byl pod vodou.“

„Ježíšmarjá,“ zamumlal Pitt. „Určitě si myslí, že jsem unikátním idiotem posledního desetiletí.“ Do mikrofonu zařval. „Collinsi, udejte mi stav a přesnou polohu.“

„Skafandr je nedotčený. Jen několik promáčknutí a škrábanců, nic víc. Životně důležitý systém vystačí ještě dalších dvacet hodin, pokud tu nezačnu provádět nějaké aerobické tance.“ Pitt se mlčky zašklebil nad Collinsovým smyslem pro humor. V tom okamžiku mu přišlo líto, že ho nezná. „No, a kde jsem? K čertu, právě to vůbec nevím. Skafandr je až po rozkrok ponořený v bahně a nad sebou mám vrstvu nějakých odpadků. Pažemi nejsem schopen skoro vůbec pohnout.“

Pitt přeletěl pohledem na Hokera, který se na Pitta díval nezvyklým, nic neříkajícím pohledem. „Existuje možnost, abychom ho lanem povytáhli, aby se dostal nahoru, jak se to podařilo jeho kolegovi?“ zeptal se Hoker.

Pitt zavrtěl hlavou. „Je napůl pohřbený v nánosu bahna a zasypán troskami.“

„Říkáte, že je v nánosu bahna?“

Pitt přikývl.

„Pak se musel propadnout na palubu druhé třídy.“

Ta možnost napadla i Pittovi, nechtěl se však utěšovat nějakou nepodloženou nadějí. „Zeptám se ho,“ řekl tiše, „Collinsi?“

„Nikam jsem neodešel.“

„Mohl byste se zorientovat, jestli jste se náhodou nepropadl někde poblíž místa, které je naším cílem?“

„Má poloha je mi zatím záhadou,“ odpověděl Collins. „Okamžitě po velkém třesku jsem ztratil vědomí. Všechno tady je vzhůru nohama. Viditelnost se teprve teď pomalu začíná zlepšovat.“

„Rozhlédněte se kolem sebe a popište, co vidíte.“

Pitt, netrpělivě čekající na odpověď, nevědomky prsty klepal do počítače. Pohledem zabloudil k *Huronu* stojícímu nad *Sappho-I* a sledoval jeřáb otáčející se na zadní palubě. Najednou ve sluchátkách zapraskalo a Pitt zkameněl.

„Pitte?“

„Poslouchám.“

Sebejisté chování Collinse se rozplynulo, jeho hlas byl podivně tichý. „Myslím, že jsem v místě, kde příd' Storstadu vrazila do Empress. Poškození kolem mne je poměrně malé. Je tu jen mnoho rzi a hustý porost.“ Zarazil se, aniž by popis dokončil. Po chvilce mlčení se ozval ledově mrazivým hlasem. „Jsou tu kosti. Vidím dvě, ne, tři kostry. Jsou zasypané hromadou trosek. Bože, mám pocit, že stojím v nějakém podzemním pohřebišti.“

Pitt se snažil zhmotnit si v duchu Collinsův popis. Uvažoval, jaký by měl pocit, kdyby si mohli vyměnit místa. „Pokračujte. Co je tam ještě?“

„Zbytky těch chudáků, kdoví kdo to byl, mám na dosah. Mohl bych jim poklepat po hlavách.“

„Snad po lebkách, ne?“

„Jo. Jedna je menší, snad to bylo dítě. Ostatní vypadají na dospělé lidi. Jednu bych si možná měl vzít domů.“

Rozhovor se točil kolem příšerného tématu. Pitt se ani nedivil, jestli Collinsovi odcházely nervy. „K čemu byste to měl? Snad byste si nechtěl zahrát Hamleta?“

„Čerta starého!“ odpověděl pobouřeně Collins. „Ty zlaté zuby v čelisti musí mít cenu nejméně tisíc dolců.“

Někde v pozadí Pittovy mysli se ozvalo poplašné zvonění. Sáhl za sebe, aby si něco připomněl podle fotografie. „Collinsi, teď pozorně poslouvejte. Podívejte se na horní čelist. Jsou tam velké zaječí zuby mezi zlatými korunkami?“

Collins neodpověděl okamžitě. Těch několik okamžiků jeho mlčení bylo pro Pitta šíleným utrpením. Nemohl vědět, že Collins neodpovídá, protože je až příliš ohromen.

„To je podivné, úplně podivné,“ zmateně mumlal Collins do telefonu. „Třenové zuby toho chlápka jste popsal dokonale správně.“

Závažnost Collinsova sdělení způsobila, že Pitt nebyl schopen říci jediné slovo. Byl schopen si pouze uvědomit, že konečně objevili pohřební místnost Harveye Shieldse.

Sarveux počkal, až sekretářka za sebou zavře dveře, teprve pak promluvil. „Četl jsem vaši zprávu. Shledávám ji velmi znepokojující.“

Shaw neodpověděl, protože Sarveuxovo suché konstatování si odpověď nevyžadovalo. Podíval se přes psací stůl na ministerského předsedu. V přímém styku vypadal starší než snímaný televizními kamerami. Shaw si všiml nápadného smutku v jeho očích a rukavic na ruku. O Sarveuxových zraněních věděl, připadalo mu však zvláštní vidět pracovat u psacího stolu muže v rukavicích.

„Vznesl jste velmi vážná obvinění proti panu Villonovi, aniž byste jediné měl podložené jednoznačným důkazem.“

„Pane ministerský předsedo, nejsem advocatus diaboli. Předložil jsem jenom fakta, která jsou mi známá.“

„Proč jste s tím přišel za mnou?“

„Protože si myslím, že byste o tom měl vědět. Generál Simms sdílí můj názor.“

„Rozumím.“ Sarveux chvíli mlčel. „Jste si jistý, že ten Foss Gly pracoval pro Villona?“

„O tom není pochyb.“

Sarveux se opřel zády o opěradlo. „Udělal byste mi velkou službu, kdybyste na to zapomněl.“

Shaw se zatvářil nesmírně překvapeně. „Prosím?“

„Henri Villon už není členem mého kabinetu. A pokud jde o toho chlápka Glye, je mrtev.“

Shaw neodpověděl okamžitě. Sarveux jeho zaváhání využil a pokračoval dál. „Vaše teorie o najatém vrahu je neurčitá a nepřesvědčivá. Je založena pouze na řečech. Neexistuje dostatek

jednoznačných důkazů k zahájení třeba i jen předběžného vyšetřování.“

Shaw se na Sarveuxe podíval zdrcujícím pohledem. „Generál Simms se domnívá, že kdybyste měj trochu větší zájem prohlédnout si pořádně podklady, shledal byste asi, že ten neblaze proslulý pan Gly byl spiritus agens vašeho leteckého neštěstí i nedávného úmrtí premiéra Guerriera.“

„Ano, ten člověk byl nepochybně schopný...“, Sarveux se uprostřed věty zarazil. S náhlým napětím ve tváři vyvalil na Shawa oči a naklonil se nad psací stůl.

„Co jste to řekl? Co jste tím chtěl naznačit?“ zeptal se ohromeně.

„Henri Villon měl důvod, aby si přál vaši i Guerrierovu smrt a ověřil jsem si to ke své naprosté spokojenosti. A najal si známého zabijáka. Je třeba uznat, že dvě a dvě nebývají vždy nutně čtyři, ale v tomto případě by i tři mohly být přijatelnou odpovědí.“

„To, co vy a generál Simms naznačujete, je odporné,“ řekl spravedlivě rozhořčený Sarveux. „Kanadští ministři se přece nevráždí navzájem proto, aby získali vyšší úřad.“

Shaw poznal, že jakákoli další argumentace je zbytečná. „Lituji, že vám nemohu poskytnout více přesných a podrobnějších informací.“

„Já také,“ řekl Sarveux, jehož chování se zase rychle ochladilo. „Zatím nemám sebemenšího důkazu, jestli tu nechutnou šlamastyku s Američany na řece svatého Vavřince jste nezpůsobil třeba vy nebo někdo z vašich lidí. A teď se to snažíte ututlat tím, že vinu svádíte na někoho jiného.“

Shaw cítil, že mu začíná pěníť krev. „Ujišťuji vás, pane ministerský předsedo, že toto není ten případ.“

Sarveux se pevným pohledem podíval na Shawa. „Státy se přece nebudují a neexistují na nějakých pravděpodobnostech, pane Shawe. Generálu Simmsovi vyřídte, prosím, můj srdečný dík a řekněte mu, aby tu záležitost považoval za skončenou. Když už s ním budete mluvit, informujte ho, prosím, že nevidím žádný důvod dělat si starosti se Severoamerickou mezinárodní smlouvou.“

Ohromený Shaw se posadil. „Ale, pane, jestli Američané najdou exemplář smlouvy, budou moci...“

„Nic nebudou moci,“ skočil mu do řeči Sarveux. „Sbohem, pane Shawe.“

Shaw zaťal pěsti, vstal a beze slova vyšel z místnosti.

Jakmile za ním zacvakly dveře, Sarveux zvedl telefon a vytočil číslo na soukromé lince.

O čtyřicet minut později vešel do místnosti komisař Kanadské jízdní policie Harold Finn.

Byl to nevýrazný drobný muž oblečený v pomačkaných šatech, typ, který se dokonale ztratí v davu nebo na večírku splyne s nábytkem. Jeho černé vlasy s pěšinkou uprostřed se nápadně lišily od bílého huňatého obočí.

„Omlouvám se, že jsem si vaši návštěvu vynutil okamžitě,“ omlouval se Sarveux.

„Není třeba se omlouvat,“ řekl odměřeně Finn. Posadil se a začal se hrabat v diplomatce.

Sarveux neztrácel čas. „Jaké jsou vaše závěry?“

Finn rozevřel brýle na čtení a přidržoval si je před očima při zběžném prohlížení dvou otevřených pořadačů. „Mám tu fascikl s doklady o ohledání mrtvol, o pitvě i zprávu Jeana Bouchera.“

„Muže, který objevil tělo Julese Guerriera?“

„Ano, byl Guerrierovým šoférem a osobním strážcem. Tělesné ostatky premiéra našel ráno, když ho šel vzbudit. Podle koronerovy zprávy Guerrier zemřel někdy mezi devátou a desátou hodinou předešlého večera. Ani při pitvě nebylo možné stanovit přesný důvod smrti.“

„Nějakou domněnku ale určitě měli, ne?“

„Bylo zjištěno mnoho rozmanitých činitelů, žádný nezvratný,“ řekl Finn. „Jules Guerrier už byl v poslední době jen malý krok od hrobu. Podle soudního patologa, který pitvu řídil, trpěl rozedmou plic, žlučovými kameny, arteriosklerózou, ta ho asi zabila, revmatickou artritidou a rakovinou prostaty.“ Finn vzhlédl a lehce s usmál. „Ten muž vlastně jen zázrakem žil tak dlouho.“

„Takže Jules zemřel přirozenou smrtí.“

„Měl k tomu mnoho důvodů.“

„A co je s tím Jeanem Boucherem?“

Finn začal číst ze zprávy. „Pochází ze slušné rodiny. Má dobré vychování i školní vzdělání. Žádný záznam o zatčení či o vazbě, ani nic, co by naznačovalo účast v radikálních hnutích nebo akcích. Má manželku, dvě děti, obě děvčata, která jsou provdána za řádné a poctivě pracující muže. Guerrier si Bouchera zjednal v květnu 1962. Pokud jsme byli schopni vyšetřit, byl k premiérovi naprosto loajální.“

„Máte důvodné podezření, že šlo o násilný čin?“

„Upřímně řečeno, nemáme,“ odpověděl Finn. „Ale smrt velmi známé osobnosti vždy vyvolá mimořádný zájem o všechny i sebemenší podrobnosti, aby někdy později nemohly vzniknout nějaké pochybnosti. Tento případ se jednoznačně zařadil mezi normální, dokud nám jeho vyšetřování nenarušil Boucher.“

„V jakém ohledu?“

„Přisahá, že Henri Villon oné noci navštívil Guerriera a že byl posledním člověkem, který viděl premiéra živého.“

Sarveux se zatvářil nechápavě. „To není možné. Villon přece pronášel zahajovací řeč při předávání uměleckého střediska veřejnosti dvě stě mil odsud. Tisíce lidí toho byly svědky.“

„Ve skutečnosti miliony,“ řekl Finn. „Událost byla totiž vysílána na státním televizním okruhu.“

„Mohl by Boucher zavraždit Julese a pak jako alibi si vymyslet takovou pohádku?“

„Pochybují. Zatím nemáme ani náznak důkazu, že Guerrier byl úkladně zavražděn. Pitvu nevzniklo žádné podezření, takže Boucher žádné alibi nepotřebuje.“

„Ale k jakému účelu může sloužit jeho tvrzení, že Villon byl přítomen v Quebecu?“

„Na žádný takový účel nemůžeme přijít, nicméně jeho přesvědčení je neotřesitelné.“

„Ten muž musel mít halucinace,“ řekl Sarveux.

Finn se naklonil v křesle dopředu. „On ale není duševně chorý, pane Sarveuxi. Potíž je v tom, že Boucher si sám vyžádal, aby mu bylo vstříknuto sérum pravdy, aby byl uveden do hypnotického stavu a podroben testu na detektoru lži.“ Finn se zhluboka nadechl. „Nutili

jsme ho, aby kápl božskou, výsledek však přesvědčivě dokázal, že neklame. Boucher mluvil pravdu.“

Sarveux naň oněměle hleděl.

„Hrozně rád bych řekl, že Kanadská jízdní zná na všechno odpověď, ale nezná,“ přiznal Finn. „Naši laboratorní pracovníci prošmejdili celý dům. Otisky, které našli, s jedinou výjimkou patřily Guerrierovi, Boucherovi, služebné a kuchaři. Je veliká škoda, že otisky nalezené na dveřích ložnice byly rozmazané.“

„Zmínil jste se o výjimce.“

„Otisk neznámého pravého ukazováčku jsme našli na zvonícím mechanismu u vstupních dveří. Budeme ho muset identifikovat.“

„Ten nic nedokazuje,“ řekl Sarveux. „Mohl ho otisknout řemeslník, listonoš nebo i náš člověk během vyšetřování.“

Finn se usmál. „Kdyby tomu tak bylo, počítač v našem zpravodajském oddělení by ho okamžitě zjistil. Ne, je to otisk někoho, koho v evidenci nemáme.“ Odmlčel se, aby si přečetl další stránku v pořadači. „Je poměrně zajímavé, že známe přibližnou dobu, kdy neznámá osoba zazvonila na zvonkohru. Guerrierova sekretářka, nějaká Molly Sahanova, mu jako lék proti chřipce přinesla mísu slepičí polévky. Přišla asi v půl deváté, stlačila tlačítko zvonkohry, Boucherovi předala polévku a odešla. Protože měla rukavice, příští holý prst zanechal na tlačítku jasný otisk.“

„Slepičí polévka,“ řekl Sarveux a potřásl hlavou. „Oblíbený lék na všechno možné.“

„Díky paní Sabanové víme, že někdo do domu vešel někdy po půl deváté oné noci, kdy Guerrier zemřel.“

„Přijmeme-li Boucherovo tvrzení, jak by Villon mohl být současně na dvou místech?“

„Nemám tušení.“

„Vyšetřování je už oficiálně skončeno?“

Finn přikývl. „Pokračováním už by se mnoho nového nezískalo.“

„Chci, abyste ho obnovil.“

Finnovou reakcí bylo zvednutí jednoho obočí. „Prosím, pane?“

„Na Boucherově tvrzení přece jen může něco být,“ řekl Sarveux a přes stůl Finnovi podal Shawovu zprávu. „Právě jsem to dostal od

agenta britské tajné služby. Upozorňuje na spojení Henri Villona a známého zabijáka. Podívejte se na to a zjistěte, jestli nějaká taková možnost existuje. Ještě něco, byl bych rád, kdyby vaši lidé zajistili provedení nové pitvy.“

Finn zvedl druhé obočí. „Získat povolení k exhumaci bývá někdy nepříjemně složité a choulostivé.“

„Žádné povolení k exhumaci nebude,“ řekl stroze Sarveux.

„Rozumím, pane ministerský předsedo,“ řekl Finn, když pochopil Sarveuxův záměr. „Záležitost bude vyřízena za přísných bezpečnostních opatření. Osobně na to dohlédnu.“

Finn zastrčil zprávy do diplomatky a měl se k odchodu.

„Ještě něco,“ řekl Sarveux.

„Prosím, pane ministerský předsedo.“

„Jak dlouho víte o milostném poměru mé ženy s Villonem?“

Finnův normálně nepřístupný výraz se změnil v bolestivou grimasu. „Nu, pane, hm, doslechl jsem se o tom před dvěma lety.“

„A to jste mi to nemohl přijít říci?“

„Pokud nezjistíme, že byl spáchán vlastizrádný zločin, Kanadská jízdní policie nemá právo se míchat do soukromí kanadských občanů.“ Pak dodal. „Mezi ně, samozřejmě, patří i ministerský předseda a členové parlamentu.“

„To je skvělá morální zásada,“ řekl škrobeně Sarveux. „Komisaři, děkuji vám. To je všechno, pro tentokrát.“

Nad řekou svatého Vavřince se za denního rozbřesku převalovaly tmavé mraky.

Dva velmi těžce zranění zemřeli a počet obětí se tím zvýšil na dvanáct. Tělo jednoho chybějícího potápěče bylo vyplaveno na jižním břehu šest mil po proudu řeky. Druhý muž nebyl nikdy nalezen.

Posádka lodi *Ocean Venturer* otupělá vyčerpáním a s těžkým pocitem v srdcích mlčky stála podél zábradlí, když mrtví byli slavnostně přenášeni na palubu křižníku *Phoenix*, aby je odvezl domů. Pro některé to bylo zlým snem, který čas vymaže z mysli; pro ostatní to byla tragédie, která jim navždy zůstane v živé paměti.

Ve chvíli, kdy Collinse vyprostili z trosek a vytáhli na palubu, měl ve skafandru zásobu vzduchu pouze na tři hodiny. Pitt pak okamžitě ukončil veškeré další práce na vraku. Metz ohlásil, že strojovna je už dostatečně suchá a *Ocean Venturer* má sklon pouze deset stupňů. Odborníci na odstraňování škod z lodí námořnictva byli uvolněni, i dlouhé hadice od pomocných čerpadel byly staženy. Průzkumná loď dopluje do domovského přístavu vlastní silou, byť jenom s jedním motorem. Vrtulový hřídel druhého byl vyhnut z osy.

Pitt sešel na dolní palubu v otevřené šachtě a oblékl si potápěčskou soupravu. Utahoval si opasek a srovnával na zádech popruhy s bombami stlačeného vzduchu, když se objevil Gunn.

„Jdete dolů,“ konstatoval.

„Po všem, co se stalo, by bylo zločinem odejít, aniž bychom si vzali to, kvůli čemu jsme sem přišli,“ odpověděl Pitt.

„Považujete za moudré potápět se sám? Proč nechcete, aby Dunning a jeho muži šli s vámi?“

„Nejsou v kondici,“ řekl Pitt. „Při vynášení těl se potopili víckrát, než dovoluje norma. Mají v krvi nahromaděno nadměrné množství dusíku.“

Gunn věděl, že by mnohem snadněji přemístil Matterhorn, než přesvědčil umíněného Dirka Pitta. Pokrčením ramen odbyl pokusení mu to dále vymlouvat, jen se zašklebil.

„Bude to váš pohřeb.“

Pitt v širokém úsměvu odhalil zuby. „Oceňuji vaše srdečná slova na rozloučenou.“

„Jedním okem budu dávat majzla na monitor,“ řekl Gunn. „Jestli se zachováte jako enfant terrible a nevrátíte se do zavírací hodiny, přinesu vám tam dolů vzduchové láhve, abyste mohl dodržet dekompresní zastávky.“

Pitt mlčenlivým přikývnutím poděkoval. Nevzrušitelně trpělivý, tichý a skromný Gunn byl tedy konečnou pojistkou, jako vždycky, byl tím, kdo dohlédl na nekonečnou řadu drobností ostatními přehlédnutou. Nikdo ho nikdy nemusel o nic žádat. Všechno plánoval s hlubokou rozvahou a pak jednoduše vykonal, co vykonáno být muselo.

Pitt si nasadil masku, nenuceně Gunnovi zasalutoval a převrátil se do studené vody.

Ve dvaceti stopách se obrátil na záda a díval se vzhůru na dno lodi *Ocean Venturer*, vznášející se nad ním jako balon. Ve čtyřiceti stopách se její tvar rozplynul v hluboké temnotě a zmizel z dohledu. Svět oblohy a mraků se najednou zdál být vzdálený mnoho světelných roků.

Voda byla hustá, neprůhledná, matně zelená. Se stoupajícím tlakem na tělo Pitt pocítil hroznou chuť vrátit se na svět, položit se na záda na sluníčko, dopřát si delší schrupnutí a na všechno zapomenout. Odehnal od sebe tak lákavé pokušení a rozsvítil potápěčské světlo, když zelené přítmí začalo černat. Pak už se před ním začala v temnotě zhmotňovat obrovská loď. Nad mrtvolou *Empress of Ireland* panovalo skličující ticho. Byla to strašidelná loď na cestě nikam.

Pitt plaval nad nakloněnou palubou se záchrannými čluny, kolem světlíků v boku lodi a tajemných kajut za nimi. Doplavал k vyhloubené jámě a zaváhal. Voda v této hloubce byla znatelně chladnější. Pozoroval, jak se vzduchové bubliny unikající z dechového regulátoru shlukují v malé hrozny a stoupají k hladině. Když na ně zamířil potápěčskou svítilnou, zatřpytily se jako pěna podél pobřeží v měsíčním úplňku.

Pomalou klesal do uměle vyhloubené dutiny. O padesát stop níže s lehkostí padajícího listu dosedl do naplaveniny. Octl se v těžce poškozeném nitru kajuty Harveye Shieldse.

Po zádech mu přejelo ledové zamrazení, ne však z mrazivé vody termální oblečení ho zatím udržovalo v přijatelné pohodě, ale ze skutečnosti, kterou měl před sebou. Viděl kosti popsané Collinsem. Na rozdíl od zářivě vybělených koster v učebnách lékařských fakult tyto nabyly odstínu tabákové hnědi a nedržely pohromadě.

Za malým otvorem byly dvě lebky lehce pokryté bahnem. Kolem nich byla hromada trosek. Připlaval blíž a začal tam sahát rukama.

Dotkl se měkkého kulatého předmětu. Když ho uvolnil, zvedly se prachovému mraku podobné částčky a malinké úlomky a před

maskou se mu zatmělo. Předmět, který vytáhl, byl starý záchranný pás.

Protlačil se do otvoru a zápolil s hromadou rumoviska. Potápěčské světlo mu nebylo skoro k ničemu. Rozvířené částecčky vytvořily stěnu, od níž se světlo odráželo jako od husté hradby mlhy.

Našel zrezivělou břitvu a vedle ležící misku na holení. Pak dobře zachovalou polobotku a malou lékovku. Hrdlo bylo ještě zapečetěné, obsah nedotčený.

S vytrvalostí archeologa pečlivě zkoumajícího vrstvy času Pitt prsty prohledával rozpadávající se odpadky. Necítil chlad pomalu pronikající jeho oblečením. Aniž by si to uvědomil, rozřízl si kůži o ostrou kovovou hranu. Z několika podobných ran na zádech a na nohou vytékaly mlže podobné stopy krve.

Tep srdce se mu zvýšil, když si myslel, že konečně vidí z nánosu vystupovat cíl svého úsilí. Viděl klenutou rukojeť kufru. Sevřel ji v ruce a jemně zatáhl. Rozpadla se mu v ruce současně s velkým kufrem pod ní. Odehnal od sebe nemístný optimizmus a pokračoval v pátrání.

O dvě stopy dál zahlédl jiné držadlo. Menší.

Zarazil se a na potápěčských hodinkách si ověřil dobu strávenou pod vodou. Vzduchu mu zbývalo už jen na pět minut. Gunn už ho určitě čeká. Zhluboka se nadechl a držadlo pomalu uvolnil z odpadků.

Upřeně se díval na zbytky příručního kufříku. Ztrouchnivělé dno i boky stále držely tvar. S obavou odtrhl od sebe závěsy kufříku.

Uvnitř byl blátem pokrytý balíček. Pitt instinktivně věděl, že v ruce drží Severoamerickou mezinárodní smlouvu.

Dr. Abner McGovern seděl za psacím stolem, zamyšleně hleděl na mrtvolu nataženou na stole z nerezavějící oceli a nenuceně žvýkal vaječný sendvič.

McGovern tonul v rozpacích. Neživé tělo Julese Guerriera nespolupracovalo. Většina zkoušek na mrtvole byla provedena čtyři i pětkrát. On i jeho asistenti analyzovali do nekonečna získané údaje, znovu a znovu studovali výsledky získané policejním koronerem v Quebecu. Pravý důvod smrti jim stále unikal.

McGovern byl jedním z umíněných lidí, který se odmítá vzdát, byl to typ člověka, který dovede být celou noc vzhůru, aby dočetl román nebo doložil poslední kousky dětské skládky. I teď se odmítal vzdát. Žádný život přece nekončí jen tak bez nějakého důvodu.

Guerrier byl v politováníhodné zdravotní kondici. Byl však známý svou nezdolnou láskou k životu. Taková vůle žít nemohla zhasnout jako lampa po cvaknutí vypínačem.

Příčinou muselo být něco jiného než jen selhání tělesných funkcí. Selhání muselo být něčím vyvolané.

Byly provedeny zkoušky na kdejaký jed, včetně jedů exotických. Všechny byly negativní. Nenašel se ani důkaz po vpichu velmi tenkou injekční stříkačkou pod vlasy nebo pod nehty, mezi prsty na nohou, nebo uvnitř tělesných otvorů.

Do McGovernových úvah se neustále promítala možnost zadušení. Ztráta dechu z nedostatku kyslíku zanechává málo rozpoznatelných známek.

Za čtyřicet let, které v Kanadské jízdni policii odsloužil jako patolog, si vzpomínal jen na velice málo případů, kdy oběti byly zavražděny udušením.

Natáhl si nové rukavice a přistoupil k mrtvole, aby se po této možnosti znovu podíval. Onoho odpoledne už potřetí prohlížel vnitřek úst. Všechno bylo, jak má být. Žádné otlačeniny, žádná bledost za rty.

Octl se znovu ve slepé uličce.

Vrátil se k psacímu stolu a s rukama v klíně se sklíčeně zhroutil do křesla. Nepřítomně se díval na vykachlíčkovanou podlahu. Najednou si všiml nepatrného zabarvení na palci jedné rukavice. Bezmyšlenkovitě prst otřel o papír. Zůstala na něm mastná růžová skvrna.

Rychle se sehnul nad Guerrierem. Mezi vnitřní rty a vnější dásně opatrně vložil ručník. Pak se podíval přes zvětšovací sklo.

„To je vynalézavé,“ šeptal nahlas, jako by si povídal s mrtvolou.
„To je rozhodně vynalézavé.“

Sarveux se cítil strašně unavený. Jeho zásada nevměšování se do quebecké nezávislosti se setkala s bouří odporu ve vlastní straně i u anglicky mluvících loajalistů na západě. Členové parlamentu z přímořských provincií Nová Scotia, New Brunswick a Prince Edward Island byli zvláště rozhořčeni nad přerušením celistvosti státu. Jejich rozhořčení se dalo čekat. Nový quebecký stát je odtrhl od zbytku Kanady.

Seděl ve studovně, popíjel drink a snažil se zapomenout na události dne, když se ozval telefon. Sekretářka ohlásila, že komisař Finn volá z hlavního stanu Kanadské jízdní policie.

Povzdechl si a počkal na cvaknutí v telefonu.

„Pan Sarveux?“

„U telefonu.“

„Byla to vražda,“ řekl odměřeně Finn.

„Máte důkaz?“

„Mimo jakoukoliv pochybnost.“

Sarveux pevně sevřel sluchátko. Bože, pomyslel si, kdy to skončí! „Jak?“

„Premiér byl udušen. Zabiják to udělal zatraceně chytře. Použil divadelního maskérského umění, aby znemožnil odhalení. Když jsme věděli, co máme hledat, našli jsme stopy zubů na tkanině polštáře.“

„Teď jistě zadržíte Bouchera.“

„Není třeba,“ řekl Finn. „Vaše zpráva od britské zpravodajské služby přišla vhod. Otisk na tlačítku zvonkohry se shoduje s pravým ukazováčkem Fosse Glye.“

Sarveux zavřel oči. Stanovisko, řekl si v duchu, musím setrvat na stanovisku. „Jak je možné, že si Boucher spletl Glye s Villonem?“

„To nevím. Soudě podle fotografie přiložené ke zprávě je tu mezi nimi nepatrná podoba. Použití kosmetické úpravy obličeje při návštěvě Guerriera by mohlo být klíčem k řešení. Byl-li Gly schopen kosmetickou úpravou oklamat našeho patologa, je schopen se mistrně namaskovat a přestrojit do sekáčského Villonova zjevu.“

„Mluvíte o Glyovi jako by byl ještě naživu.“

„Je to můj zvyk, dokud nevidím tělo,“ odpověděl Finn. „Přejete si, abych pokračoval ve vyšetřování?“

„Ano, chci však, aby to zůstalo pod pokličkou,“ řekl Sarveux.
„Můžete se spolehnout na mlčenlivost svých lidí?“

„Naprosto,“ odpověděl Finn.

„Mějte Villona pod přísným dohledem a Guerriera vraťte do hrobu.“

„Zařídím to.“

„Ještě jedna věc, komisaři.“

„Ano, pane?“

„Od nynějška mi budete podávat zprávy osobně. Telefonické hovory mohou být odposlouchávány.“

„Zakrátko se ozvu. Na shledanou, pane ministerský předsedo.“

Ještě několik vteřin po tom, co Finn zavěsil, Sarveux stále sluchátko držel. Je možné, že Henri Villon a stále unikající hlava FQS jsou jedna a tatáž osoba? uvažoval. A pokud jde o Fosse Glye. Proč by se vydával za Villona?

Když se za hodinu začal dovídat na své otázky odpovědi, okamžitě z něho spadla veškerá únava.

Výkonné tryskové dopravní letadlo okázale pomalované akvamarínovou modří agentury NUMA přisvištělo po přistávací dráze a zastavilo asi dvacet stop od místa, kde čekali Sandecker a Moon. Dveře oddělení cestujících se rozletěly a vystoupil Pitt. V obou rukou nesl velkou hliníkovou krabici. V Sandeckerových očích se zračila hluboká účast při pohledu na k smrti unavenou tvář a na pomalé nejisté kroky muže, který strávil dlouhou dobu ve vyčerpávajícím napětí. Vyкроčil mu vstříc a objal ho. Moon převzal krabici.

„Vypadáte hrozně. Kdy jste spal naposled?“

Pitt se skelnýma očima podíval na Sandeckera. „Ztratil jsem pojem času. Co je dnes za den?“

„Pátek.“

„Nevím to jistě, myslím, že v pondělí v noci.“

„Kristepane, to bylo před čtyřmi dny.“

Přijelo auto a Moon krabici uložil do kufru. Nasedli na zadní sedadlo a Pitt okamžitě začal dřímat. Když s ním Sandecker zatřásl,

zdálo se mu, že sotva zavřel oči. Řidič zastavil u vchodu do laboratoře arlingtonské fakulty archeologie.

Ve dveřích se objevil muž v bílém plášti v doprovodu uniformovaných strážců. Měl asi šedesát let, chodil lehce nahnusený a tvář měl jako dr. Jekyll těsně po proměně v dr. Hydea.

„Dr. Mel vin Galasso,“ řekl, aniž by nabídl ruku k přivítání. „Přinesli jste tu vykopávku?“

Pitt ukázal na hliníkovou krabici, kterou Moon právě vytahoval z kufru auta. „Uvnitř.“

„Doufám, že jste nepřipustil, aby ta vzácnost vyschla. Je totiž důležité, aby vnější obal zůstal poddajný.“

„Cestovní kufřík i balíček z nepromokavého plátna jsou stále ponořené ve vodě řeky svatého Vavřince.“

„V jakém prostředí jste to našli?“

„Kufřík byl zabořený až po držadlo v naplavenině bahna.“

Galasso spokojeně přikývl a obrátil se ke dveřím vedoucím do laboratoře.

„All right, džentlmeni,“ řekl přes rameno. „Pojďme se podívat, co jste to vlastně našli.“

Doktoru Gallasovi velice chyběl společenský šarm, rozhodně mu však nescházela trpělivost. Dvě hodiny odstraňoval nepromokavé plátno z příručního kufříku a současně, jako kdyby přednášel ve třídě, popisoval každý svůj krok.

„Měli jste štěstí, že na dně bylo bahno,“ objasňoval. „Jak vidíte, kůže je ve vynikajícím stavu a stále poddajná.“

S pedantskou pečlivostí chirurgickým skalpelem vyřezal na boku kufříku čtyřhrannou díru tak, aby nepoškodil obsah. Pak vystříhl z tenké plastické hmoty kus o něco větší než balíček a vsunul ho do otvoru.

„Pane Pitte, bylo od vás moudré, že jste se obalu nedotýkal,“ drmolil. „Kdybyste se ho pokusil z kufříku vytáhnout, určitě by se rozdrobil.“

„Nepromokavé plátno pod vodou nevydrží?“ zeptal se Moon.

Galasso se zarazil a zabodl do Moona učený pohled. „Voda je rozpouštědlo. Jednoduše řečeno, má-li k dispozici dostatek času, rozpustí i bitevní loď. Nepromokavé plátno je přece chemicky

impregnované tkanivo a to ještě převážně jen na jedné straně. Proto podléhá zkáze.“

Galasso pustil Moona z hlavy a vrátil se k práci.

Když se ujistil, že plastická podložka je správně umístěná pod balíčkem, začal ji po milimetrech vyzvedávat, až konečně poprvé po sedmdesáti pěti letech stále kapající beztvářá věc ležela odkrytá a zranitelná na stole.

V laboratoři bylo napjaté ticho. Zdálo se, že dokonce i Galasso cítí nesmírnou závažnost následujících okamžiků, protože přestal mluvit. Moon se začal třást a rukama se přidržel výlevky, aby neupadl. Sandecker se potahoval za vousy, jedině Pitt na oko neúčastně usrkával už čtvrtou černou kávu.

Galasso se bez jediného slova chystal ke sloupnutí obalu. Nejdříve lehce po povrchu poklepával papírovým ručníkem, až balíček na povrchu vysušil. Pak si obal prohlížel jako brusič diamantů padesátikarátový drahokam a tu a tam se ho dotýkal malým značkovacím perem.

Konečně začal se snímáním. Se zaťatými zuby a s mučivou pomalostí rozmotával křehký obal. Po chvíli, která se přihlížejícím mužům zdála být věčností, se Galasso dostal k poslední vrstvě. Přestal pracovat, aby si otřel lesknoucí se pot na tváři a aby ohýbáním znečitlivělých prstů v nich obnovil krevní oběh. Pak byl připraven dokončit choulostivou práci.

„Blíží se okamžik pravdy,“ řekl pompézně.

Moon zvedl telefon a spojil se s prezidentem. Sandecker přistoupil blíž a napjatě se díval přes Galassovo rameno. Pitt se tvářil chladně a byl podivně zdrženlivý.

Konečně byla zpod poslední vrstvy vyzvednuta křehká placka a položena na stůl.

Muži, kteří se odvážili uskutečnit nemožné, byli teď odměněni nesmírným zklamáním.

Lhostejná řeka prosákla nepromokavým plátnem a britský exemplář Severoamerické mezinárodní smlouvy změnila v nečitelnou, těstu podobnou kaši.

DO ALBANY

COLUMBIA VILLE

THE MANHATTAN LIMITED

Květen 1989, Quebec, Kanada

Brzy po odstartování Boeingu 757 z quebeckého letiště začalo burácení jeho tryskových motorů slábnout. Po zhasnutí nápisu nekouřit Heidi uvolnila bezpečnostní pás, nohu uvězněnou od kotníku po stehno v sádře posunula do pohodlnější polohy a vyhlédla z okna.

Ve slunci zářící dlouhá stuha řeky Svatého Vavřince hluboko dole se začala ztrácet, když letadlo po velké zatáčce zamířilo k jihu směrem na New York.

Jako v kaleidoskopu se jí v mysli promítaly ne zcela jasné scény událostí několika posledních dnů: duševní otřes a fyzická bolest následující po výbuchu pod *Ocean Venturer*, taktní pozornost námořního lékaře a námořníků na palubě *Phoenixu* – na zasádrované noze měla víc kreseb a podpisů než obsahuje kniha tetovacích vzorků: lékaři i zdravotní sestry ošetřující její vykloubené rameno v nemocnici v Rimouski, dobrosrdečně se usmívající jejím ubohým pokusům mluvit francouzsky. Při pomýšlení, že z nich už asi nikdy nikoho neuvidí, na ni padal smutek.

Muže, který vklouzl do uličky a posadil se vedle ní, si v zamyšlení všimla, teprve když se jí dotkl.

„Ahoj, Heidi.“

Byla tak překvapena, že se nezmohla na jediné slovo, když se dívala do tváře Briana Shawa.

„Vím, co si teď určitě myslíš,“ řekl ohleduplně, „musím však s tebou mluvit.“

Heidino prvotní překvapení se okamžitě změnilo ve výraz opovržení. „Z které odpadové stoky ses sem připlazil?“

Viděl Heidinu tvář viditelně rudnout vztekem. „Nemohu popřít, že to bylo chladnokrevně vědomé klamání. Omlouvám se za to.“

„No ovšem, vše v rámci povinností,“ odvětila jedovatě. „Vyspíš se se ženou jenom proto, abys z ní vytáhl informace, které použiješ k zavraždění dvanácti nevinných mužů. Podle mého názoru, pane Shawe, jsi prachsprostý lump.“

Shaw chvíli mlčel. Americké ženy se projevují úplně jinak než britské, uvažoval. „Byla to politováníhodná a úplně nesmyslná tragédie,“ řekl. „Chci, abyste ty i Dirk Pitt věděli, že za to, co se stalo, nenesu žádnou zodpovědnost.“

„Lhal jsi dřív jako když tiskne, tak proč bys ses teď měl najednou projevovat opačně?“

„Pitt uvěří, když mu řeknu, že výbušniny odpálil Foss Gly.“

„Jaký Foss Gly?“

„Pitt to jméno zná.“

Nevěřicně se na něho podívala. „Tydlencty výmluvy či zdůvodnění jsi nám mohl docela dobře sdělit telefonicky. Co tu pohledáváš doopravdy? Chceš ze mne vymámit ještě nějaké další informace? Chceš se dopídit, jestli jsme smlouvu z *Empress of Ireland* uvedli do použitelného stavu?“

„Tu smlouvu jste nenašli.“

„Umíš se jen vytahovat.“

„Vím, že Pitt odjel z Washingtonu do New Yorku a účastní se pátrání na řece Hudson. To je dostatečným důkazem.“

„Zatím jsi mi neřekl, proč jsi za mnou přišel a co po mně chceš,“ řekla vyčítavě.

Pátravě se na ni podíval. „Potřebuji, abys od mého ministerského předsedy doručila poselství svému prezidentovi.“

Zpražila ho pohledem. „Ty ses zbláznil.“

„Vůbec ne. Nikdo totiž nepředpokládá, že vláda Jejího Veličenstva si neuvědomuje, po čem jdete a zatím je příliš brzy, aby v této hře došlo k přímé konfrontaci. Protože pro dva spřátelené státy je situace příliš choulostivá, nelze použít obvyklých diplomatických kanálů a veškerý styk je nutné provádět nepřímou. Není to nic neobvyklého. Zvláště Rusové si v tom libují.“

„Já přece nemohu jenom tak z ničeho nic zatelefonovat prezidentovi,“ řekla z míry vyvedená Heidi.

„To není vůbec nutné. Poselství jednoduše předáš Alanu Mercierovi. On bude vědět, co dělat dál.“

„Poradci pro státní bezpečnost?“

Shaw přikývl. „Právě jemu.“

Heidi se tvářila nechápavě. „Co mu mám říci?“

„Jednoduše mu řekneš, že Británie se kvůli nějakému círu papíru nevzdá ani jediného státu Britského společenství národů, a to ani za cenu vojenské obrany stávajících hranic.“

„Takže vy vyhrožujete bojem kdo s koho mezi Amerikou a...“

„Vy byste, samozřejmě, vyhráli, byl by to však konec atlantické aliance a NATO. Ministerský předseda doufá, že tvoje země nebude chtít zabrat Kanadu za tak vysokou cenu.“

„Jaké zabrat Kanadu?“ řekla s podivem. „To je přece úplně směšné.“

„Opravdu? Proč jinak by vaši lidé odstraňovali všechny překážky bránící nalezení smlouvy?“

„Určitě jsou k tomu jiné důvody.“

„Možná.“ Zaváhal a uchopil Heidinu ruku. „Nechce se mi tomu ale věřit.“

„Takže vlak je pohřbený pod zříceným mostem,“ řekl Pitt.

Glen Chase přikývl. „Všechno tomu nasvědčuje.“

„Je to jediné místo, kde by mohl být,“ dodal Giordino.

Pitt se nahnul přes zábradlí úzkého můstku a pozoroval rameno jeřábu, jak opisuje oblouk a pouští promáčenou změt' rezavějících trosek nosníků mostu do nákladového prostoru člunu. Drapák se pak vrátil zpátky a ponořil se znovu do řeky.

„Při tomto tempu bude trvat nejméně týden, než se dostaneme k prozkoumání dna.“

„V nánosu dna nemůžeme hrabat dřív, než odstraníme všechny trosky mostu,“ řekl Giordino.

Pitt se obrátil k Chaseovi. „Zaříd'te, aby některý z vašich mužů odřezal z příhradových nosníků několik vzorků. Rád bych je podrobil laboratornímu analytickému rozboru.“

„Co si myslíte, že se tím zjistí?“ zeptal se Chase.

„Možná příčina zřícení mostu,“ odpověděl Pitt.

Muž v ochranné přilbě zvedl přenosný tlampač a do hluku dieselového motoru jeřábu zakřičel. „Pane Pitte, někdo chce s vámi mluvit telefonem.“

Pitt se omluvil a odešel do kanceláře kapitána člunu. Volal Moon.

„Něco nového?“

„Nic,“ odpověděl Pitt.

Nastala chvilka mlčení. „Prezident tu smlouvu nutně potřebuje do pondělka.“

Pitta sdělení ohromilo. „To už zbývá jen pět dní.“

„Budete-li mít do jedné hodiny odpoledne prázdné ruce, budou veškeré pátrací akce odvolány.“

Pitt sevřel rty. „Hrom do toho! Na takovou akci přece není možné klást nemožné šibeniční termíny.“

„Lituji, je tomu tak.“

„Proč tak krátký termín?“

„Mohu vám jenom říci, že termín je kritický.“

Pittovy ruce svírající sluchátko nabyly barvy slonové kosti. Nenapadlo mu nic, co by na to mohl říci.

„Jste tam ještě?“ zeptal se Moon.

„Ano, jsem.“

„Prezident dychtivě čeká zprávy o pokroku v pátrání.“

„O jakém pokroku?“

„To byste měl nejlépe vědět vy,“ řekl podrážděně Moon.

„Všechno závisí na tom, jestli se nám podaří nalézt vlak a vagón, v němž cestoval Essex.“

„Chtěl byste vyslovit předběžný odhad, kdy se to stane?“

„Mezi archeology existuje staré rčení,“ řekl Pitt. „Nic se nenajde, dokud k tomu neuzraje čas a samo to nechce být nalezeno.“

„Prezident by určitě rád slyšel mnohem optimističtější zprávu. Co mu mám říci? Jaká je pravděpodobnost, že bude mít v pondělí smlouvu v ruce?“

„Řekněte prezidentovi,“ řekl chladně Pitt, „že nemá nejmenší naději.“

K analytickým laboratořím firmy Heiser Foundation v Brooklynu Pitt dojel o půlnoci. Zacouval s malým dodávkovým vozem k nakládací rampě a vypnul zapalování. Vedoucí chemik dr. Walter McComb se dvěma asistenty už na něho čekali. „Jsem rád a vážím si toho, že jste tak dlouho čekali.“

McComb, o patnáct roků starší než Pitt a asi o osmdesát liber těžší, bez heknutí zvedl jeden z těžkých kusů mostní konstrukce a pokrčil rameny. „Ještě nikdy v životě jsem nedostal objednávku z Bílého domu. Jak bych mohl něco takového odmítnout?“

Všichni čtyři pak společnými silami přenesli kus do kouta malého skladiště. Pomocí elektrických pil s molybdenovými listy si pak laboranti nařezali několik vzorků, které namočili v roztoku a vyčistili ultrazvukem. Pak se rozešli do různých laboratoří, aby se věnovali individuálním analytickým rozborům.

Byly čtyři hodiny ráno, když McComb po poradě se svými asistenty zašel do společenské místnosti za Pittem.

„Myslím, že mám pro vás něco zajímavého,“ řekl s úsměvem.

„Jak dalece zajímavého?“ zeptal se Pitt.

„Rozřešili jsme záhadu zřícení mostu Deauville-Hudson.“ McComb pokynul Pittovi, aby šel za ním do místnosti přecpané exoticky vypadajícími chemickými přístroji. Podal mu velké zvětšovací sklo a ukázal na dva předměty na stole. „Podívejte se.“

Pitt uposlechl pokynu, ale hned s otázkou ve tváři vzhlédl. „Co mám hledat?“

„Kov vystavený mimořádnému napětí zanechává na povrchu praskliny. Na levém vzorku z mostu jsou zcela zřetelné.“

Pitt se podíval znovu. „Okay, už je vidím.“

„Povšimněte si, že na vzorku vpravo žádné praskliny nejsou. Ta deformace je příliš velká, než aby vznikla z nějakých přirozených příčin. Vzorky jsme vložili pod elektronový mikroskop, který je schopen ukázat charakteristické elektrony přítomné v každém vzorku. Výsledek odhalil stopy sirníku železa.“

„Co to všechno znamená?“

„Pane Pitte, to všechno znamená, že most Deauville-Hudson byl obratně a cílevědomě vyhozen do povětří.“

„Byl to tady příšerný podnik,“ zvolal Preston Beatty s jistým potěšením. „Ono totiž, jedna věc je brutálně někoho zavraždit, ale něco úplně jiného je podat jeho maso k večeři.“

„Máte chuť ještě na další pivo?“ zeptal se Pitt.

„Prosím.“ Beatty dopil poslední doušek ze sklenice.

„Hattie a Nathan Pilcherovi byli okouzlující lidé. Dalo by se říci, že vyřešili dokonalou likvidaci corpus delicti.“ Pokynem ruky ukázal na výčep přeplněný návštěvníky, kteří si časně večer přišli vypít svůj drink. „Tato hospoda, ve které sedíme, spočívá na základech Pilcherova hostince. Původní budovu obyvatelé města Poughkeepsie zapálili v roce osmnáct set dvacet tři, když se dověděli, co příšerného se za jejími zdmi odehrává.“

Pitt pokynem ruky přivolal číšníci. „Říkáte, že ti Pilcherovi v noci pro peníze vraždili své hosty a na druhý den je připravili a nabízeli na jídelním lístku.“

„Ano, to je přesné.“ Bylo jasné, že Beatty je ve svém živlu. Vypravoval o těch událostech s viditelným zalíbením. „Je samozřejmé, že počet mrtvých už nelze zjistit. Bylo vykopáno jen několik jednotlivých kostí. Nejlepší odhad se pohybuje mezi patnácti až dvaceti nevinnými cestujícími, které Pilcherovi za pět roků provozu živnosti připravili k jídlu.“

Profesor Beatty byl uznávanou kapacitou v nevyřešených zločinech. Jeho knihy se s úspěchem prodávaly v Kanadě i ve Spojených státech a občas dosáhly úrovně oficiálních bestsellerů. Pohodlně se teď hrbil v boxu a modrozelenýma očima nad vousy barvy sůl a pepř se díval na Pitta. Podle přísných svaštělých rysů a stříbrem prokvétajících vlasů Pitt hádal, že se věkem blíží k padesátce. Vypadal spíš jako tvrdým životem poznamenaný pirát než jako spisovatel.

„Je vskutku neuvěřitelné,“ pokračoval Beatty, „jak byli tito vrahouni dopadeni.“

„Třeba jim dali špatné vysvědčení hospodští strážníci,“ napověděl Pitt.

„Jste blíž, než si myslíte.“ Beatty se rozesmál. „Jednoho večera se tam na noc zastavil námořní kapitán ve výslužbě. Doprovázela ho

sluha, rodák z Melanésie, kterého před mnoha lety vzal na palubu své lodi na Šalomounových ostrovech. Ten Melanésan kdysi byl, naneštěstí pro Pikherovy, lidožroutem a jeho praxí ostřílené chuťové buňky s neomylnou jistotou maso v guláši poznaly.“

„To není moc vábná představa,“ řekl Pitt. „Co se s Pilcherovými stalo? Byli popraveni?“

„Ne, nebyli. V době, kdy čekali na soud, uprchli a už je nikdy nikdo neviděl.“

Dostali pivo, Beatty se odmlčel a Pitt podepsal účet.

„Studoval jsem staré zločiny tady i v Kanadě ve snaze porovnat jejich modus operandi s pozdějšími nevyřešenými vraždami, ale spolu s Jackem Rozparovačem se souvislosti ztratily do neznáma.“

„A co Clement Massey,“ napověděl Pitt.

„Ach, ano, Clement Massey alias Dapper Doyle.“ Beatty mluvil, jako by si něžně připomínal oblíbeného příbuzného. „Lupič, který předstihl svou dobu. Mohl by dávat lekce těm nejlepším.“

„Byl opravdu tak dobrý?“

„Massey měl styl a byl neuvěřitelně prohnáný. Všechny své akce plánoval tak, aby vypadaly jako práce soupeřících gangů. Pokud vím, úspěšně přepadl šest bank a vyloupil tři vlaky a ze všech těchto případů byl obviněn někdo jiný.“

„Z jakého prostředí pocházel?“

„Z bohaté bostonské rodiny. Graduoval na Harvardu summa cum laude. Založil úspěšnou právnickou praxi, která sloužila společenské elitě v Providence, hlavním městě státu Rhode Island. Oženil se s dámou z prominentních společenských kruhů, která mu porodila pět dětí. Dvakrát byl zvolen do massachusettského senátu.“

„Tak proč vylupoval banky?“ zeptal se nevěříčně Pitt.

„Jen tak, z recese,“ odpověděl Beatty. „Jak se později ukázalo, každý cent získaný protizákonnými činy věnoval charitativním organizacím.“

„Tak proč ho noviny nebo některé staré plátky neoslavovaly jako hrdinu?“

„Zmizel ze scény dávno předtím, než mu zločiny byly připsány na vrub,“ odpověděl Beatty. „K odhalení jeho zločinů došlo teprve po tom, kdy jeden nebojácný novinář dokázal, že Clement Massey a

Dapper Doyle jsou jedna a tatáž osoba. Je přirozené, že jeho vlivní přátelé a kolegové se zasadili o urychlené ututlání skandálu, takže pro uvalení soudní vazby se nenašly žádné závažné důkazy.“

„Je těžko uvěřitelné, že při žádném přepadení nebyl Massey poznán.“

„On se jich jen velmi zřídka zúčastňoval osobně,“ rozesmál se Beatty. „Obvykle zůstával v pozadí jako generál řídící bitvu zpoza bitevní linie. Akce prováděl v různých státech a jeho pravou totožnost neznali ani členové jeho gangu. Poznán byl při jedné z mála příležitostí, kdy přepadení organizoval osobně. Vyšetřující soudce se však výpovědi svědka vysmál. Konec konců, kdo by uvěřil, že vážený senátor státu je salonním lupičem?“

„Je podivné, že Massey nenosil masku.“

„Zřejmě mu šlo o psychologické vzrušení,“ řekl Beatty. „Možná si chtěl dopřát vzrušující zážitek, při kterém si chtěl ověřit své štěstí. Dvojí život může být pro někoho fantastickou výzvou. Někde v nitru si však tito lidé tajně přejí, aby byli chyceni. Asi jako manžel podvádějící manželku, který rtěnkou potřísněné kapesníky háže doma do koše na prádlo.“

„Proč ale došlo k přepadení na nádraží ve Wacketshire? Proč Massey tolik riskoval pro mizerných osmnáct dolarů?“

„Nad touto záhadou jsem koukáním do stropu strávil víc než jednu noc.“ Beatty se podíval na stůl a přemístil sklenici. „Kromě tohoto ztřeštěného kousku Massey nikdy nedělal žádnou akci, která by vynesla méně než dvacet pět táců.“

„Hned potom zmizel.“

„Také bych se ztratil, kdybych způsobil smrt stovek lidí.“ Beatty se zhluboka napil piva. „Protože nedbal úpěnlivých žádostí o možnost zastavit vlak a připustil, aby se ženy a děti zřítily do studené řeky, dostal se do análů zločinu jako surový masový vrah a ne jako další Robin Hood.“

„Jaký úsudek jste si o tom udělal?“

„Chtěl vyloupit vlak,“ odpověděl věcně Beatty. „Něco zřejmě nevyšlo. Oné noci byla hrozná bouřka. Vlak měl zpoždění. Možná mu nevycházel časový plán akce. Nevím. V každém případě něco jeho plán zhatilo.“

„Co bylo pro lupiče ve vlaku tak lákavého?“ zeptal se Pitt.

„Dva miliony ve zlatých mincích.“

Pitt zvedl překvapeně hlavu. „O zlaté zásilce v rychlíku Manhattan Limited jsem nikde nic nečetl.“

„Zlaté dvacetidolary ražené v roce devatenáct set čtrnáct v mincovně ve Philadelphii. Byly určeny pro bankovní domy v New Yorku. Massey se zřejmě o tom doslechl. Představitelé železnice si mysleli, jak jsou chytří, když místo po přímé hlavní trati poslali vagón se zlatem oklikou. Povídalo se, že vagón byl k Manhattan Limited připojen v Albany. Ovšem dnes není možné už ověřit nic. Ztráta, pokud k nějaké vůbec došlo, nebyla nikdy zveřejněna. Bankovní bosové si možná spočítali, že před tváří veřejnosti jim asi lépe prospěje, když celou věc utulají.“

„Tím se asi dá vysvětlit, že železniční společnost málem zkrachovala vynaloženým úsilím vlak nalézt.“

„Možná.“ Beatty se na okamžik ponořil do minulosti. Pak řekl. „Ze všech zločinů, které jsem studoval v policejních archivech po celém světě, je Masseyova šestáková loupež nejvíce zarážející.“

„Zřejmě bylo v pozadí něco, o čem nevíme.“

„Jak to myslíte?“

„Dnes dopoledne laboratorní pracovníci našli stopy sirníku železa ve vzorcích odebraných z mostu Deauville-Hudson.“

Beatty přivřel oči. „Sirník železa se užívá v černém střelném prachu.“

„To je ono. Zdá se, že Massey vyhodil most do vzduchu.“

Toto odhalení Beattyho zjevně vyvedlo z míry. „Ale proč? Proč by něco takového dělal?“

„Odpověď budeme znát, až najdeme Manhattan Limited.“

Na zpáteční cestě k lodi *De Soto* Pitt řídil zcela mechanicky. V mysli se mu do popředí neustále nabízela myšlenka, kterou dosud přehlížel. Snažil se ji nebrat na vědomí, nedařilo se mu to však zcela. Pak najednou začalo všechno zapadat do sebe a dávat smysl.

Zastavil u telefonní budky na parkovišti obchodního domu a vytočil číslo Washingtonu. Po chvilce vyzvánění se ozval rozmrzelý hlas.

„Sandecker.“

Pitt se neobtěžoval s představováním. „Něco bych potřeboval.“

„Ven s tím.“

„Potřebuji nebeský jeřáb.“

„Cože?“

Pit si představoval, jak se Sandecker zakousl do doutníku.
„Nebeský jeřáb. Zítra do oběda musím něco doručit.“

„K čertu, co a proč?“

Pitt se nadechl a jedním dechem mu všechno řekl.

Villon snížil rychlost svého výkonného tryskového letounu a nepatrným pohybem řídicí páky namířil k levému okraji odpoledního kupovitého oblaku. Danielle pozorovala oknem na straně druhého pilota dole ubíhající koberec kanadských sosnových lesů.

„To je ale nádhera,“ řekla.

„V dopravním letadle tu scénérii člověk nevnímá,“ odpověděl Villon. „Létají příliš vysoko a neumožní člověku těšit se z takových podrobností.“

Danielle měla na sobě tmavomodrou halenku, pohodlný svetr a kolem kolen obtaženou bavlněnou pletenou sukni. V očích měla něco rošťáckého, její ženskou vřelost proudící pod povrchem to však nepřehlušilo.

„Tvoje nové letadlo je také nádherné.“

„Je to dar od mých dobře napakovaných stoupenců. Ovšem, z taktických důvodů není vedeno jako moje vlastnictví, ale právo s ním zacházet mám jenom já.“

Několik minut seděli mlčky, Villon řídil letoun ve stálém kurzu nad srdcem parku Laurentides. Všude v dohledu se jako drobounké diamanty na smaragdovém pozadí začala objevovat modrá jezera. Zřetelně viděli malé čluny s rybáři chytajícími zcela jistě tečkované pstruhy.

„Jsem šťastná, žeš mne pozval,“ konečně řekla Danielle. „Už jsem tě dlouho neviděla a chyběl jsi mi.“

„Bylo to jen pár týdnů,“ řekl, aniž by jí věnoval jediný pohled. „Byl jsem plně zaměstnán volební kampaní.“

„Už jsem si myslela, že možná... že už mne možná nechceš vidět.“

„Jak jsi mohla na něco takového přijít?“

„Když jsme byli naposled na chalupě.“

„Co se tam stalo?“ zeptal se nevinně.

„Nechoval ses právě srdečně.“

Lehce sklonil hlavu ve snaze vzpomenout si, nic se mu však nevybavilo, a tak pokrčil rameny a připsal to ženské urážlivosti. „Promiň, asi jsem měl v hlavě příliš mnoho starostí.“

Navedl letadlo do široké zatáčky a zapnul automatického pilota. Pak se usmál. „Tak pojd', vynahradím ti to.“

Uchopil ji za ruku a odvedl z pilotní kabiny.

Kabina pro cestující až k toaletě měřila dvacet stop. Byla zde čtyři sedadla a pohovka, podlaha pokryta tlustým kobercem, bar plně zásobený alkoholem a jídelní stůl. Villon otevřel dveře do útulné ložnice a ukázal na královsky pohodlnou postel.

„Dokonalé hnízdečko lásky,“ řekl. „Intimní, skryté a daleko od zvědavých očí.“

Sluneční svit pronikl okny na ložní pokrývky. Danielle se posadila. Villon právě přicházel z kabiny pro cestující a nesl jí drink.

„Není nějaký zákon proti něčemu takovému?“ zeptala se.

„Proti sexu v pěti tisících stopách?“

„Ne,“ řekla mezi usrkáváním Krvavé Mary. „Proti dvouhodinovému kroužení letadla, aniž by někdo byl v pilotní kabině.“

„Chceš to snad na mne prozradit?“

Svůdnicky se protáhla na posteli. „Už vidím titulek: NOVÝ PREZIDENT QUEBEKU PŘISTIŽEN V LÉTAJÍCÍM NEVĚSTINCI.“

„Prezidentem ještě nejsem.“ Rozesmál se.

„Po volbách jím budeš.“

„Do voleb ještě schází šest měsíců. Do té doby se může ledacos stát.“

„Podle průzkumů veřejného mínění jsi favoritem ty.“

„Co na to říká Charles?“

„Už se přede mnou o ničem nezmiňuje.“

Villon se posadil na posteli a prsty jí lehce přejel po bříšku. „Ted' po vyslovení nedůvěry parlamentem se jeho moc vypařila. Proč vlastně od něho neodejdeš? Pro nás by se tím všechno zjednodušilo.“

„Bude lepší, když u něho ještě nějakou dobu zůstanu. Od něho se mohu dovědět ještě mnoho důležitých věcí o Quebecu.“

„Když už mluvíš o Quebecu, něco mne znepokojuje.“

Danielle se zavrtěla. „Co?“

„Příští týden promluví v parlamentě prezident Spojených států. Rád bych věděl, co tam hodlá říci. Zaslechlas něco?“

Uchopila ho za ruku a táhla ho k sobě. „Charles o tom včera mluvil. Není se čeho obávat. Řekl, že prezident chce naléhavě požádat o spořádaný přechod ke quebecké nezávislosti.“

„To jsem si mohl myslet,“ řekl s úsměvem Villon. „Američané kapitulují.“ Danielle ztrácela nad sebou vládu a přitahovala ho k sobě. „Doufám, žeš před odletem z Ottawy natankoval plné nádrže,“ nezřetelně šeptala.

„Paliva máme ještě na tři hodiny letu,“ řekl a přitiskl se k ní.

„Není možný omyl?“ zeptal se do telefonu Sarveux.

„Absolutně ne,“ odpověděl komisař Finn. „Můj člověk je viděl nastupovat do letadla pana Villona. Sledovali jsme je radarem vojenského letectva. Od jedné hodiny krouží ve velikém kruhu nad parkem Laurentides.“

„Ten váš člověk si je jistý, že to byl Henri Villon?“

„Ano, pane, nebylo o tom nejmenších pochyb,“ ujistil ho Finn.

„Děkuji vám, pane komisaři.“

„Není zač, pane ministerský předsedo. Zůstávám nadále v pohotovosti.“

Sarveux odložil sluchátko a chvíli uvažoval o právě sdělené informaci. Pak řekl do interkomu. „Můžete ho vpustit.“

V prvním okamžiku se Sarveuxovi zdálo, že se pomátl. Byl si jistý, že ho klame zrak a představivost si z něho dělá legraci. Nohy ho odmítaly poslouchat a nebyl schopen sebrat aspoň tolik síly, aby vstal od stolu. Návštěvník několika kroků přešel místnost a zadíval se na sedícího Sarveuxe.

„Děkuji ti, Charlesi, žeš mne přijal.“

Ta tvář s chladným výrazem mu byla důvěrně známá, i hlas zněl přesně tak, jak ho znal. Sarveux se snažil zachovat klid, ale v následujícím okamžiku pocítil slabost a zatočila se mu hlava.

Muž stojící před ním byl Henri Villon, z masa a kostí, v dokonalé pohodě šířící kolem sebe nikdy se neměnicí blazeovanost.

„Myslel jsem... myslel jsem, že jsi na volební kampani v Quebecu,“ koktal Sarveux.

„Udělal jsem si čas, abych zajel do Ottawy v naději, že ty a já bychom mohli vyhlásit příměří.“

„Propast mezi našimi názory je ale příliš hluboká,“ řekl Sarveux a pomalu se uklidňoval.

„Kanada a Quebec se musí naučit žít pospolu bez dalších třenic,“ řekl Villon. „Ty a já také.“

„Jsem ochoten poslechnout si rozumné zdůvodnění,“ řekl poněkud důrazněji Sarveux. „Posaď se, Henri a řekni mi, jak si to představuješ.“

Sotva Alan Mercier dočetl obsah složky označené PŘÍSNĚ TAJNÉ, začal ho číst znovu. Byl zcela ohromen. Tu a tam se vracel k předešlým stránkám ve snaze získat k obsahu nezaujatý názor, bylo však stále nesnadnější uvěřit tomu, co zrak předával mozku. Přesně tak jako on by se tvářil člověk, držící v ruce tikající bombu.

Zdánlivě duchem nepřítomný prezident sedící proti němu trpělivě čekal. Dokonalé ticho v místnosti jen občas narušilo zapraskám doutnajícího polena v krbu. Mezi oběma muži byly podnosy s jídlem. Mercier byl však tak vyveden z míry, že na jídlo neměl ani pomyšlení. Prezident sám hladově jedl pozdní večeři.

Konečně Mercier zavřel složku a s vážným výrazem sundal brýle. Chvilí mlčky uvažoval, pak se zadíval na prezidenta.

„Rád bych se něco zeptal,“ řekl. „Je ta šílená intrika míněna opravdu vážně?“

„Naprosto, do posledního písmene.“

„Nevšední nápad,“ řekl s povzdechem Mercier. „To je nutno přiznat.“

„Ano, také si to myslím.“

„Žasnu, že jste to v posledních letech dokázal dotáhnout tak daleko, aniž by se něco o tom dostalo ven.“

„Vezmete-li v úvahu, že o tom věděli pouze dva lidé, není to tak překvapující.“

„Doug Oates ve vládě o tom věděl.“

„Ten se o tom dověděl teprve po inauguraci,“ připustil prezident. „Když jsem se dostal k moci, mohl jsem svůj záměr začít uvádět do pohybu a mým prvním krokem, samozřejmě, bylo zasvětit ministerstvo zahraničí.“

„Ne však zpravodajskou službu,“ řekl vyčítavě Mercier.

„Alane, neberte to osobně. Nejvnitřnější okruh zasvěcených jsem pouze rozšířil o další nutnou skupinu lidí.“

„A teď, při dalším rozšíření, se dostávám na řadu já.“

Prezident přikývl. „Po vás a po vašich lidech chci, abyste vyhledali a organizačně podchytili všechny vlivné Kanadany, kteří smýšlejí stejně jako já.“

Mercier si kapesníkem otíral čelo zmáčené lesknoucími se krupěmi potu. „Ach, Bože! Jestli ale ten záměr ztroskotá, pak po vašem oznámení státní insolventnosti bude následovat...“ Nedořekl, hrozba zůstala viset ve vzduchu.

„Neztroskotá,“ řekl pevně prezident.

„Nezašel jste snad přece jen trochu daleko?“

„Jestli však záměr vyjde a základní princip bude přijat, pomyslete jen na ty vyhlídky a možnosti.“

„První náznak o vyhlídkách se dovíte v pondělí, až překvapíte kanadský parlament.“

„Ano, tím se to dostane na veřejnost.“

Mercier odložil složku na stůl. „Musím ji nechat u vás, pane prezidente. Když jste mlčky seděl v Bílém domě a odmítal jste se angažovat v úsilí Quebecu získat nezávislost, myslel jsem si, že děláte chybu. Teprve teď začínám chápat systematickost vašeho šíleného nápadu.“

„A to zatím jenom otevřeme dveře do dlouhé chodby.“

„Nespoléháte se až příliš na to, že bude nalezena Severoamerická mezinárodní smlouva?“

„Ano, máte pravdu.“ Prezident se díval z okna na Washington, město však neviděl. „Ano, jestli se do pondělka na řece Hudson stane zázrak, naskytne se nám výsadní právo navrhnout novou vlajku.“

Nebeský jeřáb byl přesně tím, co vyjadřovalo jeho pojmenování: byl to vrtulník schopný vynést objemné zařízení na vrcholek nejvyšších budov nebo těžké náklady přes hory a doly. Jeho štíhlý, kuželovitě se zužující trup byl protažený na délku 105 stop a jeho podvozek visel dolů jako znehybnělé pavoučí nohy.

Tento neohrabaný letoun připomínal lidem pracujícím na záchranných pracích obrovskou kudlanku nábožnou, která uprchla z nějakého fantastického japonského filmu. Jako fascinovaní stáli a pozorovali, jak přilétá ve výšce dvě stě stop nad řekou a obrovskými listy rotoru rozšlehává vodu v pěnu od břehu k břehu.

Ke zvláštnosti jeho tvaru přispíval klínovitě tvarovaný předmět zavěšený pod břichem nebeského jeřábu. S výjimkou Pitta a Giordina měli pracovníci agentury NUMA poprvé možnost pohlédnout na *Broučka*.

Pitt rádiem řídil jeho spouštění na hladinu vedle lodi *De Soto*. Nebeský jeřáb pomalu zastavil pohyb dopředu a několik minut se vznášel, až se uklidnil kývavý pohyb *Broučka*. Dvojitá lana se pak odvinula a výzkumné plavidlo dosedlo na hladinu. Když napětí povolilo, jeřáb lodi *De Soto* se natočil na bok a potápěči po lanovém žebříku slezli na svislý trup *Broučka*. Uvolnili závěsná lana a nebeský jeřáb, zbavený zátěže, vyletěl vzhůru, v náklonu opsal široký oblouk a vyrazil po proudu řeky.

Všichni stáli u zábradlí, civěli na *Broučka* a přemýšleli o jeho účelu. Najednou, jako přídatek k jejich tichému úžasu, se s ostrým kovovým zaskřípěním otevřel průlezový poklop, objevila se hlava a mrkajícima očima si prohlížela překvapené diváky.

„K čertu, kde je Pitt?“ vykřikl vetřelec.

„Tady!“ zařval Pitt.

„Hádejte, co se mi stalo!“

„Na svém kavalci jste našel další láhev medicíny proti hadímu uštknutí.“

„Jak to víte?“ zeptal se chechtající se Sam Quayle.

„Je s vámi Lasky?“

„Je dole, předělává ovládání zátěže pro pohyb v mělké vodě.“

„Bylo riskantní cestovat uvnitř celou cestu z Bostonu.“

„To je možné, ale během letu jsme ušetřili čas s oživováním elektronického systému.“

„Jak brzy se můžete ponořit?“

„Dejte nám ještě hodinu.“

Chase přišel ke Giordinovi. „Co to, proboha, je ta mechanická zvrhlost?“

„Kdybyste věděl, kolik ta zvrhlost stála,“ odpověděl s odzbrojujícím klidem Giordino, „určitě byste jí tak ošklivě nenadával.“

O tři hodiny později se *Brouček* pomalu pohyboval řečištěm s vrškem čeřícím hladinu. Napětí uvnitř se vystupňovalo k hranici snesitelnosti, když se trup na své plavbě přiblížil nebezpečně blízko k pokrouceným troskám mostu.

Pitt se maximálně soustředil na monitor, když Billy Lasky s plavidlem manévroval proti proudu. Za ním stojící Quayle se díval na řídicí panel, pozornost soustředil na stupnici detektoru.

„Je tam něco?“ ptal se už počtvrté Pitt.

„Není,“ odpověděl Quayle. „Svazek paprsků jsem rozšířil, aby pokryl pruh dvaceti metrů do hloubky sto metrů geologického podloží. Ukazuje to jen kamenité lože řeky.“

„Možná jsme pátrali vysoko proti proudu,“ řekl Pitt. „Obraťte a naveďte ho na další pokus.“

„Najíždíme v novém úhlu,“ odpověděl Lasky a rychle mačkal příslušné knoflíky na dispečerském stole.

Brouček projel pětikrát nad potopenými troskami. Dvakrát zaslechli skřípot trosek otírajících se o trup. Pitt si byl moc dobře vědom, že kdyby došlo k proděravění tenké slupky plavidla, byl by obviněn ze ztráty plavidla v hodnotě šesti set milionů dolarů.

Quayle se zdál být proti hrozícímu nebezpečí imunní. Byl rozrušen, že jeho přístroj zůstává němý. Zlobil se zejména na sebe, protože si myslel, že sám zapříčinil nějakou chybu.

„Něco muselo selhat,“ bručel. „Ted' bych tam měl mít to, co hledáme.“

„Dovedete určit, v čem je problém?“ zeptal se Pitt.

„Hrome, ne!“ odsekl Quayle. „Všechny systémy fungují normálně. Určitě jsem něco špatně odhadl, když jsem počítače znovu programoval.“

Očekávání rychlého objevu začalo pohasínat. Falešné naděje a očekávání jen zhoršovaly nezdar. Když se pak obrátili k dalšímu kolu podle souřadnicové sítě, proud řeky se vzdul proti vystavenému levoboku *Broučka* a jeho kýl zabořil do bahnitého dna. Laskymu trvalo skoro hodinu, než se mu manévrováním podařilo plavidlo uvolnit z bahna.

Pitt udával souřadnice nového kurzu, když se v tlampači ozval Giordiniho hlas.

„*De Soto* volá *Broučka*. Slyšíte nás?“

„Mluv,“ řekl sevřeným hlasem Pitt.

„Hoši, jste nějak moc dlouho potichu.“

„Nemáme co hlásit,“ odpověděl Pitt.

„Tak raději zavřete krám. Blíží se silná bouřková fronta. Chase by rád ten elektronický zázrak zabezpečil dřív, než udeří vítr.“

Pitt neměl radost, ale pokračovat nemělo smysl. Čas už stejně vypršel. I kdyby v příštích hodinách vlak našli, lze pochybovat, že by záchranná četa rychle našla vagón, v němž cestoval Essex a smlouvu vyhrabala dřív, než prezident osloví parlament.

„Okay,“ řekl Pitt. „Připravte vše k vyplutí. Končíme akci.“

Giordino stál na kapitánském můstku a hlavou ukazoval na tmavé mraky kupící se nad lodí. „Tato akce nese na sobě od začátku jakési prokletí,“ mumlal stísněně. „Jako kdybychom neměli dost svých vlastních problémů, teď ještě počasí.“

„Tam nahoře nás někdo nemá rád,“ řekl Chase a ukázal na oblohu.

„Obviňujete snad Boha, vy pohane?“ dobíral si ho dobře naladěný Giordino.

„Ne,“ řekl nezvykle vážný Chase. „Zjevení.“

Pitt se obrátil. „Jaké zjevení?“

„Něco, o čem se tady v okolí nesmí moc mluvit,“ řekl Chase. „Nikdo nechce přiznat, že to viděl.“

„Mluvte za sebe,“ ušklíbl se Giordino. „Já jsem to jenom slyšel.“

„Jeho světlo bylo jasnější než peklo, když onehdy v noci vyjel staré stoupání k mostu. Kužel světla osvětlil východní pobřeží řeky. Nechápu, že jste to propásl.“

„Tak moment,“ vložil se Pitt. „Mluvíte snad o fantomu vlaku?“

Giordino se na něho zahleděl. „Ty snad o něm víš?“

„Vždyť to přece ví každý, nebo ne?“ zeptal se Pitt s předstíranou vážností. „Říká se, že přízrak k záhubě odsouzeného vlaku se stále snaží přejet po mostě Deauville-Hudson na druhou stranu.“

„Vy tomu nevěříte?“ zeptal se opatrně Chase.

„Věřím, že na podloží staré tratě se děje něco, co v noci supí a bafá. Málem mne to přejelo.“

„Kdy?“

„Před několika měsíci, když jsem si přišel prohlédnout dějiště události.“ Giordino potřásl hlavou. „Tak aspoň do té cvokárny nepatříme sami.“

„Jak často se vám přízrak zjevil?“

Giordino se podíval na Chase, aby mu odhad potvrdil. „Dvakrát, ne, třikrát.“

„Říkáte, že v některých nocích jste slyšeli jenom zvuky bez světla?“

„V prvních dvou případech jsme slyšeli parní píšťalu a supění lokomotivy,“ řekl Chase. „Potřetí to bylo se vši parádou. Hřmot byl doprovázen oslepujícím světlem.“

„Světlo jsem také viděl,“ řekl pomalu Pitt. „Jaké bylo počasí ve vašich případech?“

Chase chvíli přemýšlel. „Pokud si vzpomínám, bylo sice jasno, ale tma jako v pytli, když se objevilo světlo.“

„To je pravda,“ připojil se Giordino. „Samotný hřmot bylo slyšet jenom o nocích, kdy svítil jasně měsíc.“

„Tak máme aspoň jeden charakteristický rys,“ řekl Pitt. „Při mém styku s fantomem měsíc nesvítí.“

„To povídání o přízracích nás ale nijak nepřiblíží k nalezení skutečného vlaku,“ řekl Giordino. „Navrhuji, abychom se vrátili do skutečnosti a vymysleli způsob, jak se dostat pod trosky mostu v

příštích“ odmlčel se a podíval se na hodinky „sedmdesáti čtyřech hodinách.“

„Mám jiný návrh,“ řekl Pitt.

„A to?“

„Vykašleme se na to.“ Giordino se podíval na Pitta ochoten se usmát, ale Pitt si legraci nedělal.

Opravdu ne.

„Co chceš říci prezidentovi?“

Na Pittově tváři se objevil podivný, do dálky zahleděný rezervovaný výraz. „Prezidentovi?“ opakoval bezvýrazně. „Řeknu mu, že jsme lovili ve vzduchoprázdnu, promrhali jsme nezměrné množství času i peněz hledáním klamně iluze.“

„Kam tím míříš?“

„K rychlíku Manhattan Limited,“ odpověděl Pitt. „Neleží na dně řeky Hudson. A nikdy tam neležel.“

Zapadající slunce bylo najednou zastíněno mraky. Obloha hrozivě ztmavla. Pitt a Giordino, stojící na podloží staré tratě, poslouchali dunivé hřmění blížící se bouře. Vtom blesk prořízl oblohu, zaburácel hrom a začalo pršet.

Větvemi stromů se začal s ďábelským skučením prohánět vítr. Vlhký vzduch byl nabitý elektřinou. Světlo se ztrácelo, až všechny barvy zmizely. Zbyla jen temnota prořezávaná krátkými bílými blesky. Ve větrných póry věch vodorovně svištící kapky narážely do tváří jako zrnka písku.

Pitt si přitáhl límec pláště do deště, ramena nastrčil proti zuřící bouři a hleděl do noci.

„Jak si můžeš být jistý, že se objeví?“ křičel do vichřice Giordino.

„Podmínky jsou stejné jako v noci, kdy vlak zmizel,“ vykřikl v odpověď Pitt. „Spoléhám na to, že ten přízrak má melodramatický smysl pro načasování.“

„Ještě mu věnuji hodinu,“ lamentoval nešťastný Chase. „Pak jdu zpátky ke člunu a do hospody Jacka Daniela na pořádného panáka.“

Pitt jim pokynul, aby ho následovali. „Pojďte, projdeme se zpátky po traťovém podloží.“

Chase a Giordino ho bez nadšení následovali. Blesky šlehaly oblohou nepřetržitě a *De Soto* vypadala odtamtud jako přízrak. Obrovský oslnivý šíp se zableskl nad řekou za lodí, která se objevila jako černá silueta. Jedinou známkou života bylo bílé světlo na stěžni, které vyzývavě prozařovalo lijákem.

Asi po půl míli se Pitt zastavil a naklonil hlavu, jako by naslouchal. „Myslím, že něco slyším.“

Giordino stočil dlaně do kornoutu, přiložil k uším a počkal, až v kopcích odumře poslední zahřmění. Pak to opravdu uslyšel: truchlivý nárek píšťaly lokomotivy.

„Předpověděl jste to správně,“ řekl Chase. „Přesně jako podle jízdního řádu.“

Několik minut stáli jako oněmělí. Zvuk se neustále přibližoval, najednou se ozval jasný kovový zvuk zvonu a zasyčení vypouštění páry. V následujícím okamžiku bylo vše přehlušeno dalším zaburácením hromu. Chase později tvrdil, že v těch chvílích měl dojem, že se zastavil čas.

V zatáčce se objevilo světlo, mířící na ně paprsky hustého deště. Stáli a každý viděl žlutý odraz světla na tvářích ostatních.

Nevěřicně zírali před sebe s naprostou jistotou, že nejde o mámení smyslů či výplod fantazie. Giordino se obrátil s úmyslem říci něco Pittovi, ohromeně se však zarazil, když viděl, že se směje se stále větší intenzitou.

„Nehýbejte se,“ řekl nepochopitelně klidný Pitt. „Udělejte čelem vzad, zavřete oči a zakryjte je rukama, aby vás zář neoslepovala.“

Instinkt je nutil chovat se právě opačně. Pud sebezáchovy, velící jim utíkat pryč nebo aspoň sebou praštit na zem, bolestně doléhal na jejich smysly. Jedinou odvahu čerpali z Pittových odhodlaných slov.

„Jen klid, jen klid. Připravte se, a až křiknu, otevřete oči.“

Ach, Bože, jak je to zdrcující.

Giordino s malou dušičkou očekával náraz, který rozdrtí jeho maso i kosti na krvavou, bělobou kostí prosvětlenou kaši. S určitostí čekal, že zemře.

Ohlušující lomoz se neustále blížil a bolestivě útočil na ušní bubínky. Měli pocit, jako by se octli v nějakém podivném

vzduchoprázdnem prostoru, v němž logické myšlení dvacátého století ztratilo veškerý význam.

Pak, jako kouzlem, ta nemožná věc jim projela nad hlavami.

„Ted'!“ vykřikl do rámusu Pitt.

Všichni spustili ruce a otevřeli na tmu zvyklé oči.

Světlo mířilo pryč a uhánělo nad opuštěným podložím tratě dál, zvuk lokomotivy se ztrácel za ním. Zřetelně asi osm stop nad zemí viděli černý čtyřhran se září uprostřed. Hleděli jako omámení, jak stále se zmenšující čtyřhran začíná stoupat k mostu. Těsně před ním světlo zhaslo a doprovodné rachocení odumřelo v bouři.

„Co to, k čertu, bylo?“ zabručel konečně Chase.

„Staré přední světlo lokomotivy a reproduktor,“ odpověděl Pitt.

„Ale ne, opravdu?“ zavrčel pochybovačně Giordino. „A jak to mohlo plout nad zemí?“

„Na drátě nataženém na starých telegrafních sloupech.“

„Bylo to příliš nezvyklé, aby to mělo logické vysvětlení,“ řekl Chase a nešťastně kroutil hlavou. „Nerad vidím, když výborné nadpřirozené legendy jsou zbavené svého pozlátka.“

Pitt ukázal k obloze. „Ještě se dívejte. Ta vaše legenda by se měla každou chvíli vracet.“

Postavili se k nejbližšímu sloupu telegrafního vedení a hleděli vzhůru do tmy. Asi o minutu později se ze tmy vynořil černý předmět a nehlučně nad nimi klouzal vzduchem. Pak se rozplynul v temných stínech a zmizel.

„Nechal jsem se obalamutit,“ připustil Giordino.

„Odkud ta věc připlula?“ zeptal se Chase.

Pitt neodpověděl okamžitě. Úder blesku do nedalekého pole odhalil jeho zamyšlený výraz.

Konečně řekl. „Víte, co si myslím?“

„Ne, co?“

„Myslím, že bychom si všichni měli dát šálek kávy a kousek horkého jablkového koláče.“

Ve chvíli, kdy zaklepali na dveře Ansela Mageeho, vypadali jako zmoklé slepice. Proslulý sochař je srdečně pozval dál a odebral jim promočené kabáty. Zatímco Pitt se věnoval představování, Annie

Mageeová podle očekávání spěchala do kuchyně rychle připravit kávu a koláč. Tentokrát byl třešňový.

„Džentlmeni, co vás sem přivádí v tak mizerné noci?“ zeptal se Magee.

„Honili jsme duchy,“ odpověděl Pitt.

Magee přivřel oči. „Měli jste štěstí?“

„Mohli bychom si o tom popovídat v nádražní kanceláři?“

Magee přikývl. „Samozřejmě. Pojd'te, jen pojd'te dál.“

Magee pak po mírném naléhání seznámil Chaseho a Giordina s historií kanceláře a jejich dřívějších uživatelů. Během vyprávění zapálil oheň v baňatých kamnech. Pitt mlčky seděl u amerického psacího stolu Sama Hardinga. Historii už slyšel dřív, proto se v duchu věnoval vlastním úvahám.

V okamžiku, kdy Magee vypravoval o kulce v šachovnici Hirma Meechuma, vešla Annie s šálky a talířky na podnose.

Když byl sněžen poslední kousek koláče, Magee se podíval přes stůl na Pitta. „Nikdy jste se nepochlubil, že jste se setkal s nějakým duchem.“

„Ne,“ odpověděl Pitt, „s duchem ne, ale objevili jsme docela chytrý trik, který napodobuje přízrak vlaku.“

Mageeho ramena poklesla, ale pak jimi odevzdaně pokrčil. „Bylo mi od začátku jasné, že tajemství jednoho dne někdo objeví. Podařilo se mi oklamat i místní usedlíky. Nikomu to však nevadilo. Dokonce byli pyšní, že mají své vlastní zjevení a mají se před turisty čím chvástat.“

„Kdy jste na to kápnul?“ zeptala se Annie.

„Tehdy v noci, kdy jsem se u vás zastavil. Stál jsem na opěrném pilíři mostu, když jste vypustili fantoma. Těsně přede mnou lampa zhasla a zvuk odumřel.“

„Takže jste poznal, jak to funguje?“

„To zrovna ne, protože jsem byl oslepený září. Když si oči opět zvykly na tmu, fantom byl už dávno pryč. Zpočátku jsem z toho byl na větvi. Instinkt mi napovídal prohledat nejbližší okolí. Mé rozpaky se však jen zvětšily, když jsem ve sněhu nenašel ani jedinou stopu. Mezi mé vlastnosti patří zvědavost. Začalo mi být proto divné, že podloží staré tratě bylo zlikvidováno a odvezeno pryč do posledního

pražce, ale telegrafní sloupy zůstaly stát. Železniční ouřadové jsou přece známí šetřílkové. Velice neradi nechávají venku bez užitku cokoliv jinde použitelného, když ruší trať vedoucí soukromým pozemkem. Šel jsem po sloupech, až jsem došel k poslednímu. Stál u dveří boudy vedle vaší soukromé tratě. Všiml jsem si také, že na vaší lokomotivě schází přední světlo.“

„Musím vám vyslovit své nejvyšší uznání, pane Pitte,“ řekl Magee. „Jste první, kdo odhalil pravdu.“

„Jak to funguje?“ zeptal se Giordino.

„Na stejném principu jako sedačkový výtah na lyžařském svahu,“ vysvětloval Magee. „Přední světlo a sada čtyř tlampačů visí zavěšené na nepřetržitém laně nataženém přes příčníky telegrafních sloupů. Jakmile souprava světla a zvuku dosáhne okraje mostu Deauville-Hudson, dálkový spínač vypne akumulátory, souprava udělá obrát o sto osmdesát stupňů a vrátí se do boudy.“

„Jak to, že v některých nocích jsme slyšeli jen zvuk bez světla?“ zeptal se Chase.

„Přední světlo lokomotivy je poměrně velké,“ odpověděl Magee. „Bylo by možné ho příliš snadno odhalit. A tak v nocích, kdy svítí měsíc, ho odmontuji a pouštím jenom zvuk.“

Giordino se teď rozesmál na celé kolo. „Musím přiznat, že Chase a já jsme byli při prvním setkání ochotni vrhnout se na nějakou náboženskou víru.“

„Doufám, že jsem vám nezpůsobil nějakou zbytečnou nepříjemnost.“

„Vůbec ne. Byl to ohromný zdroj zábavy.“

„Annie a já jsme skoro každý den stáli na břehu a pozorovali vaši záchrannou operaci. Mám dojem, že jste se dožili zklamání. Vytáhli jste už nějaký kus vlaku Manhattan Limited?“

„Ani jediný nýt,“ odpověděl Pitt. „S pátráním končíme.“

„To je škoda,“ řekl upřímně Magee. „Fandil jsem vám a přál jsem vám úspěch. Myslím ale, že vlak nechce být nalezen.“

„V každém případě ne v řece.“

„Chcete ještě někdo kávu?“ Annie obcházela s konvicí.

„Já si trochu vezmu,“ řekl Pitt. „Díky.“

„Říkal jste...“ nakousl Magee.

„Nevlastníte snad jedno z těch malých motorových vozidel, která používají pracovní čtyři při opravách tratě?“ změnil téma hovoru Pitt.

„Mám osmdesát roků starou drezínu na ruční pohon.“

„Smím si ji vypůjčit spolu s vaší soupravou vlakového fantoma?“

„Kdy to chcete použít?“

„Teď.“

„V tak bouřlivé noci?“

„Právě v tak bouřlivé noci, jako je dnes.“

Giordino zaujal místo na nástupišti vedle tratě. V jedné ruce držel velkou kapesní svítilnu. Vítr se zmírnil na deset mil za hodinu. Tiskl se k rohu nádražní budovy, kde byl aspoň trochu chráněný před pronikajícím deštěm.

Chase takové štěstí neměl. Čtvrt míle odsud stál na trati schoulený na drezíně. Už snad podesáté vysušoval póly akumulátoru a kontroloval vodiče vedoucí k hlavnímu světlu lokomotivy a tlampačům provizorně uchyceným vpředu na drezíně.

Pitt popošel ke dveřím a dal rukou znamení. Giordino znamení opětoval, seskočil na podloží tratě a zablikal kapesní svítilnou do tmy.

„Proklatý čas,“ bručel Chase pod vousy, když zapojil akumulátor a levou rukou začal potahovat za páku ručního pohonu.

Světelný kužel hlavního světla se zaleskl na mokrých kolejnicích a poryvy větru unášely jekot píšťaly. Pitt ještě váhal, v duchu odhadoval správné načasování s ohledem na ručně poháněnou drezínu. Když si ověřil, že se Chase blíží podle předpokladu, vešel zpátky do kanceláře do náručí tepla sálajícího z kamen.

„Tak jedem,“ řekl stroze.

„Co chcete rekonstrukcí loupeže zjistit?“ zeptal se Magee.

„Za několik minut to budu vědět lépe,“ odpověděl vyhýbavě Pitt.

„Považuji to za vzrušující,“ ozvala se Annie.

„Annie, vy si zahrajete roli telegrafisty Hirama Meechuma, já si zahraji přednostu stanice Sama Hardinga,“ dával pokyny Pitt. „Pane

Magee, vy jste hlavní osoba. Převezmete úlohu Clementa Masseye a povedete nás krok za krokem událostmi oné noci.“

„Pokusím se o to,“ řekl Magee. „Je však nemožné přesně rekonstruovat rozhovor a pohyby z doby před sedmdesáti pěti lety.“

„Nepotřebujeme rekonstrukci zase tak dokonalou,“ ušklíbl se Pitt. „Přibližné napodobení bude stejně tak vyhovující.“

Magee pokrčil rameny. „Okay, uvidíme. Meechum seděl u stolu před šachovnicí. Harding právě převzal hovor od dispečera z Albany, takže stál blízko telefonu, když vešel Massey.“

Šel ke dveřím, obrátil se a zvedl ruku, jako by v ní držel zbraň. Zvuky lokomotivy se blížily a splývaly s občasným duněním hromu. Chvilku stál a poslouchal, pak kývl hlavou. „To je přepadení,“ řekl.

Annie se podívala na Pitta, nejistá, co udělat nebo říci. „Jakmile polevilo první překvapení,“ řekl Pitt, „železničáři se určitě snažili protestovat.“

„Ano, když jsem hovořil se Samem Hardingem, řekl, že se Masseyovi snažil říci, že na nádraží nejsou žádné peníze, on však neposlouchal. Trval na tom, aby jeden z nich otevřel trezor.“

„Oni odmítli,“ domýšlel se Pitt.

„Zpočátku,“ řekl Magee. „Harding pak souhlasil, ale jediné pokud mu dovolí vlajkou zastavit vlak. To Massey odmítl s obviněním, že jde o úskok. Ztratil trpělivost a rozstřelil Meechumovu šachovnici.“

Anna rozpačitě zaváhala. Pak, unesena představivostí, sebrala šachovnici ze stolu a šachové figurky rozházela po podlaze.

„Harding naléhavě prosil a snažil se vysvětlit, že most je porouchaný. Massey nic nebral v úvahu.“

Oknem probleskl světelný kužel světla přípevněného na drezíně. Pitt si všiml, že Mageeho oči se dívají do jiné doby, zcela propadl kouzlu rekonstrukce. „Co se stalo potom?“ podněcoval ho Pitt.

„Meechum sebral lucernu, pokusil se vyběhnout na nástupiště a zastavit vlak. Massey ho střelil do kyčle.“ Pitt se obrátil. „Annie, prosím.“

Annie vstala z židle, udělala několik kroků ke dveřím a klesla do polohy vleže na podlahu.

Drezína už byla jen sto yardů daleko. Pitt si v jejím světle mohl přečíst všechny údaje na kalendáři visícím na zdi.

„A co dveře?“ vybafl Pitt. „Otevřené nebo zavřené?“ Magee se zarazil a rychle přemýšlel. „Rychle, rychle!“ naléhal Pitt. „Massey je kopnutím zavřel.“ Pitt přibouchl dveře. „Co dál?“

„Otevři ten zatracený trezor! Ano, to jsou podle Hardinga přesná Masseyova slova.“

Pitt přiskočil a klekl před starý ocelový trezor.

O pět vteřin později drezína s Chasem zpoceným od ručního pohonu projela před okny stanice spolu s hlubokým zvukem tlampačů zaplňujícím starou dřevěnou budovu. Giordino stál a širokými rozmachy svítil do oken tak, aby účastníci rekonstrukce uvnitř měli dojem, že to jsou světla projíždějících vagónů. Jediným scházejícím zvukem bylo rachocení železných kol vagónů o spoje kolejnic.

Mageeho zamrazilo v zádech. Měl pocit, jako by se dotkl minulosti, minulosti, kterou nikdy ve skutečnosti nepoznal.

Annie se zvedla z podlahy, uchopila Mageeho kolem pasu a upřeně se mu podívala do očí.

„Bylo to jako skutečné,“ šeptal Magee. „Proklatě skutečné.“

„To proto, že naše zopakování odpovídalo tomu, co se tu odehrálo v roce devatenáct set čtrnáct,“ řekl Pitt.

Magee se obrátil a zadíval na Pitta. „Jenže tehdy jel skutečný Manhattan Limited.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Tehdy žádný Manhattan Limited nejel.“

„Mýlíte se, Harding a Meechum ho přece viděli.“

„Byli obelstěni,“ řekl klidně Pitt.

„To není možné.“ začal Magee, ale vzápětí se zarazil a oči se mu rozšířily pochopením. Přece však začal znovu. „To není možné. byli to zkušební železničáři, ty přece nebylo možné jen tak lehce obelstít.“

„Meechum ležel zraněný na podlaze. Dveře byly zavřené. Harding byl skloněný nad trezorem zády ke kolejím. Neviděli nic, pouze světlo. A ovšem slyšeli zvuky. Zvuky míjejícího vlaku nahané na staré gramofonové desce.“

„Ale co most, ten se přece zřítil pod tíhou vlaku. To nemohlo být zfalšované.“

„Massey vyhazoval most po částech do vzduchu. Věděl, že jeden velký výbuch by vyburcoval polovinu údolí. Odpaloval proto malé dávky černého střelného prachu v klíčových místech konstrukce. Výbuchy časoval podle bouřkového hromobití tak dlouho, až se střední pole mostu zřítilo do řeky.“

Stále zmatený Magee neřekl nic.

„Loupežné přepadení na nádraží bylo fingované, bylo jen zastíracím manévrem. Massey myslel na něco mnohem většího než na mizerných osmnáct dolarů. Šel po dvou milionech dolarů ve zlatých mincích, dopravovaných ve vlaku Manhattan Limited.“

„Proč to dělal tak složitě?“ zeptal se pochybovačně Magee. „Mohl přece jednoduše zastavit vlak, přepadnout příslušný vagón a s mincemi uprchnout.“

„Tak by to možná nafilmovali v Hollywoodu,“ řekl Pitt. „Ve skutečném životě však vždy dochází k nějakému zádrheli. Mince, o které jde, byly dvacetidolary nazývané St Gaudens. Každý vážil skoro jednu unci. Jednoduchý aritmetický výpočet říká, že na dva miliony dolarů je třeba sto tisíc mincí. Počítejte šestnáct uncí do libry, trochu to vydělte a vyjde vám náklad o váze víc než tři tuny. A to není balík, který by několik mužů mohlo vyložit a odvézt dřív, než by pracovníci železnice zjistili důvod zpoždění vlaku a poslali policejní oddíl, aby lupiče chytili při práci.“

„All right,“ řekl Giordino. „Nakousnu a položím otázku na adresu všech. Když vlak neprojel tady a neutopil se v Hudsonu, kam tedy jel?“

„Domnívám se, že Massey obsadil lokomotivu, vlak odklonil z hlavní tratě a schoval ho tam, kde zůstal do dneška.“

Kdyby Pitt prohlásil, že je návštěvníkem z Venuše nebo převtěleným Napoleonem Bonapartem, nebyla by jeho slova přijata s větší nedůvěrou. Magee se tvářil úplně apaticky. Pouze Annie se tvářila zamyšleně.

„V některých ohledech není teorie pana Pitta tak přitažená za vlasy, jak se na první poslech zdá,“ řekla.

Magee se na ni podíval, jako by mluvila z cesty. „To se nenašel ani jeden cestující nebo člen posádky vlaku, který by tajemství prozradil? Někdo přece přežil. Ani některý lupič nevyjevil tajemství při zpovědi na smrtelné posteli? Jak to, že se nenašla jediná mrtvola, na kterou by bylo možné ukázat prstem? Ani úlomek z celého vlaku se po všech těch letech neobjevil na světle, něco takového přece není možné.“

„Muselo by to být nejgrandióznější zmizení všech dob,“ dodal Chase.

Zdalo se, že Pitt rozhovoru nevěnuje žádnou pozornost. Najednou se obrátil k Mageemu. „Jak daleko je odsud Albany?“

„Asi dvacet pět mil. Proč se ptáte?“

„Někdo viděl Manhattan Limited naposled zblízka v Albany, když odjížděl ze stanice.“

„Přece nechcete doopravdy věřit...“

„Lidé věří tomu, čemu věřit chtějí,“ řekl Pitt. „Věřím bájím, přízrakům, náboženství i nadpřirozenu. Jsem přesvědčen, že ta studená a velmi hmatatelná věc byla jednoduše po tři čtvrtě století zanechána na místě, na které se nikomu nenapadlo podívat.“

Magee vzdychl. „Co chcete dělat?“

Pitt se zatvářil překvapeně. „Mám v úmyslu prohledat každý palec opuštěného traťového podloží odsud až do Albany,“ řekl s neochvějným rozhodnutím. „A budu hledat tak dlouho, až najdu zbytky nějaké staré železniční vlečky vedoucí zdánlivě nikam.“

Telefon zazvonil v noci patnáct minut po jedenácté. Sandecker odložil rozečtenou knihu a ohlásil se.

„Sandecker.“

„Zase Pitt.“

Admirál se posadil a dokonale se soustředil. „Odkud voláte tentokrát?“

„Z Albany. Na něco jsme přišli.“

„Nějaký další problém se záchrannou akcí?“

„Odvolal jsem ji.“

Sandecker se zhluboka nadechl. „Řekl byste mi proč?“

„Hledali jsme na nesprávném místě.“

„Ach, Bože,“ zaúpěl Sandecker. „Takže je všechno v háji. K čertu. Jsou snad nějaké pochyby?“

„Já nemám žádné.“

„Nepokládejte.“

Sandecker vytáhl z vlhčící skřínky doutník a zapálil ho. I když obchodní embargo s Kubou bylo v roce 1985 zrušeno, dával před kubánskými přednost jiným, volněji utaženým doutníkům z Hondurasu. Měl vždy pocit, že jedině dobrý doutník dovede svět udržet v přijatelném stavu. Vyfoukl oblak dýmu a vrátil se k telefonu.

„Dirku.“

„Jsem tu pořád.“

„Co mám říci prezidentovi?“

Po chvilce ticha Pitt pomalu a zřetelně řekl. „Řekněte mu, že naděje se zvedla od milionu k jedné na tisíc k jedné.“

„Něco jste našli?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Tak na čem teď pracujete?“

„Na ničem víc než na dobrém tušení.“

„Co potřebujete od mne?“ zeptal se Sandecker.

„Sežeňte, prosím, Heidi Milliganovou. Bydlí v New Yorku v hotelu Gramercy Park. Požádejte ji, ať se zahlubá do starých archivních záznamů železnice a poohlédne se po nějakých mapách ukazujících tratě společnosti New York Quebec Northern Railroad, vedlejší koleje, tovární vlečky a podobně a kromě toho výkresy mostu Deauville-Hudson z let 1880 až 1914.“

„Okay, postarám se o to. Máte její číslo?“

„Budete ho muset zjistit v informacích.“

Sandecker si dlouze zatáhl z doutníku. „Jak to vypadá s pondělkem?“

„Neradostně. Tady totiž nejde nic uspěchat.“

„Prezident potřebuje tu smlouvu.“

„Proč?“

„Vy to nevíte?“

„Moon se tvářil tajnůstkářsky, když jsem se ho zeptal.“

„Prezident bude mluvit před poslaneckou sněmovnou a před Senátem kanadského parlamentu. Ve své řeči se soustředí na obhajobu sloučení dvou zemí v jednu. Alan Mercier mne do toho zasvětil dnes ráno. Přímořské provincie totiž od vyhlášení nezávislosti Quebecu uvažují také o suverenitě. Prezident doufá, že přemluví západní provincie, aby se připojily také. V tomto okamžiku přichází na scénu Severoamerická mezinárodní smlouva. Ne aby vynucovala nebo hrozila, ale aby vyloučila byrokratickou džungli přechodného období a odvrátila jakékoliv námitky a případné zasahování ze strany Spojeného království. Proslov propagující spojenou celou Severní Ameriku bude pronesen za méně než padesát osm hodin. Pochopil jste, oč tady jde?“

„Ano.“ řekl podrážděně Pitt. „Teď to chápu. Díky prezidentovi a jeho skupině se to dovídám v poslední minutě.“

„Má to na něco vliv?“

„Ne, myslím, že ne.“

„Kde se může Heidi s vámi setkat?“

„Nechám *De Soto* zakotvenou u mostu jako velitelské stanoviště. Veškeré hovory mohou být přenášeny odtamtud.“

Dál už nebylo co říci. Sandecker se proto rozloučil prostým, „Mnoho štěstí.“

„Díky,“ poděkoval Pitt.

Spojení oněmělo.

Sandecker zjistil číslo Heidina hotelu za méně než deset minut. Vytočil číslo a čekal na spojení. „Dobrý večer. Gramercy Park Hotel,“ ozval se ospalý ženský hlas.

„Pokoje korvetní kapitánky Milliganové, prosím.“

Chvilu ticha. „Ano, pokoj tři šedesát osm. Zvoním tam.“

„Haló,“ ozval se mužský hlas.

„Je to pokoj korvetní kapitánky Milliganové?“ dotazoval se netrpělivě Sandecker.

„Ne, pane, tady je zástupce ředitele hotelu. Kapitánka odešla pryč na celý večer.“

„Máte ponětí, kdy se vrátí?“

„Ne, pane, v recepci se nezastavila, když odcházela.“

„Vy máte zřejmě fotografickou paměť,“ řekl nedůvěřivě Sandecker.

„Prosím, pane?“

„Poznáte každého hosta hotelu, když prochází halou?“

„Jde-li o velmi půvabnou dámu šest stop vysokou, která má na jedné noze sádrový obvaz, pak ji poznám.“

„Chápu.“

„Mám jí něco vyřídit?“

Sandecker se na chvíli zamyslel. „Ne, vyřídit nic. Zavolám později.“

„Okamžik, pane. Mám dojem že právě prošla kolem a nastoupila do výtahu během našeho hovoru. Sečkáte-li u telefonu, zajistím v telefonní centrále přepojení hovoru do jejího pokoje.“

Brian Shaw v pokoji 367 odložil sluchátko a šel do koupelny. Heidi přikrytá vrstvou pěny ležela ve vaně, sádrou obalenou nohu měla neohrabaně opřenou o okraj vany. Vlasy měla schované pod čepičkou z umělé hmoty a v jedné ruce držela prázdnou skleničku.

„Venuše zrozená z pěny a moře,“ smál se Shaw. „Tak bych tě chtěl mít na fotce.“

„Nedosáhnu na šampaňské,“ řekla a ukázala na velkou láhev suchého tatterského vína v kyblíku s ledem postaveném na umývadle. Přikývl a naplnil jí skleničku. Zbytek vychlazeného šampaňského jí vylil na prsa.

Vykřikla a pokusila se ho pocákat, on však hbitě zmizel za dveřmi. „Máš to u mne jako ve spořitelně,“ vykřikla.

„Než mi vyhlásíš válku, máš hovor.“

„Kdo je tam?“

„Neptal jsem se. Podle hlasu další starší mužský.“ Pokynul hlavou na nástěnný telefon mezi vanou a umývadlem. „Můžeš si to vzít tady. Zavěším vedlejší linku.“

Jakmile Heidi promluvila, na oko odklapl spojení a sluchátko si přimáčkl na ucho. Když Heidi a Sandecker domluvili, čekal, až Heidi zavěsí. Nezavěsila.

Chytrá holka, pomyslel si. Nevěří mu.

Teprve za deset vteřin zaslechl rozpojení, když odložila sluchátko na kolébku. Pak vytočil číslo hotelové ústředny.

„Co si račte přát?“

„Mohl byste zazvonit do pokoje tři šedesát sedm během minuty a vyžádat si Briana Shawa? Neříkejte, prosím, kdo jste.“

„Nic víc?“

„Ne. Když se Shaw ohlásí osobně, přerušte spojení.“

„Ano, pane.“

Shaw se vrátil do koupelny a rozhlížel se za dveřmi. „Tak co, průměří?“

Heidi zvedla hlavu a usmála se. „Jak by se ti líbilo, kdybych něco takového udělala já tobě?“

„Mne by to tak nevzrušilo. Jsem přece jen jiný než ty.“

„Vždyť budu páchnout šampaňským.“

„A není to rozkošné?“

V apartmá zařinčel telefon.

„Asi pro tebe,“ věčně konstatoval.

Natáhla se, ozvala se, pak mikrotelefon podala Shawovi. „Chtějí Briana Shawa. Možná si to budeš chtít vzít v druhém pokoji.“

„Nemám před tebou žádné tajnosti,“ řekl s lišáckým úšklebkem.

Něco zamumlal a s rozhořčeným výrazem zavěsil.

„Sakra, byl to konzulát. Někdo tam na mne čeká.“

„Teď, v noci?“ divila se.

Naklonil se a políbil jí prsty vyčnívající ze sádrového krunýře. „Můžeš se zatím těšit. Za dvě hodiny jsem zpátky.“

Kurátor železničního muzea Long Island Railroad Museum byl starší penzionovaný účetní, který po celý život trpěl vášní k ocelovým ořům. Se zíváním prošel mezi vystavovanými památkami a dumal, proč tak pozdě v noci ho někdo budí a chce, aby otevřel nějakému agentovi FBI.

Došel ke starožitným dveřím, na jejichž skleněné výplni byl vyleptán los stojící na hoře a dívající se na diamanty lemovanou lokomotivu vyfukující veliký oblak kouře při nájezdu do ostré zatáčky. Přehrábl klíče na velkém kruhu až našel ten pravý, odemkl dveře, otevřel a rozsvítil světla.

Zůstal stát a napřažením ruky zabránil Shawovi vstoupit. „Jste opravdu pracovníkem FBI?“

Shaw povzdechl nad tak pitomou otázkou a potřetí vytáhl narychlo padělanou legitimaci. Trpělivě čekal, až si kurátor přečte drobný tisk.

„Ujišťuji vás, pane Rheinholde.“

„Rheingold. Jako to pivo,“ protestoval kurátor.

„Promiňte, ujišťuji vás, že bychom vás neobtěžovali, kdyby nešlo o velmi naléhavou záležitost.“

Rheingold se na Shawa podíval. „Můžete mi říci, o co jde?“

„To bohužel nemohu.“

„Tak to bude určitě skandál Amtraku. Sázím se, že vyšetřujete skandál v korporaci Amtrak.“

„To vám nemohu potvrdit.“

„Tak možná vlakovou loupež. Musí to být zatraceně důvěrné. Ve zprávách v šest hodin nebyla o něčem takovém ani zmínka.“

„Smím se zeptat, jestli můžeme pokročit dál?“ řekl netrpělivě Shaw. „Mám tak trochu naspěch.“

„Okay, jen jsem se ptal,“ řekl zklamaný Rheingold.

Procházel uličkou mezi vysokými regály přecpanými svázanými publikacemi o železnici, v té době už většinou rozebranými. Zastavil se na konci jedné police obsahující velké ochranné desky na listiny, podíval se spodními čočkami bifokálních brýlí a nahlas četl nápisy.

„Tak se na to podívejme. Situační plány tratí železničních společností the New Haven Hartford, the Lake Shore Michigan Southern, Boston Albany ... aha, tady to je, the New York Quebec Northern.“ Vytáhl desky na stůl a rozvázal šňůrky. „Ve své době velká železniční společnost. Více než dva tisíce mil kolejí. Jezdil u nich známý rychlík Manhattan Limited. Zajímáte se o nějaký určitý úsek tratě?“

„Já si to už vyhledám, díky.“

„Dáte si kávu? Připravím ji nahoře v kanceláři. Zabere to jen pár minut.“

„Jste civilizovaný člověk, pane Rheingolde. Kávu si s chutí dám.“ Rheingold přikývl a vracel se uličkou. U dveří se zastavil a obrátil. Shaw seděl u stolu a prohlížel si vybledlé a zažloutlé mapy.

Když se s kávou vrátil, ochranné desky byly úhledně svázané a vrácené na své místo v regálu. „Pane Shawe?“ Žádná odpověď se neozvala. Místnost knihovny byla prázdná.

Pitt prožíval pocit jakéhosi božského vnuknutí s následnou osvěžující radostí.

Hluboký pocit uspokojení, že se mu podařilo otevřít dveře tak dlouho generacemi přehlížené, na něho působil jako povzbuzující prostředek. S dříve nepociťovaným optimizmem stál na malé pastvině a čekal, až dvoumotorový tryskový letoun nasadí k přistání.

Za normálních okolností by přistání nebylo možné, protože pole bylo poseté dolíčky po starých pařezech stromů a rozryté vyschlými stružkami po odtékající dešťové vodě. Nejdelší rovná plocha, ne delší než padesát stop, končila mechovým a lišejníky pokrytou skalní stěnou. Pitt očekával vrtulník a začal se divit, když uviděl blížící se letadlo. Nevěděl, jestli snad pilot chce spáchat sebevraždu, nebo si omylem vybral nesprávný typ letounu.

Pak okouzleně pozoroval, jak se křídla a motory letounu pomalu začínají natáčet nahoru, zatímco trup a ocas zůstaly ve vodorovné poloze. Když natočení dosáhlo devadesáti stupňů a vrtule mířily k obloze, letoun zastavil dopředný pohyb a začal dosedat na nerovnou půdu.

Okamžitě po dosednutí letounu do trávy Pitt došel ke dveřím pilotní kabiny a otevřel je. Pihovatá chlapecká tvář zdobená narudlou kšticí se smála od ucha k uchu.

„...ré ráno. Jste pan Pitt?“

„Správně.“

„Tak si vlezte dovnitř.“

Pitt vystoupil, zabezpečil dveře a posadil se na sedadlo druhého pilota. „To je KOSAP, že?“

„Jóó,“ odpověděl pilot. „Kolmý start a přistání, vyroben v Itálii pod názvem Scinletti 440. Je to hezký malý letoun, jen někdy poněkud vybíravý. Když mu ale zazpívám něco od Verdiho, tak se poddá a mohu si s ním dělat co chci.“

„Vy nelétáte vrtulníkem?“

„Vrtulník se příliš mnoho chvěje. Kromě toho vertikální fotografování se nejlépe daří z rychlého letadla.“ Odmlčel se. „Mimochodem, jmenuji se Jack Westler.“ Ruku k potřesení nenabídl, protože zatlačoval škrticí klapky na doraz. Scinletti začal stoupat.

Asi ve dvoustech stopách se Pitt na sedadle otočil a se zájmem se díval za sebe na křídla znovu se otáčející do horizontální polohy. Letoun začal zvyšovat dopřednou rychlost a brzy dosáhli letu standardního letadla.

„Kterou oblast chcete fotograficky zmapovat?“ zeptal se Westler.

„Staré traťové podloží podél západního břehu Hudsonu až do Albany.“

„Z tratě už tam mnoho nezbylo.“

„Vy to tam znáte?“

„Celý život jsem žil v údolí řeky Hudsonu. Slyšel jste někdy o přízraku vlaku?“

„Ušetřete mne toho, prosím,“ odpověděl unaveně Pitt.

„Ach okay,“ Westler opustil nakousnuté téma. „Kde chcete s fotografováním začít?“

„Začnete u Mageeho.“ Pitt se rozhlédl po zadní kabině. Žádné vybavení neviděl. „Když mluvíme o fotografování, kde je kamera a obsluha?“

„Chcete říci kamery, množné číslo. Používáme dvě s objektivy nastavenými v různých úhlech, abychom docílili stereoskopického efektu. Jsou připevněné v pouzdrech pod trupem. Obsluhuje je odsud z kabiny.“

„V jaké výšce poletíte?“

„To záleží na ohniscích objektivů. Výška se automaticky vypočte matematicky a opticky. Pro naši potřebu poletíme ve výšce deset tisíc stop.“

Pohled na údolí shora byl úchvatný. Načechraná zelená krajina prostírající se k obzoru byla ozdobena jarními oblaky. Z výšky pěti tisíc stop se řeka změnila v obrovského hada, plazícího se mezi kopci, s nízkými ostrůvky rozsetými v korytě jako nášlapnými kameny přes potok. Byl to kraj vinic a sadů jen tu a tam přerušeny mléčnou farmou.

Když výškoměr ukázal deset tisíc stop, Westler provedl širokou zatáčku a nasadil kurz k severozápadu. Hluboko dole se *De Soto* plazil jako nepatrný model na diorámě.

„Kamery už natáčejí,“ ohlásil Westler.

„Mluvíte, jako kdyby šlo o filmování,“ řekl Pitt.

„Ono to tak skoro je. Každý obrázek překrývá následující o šedesát procent, takže každý jednotlivý objekt se objeví dvakrát v malinko rozdílných úhlech v různém osvětlení. Tím způsobem je možné objevit věci z úrovně na zemi nepostřehnutelné, ať jde o narušení půdy člověkem způsobené před stovkami nebo před tisíci roky.“

Pitt zcela zřetelně viděl podloží tratě jevící se jako jizva, která najednou skončila v poli vojtěšky. Ukázal dolů.

„Zdá se, že náš objekt je tady úplně zahlazený.“

Westler se podíval předním ochranným sklem a přikývl. „Okay, to je typický případ. Je-li půda nad určitým místem použita k zemědělství, vegetace do sebe přijme nepatrně jiný barevný odstín patřící prvkům cizím původní skladbě půdy. Lidské oko tuto změnu nepostřehne, ale optika kamer a vyšší citlivost filmů na barevné odstíny zdůrazní rozdílné barevné odstíny neuvěřitelně zřetelně.“

Pitt poznal, že se blíží k jižní periférii hlavního města státu New York. Nevěřicně zíral dolů na zaoceánské lodi ležící v docích přístavu Albany. Akry železničních kolejí se vějířovitě rozbíhaly z přístavních skladišť jako pavučina obrovitého pavouka. Staré podloží tratě tu natrvalo zmizelo pod těžkým krokem moderního rozvoje.

„Přeleťme to ještě jednou,“ řekl Pitt.

„Už se otáčíme,“ hlásil Westler.

Pětkrát přeletěli nad ztrácející se tratí společnosti New York Quebec North, ale sotva patrná čára v krajině vypadala stále jako jediná, bez rozeznatelných odbočujících vleček.

Pokud kamery neodhalí něco, co lidskému zraku zůstalo skryto, pak Heidi Milliganová bude jedinou nadějí, že Manhattan Limited bude nalezen.

Mapy z ochranných desek v železničním muzeu se ztratily a Heidi ani na okamžik nepochybovala, kdo je ukradl.

Té noci se Shaw do hotelu vrátil později. Pak se až do časného rána něžně mazlili. Když se Heidi probudila, Shaw byl pryč.

Během milostného aktu si Heidi mnohokrát vzpomněla na Pitta. Pittův způsob byl stravující a nezkrotný a pobízel ji ke stejně nezkrotné reakci. Společně strávený čas v posteli byl vždy soupeřením, turnajem, v němž nikdy nevyhrála. Pitt ji zaplavoval pocity slasti, nechal se ji vznášet v závoji vyčerpávající porážky. Její vlastní já ztrácelo půdu pod nohama a Pittem bylo zatlačováno do bezedných hloubek. Její mysl odmítala smířit se s jeho nadřazeností, ale její tělo po něm hladovělo až s hříšnou odevzdaností.

Milostný akt s Shawem byl něžný, takřka uctivý, Heidi při něm plně ovládala své reakce. V důvěrných chvílích chovali k sobě náklonnost, ale jako samostatní jedinci se k sobě chovali jako gladiátoři kroužící kolem sebe, intrikující a vyhledávající vhodnou příležitost k porážce svého protivníka. Pitt ji vždy zanechal vyčerpanou a v pohodě, která jí maximálně vyhovovala. Shaw ji využíval k jinému účelu, kupodivu jí to však vůbec nevadilo. Toužila se k němu vrátit jako někdo, kdo se vrací z bouřlivé plavby.

Opřela se o opěradlo židle v knihovně muzea a zavřela oči. Shaw si myslí, že odstraněním podkladů ji zahnal do slepé uličky. Existují přece ještě jiné prameny dějin železnic, jiné archivy, soukromé sbírky nebo historické společnosti. Shaw však dobře ví, že si nemůže dovolit ztrácet čas cestováním, aby je všechny prozkoumala. Bude muset proto vymyslet jinou cestu, jak potřebné vypátrat. Ano, Shawovu intrikářskému mozku nemohlo napadnout, že se mu ji nepodařilo nachytat bezbrannou.

„Okay, pane Rozumbrado,“ šeptala k mlčícím regálům, „však ty ještě budeš koukat.“

Zavolala na zívajícího kurátora, který ještě pořád nadával na bezohledné agenty FBI.

„Ráda bych se podívala do starých záznamů odeslané pošty a do deníků.“

S radostí přikývl. „Zkatalogizovali jsme starou odeslanou poštu. Nemáme, samozřejmě, všechno. Bylo by to příliš objemné ke skladování. Řekněte mi, co potřebujete, rád vám to vyhledám.“

Heidi mu řekla co hledá, a v poledne už to měla v ruce.

Heidi vystoupila z letadla na letišti v Albany ve čtyři hodiny odpoledne. Giordino na ni čekal. Odmítla nabízené pojízdné křeslo a trvala na tom, že se k autu dobelhá o berlích.

„Tak jak to jde?“ zeptala se, když se Giordino s autem zařadil do proudu a zabočil k jihu.

„Moc povzbudivě to nevypadá. Když jsem odcházel ze člunu, Pitt soustředěně prohlížel letecké snímky. Po vedlejší koleji nikde ani stopy.“

„Myslím, že jsem něco našla.“

„Už bychom potřebovali aspoň zavazit o ždibek štěstí,“ bručel Giordino.

„Netváříte se nijak nadšeně.“

„Elán ze mne nadobro vyprchal.“

„Je to opravdu tak zlé?“

„Tak to zvažte. Prezident předstoupí před kanadský parlament zítra odpoledne. A my jsme v koncích. Do té doby není vůbec myslitelné přijít se smlouvou, a to i kdyby nějaká naděje existovala, o čemž už však pochybuji.“

„Co si o tom myslí Pitt?“ zeptala se. „Předpokládám, že uvažuje o vlaku, který je někde úplně jinde než pohřbený v řece.“

„Je přesvědčený, že k mostu nikdy nedojel.“

„A čemu věříte vy?“

Giordino jen bezvýrazně hleděl na cestu před sebou. Pak se usmál. „Jsem přesvědčen, že by bylo zbytečné ztrácet dech dohadováním se o tom s Pittem.“

„Proč, je snad tak tvrdohlavý?“

„Ale ne,“ odpověděl Giordino. „Prostě proto, že obvykle má pravdu.“

Čtyři hodiny Pitt přes stereoskopické brýle prohlížel zvětšené fotografie a v duchu vyhodnocoval každý trojrozměrný detail.

Klikatě osazené ploty oddělující pastviny od sousedních lesů, automobily a domky, červenožluté balony na horký vzduch nádherně se vyjímající nad zelenou krajinou vše bylo zřetelné s ohromující jasností. Dokonce tu a tam byl na býlím porostlém podloží tratě rozeznatelný pražec.

Znovu a znovu procházel takřka úplně rovný úsek tratě mezi zničeným mostem a periferií průmyslové části Albany a snažil se postřehnout i tu nejmenší podrobnost, ten nejmenší náznak skryté odbočující vlečky.

Tajemství zůstávalo neodhaleno.

Nakonec to vzdal, zády se opřel o sedadlo a pohledem spočinul na Heidi a na Giordinovi, kteří právě vcházeli do mapové místnosti. Pitt unaveně vstal a objal Heidi.

„Co dělá noha?“ zeptal se.

„Lepší se, díky.“

Dovedl ji k židli. Giordino jí odebral berle a opřel je o přepážku. Pak vedle ní položil aktovku na dokumenty.

„Al mi řekl, že jste neměli štěstí,“ řekla.

Pitt přikývl. „Vypadá to tak.“

„Mám pro tebe ještě další špatnou zprávu.“

Neřekl nic, jen mlčky čekal.

„Brian Shaw ví všechno,“ řekla prostě.

Pitt si přečetl rozpaky v Heidiných očích. „Pod pojmem všechno si lze představit obrovskou oblast.“

S pocitem marnosti zavrtěla hlavou. „On totiž ukradl z muzea mapy tratí dřív, než jsem je stačila prostudovat.“

„Budou mu zatraceně málo platné, pokud k nim neobjeví ten pravý klíč.“

„Myslím, že si ho domyslel.“

Pitt chvíli zamyšleně seděl a bránil se pokušení podrobit Heidi křížovému výslechu. Škoda už byla způsobena. Jak se Shaw dostal té záhadě na kloub, na tom teď už vůbec nezáleželo. Ke svému překvapení pocítil bodnutí ostnu žárlivosti. Nemohl pochopit, co se Heidi na tom stárnoucím muži tak líbí.

„Takže je tady v této oblasti.“

„Asi v této chvíli tajně šmejdí krajinou,“ dodal Giordino.

Pitt se podíval na Heidi. „Ty mapy budou možná pro něho bezcenné. Na fotografiích totiž není ani náznak po nějaké vedlejší koleji.“

Heidi zvedla aktovku, položila ji na klín a otevřela. „Výhybná kolej ale přece jen existovala,“ řekla. „Z hlavní tratě kdysi odbočovala v místě zvaném Mondragon Hook Junction.“

Atmosféra v mapovně byla v mžiku nabitá elektřinou.

„Kde to je?“ zeptal se Pitt.

„Bez staré mapy nejsem schopná určit polohu přesně.“

Giordino rychle mrkl na několik fotografických map na stěně. „Tady to nemůže být, protože tyto topografické mapy sahají jen do roku devatenáct set šedesát pět.“

„Jak jsi přišla na ten Mondragon Hook?“ zeptal se Pitt.

„Jednoduchou základní úvahou,“ řekla Heidi a pokrčila rameny. „Zeptala jsem se sebe samé, kam bych ukryla lokomotivu a sedm Pullmanových vagónů, kde by je nikdy nikdo nemohl nalézt. Jedinou odpovědí bylo podzemí. Nu, a tak jsem se začala prohrabovat v záznamech o staré Albany před rokem devatenáct set čtrnáct. Měla jsem štěstí a našla jsem osm různých vlaků, které přepravovaly vagóny naložené vápencem.“

„Vápencem?“

„Ano, zásilky byly vypravovány ze stanice Mondragon Hook s místem určení cementárny v New Jersey.“

„Kdy?“

„V devadesátých letech minulého století.“

Giordino se tvářil pochybovačně. „Ta zastávka Mondragon Hook mohla ale být stovky mil odsud.“

„Musela být někde pod Albany.“

„Jak si tím tak můžete být jistá?“

„Společnost New York Quebec Northern nemá v záznamech vagóny s vápencem na žádném z nákladních vlaků projíždějících Albany. Narazila jsem však na zmínku o nich ve výpravčím vedených záznamech seřaďovacího nádraží v Germantown, kde se měnily lokomotivy.“

„Germantown,“ opakoval Pitt. „To je asi patnáct mil po proudu řeky.“

„Jako další krok jsem prošla staré geologické mapy,“ pokračovala Heidi. Odmlčela se, jednu vytáhla z aktovky a rozprostřela na stole. „Jediný podzemní vápencový lom mezi Albany

a Germantownem leží tady.“ Ukázala tužkou. „Asi devět mil severně od mostu Deauville-Hudson, tři čtvrtě míle západně.“

Pitt si nasadil stereoskopické brýle a znovu se zahleděl do fotografických map. „Tady, východně od lomu je mléčná farma. Dům a dvůr statku zcela zahladily všechny pozůstatky železniční stanice.“

„Ano, už to vidím,“ řekla vzrušená Heidi. „Směrem k dálnici New York State Thruway vede dlážděná silnice.“

„Není divu, že se stopa ztratila,“ řekl Giordino. „Obvodní správa přes ni nechala položit asfalt,“

„Podíváte-li se zblízka,“ řekl Pitt, „odhalíte úsek loživa tratě zahýbající sto yardů ze silnice a končící u paty příkrého kopce či hory, jak by asi řekli místní obyvatelé.“

Heidi se podívala stereoskopickými brýlemi. „Je překvapující, jak je všechno jasné, když člověk ví, po čem má pátrat.“

„O lomu jste neobjevila nějakou zmínku?“ zeptal se Giordino.

„To už bylo celkem snadné,“ odvětila Heidi. „Pozemky a železniční trať byly ve vlastnictví společnosti Forbes Excavation Company, která v kamenolomu těžila od osmnáct set osmdesát dva do devatenáct set deset, kdy došlo k zaplavení lomu. Veškerá činnost byla zastavena a půda prodána sousedním farmářům.“

„Taková studená sprcha se mi vůbec nelíbí,“ řekl Giordino. „Předpokládám však, že po kamenolomu zůstala nějaká otevřená jáma.“

Heidi se na něho zamyšleně podívala. „Chápu, co tím míníte. Pokud Forbes Company netěžila vápenec z nitra kopce, nemohlo vzniknout žádné místo k ukrytí vlaku.“ Podívala se ještě jednou pozorně na fotografie. „Je tu příliš mnoho vegetace, aby se něco dalo tvrdit s jistotou, ale terén se zdá být neporušený.“

„Myslím, že bychom to měli prozkoumat,“ řekl Pitt.

„All right,“ souhlasil Giordino. „Pojeďu s tebou.“

„Ne, pojeďu sám. Ty mezitím zavolej Moonovi, ať sem přivede další lidi, malý oddíl námořní pěchoty pro případ, že si Shaw přivede posily. A řekni mu, ať nám pošle nějakého dobrého důlního inženýra. Obejdi kdejakého pamětníka v kraji, který by si mohl vzpomenout na nějaké události spojené s kamenolomem. Heidi, jestli se cítíš v

kondici, vyburcuj místního nakladatele novin, prohrabej stará čísla a hledej jakoukoli zprávu týkající se zřícení mostu Deauville-Hudson. Až si prohlédnu kamenolom, budu vědět, na čem jsme,“

„Moc času už nám nezbývá,“ řekl pochmurně Giordino. „Za devatenáct hodin prezident zahájí svůj proslov.“

„To mi nemusíš připomínat.“ Pitt se natáhl pro sako. „Nám nezbývá nic jiného, než nějak proniknout do kopce.“

Slunce zapadlo a na obloze ho nahradil měsíc v první čtvrti. Večerní vzduch byl svěží, až mrazivě štiplavý. Ze svého výhodného místa vysoko nad vchodem do starého kamenolomu Shaw viděl světla vesnice i na míle vzdálených farem. Je to hezký, malebný kraj, pomyslel si bez zvláštního důvodu.

Ticho krajiny najednou narušil zvuk vrtulového letadla. Shaw se natočil ve směru zvuku a podíval se vzhůru k obloze. Neviděl však nic. Letadlo letělo bez navigačních světel. Podle zvuku usoudil, že létá v kruhu jen několik set stop nad kopcem. Občasné zastření světel některých hvězd svědčilo o tom, že se dolů snášejí padáky.

O patnáct minut později vyšly z lesa pod Shawem stíny a šplhaly po stráni k němu. Jedním byl Burton-Angus, Všichni ostatní měli statné postavy. Jednou z těchto statných postav byl Eric Caldweiler, který kdysi pracoval ve Walesu jako správce uhelného dolů.

„Jak to proběhlo?“ zeptal se Shaw.

„Seskok byl bezvadný, řekl bych,“ odpověděl Burton-Angus. „Prakticky mi přistáli na signálním světle. Velícím důstojníkem je poručík Macklin.“

Shaw nedbal nejzákladnějšího pravidla pro utajené noční operace a zapálil si cigaretu. Američané budou o nás stejně brzy vědět, bylo jeho zdůvodnění. „Našli jste vchod do lomu?“

„Na to můžete zapomenout,“ řekl Caldweiler. „Polovina úbočí kopce se sesunula.“

„Takže je pohřbený?“

„Jó, hlouběji než sklep se skotskou whisky. Navršená hornina je tak tlustá, že je lépe na to nemyslet.“

„Je naděje prokopat se skrz?“ zeptal se Shaw.

Caldweiler zakroutil hlavou „Ani s lanovým exkavátorem bychom to neudělali dřív než za dva až tři dny.“

„To není dobré. Počítám, že Američané se objeví každou chvíli.“

„Mohli bychom se tam dostat přes portálové vchody,“ řekl Caldweiler a současně si nacípával zahnutou bryerku. „Pokud je ovšem budeme schopni ve tmě nalézt.“

Shaw se na něho podíval. „Jaké portálové vchody?“

„Každý důl s intenzivní těžbou musí mít doplňkové otvory: nouzový východ pro případ zničení hlavního vstupu a větrací šachtu.“

„Kde začneme hledat?“ zeptal se nedočkavý Shaw.

Caldweiler se však nedal uspěchat. „Nejdříve to musíme promyslet. Soudím, že tento důl byl otevřený štolou tunelem v úbočí kopce v místě výchozu vápence na povrch. Odtamtud štola pravděpodobně sledovala vrstvu vápence klesající ve sklonu svahu. To by ukazovalo na únikovou cestu někam k úpatí kopce. A větrání? Poněkud výše na severní straně.“

„Proč k severu?“

„To s ohledem na převládající větry. V tehdejších dobách, kdy ještě nebyly kruhové větráky, bylo křížové větrání jediným pomocníkem.“

„Takže někde musí být větrací otvor,“ řekl Shaw. „Bude asi skrytý někde výš ve stráni v lese a méně vystavený odhalení, než únikový východ dole pod ním.“

„Už nechci další plahočení do kopce,“ postěžoval si Burton-Angus.

„Udělá vám to dobře,“ řekl s úsměvem Shaw. „Zbavte se už konečně představy oblíbených svačinek spojených s poradou při velké dřině na velvyslanectví.“ Podpatkem rozdrtil cigaretu. „Půjdu a seženu naše pomocníky.“

Obrátil se, vnikl do hustého porostu a vydal se k úpatí kopce asi třicet metrů od staré železniční vlečky. Najednou zakopl o kořen na okraji rokle a upadl. Místo očekávaného pádu na zem, proti němuž se chránil rozpažením, se překulil po býlím porostlém svahu a někam níž dopadl na záda do šterku.

Ležel a lapal po dechu ve snaze upravit vyražený dech. Vtom se nad ním proti hvězdám objevila postava a ústím pušky se dotkla jeho čela.

„Chci věřit, že jste pan Shaw,“ řekl zdvořilý hlas.

„Ano, jsem Shaw,“ podařilo se mu zachraptět.

„To mne těší,“ řekl muž a sklonil pušku. „Dovolte, abych vám pomohl, pane.“

„Poručík Macklin?“

„Ne, pane, seržant Bentley.“

Bentley měl na sobě vojenskou černošedou noční kamuflážní kombinézu s nohavicemi zastrčenými do výsadkářských bot. Na hlavě měl tmavý baret. Jeho ruce i nohy měly barvu inkoustu. V jedné ruce nesl ocelovou helmu se síťkou.

Ze tmy vystoupil další muž.

„Nějaký problém, seržante?“

„Pan Shaw se trochu narazil.“

„Jste to vy, Mackline?“ zeptal se Shaw, když konečně popadl dech. Ve tmě zazářily bílé zuby. „Kdo ví?“

„V tom převleku mi připadáte všichni stejní.“

„To je mi líto.“

„Opatřil jste muže?“

„Všech čtrnáct, zatím všichni zdrávi a v pořádku. Což je při pohybu v takovémto terénu spíše výjimečné.“

„Potřebuji, abyste se porozhlédli po nějakém otvoru či díře v kopci. Po jakékoli známce výkopu či propadlině v půdě. Začněte na úpatí kopce a po severní straně stoupejte k vrcholku.“

Macklin se obrátil k Bentleymu. „Seržante, shromážděte muže, necht' utvoří pátrací řadu v desetistopých rozestupech.“

„Ano, pane.“ Bentley udělal čtyři kroky a zmizel v hustém porostu. „Trochu jsem uvažoval,“ řekl Macklin.

„O čem?“ zeptal se Shaw.

„O Američanech. Jak asi budou reagovat, až v severní části státu New York objeví zakopané britské výsadkáře ozbrojených sil námořní pěchoty.“

„Těžko říci. Američané mívají dobrý smysl pro humor.“

„Ten je brzy přejde, až jich několik zastřelíme.“

„Kdy se něco podobného stalo naposled?“ bručel uvažující Shaw.

„Míníte od doby, kdy britští muži ve zbrani přepadli Spojené státy?“

„Tak nějak.“

„Myslím, že v roce osmnáct set čtrnáct, kdy sir Edward Parkenham zaútočil na New Orleans.“

„Tehdy jsme prohráli.“

„Yankeeové byli rozzlobení, že jsme jim zapálili Washington.“

Najednou oba ztuhli. Slyšeli protestující motor vyhnáný při nižší rychlosti do vysokých otáček. V následujícím okamžiku se na cestě pod nimi objevily dva reflektory poblíž opuštěné železniční vlečky. Shaw a Macklin se automaticky přikrčili a dívali se přes trávu rostoucí na okraji strže.

Auto kodrcalo po nerovné cestě a zůstalo stát v místě, kde podloží tratě mizelo pod svahem kopce. Motor ztichl, vystoupil nějaký muž a postavil se před přední světla auta.

Shaw zvědavě uvažoval, co udělá, jestli se zase setká s Pittem. Má toho muže zabít? V těchto okamžicích by stačil mlčenlivý pokyn Macklinovi a Pitt by klesl pod desítkami bodnutí od nožů mužů, kteří byli vycvičení v umění tichého vraždění.

Pitt stál déle než minutu s pohledem upřeným do svahu kopce, jako by ho vyzýval k boji. Zvedl kámen a hodil ho do tmy stráně. Pak se obrátil a nasedl za volant. Motor se rozběhl, auto udělalo celý obrat a jelo zpátky...

Teprve až se zadní světla změnila v nejasné červené body, Shaw a Mecklin se postavili.

„V jedné chvíli jsem čekal váš rozkaz, abych toho rošťáka zlikvidoval,“ řekl Macklin.

„Napadlo mi to také,“ odpověděl Shaw. „Nemá ale žádný smysl píchat zbytečně do vosího hnízda. Až se rozední, zažijeme horké chvíle.“

„Kdo myslíte, že to byl?“

„To byl nepřítel,“ řekl pomalu Shaw.

Bylo dobré zachytit okamžik pospolitosti. Danielle vypadala oslnivě ve večerních šatech z lehce nazelenalého hedvábného sifonu s natištěným vzorem. Uprostřed rozdělené vlasy měla dozadu stažené hřebenem na jedné straně zdobeným pozlacenými květy. Hrdlo jí zdobil zlatý spirálovitý náhrdelník. Při pohledu přes stůl se jí v očích odráželo světlo svíčky.

Když služebná uklidila ze stolu, Sarveux se naklonil a lehce jí políbil ruku. „Musíš opravdu odjet?“

„Bohužel ano,“ řekla a nalila si brandy. „Moje nová podzimní garderoba je připravena ve Vivonnes. Domluvila jsem si schůzku na brzy ráno na zítřek na poslední zkoušky.“

„Proč musíš vždycky létat do Quebecu? Proč si nenajdeš švadlenu v Ottawě?“

Danielle se lehce usmála a uhladila si vlasy.

„Protože módním návrhářům v Quebecu dávám přednost před švadlenami v Ottawě.“

„Ve skutečnosti nikdy nemáme na sebe čas.“

„Jsi přece neustále zaměstnán řízením země.“

„To sice nemohu popřít, jenže když si pro tebe čas udělám, vždycky jsi někde zadaná.“

„Jsem přece manželkou ministerského předsedy,“ řekla se smíchem. „Nemohu se k povinnostem obracet zády nebo před nimi zavírat oči, když jejich plnění je ode mne očekáváno.“

„Neodcházej,“ řekl bezvýrazně.

„Nepochybuji, že chceš, abych vypadala hezky při našich společných povinnostech.“

„Kde budeš ubytována?“

„No, přece tam, kde vždy, když jsem v Quebec City přes noc. V městském domě Nancy Soultové.“

„Byl bych raději, kdyby ses večer vrátila domů.“

„Nic se mi nestane, Charlesi.“ Sehnula se a vlašně ho políbila na tvář. „Zítra dopoledne budu zpátky. Pak si pohovoříme.“

„Danielle, miluji tě,“ řekl tiše. „Mým největším přáním je zestárnout po tvém boku. Chci, abys to věděla.“

Jedinou odpovědí Danielle byl zvuk zavřených dveří.

Městský dům oficiálně patřil Nancy Soultové, Nancy však o tom neměla ani tušení.

Nejprodávanější spisovatelka, rodilá Kanadanka, žila v Irsku, aby se vyhnula ohromným daním zapříčiněným inflací. Členy rodiny a přátele navštěvovala nepravidelně a do Quebecu nevkočila už déle než dvacet roků.

Průběh byl vždycky stejný.

Od okamžiku, kdy Danielle přijela k domu, se ke vchodu postavili členové Kanadské jízdní policie. Danielle pak přecházela z pokoje do pokoje, třískala dveřmi, splachovala záchody, pustila rádio a naladila stanici s uklidňující hudbou.

Když takto navenek zajistila zdání své přítomnosti, převlékla se a otevřela dveře vedoucí na zřídka kdy používané schodiště v přilehlé budově.

Po schodech došla do zadní garáže k osaměle stojícímu autu. Henri Villon ve svém Mercedes-Benz čekal vždy přesně. Natáhl po ní ruce a objal ji, když se naklonila nad předním sedadlem.

Danielle automaticky čekala na polibek. Tentokrát však náklonnost šla stranou. Odstrčil ji a choval se úředně.

„Doufám, že naše schůzka je důležitá,“ řekl. „Je pro mne čím dál tím obtížnější uvolnit se.“

„Je možné, že tak hovoří tentýž muž, který se tak lehkomyšlně se mnou miloval v sídle ministerského předsedy?“

„Tehdy jsem nekandidoval na funkci prezidenta Quebecu.“

Odtáhla se od něho a povzdechla si. Cítila, že vzrušení a vášně jejich utajovaných schůzek se pomalu vytrácí. Nebylo na místě dělat si nějaké iluze. Nikdy si nenamlouvala, že by jejich jedinečný vztah mohl trvat navěky. Ted nezbyvalo, než pohrbit zraněné city a zůstat srdečnými, když už ne intimními přáteli.

„Půjdeme někam?“ přerušil její snění.

„Ne, jen se projedeme.“

Villon stlačil knoflík elektricky otevíraných vrat a zacouval do uličky za domem. Provoz na ulicích byl malý. Cestou k řece se zařadil do krátké řady aut čekajících na převoz na východní břeh.

Nepadlo mezi nimi jediné slovo, dokud Villon s Mercedesem nenajel na parkovací rampu převozní lodi a nezaparkoval blízko

přidě. Odtud měli pohled na světla tančící na hladině řeky Svatého Vavřince.

„Čeká nás krizové období.“

„Týká se tebe a mne, nebo Quebecu?“

„Všech tří.“

„To zní zlověstně.“

„Ono to takové je.“ Odmlčela se. „Charles se chce vzdát funkce ministerského předsedy Kanady a ucházet se o funkci prezidenta Quebecu.“

Obrátil se na ni s vytřeštěnýma očima. „Zopakuj to.“

„Můj manžel se chystá oznámit svou kandidaturu na funkci prezidenta Quebecu.“

Villon vztekle zavrtěl hlavou. „Nechce se mi věřit, že to udělá. Něco tak idiotského jsem nikdy neslyšel. Proč? Proč by to dělal? Tak stupidní rozhodnutí nedává žádný smysl.“

„Myslím, že to dělá víceméně ze vzteku.“

„To mne opravdu tak hrozně nenávidí?“

Sklopila zrak. „Myslím, že nás podezírá. Snad to dokonce ví. Je možné, že se tak chce pomstít.“

„Charles určitě ne. On nepodléhá nějakým dětským reakcím.“

„Vždycky jsem si dávala tak velký pozor. Určitě mne musel nechat sledovat. Jak jinak by mohl na něco přijít?“

Villon se naklonil dozadu a rozesmál se. „Já jsem byl tak laskavý a řekl jsem mu to.“

„Něco takového jsi přece neudělal?“ vydechla.

„Ať jde k čertu, ten zhýčkaný bídák. Jen ať se smaží v slzách spravedlivé sebelítosti, patří mu to. Neexistuje ani za mák naděje, že by ten čmuchalský grázl volby vyhrál. Charles Sarveux má v Parti Québécois málo přátel. Většina členů podporuje mne.“

Přistávací dok převozní lodi byl ještě sto metrů vzdálený, když z páteho auta za Villonovým Mercedesem vystoupil muž. Vmísil se mezi cestující, kteří se vraceli ke svým vozům od zábradlí, kde se během převozu kochali výhledem.

Přes zadní okno viděl profily dvou hovořících osob. Jejich hlasy tlumila zatažená okna.

Nenuceně obešel Mercedes, otevřel zadní dveře jako by byl vlastníkem vozu a vklouzl na zadní sedadlo.

„Dobrý večer, madame Sarveux, monsieur Villon.“

Rozpaky na tvářích Danielly a Villona vystřídal nevěřící leknutí, pak strach při pohledu na revolver Magnum ráže 44, držení v ruce pevně jako skála a mířící jim střídavě na hlavy.

Villon měl ještě jeden zcela mimořádný důvod k úžasu.

Měl totiž pocit, jako kdyby se díval do zrcadla.

Muž na zadním sedadle byl jeho dokonalým dvojníkem, dvojčetem, klonem. Viděl každý detail na jeho tváři ve světle reflektorů přistávacího doku, dopadajícího přes přední ochranné sklo.

Danielle slabě zasténala, hysterickému křiku zabránil jen ostrý pohyb hlavně pistole přes její tvář.

Z řezné rány vytryskla krev a narušila její dokonalou pleť. V hrůze se zhluboka nadechla.

„Nemívám výčitky svědomí, musím-li udeřit ženu, tak se laskavě ovládejte a vyvarujte se nesmyslného odporu.“

I hlas byl přesnou napodobeninou hlasu Villonova.

„Kdo jste?“ zeptal se Villon. „Co chcete?“

„Lichotí mé ješitnosti, že ani originál neprohlédl napodobeninu.“ Hlas se teď ozval v jiné modulaci, v modulaci, kterou Villon v hrůzou ohromené vzpomínce okamžitě poznal. „Jsem Foss Gly a mám v úmyslu vás oba zabít.“

Začalo lehce mrholit. Villon zapnul stěrače. Tlak ústí pistole vetknuté do týlu ani na okamžik nepolevil, dokud neodjeli z převozní lodi.

Danielle sedící vedle něho si k tváři přidržovala krví nasáklý kapesník. Tu a tam v hrdle ztlumila vzlyk. Vypadala jako žena ochromená hrůzou ve zlém snu, z něhož se nemůže probudit.

Všechny dotazy a námítky se setkávaly s ledovým mlčením. Gly otevřel pus, jen když bylo nutné dát pokyny k jízdě. Světla ojedinělých farem svědčila o tom, že projíždějí zemědělským krajem. Villon nenalézal východisko, musel dělat to, co mu bylo poručeno. Mohl jenom doufat a čekat na příležitost jednat, nějakým způsobem získat pozornost kolem jedoucích motoristů nebo při velkém štěstí policejní motorizované hlídky objíždějící obvod.

„Zpomalte,“ nařídil Gly. „Odbočte na prašnou cestu doleva.“

Villon sklíčený hrůzou sjel z hlavní silnice. Cesta byla nedávno upravena a těžkými dopravními prostředky dobře uježděná.

„Myslel jsem, že jste mrtev,“ řekl Villon ve snaze přimět Glys k rozhovoru.

Gly neodpověděl.

„Agent britské výzvědné služby Brian Shaw tvrdil, že jste se ukradeným člunem naboural do boku japonské nákladní lodi.“

„Řekl vám, že mé tělo nebylo nikdy nalezeno?“

Konečně se mu podařilo přimět Glys k řeči. Začátek byl učiněn.

„Ano, došlo ale k výbuchu.“

„Nad řízením narafičená helma, škrticí klapky v poloze NAPLNO, výskok dobrých pět mil před srážkou. Myslel jsem, že při provozu na Svatém Vavřinci bude jen otázkou času, kdy člun do nějakého plavidla vrazí.“

„Proč jste namaskovaný jako já?“

„Vy jste to nepochopil? Až budete mrtev, zaujmu vaše místo. To já budu novým prezidentem Quebecu, ne vy.“

Uplynulo pět vteřin, než toto ohromující sdělení Villonův mozek vzal na vědomí.

„Můj ty Bože, to je přece šílenství!“

„Šílenství? Ani bych neřekl. Spíše mazaně vychytralý nápad.“

„S tak šíleným nápadem se nemůžete přece nikdy nikam dostat.“

„Jenže já už jsem se dostal.“ Gly mluvil chladně a věcně. „Jak si myslíte, že jsem se kolem osobního strážce dostal až do pokoje Julese Guerriera a zavraždil ho? Také jsem seděl za vaším psacím stolem a setkal se s většinou vašich přátel, debatoval jsem o politických rozdílnostech s Charlesem Sarveuxem, dokonce jsem se objevil i v poslanecké sněmovně. K čertu, vždyť jsem dokonce spal s vaší manželkou i s vaší milenkou, která sedí tadyhle na předním sedadle.“

Villon byl jako omráčený. „To přece nemůže být pravda, to nemůže být pravda, s mou manželkou ne.“

„Ale ano, Henri, to všechno je pravda. Mohu vám dokonce popsat její tělo. Začnu třeba s...“

„Ne!“ vykřikl Villon, dupl na brzdy a volant strhl doprava.

Osud se však tentokráte k Villonovi otočil zády. Pneumatiky se nezakously do vlhké silnice a prudký odpor, který očekával a v který doufal, se nedostavil. Vliv prudké odstředivé síly nenastal. Místo toho auto v pomalých kruzích jen klouzalo.

Glyovi se podařilo udržet rovnováhu a pistole v ruce se jen málo vychýlila, když zmáčkl spoušť.

Kulka z Magnum 44 roztránila Villonovi klíční kost a proletěla předním ochranným sklem.

Danielle vykřikla, pak už jenom hrůzou štkala.

Auto se pomalu zastavilo v mokré trávě nedaleko cesty. Villon pustil volant, opřel se o opěradlo, ruku přitiskl na otevřenou ránu a bolestí zaťal zuby.

Gly vystoupil, otevřel dveře na straně řidiče, Villona hrubě postrčil k Danielle a nastoupil.

„Vezmu to raději sám,“ zavrčel vztekle a hlaveň pistole zatlačil Villonovi do boku. „Nepokoušejte se zase dělat nějaké chytračiny.“

Danielle se zdálo, že Villon má ustřelenou horní část ramene. Otočila se a pozvracela dveře.

Gly vycouval a vrátil se na cestu. Po půl míli se v záři reflektorů objevil žlutě natřený bagr. Vedle něho byla vykopaná deset stop hluboká a patnáct stop široká rýha. Na protější straně byla navršena velká hromada zeminy. Když Gly jel podél okraje rýhy, Danielle uviděla velké betonové roury položené na dně.

Projeli kolem řady ztichlých nákladních aut a buldozeru. V opuštěné kanceláři mistra ve staré oprýskané maringotce byla tma. Pracovní četa odjela domů.

Gly zpomalil v místě, kde nové kanalizační potrubí už bylo zasypáváno. Zabrzdil, obhlédl terén, přidal plyn a s Mercedesem pomalu sjel do vykopané rýhy s položeným potrubím.

Po nárazu do betonu od předního nárazníku vyletělo několik jisker. Zád' vozu pomalu sklouzla a auto se položilo na bok, světla svítila mírně vzhůru.

Gly vytáhl z kapsy svrchníku dvojce pouta. Jeden konec zapnul k tyči volantu, druhý k Villonově levé ruce. Stejně tak připoutal Daniellu. „Co to děláte?“ zeptala se chraptivě Danielle.

Gly se zarazil a upřeně se na ni podíval. Havraní vlasy měla rozčuchané a hezkou tvář pošpiněnou krví zrudlými slzami. Její oči byly očima hrůzou ochromené laně.

Odporně se zašklebil, když řekl: „Připoutávám vás, abyste věčnost mohla trávit spolu se svým milencem.“

„Nemáte důvod ji vraždit,“ zasténal Villon v agónii. „Proboha, pusťte ji.“

„Je mi líto,“ řekl otrle Gly. „Ona je součástí uzavřené dohody.“

„Jaké dohody?“

Odpověď se neozvala. Gly přibouchl dveře a začal šplhat po příkrém svahu. Rychle se vyškrábal nahoru a zmizel ve tmě. O několik minut později uslyšeli zvuk k životu se probouzejícího dieselova motoru.

Vzápětí, jako při velkém zatížení, se zvuk motoru zvýšil a chraplavý zvuk výfuku se ozýval stále hlasitěji. Ale to už se nad okrajem výkopu objevila obrovská lžice bagru. V následujícím okamžiku se sklonila a na střechu Mercedesu dopadly tři a půl kubíku zeminy. Danielle žalostně vykřikla.

„Ach, Marie, matko Ježíše Krista, on nás chce pohřbít zaživa. ach, ne, prosím, ne!“

Gly chladnokrevně ignoroval její žalostné prosby. Zařadil zpátečku, aby nabral další dávku zeminy. Stroj ovládal dokonale, protože se to dvě noci učil. Část výkopu během učení zasypal tak dobře, že navíc zasypanou kanalizaci v délce dvaceti stop profesionální posádka ani nezaregistrovala.

Danielle se zuřivě snažila přelomit řetěz pout. Výsledkem byla jen do krve sedřená kůže zápěstí.

„Henri!“ Její výkřik se změnil ve štkavé fňukání. „Nenechávej mne tu zemřít, ne, takto ne!“

Villon však jako by neslyšel. Věděl, že už ho čeká brzký konec. Věděl, že do vykrvácení k smrti mu už zbývají jen vteřiny.

„To je zvláštní,“ šeptal. „Je zvláštní, že posledním člověkem, který umírá za svobodu Quebecu, jsem zrovna já. Kdo by si něco takového pomyslel.“ Jeho hlas odumřel.

Auto už bylo skoro celé zasypané. Jeho jedinými viditelnými částmi byly malá část roztržitého předního skla, třírohý hvězdicový emblém na kapotě a jeden reflektor.

K okraji vykopané rýhy se přiblížila postava a postavila se do světla jediného reflektoru Mercedesu. Nebyl to však Foss Gly, ale někdo jiný. S tvářící ztuhlou hlubokým žalem a slzami tekoucími po tvářích se díval do výkopu.

Danielle na něho krátce v hrůze hleděla. Smrtelně zbledla. Volnou ruku v prosebném gestu položila na zbytek skla. Pak pochopila a její rty neslyšně řekly: „Odpusť mi.“

Znovu naplněná lžíce se převrátila, zemina dopadla a veškerý výhled z auta zmizel.

Konečně byla zemina srovnána na úroveň okolní půdy a zvuk výfuku odumřel v tichu noci.

Teprve pak se zdrcený Charles Sarveux obrátil a odešel.

Letiště u Lac St Joseph, hluboko v kopcích severovýchodně od Quebecu, patřilo kanadskému královskému letectvu a bylo jedním z těch, jejichž provoz byl zastaven v rámci snižování státního rozpočtu. Dvě míle dlouhá rozjezdová dráha nebyla použitelná pro civilní letecké společnosti, armáda ho však občas používala k výcviku a k nouzovým přistáním.

Letadlo Henri Villona stálo před povětrností ošlehaným plechovým hangárem. Nedaleko stála cisterna s pohonnými látkami. Dva muži v pláštích do deště prováděli předletovou kontrolu. V hangáru, v kanceláři bez nábytku kromě zrezavělého dílenského pracovního stolu, mlčky stáli Charles Sarveux a komisař Finn a špinavým oknem sledovali letovou přípravu. Drobné mrhnutí se změnilo v hustý déšť. Voda na několika místech prosakovala střechou hangáru.

Na pokrývce se pohodlně rozvaloval Foss Gly. Ruce měl sepnuté za hlavou a nedbal na vodu rozstříkující se na betonové podlaze vedle něho. Tvářil se nafoukaně, až příliš dával najevo samolibé uspokojení při pohledu na ocelové nosníky stropu.

Konečně se zbavil přestrojení za Villona a mohl být sám sebou.

Venku pilot seskočil z křídla, mírným poklusem doběhl do hangáru a strčil hlavu do kanceláře.

„Jsme hotovi, vše připraveno k odletu.“

Gly se posadil. „Našli jste něco?“

„Nic. Překontrolovali jsme všechny systémy, každý čtvereční palec letadla, dokonce i kvalitu benzínu a oleje. Na letadle není absolutně nic změněno, vše je tak, jak má být. Je v pořádku.“

„Okay, nahod'te motory.“

Pilot přikývl a v dešti utíkal zpátky.

„Well, džentlmeni,“ řekl Gly, „myslím, že vás opustím.“

Sarveux mlčky pokynul komisaři Finnovi. Nejvyšší šéf Kanadské jízdni policie položil na dílenský stůl dva kufry a otevřel je.

„Třicet milionů velmi použitých kanadských dolarů,“ řekl s kamennou tváří Finn.

Gly vytáhl z kapsy klenotnickou lupu a bankovky začal namátkově prohlížet. Po necelých deseti minutách dal lupu zpět do kapsy a kufry zavřel.

„Opravdu jste nekecal, když jste řekl velmi použitých. Většina těchto bankovek je tak ošoupaná, že na nich lze jen stěží přecíst jmenovitou hodnotu.“

„Podle vašeho příkazu,“ řekl podrážděně Finn. „Nebylo nijak snadné sehnat v tak krátké lhůtě tolik použitých bankovek. Doufám, že všechny shledáte směnitelné.“

Gly přistoupil k Sarveuxovi a nabídl mu ruku. „Kšeftovat s vámi, ministerský předsedo, je opravdu paráda.“

Sarveux nepřijal Glyem nabídnutou ruku. „Jsem opravdu šťastný, že jsme stačili stihnout vaši šibeniční lhůtu.“

Gly s pokrčením ramen spustil ruku. „Co ještě zbývá? Možná bych byl zatraceně dobrým prezidentem, snad lepším než Villon.“

„Považuji za ohromné štěstí, že jím nebudete,“ řekl Sarveux. „Kdyby komisař Finn v okamžiku, kdy jste tak drze vrazil do mé kanceláře, neznal přesné místo pobytu Henriho, asi by vás nikdo neodhalil. Teď už jen mohu z hloubi duše litovat, že vás nemohu nechat pověsit na šibenici.“

„Dobrý důvod, abych si pro jistotu některé důkazy ponechal,“ řekl opovržlivě Gly. „Chronologický deník akcí ve prospěch Free Quebec Society, na páscích zaznamenané mé rozhovory s Villonem, videopásky s vaší manželkou v divokých polohách s vaším ministrem vnitřních záležitostí. Je to materiál, který bývá podkladem k největším skandálům. Řekl bych, že to je férová výměna za můj život.“

„Kdy materiály dostanu?“ zeptal se Sarveux.

„K nalezení jejich úkrytu vám pošlu pokyny, až budu bezpečně z vašeho dosahu.“

„Jakou mám jistotu? Jak mohu věřit, že mne nebudete vydírat dál?“

Gly se zlomyslně zašklebil. „Žádnou. Vůbec žádnou.“

„Jste darebák,“ zlostně zasyčel Sarveux. „Odporný výkal země.“

„Jste snad vy o něco lepší?“ oplatil mu Gly. „Stál jste jako nemá svátost a jen jste sledoval, jak jsem likvidoval vašeho odpůrce a vaši nevěrnou manželku. A pak jste měl ještě tolik drzosti, že jste mi za to zaplatil vládními penězi. Sarveuxi, vy smrdíte mnohem víc než já. Jste to vy, kdo získal z naší dohody větší prospěch. Tak si laskavě nechejte ty své urážky a kázání, až budete stát před zrcadlem.“

Sarveux se chvěl vztekem. „Myslím, že bude lepší, když už raději odejdete. Odejdete z Kanady navždy.“

„S radostí.“

Sarveux se s úsilím ovládl. „Sbohem, pane Glyi, možná se potkáme v pekle.“

„Tam už jsme se potkali,“ zabručel Gly.

Zamkl kufr, vynesl je ven a nastoupil do letadla. Během poježdění na konec vzletové dráhy se pohodlně uvelebil v hlavní kabině a nalil si drink.

Není to špatné, uvažoval, třicet milionů dolců a k tomu tryskové letadlo. Není nad stylový obchod.

Na přepážce zabzučel telefon. Zvedl sluchátko. Byl to pilot. „Jsme připraveni k odstartování. Dáte mi pokyny k letu?“

„Směr jih ke Spojeným státům. Leťte nízko, abyste se vyhnul radarům. Sto mil za hranicemi vystoupíte do běžné cestovní výšky a nasadíte kurz na Montserrat.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Je to jeden z ostrovů Leeward v Malých Antilách, jihovýchodně od Puerto Rico. Vzbud'te mne, až tam budeme.“

„Sladké sny, šéfe.“

Gly se pohodlně zhroutil na sedadlo, aniž by se obtěžoval zapnout si bezpečnostní pás. V těch chvílích měl pocit, že je nesmrtelný. Ušklíbl se, když se oknem podíval na dvě postavy stojící na letišti ve světle z hangáru.

Sarveux je hlupák, pomyslel si. Kdybych já byl v botách ministerského předsedy, ukryl bych v letadle bombu, zajistil bych jeho zřícení nebo možná bych nařídil vojenskému letectvu, aby letadlo sestřelilo. To poslední bylo sice ještě možné, ale velice nepravděpodobné.

Žádná bomba se však nenašla a všechny řídicí systémy byly překontrolovány od čumáku až po ocas. Dokázal to. Je volný jak ten pták na cestě domů.

Když letadlo nabralo rychlost a zmizelo v deštivé noci, Sarveux se obrátil k Finnovi.

„Jak se to stane?“

„Automatickým pilotem. Jakmile ho zapne, letadlo začne ponenáhu stoupat. Výškoměry jsou nastavené tak, aby zaznamenaly maximální výšku jedenáct tisíc stop. Zařízení k udržování normálního atmosférického tlaku v kabině a k otevření kyslíku pro nepředvídatelné události se nezapne. Až si pilot uvědomí, že něco není v pořádku, bude už pozdě.“

„Nemůže autopilota vypnout?“

Finn zavrtěl hlavou. „Rozvody byly nově instalované. Nic by nedokázal ani hrubým násilím, třeba sekerou. Je dokonale znemožněné, aby převzal řízení letadla.“

„Takže do bezvědomí upadnou z nedostatku kyslíku.“

„A až jim dojde benzin, zřítí se do oceánu.“

„Nemohli by se zřítit na zem?“

„Je to sice tak trochu vědomý hazard,“ vysvětloval Finn, „ale počítáme-li s doletem letadla při plných nádržích a vezmeme-li v úvahu, že Gly má v úmyslu doletět co nejdále, je pravděpodobnost osm ku jedné, že spadnou do moře.“

Sarveux se zatvářil zamyšleně. „A co oznámení pro tisk?“

„Je napsané a čeká na předání tiskovým agenturám.“

Komisař Finn zvedl deštník a vykročili k limuzíně ministerského předsedy. Na parkovišti se dělaly louže. Jeden z Finnových mužů zhasl světla v hangáru i na ranveji.

U auta se Sarveux zastavil a zadíval se na ebenovou oblohu, kde se v dešti rozplýval poslední zvuk tryskových motorů.

„Hrozná škoda, že se Gly nikdy nedoví, jak byl přelstěn. Myslím, že by to dovedl ocenit.“

Mezinárodní tiskové agentury dostaly příští den dopoledne následující zprávu.

OTTAWA, 610 Zvláštní zpráva. Letadlo s cestujícími Danielle Sarveuxovou a Henri Villonem se dnes dopoledne zřítilo do Atlanského oceánu 200 mil severovýchodně od Cayenne ve Francouzské Guayaně.

Manželka kanadského ministerského předsedy a kandidát na prezidenta nového samostatného Quebecu odstartovali z Ottawy včera večer k letu do města Quebecu. Když nepřistáli v ohlášeném čase, byl vyhlášen stav pohotovosti.

Villon pilotoval vlastní letadlo a madame Sarveuxová byla na palubě jedinou cestující. Všechna rádiová volání zůstala nezodpovězena.

Protože kanadští letoví kontrolóři si okamžitě neuvědomili, že dvoumotorový tryskový Albatros mohl zaletět do Spojených států, byly hodiny promarněny marným hledáním mezi Quebecem a Ottawou. Pátrací akce byla zahájena, teprve když Concorde letecké společnosti Air France ohlásil zmateně bloudící letadlo jižně od Bermud ve výšce 55 000 stop, což je 8 000 stop nad maximální výškou, pro kterou byl Villonův Albatros konstruován a schválen.

Z mateřské letadlové lodi Kitty Hawk poblíž Kuby vzlétly tryskové letouny válečného námořnictva Spojených států. Poručík Arthur Hancock byl první, kdo Albatrosa zahlédl a nahlásil nehybného muže u řízení.

„Neznáme jednoznačně příčinu,“ řekl představitel kanadského letectví Ian Stone. „Jednou teorií dávající smysl je, že madame

Sarveuxová a Mr Villon omdleli z nedostatku kyslíku a že letadlo řízeno autopilotem odletělo 3 000 mil z kurzu, došly mu pohonné hmoty a zřítilo se.“ Pátráním nebyla objevena ani stopa po troskách letadla.

Ministerský předseda Charles Sarveux zůstal ve chvílích kruté životní zkoušky v ústraní a nevysslovil se.

Ranní mlžný opar zahalil údolí Hudsonu a snížil viditelnost na padesát yardů. Na opačné straně kopce, než byl zavalený vchod do kamenolomu, si Pitt zřídil velitelské stanoviště v kempinkovém voze zapůjčeném od nedalekého farmáře-sadaře. Bylo ironií, že ani Pitt ani Shaw neznali přesnou polohu svého protivníka, přestože byli od sebe odděleni jen míli širokým hustě zalesněným svahem kopce.

Pitt se cítil bídne z přílišného množství kávy a naprosto nedostatečného spánku. Měl nezřízenou chuť na pořádného panáka brandy, aby mu pročistil pavučiny v mozku, věděl však, že něco takového by bylo velikánskou chybou. Ať ta představa byla sebelákavější, obával se, že její uskutečnění by negativně ovlivnilo jeho reakce a zpomalilo uvažování. To bylo to poslední, co teď potřeboval.

Stál ve dveřích karavanu a pozoroval Nicholse Rileye a potápěčské mužstvo z lodi *De Soto*, jak vykládají výstroj, zatímco Glen Chase a Al Giordino obcházel těžkou železnou mříž, zasazenou do kamenitého svahu kopce. Ozval se praskavý zvuk, když byl zapálen acetylénový hořák. Sprška jisker se rozletěla, když se modrý plamen dotkl rezavých tyčí mříže.

„Nemohu zaručit, že za mříží je opravdu úniková šachta,“ řekl Jerry Lubin. „Mám však pocit, že tomu tak určitě bude.“

Lubin přijel z Washingtonu spolu s admirálem Sandeckerem před několika hodinami. Důlní konzultant u agentury Federal Resources Agency Lubin byl drobný, veselý muž s nosem majitele zastavárny a čmuchalskýma očima.

Pitt se obrátil a podíval se na něho. „Našli jsme ji přesně tam, kde jste řekl, že bude.“

„Byl to odhad na základě zkušeností,“ řekl Lubin. „Kdybych byl tady důlním inspektorem, umístil bych ji právě zde.“

„Někdo si dal velkou práci, aby se dovnitř nikdo nedostal,“ poznamenal Sandecker.

„Farmář, který kdysi půdu vlastnil,“ ozvala se Heidi, sedící na horní palandě.

„Kde jste přišla k tak pikantní novince?“ zeptal se Lubin.

„Laskavá vydavatelka místních novin odešla z přítelovy postele a dala mi k dispozici archiv redakce. Povídalo se, že před třiceti roky se v šachtě utopili tři potápěči. Dvě ze tří těl nebyla nikdy nalezena. Po této události farmář vchod uzavřel, aby zabránil lidem zabíjet se na jeho majetku.“

„Našla jsi nějakou zmínku o sesuvu půdy?“ zeptal se Pitt.

„V tomto ohledu jsem se nedostala nikam, protože všechny pořadače do roku devatenáct set čtyřicet šest byly zničené požárem.“

Sandecker si zamyšleně hladil vousy. „Zajímalo by mne, jak daleko se ti ubožáci dostali, než se utopili.“

„Možná se dostali do prostoru hlavního lomu a na zpáteční cestě jim došel vzduch,“ nahlas dumal Pitt.

Heidi vyslovila myšlenku, která všem napadla. „Pak jistě viděli, co je uvnitř.“

Sandecker se varovně podíval na Pitta. „Nechci, abyste udělali stejnou chybu.“

„Oběťmi se nepochybně stali víkendoví potápěči, netrénovaní a špatně vybavení.“

„Cítil bych se lépe, kdyby se do lomu našla nějaká snadnější cesta.“

„Další možností je ventilační průduch,“ navrhl Lubin.

„Ovšem,“ vykřikl Sandecker. „Každý podzemní důl potřebuje ventilaci vzduchu.“

„O této možnosti jsem se nezmiňoval, protože v mlze by její nalezení trvalo věčnost. Kromě toho, když se důl uzavře, vzduchové ústí se zasype a zakryje. To proto, že existuje nebezpečí, že kráva nebo člověk, obzvláště dítě, by tam mohlo spadnout a zmizet.“

Pitt se zatvářil osvětleně. „Mám pocit, že právě tam bychom našli našeho přítele Briana Shawa.“

Lubin se nechápavě podíval. „Kdo to je?“

„Konkurent,“ řekl Pitt. „Chce se dovnitř kopce dostat stejně naléhavě jako my.“

Lubin lhostejně pokrčil rameny. „Tak to mu nezávidím. Prokopat se vstupním větrákovým otvorem, jehož průměr je sotva na šířku ramen, je práce pro vraha.“

Britové by se s Lubinem vůbec nepřeli.

Jeden z mužů poručíka Macklina doslova zakopl a spadl na nerovnosti, pod níž byl ventilační průduch. Výsadbáři z něho od půlnoci horečně odstraňovali drobnou drť a rumovisko.

Byla to vyčerpávající práce. V úzkém prostoru mohl pracovat pouze jeden muž a to ještě pod neustálou hrozbou propadnutí se. V nedalekém ovocném sadě narychlo ukradli kbelíky, které teď naplňovali a na laně vytahovali na povrch. Tam je vyprazdňovali a spouštěli pro další náklad. Muži se střídavě jako krtci provrtávali šachtou. Každý pracoval na pokraji svých sil. Hloubení pokračovalo bez přestávky.

„V jaké hloubce jsme?“ zeptal se Shaw.

„Asi třicet stop,“ odpověděl Caldweiler.

„Kolik myslíte, že ještě zbývá?“

Welšan starostlivě svařil obočí. „Soudím, že do prostoru hlavního lomu bychom se měli dostat po dalších sto dvaceti stopách. Ovšem do jaké hloubky je větrná šachta zasypaná, to se nedá podle ničeho odhadnout. Vrstvu zásypu můžeme prorazit už v příští stopě, možná však budeme muset kopat do posledního palce délky šachty.“

„Raději sázím na příští stopu,“ řekl Macklin. „Mlha už nás nebude dlouho chránit.“

Shaw si zapálil další cigaretu. Byla poslední. „Mohlo mi napadnout, že se začnou rojit po úbočí kopce.“

„Až se někde objeví, dostane se jim proklatě žhavého přivítání,“ řekl skoro vesele Macklin.

„Slyšel jsem, že americká vězení jsou přeplněná.“ bručel Caldweiler. „Nemám ani nejmenší chuť v některém z nich strávit zbytek života.“

Shaw se zašklebil. „Pro muže vašich zkušeností by mělo být hračkou prokopat se tunelem ven z každého vězení.“

Caldweiler vyklepá popel z dýmky. „Není nad to dělat si ze všeho psinu. Podívám-li se na to ale vážně, pak se nemohu zbavit údivu, co tady k sakru vůbec pohledávám.“

„Přihlásil ses dobrovolně stejně jako my ostatní,“ řekl Macklin.

Shaw nasál plné plíce kouře. „Jestli se dožijete návratu do Anglie, bude vás ministerský předseda osobně dekorovat medailí.“

„Za pouhé zničení jakéhosi círu papíru?“

„Ten cír papíru má mnohem větší význam, než si vůbec dovedete představit.“

„Jestli opravdu stojí za prolitou krev a pot, pak bude nejlepší, když se do toho dáme,“ bručel Caldweiler.

Malý konvoj obrněných transportérů se zastavil. Důstojník v polní uniformě se vyklonil z prvního vozidla a vykřikl rozkaz. Dlouhá řada příslušníků námořní pěchoty, svírajících automatické zbraně, se vyrojila a začala se řadit do čet.

Důstojník šel přímo k admirálovi. „Admirál Sandecker?“ Sandecker se viditelně rozzářil. „K službám.“

„Poručík Sanchez.“ Paže vyletěla k pozdravu. „Třetí průzkumný oddíl námořní pěchoty.“

„Rád vás poznávám.“ Sandecker zaslutování vrátil. „Zatím jsme nedostali jasné rozkazy.“

„Kolik máte mužů?“

„Tři čety. Včetně mne čtyřicet.“

„All right, jedna četa uzavře kordonem nejbližší prostor, dvě budou střežit lesy kolem kopce.“

„Ano, pane.“

„Poručíku, nevíme, co všechno můžeme očekávat. Řekněte svým mužům, aby se pohybovali co nejtíšeji.“

Sandecker se obrátil a šel k únikovému východu. Právě byla odpálena poslední tyč mříže. Skupina potápěčů byla připravena proniknout do nitra kopce. Na všechny dolehlo zvědavé ticho. Dívali se upřeně do tmavého otvoru, jako by to byl nic dobrého nevěstící vchod do pekla.

Pitt si oblékl bezpečnostní kombinézu a připevňoval si na záda bombu se vzduchem. Když se přesvědčil, že všechno je v pořádku, pokynul Rileyovi a skupině potápěčů.

„Okay. Dejme se do nočního průzkumu.“

Sandecker se tázavě podíval na Pitta. „Jakého nočního průzkumu?“

„Je to rčení starých potápěčů, prozkoumávajících temné dutiny a jeskyně pod vodou.“

Sandecker se zachmuřil. „Zbytečně neriskujte a vraťte se zdraví.“

„Držte palce, abych našel smlouvu.“

„Na obou rukou. Ta druhá je pro případ, že se Shaw dovnitř dostane dřív než vy.“

„Ano,“ přitakal ironicky Pitt. „To je docela dobře možné.“ Hned nato sestoupil do vábícího otvoru a ztratil se v temnotě.

Stará úniková cesta z hlavního lomu se svažovala dolů do útrob kopce. Stěny byly sedm stop vysoké a byly na nich viditelné známky hornických špičáků. Vlhký vzduch byl prosycený slabým, ale zlověstným pachem připomínajícím mauzoleum. Asi po dvaceti yardech se chodba zatáčela a světlo zvenku se ztratilo.

Pitt s Rileyem a třemi muži v patách postupovali s rozsvícenými světly dál, temnota před nimi v ozvěně vracela zvuk kroků.

Prošli kolem prázdného vozíku na lomový kámen, jehož malá železná kola byla rzí spojena s úzkými kolejnicemi. Ve vyhloubeném výklenku stálo několik špičáků a lopat, jako by čekaly, až mozolnaté ruce znovu sevrou jejich násady. Vedle ležely další nástroje: rozbitý hornický kahan, perlík a vybledlé slepené stránky reklamního katalogu firmy Montgomery Ward. Na desítky let otevřené stránce byl obrázek mechanických klavírů.

Dvacet minut se zdrželi odstraňováním spadlých kamenů, než se jim podařilo průchod uvolnit. Všichni nejistě pokukovali po práchnivějícím roubení, prohýbajícím se pod váhou drolícího se nadloží. V průběhu odstraňování kamenů nikdo nepromluvil. Strach ze závalu byl příliš silný, než aby mohli myslet na něco jiného. Konečně se proplazili dál, až přišli k místu, kde podlaha chodby zmizela pod několika palci vody.

Jakmile jim voda stoupla po kolena, Pitt se zastavil a zvedl ruku. „Hladina bude brzy sahat nad hlavu,“ řekl. „Bude asi nejlépe, když se zabezpečovací četa usadí tady.“

Riley přikývl. „Souhlasím.“

Tři potápěči, kteří měli zůstat na místě jako záloha pro nepředvídaný případ, složili na hromadu rezervní vzduchové bomby a dobře upevnili konec oranžového fluorescenčního lana navinutého na velkém navijáku. Při ukládání výstroje pobíhala jejich světla po stěnách chodby, jejich hlasy zesílené ozvěnou zněly nezvykle.

Pitt a Riley si zuli turistické boty, nahradili je ploutvemi, uchopili naviják a za současného odvíjení lana se vydali chodbou dál.

Voda jim brzy sahala po pás. Zastavili se, nasadili masky, v zubech stiskli náustky vzduchových regulátorů a ponořili se do tekuté prázdnoty.

Voda byla chladná a tmavá. Viditelnost byla podivuhodně dobrá. Pitt se málem roztřásl pověřivou bázní, když zahlédl malinkého mloka s očima zdegenerovanými do totální slepoty. Divil se, že v tak dokonale pohřbené izolaci může existovat nějaký život.

Zdálo se, že úniková chodba pokračuje dolů jako velká svažující se šachta bez dna. Působila neblahým dojmem, jako by v hloubkách za paprsky světla na ně číhala nějaká prokletá a tajná síla.

Po deseti minutách, podle Pittových potápěčských hodinek, se zastavili, aby zhodnotili situaci. Hloubkoměr udával 105 stop. Pitt zpod masky pozoroval Rileye. Vedoucí potápěč krátce zkontroloval manometr tlaku vzduchu a pak přikývl na znamení, že mohou pokračovat.

Šachta se začala rozšiřovat v jeskyni, boční stěny změnily barvu na špinavě zlatou. Konečně se ocitli v prostoru vápencového lomu. Podlaha se vyrovnala a Pitt si všiml, že hloubka se změnila na šedesát stop. Zamířil ve vodě směrem vzhůru a světlo se odrazilo od něčeho, co vypadalo jako vrstva rtuti. Stoupal nahoru za vznášejícími se bublinami a najednou se octl nad hladinou. Vynořil se ve vzduchové kapse pod stropem klenuté místnosti. Všude kolem viděl řady stalaktitů, jejichž konické špičky končily několik palců nad vodou. Pitt nestačil Rileye varovat, ponořil se příliš pozdě.

Z vody nebylo stalaktity vidět a Riley si nárazem do špice stalaktitů při vynoření rozbil sklo masky a pořezal si nos a víčka. Teprve později zjistí, že přišel o oko.

Pitt opatrně proplul mezi kuželovitými sloupky a uchopil Rielye v podpaží.

„Co se stalo?“ šeptal Riley. „Proč jsou světla zhasnutá?“

„Narazil jste do špičatého konce stalaktitů,“ řekl Pitt. „Máte rozbité světlo a já jsem svoje ztratil.“

Riley však této lži neuvěřil. Svlékl si rukavici a ohmatával si tvář. „Jsem slepý,“ řekl věčně.

„Nic takového.“ Pitt pomohl Rileyovi sundat masku a opatrně mu z tváře odstranil několik větších úlomků skla. Pokožka vedoucího potápěče byla tak prokřehlá, že žádnou bolest necítil.

„Zatracená smůla. Proč právě já?“

„Přestaňte naříkat. Postačí pár stehů a vaše tvář bude jako nová.“

„Mrzí mne, že jsem to tak zmršil. Počítám, že dál už nepůjdeme.“

„Vy se vrátíte.“

„Vy snad ne?“

„Ne, půjdu dál.“

„Jak jste na tom se vzduchem?“

„Mám víc než postačující zásobu.“

„Starého profíka neoblafnete, kamaráde. To, co tam ještě máte, stačí sotva na cestu zpátky. Vy půjdete dál a lehkomyšlně se připravíte o zpáteční jízdenku na povrch.“

Pitt přivázal bezpečnostní lano na cívce ke stalaktitů a přiložil k němu Rileyovu ruku.

„Sledujte tuto žlutou cestu a dávejte pozor na hlavu.“

„Vy jste ale vtipálek. Co řeknu admirálovi? Až se doví, že jsem vás tu nechal, nechá mne vykastrovat.“

„Tak mu řekněte, že nesmím zmeškat vlak,“ řekl Pitt se sebejistým úšklebkem.

Kaprál Richard Willapa se cítil jako doma ve vlhkých lesích ve státě New Yorku. Jako přímý potomek indiánského kmene Chinook

ze severozápadního pobřeží u Tichého oceánu velkou část mládí strávil stopováním lovné zvěře v dešťových lesích státu Washington. Svou dovednost vybrousil natolik, že se uměl přiblížit na dvacet stop k vysoké, aniž zvíře ucítilo jeho přítomnost.

Jeho zkušenost mu teď přišla vhod. Usoudil, že otisky, které uviděl, udělal drobný muž, který měl na nohou vojenské boty číslo sedm, podobné jeho vlastním. Vlhkost ve stopách se ještě nevrátila do původního stavu, což pro vycvičené Willapovo oko bylo známkou, že nejsou starší než půl hodiny.

Stopy přišly směrem od houštiny, zastavily se u stromu a zase se vrátily. Willapa si s potěšením všiml výparů vystupujících z tenkého pramínku na kmeni stromu. Někdo vyšel z houští, vymočil se a vrátil se zpátky.

Rozhlédl se vlevo vpravo, z jeho čtyry nebyl nikdo v dohledu. Seržant ho poslal na zvědy, ostatní ho dohoní.

Willapa neslyšně vyšplhal do rozsochy stromu a zadíval se do houštiny. Ze svého výhodného místa uviděl obrysy hlavy a ramen shrbených nad velkým kmenem.

„All right,“ vykřikl. „Vím, že jsi tam. Vylez s rukama nahoře.“

Odpověď byla sprška kulek vnikajících do kůry stromu pod ním.

„Všemohoucí Bože!“ šeptal udiveně. „Nikdo mi neřekl, že bych mohl být zastřelen.“

Namířil zbraň, zmáčkl kohoutek a kulkami pokropil houštinu.

Údolí v ozvěně vracelo neustále se stupňující palbu na kopci. Poručík Sanchez popadl ruční vysílačku. „Seržante Ryane, slyšíte mne?“

Ryan se ozval skoro okamžitě. „Tady Ryan, spusťte, pane.“

„Co se to tam nahoře, do prdele, děje?“

„Narazili jsme na hnízdo sršňů,“ odpověděl Ryan. „Tady to vypadá jako v bitvě v Ardenách ve druhé světové válce. Už mám tři vyřazené z boje.“

Sancheze ta zpráva vyděsila. „Kdo na vás střílí?“

„Určitě ne farmáři s vidlemi. Čelíme nějaké elitní skupině.“

„Něco bližšího.“

„Útočnými puškami nás ostřelují hoši, kteří s nimi dovedou proklatě dobře zacházet.“

„Jsme v tom.“ vykřikl Shaw a sklonil hlavu, když dlouhá salva pokropila listy nad ním. „Jdou na nás zezadu.“

„Tedy, je třeba říci, že ti Yankeeové opravdu nejsou žádní amatéři,“ vykřikl v odpověď Macklin. „Čekají na vhodnou příležitost, aby nás potrápili.“

„Čím déle budou čekat, tím líp pro nás.“ Shaw se připlazil k jámě, kde Caldweiler a tři další muži horečně kopali bez ohledu na pokračující bitvu kolem.

„Je naděje, že se prokopete skrz?“

„Až se nám to podaří, vy se to dovíte jako první,“ zavrčel Welšan. Po tváři mu stékal pot při vytahování kyblíku naplněného balvany. „Blížíme se už k sedmdesáti stopám. Víc vám zatím nemohu říci.“

Shaw sebou trhl, když se kulka odrazila od kamene v Caldweilerových rukou a utrhla mu podpatek levé boty.

„Raději byste se měl ukrýt, dokud vás nezavolám,“ řekl chladnokrevně Caldweiler, jako kdyby se bavil o počasí.

Shaw se dověděl, co chtěl. Ukryl se v malé propadlině vedle Burton-Anguse, který s viditelným potěšením opětoval palbu přicházející z okolního lesa.

„Zasáhl jste už něco?“ zeptal se Shaw.

„Ti zatracení bastardi se vůbec neukazují,“ řekl Burton-Angus. „Ve Vietnamu dostali zřejmě dobrou školu.“

Zvedl se na kolena a do hustého podrostu vypálil dlouhou salvu. Odpovědí byla sprška střel dopadající do země kolem něho. Najednou sebou trhl, vztyčil se a beze zvuku se zhroutil.

Shaw se nad ním sklonil. Z řady rovnoměrně umístěných ran na prsou začala prosakovat krev. Podíval se na Shawa hnědýma, pomalu se zakalujícíma očima. V tváři začal blednout.

„To je zatraceně komické,“ zachroptěl. „Nechat se zastřelit na americké půdě. Kdo by tomu uvěřil.“ Oči vyhasly, Burton-Angus zemřel.

Seržant Bentley se protáhl křovím a s kamenným výrazem se podíval na Burtona-Anguse. „Příliš mnoho dobrých mužů dnes umírá,“ řekl pomalu. Tvář mu pak ztuhla. Opatrně vykoukl přes okraj náspu. Salva, která zabila Burtona-Anguse, musela přijít z vyššího místa, uvažoval. Vysoko mezi listy zahlédl nepatrný pohyb. Pušku nastavil na poloautomatickou palbu, pečlivě zamířil a vypálil šest ran.

Se zlověstným uspokojením pozoroval, jak se stromu pomalu sklouzlo tělo a zhroutilo se na vlhkou zem.

Kaprál Richard Willapa už se nebude nikdy plížit za vysokou ve svém rodném dešťovém lese.

Brzy po vypuknutí palby admirál Sandecker vysílačkou požádal místní nemocnici o lékaře a sanitní vozy. Reakce byla skoro okamžitá. Sirény blížící se z dálky bylo slyšet ve chvíli, kdy ze stráně začali vycházet první chůze schopní ranění.

Heidi kulhala od muže k muži, poskytovala jim první pomoc a nabízela slova útěchy, přestože se jí do očí tlačily slzy. Nejtragičtější bylo jejich neuvěřitelné mládí. Nikdo nevypadal, že by už oslavil dvacáté narozeniny. Následkem duševního otřesu byli všichni bledí. Nikomu z nich nenapadlo, že budou krvácet nebo dokonce mohou i zemřít na půdě vlastního státu v boji proti nepříteli, kterého ve skutečnosti vůbec nespatriili.

Náhodou se nachomýtl k tomu, když z únikového otvoru v doprovodu dvou potápěčů vyšel v tváři hrozně zkrvavený Riley. Hrůza v ní narůstala, když neviděla přicházet Pitta.

Milosrdný Bože, zděšeně si pomyslela, určitě je mrtev.

Ve stejném okamžiku si jich všimli Sandecker a Giordino. Okamžitě spěchali za nimi.

„Kde je Pitt?“ zeptal se Sandecker, předem se hrozící odpovědi.

„Ještě pořád někde tam dole,“ mumlal Riley. „Odmítl se vrátit. Snažil jsem se, pane admirále. Jako že je Pán Bůh nade mnou. Snažil jsem se ho přemluvit, aby šel se mnou, vůbec s ním nebyla řeč.“

„Od něho bych stejně nic jiného neočekával,“ řekl Sandecker jako bez života.

„Pitt nepatří mezi ty, kteří umírají.“ Giordiniho výraz byl sice stísněný, avšak tón jeho hlasu rozhodný.

„Pane admirále, má pro vás vzkaz.“

„Jaký vzkaz?“

„Mám vám říci, že nesmí zmeškat vlak.“

„Možná se dostal do hlavního prostoru lomu,“ s náhlou nadějí v hlase řekl Giordino.

„Ani náhodou. Teď už mu určitě dochází vzduch,“ zchladil veškerý optimismus Riley. „Určitě se utopil.“

Smrt ve styxské temnotě nějakého prostoru hluboko v zemi je něco, o čem nikdo nerad přemýšlí. Ta představa je příliš hrůzostrašná, než aby se jí člověk zabýval. Ví se, že do pasti beznadějně chycení potápěči si z rukou sedřeli maso na kost ve snaze prohrabat se ven. Jiní se odevzdaně vzdali ve víře, že se vrátí do matčina lůna.

Umírání však bylo to poslední, na co Pitt myslel. Věděl, že jen pouhé pomyšlení na něco takového dovede zapustit kořínky paniky. Své úsilí soustředil na co možná nejdelší uchování vzduchu a na vnitřní boj proti dezorientaci, která je všudypřítomným strašákem všech jeskynních potápěčů.

Ručička ukazatele tlaku vzduchu se chvěla těsně před značkou PRÁZDNÁ. Kolik času mu ještě zbývá? Jedna minuta, dvě, snad tři, než se nadechne z prázdné bomby?

Ploutví náhodně rozvířil oslepující mrak bahna, který zastřel kužel světla. Zastavil se a pozoroval směr bublin vystupujících z masky. Plul za nimi, až se dostal do čiré vody. Plaval těsně pod stropem, špičkami prstů se ho dotýkal. Byl to zvláštní pocit, jako kdyby gravitace přestala existovat.

Ze tmy se najednou vynořilo rozdvojení chodby. Nemohl si dopřát luxus dlouhého rozhodování. Kopnutím ploutve se převrátil a vplul do levé odbočky. Světelný paprsek najednou dopadl na roztrženou a zpráchnivělou potápěčskou kombinézu ležící v bahně. Opatrně se přiblížil. Na první pohled se zdála být zmuchlaná, jako kdyby ji majitel odhodil. Pak ale světlo sklouzlo na nohy a přes

propadlý hrudní koš se zastavilo na masce, stále připevněné kolem kukly, z níž se na Pitta dívaly prázdné důlky.

S nedobrym pocitem se odvrátil od příšerného pohledu a plaval zpátky. Bylo to zřejmě tělo jednoho ze ztracených potápěčů, který si malinko prodloužil život. Chodba byla slepá. Kosti druhého potápěče byly možná někde hlouběji ve tmě.

Pitt doplul zpátky k rozdvojení chodeb a zkontroloval kompas. Bylo to zbytečné gesto. Neměl totiž na výběr, mohl jít jen do pravé chodby. Nemotornou bezpečnostní cívku s lanem pustil na zem. Zásoba vzduchu už dávno poklesla pod možnost návratu, takže mu bezpečnostní lano už nebylo k ničemu.

Snažil se zadržovat dech, aby mu vzduch vydržel co nejdéle, cítil však už slábnoucí tlak v bombě. Zbývalo mu jenom několik převzácných nadechnutí.

V puse cítil sucho. Uvědomil si, že nemůže polykat a chvěl se zimou. Byl už dlouho v ledové vodě a začínal pociťovat začínající symptomy podchlazení. Podivný klid na něho padl, když plaval hlouběji do vábící temnoty.

Poslední nadechnutí vzduchu Pitt přijal jako osudové, odepnul nepotřebné vzduchové láhve a nechal je klesnout do nánosů. Necítil bolest, když se kolenem udeřil o hromadu kamení. Už mu zbývala jenom jedna minuta. Pokud vystačí vzduch v plicích. Mysl mu zaplavila hrůza z konce, jakým zemřeli potápěči ve vedlejší chodbě. Představa lebky se mu zjevila jako vysmívající se noční můra.

Plíce ho krutě bolely. Měl pocit, že se mu v hlavě rozpoutal požár. Plaval dál. Neodvažoval se zastavit, dokud mu mozek nepřestane fungovat.

Ve světle se něco zalesklo. Zdálo se to být na míle daleko. Zrak se mu začal zakalovat. V uších cítil úder srdce a jako by mu někdo chtěl rozmačkat hrudní koš. Poslední atom kyslíku v plicích byl spotřebovaný.

Nastaly poslední zoufalé okamžiky. Pro něho noční průzkum skončil.

Obklíčení se neprodyšně uzavíralo. Macklin sbíral už ochabující síly k odporu. Uprostřed množství nábojnic ležela těla mrtvých a raněných.

Slunce vysušilo mlžný opar. Cíle teď viděli lépe, ale totéž platilo pro muže, kteří je obklopovali. Nikdo však nepociťoval strach. Věděli už od začátku, že naděje na únik není žádná. Bojovat daleko od břehů mateřského ostrova nebylo pro britské vojáky ale nic nového.

Macklin se dobelhal k Shawovi. Poručík měl levou paži v krvi prosáklém obvaze zavěšenou na pásce, stejně krvavým obvazem měl zavázané jedno chodidlo. „Obávám se, pane, že jsme vyčerpali své možnosti. Nebudeme schopni je už déle odrážet.“

„Vy a vaši muži jste udělali nádhernou práci,“ řekl Shaw. „Mnohem víc, než mohl kdokoliv očekávat.“

„Jsou to opravdu dobří hoši. Vydali ze sebe to nejlepší,“ řekl unaveně Macklin. „Je naděje tu zasranou díru prorazit?“

„Jestli se teď znovu Caldweilera zeptám, jak pokračují, určitě mi lopatou rozbije hlavu.“

„Tak ať tam hodí nálož a vykašle se na to.“

Shaw se na něho chvíli upřeně díval. Najednou po čtyřech přešel k okraji vyhloubené díry. Vyčerpání muži namáhavě vytahující kamením a rumem naplněné kyblíky vypadali, jako by se měli každým okamžikem zhroutit. Byli promáčení potem a těžce oddychovali.

„Kde je Caldweiler?“ zeptal se Shaw.

„Sám se spustil dolů. Řekl, že nikdo neumí kopat rychleji než on.“

Shaw se naklonil přes okraj. Větrací šachta zahýbala, takže Welšana nebylo vidět. Zařval do šachty jeho jméno.

Hluboko dole se objevila člověku se podobající hrouda hlíny. „Krucinál, co zas?“

„Náš čas vypršel,“ zaduněl ozvěnou v šachtě Shawův hlas. „Nešlo by to prorazit náloží?“

„To by asi nebylo dobré. Mohly by se zřítit stěny,“ vykřikl nahoru Caldweiler.

„Budeme to muset risknout.“

Zcela vyčerpaný Caldweiler klesl na kolena. „All right,“ zachraptěl. „Shod'te mi nálože. Pokusím se o to.

Už o minutu později seržant Bentley spouštěl pytlík s plastickými výbušninami. Caldweiler zastrčil ohebné nálože do vyhrabaných děr, přiložil roznětky a dal znamení, aby mu pomohli vylézt nahoru. Sotva se objevil v dosahu, Shaw ho uchopil v podpaží a vytáhl ze zející díry.

Caldweiler byl zděšen krvavými následky boje. Z Macklinovy jednotky byli jen čtyři muži nezranění, jednotka však přesto neustále opětovala divokou palbu.

Půda pod nohama se najednou zachvěla a z větrací šachty vyrazil oblak kouře a prachu. Caldweiler se okamžitě spustil dolů. Shaw ho slyšel pokašlávat, pohled dolů však znemožňoval ještě nerozptýlený oblak prachu.

„Vydržely stěny?“ zařval Shaw.

Odpověď se neozvala. Pak cítil šubnutí lanem. Jako šílený začal tahat. Prachem pokrytá Caldweilerova hlava se vynořila v okamžiku, kdy měl pocít, že mu zemdlí paže.

Caldweiler chvíli vzrušeně vydával nesouvislé zvuky, teprve po chvíli promluvil srozumitelně. „Jsme skrz,“ vydechl. „Prorazili jsme to. Hněte sebou, člověče, než vás tady někdo zastřelí.“

Objevil se Macklin. Potřásl Shawovi rukou. „Jestli se neuvidíme, všechno nejlepší.“

„Totéž přeji vám.“

Seržant Bentley podal Shawovi kapesní svítilnu. „Budete ji potřebovat, pane.“

Caldweiler zatím navázal tři lana, aby získal potřebnou délku. „Délka by měla vystačit až na dno lomu,“ řekl. „A teď už raději jděte.“

Shaw zmizel v jámě a začal sestupovat. Pak se krátce zastavil a podíval se vzhůru. Prach z výbuchu se však stále ještě neusadil, takže všechny starostlivě hledící tváře viděl nezřetelně.

Na okraji tábora se muži poručíka Sancheze stále krčili za stromy a skalisky a ze svých zbraní posílali do hustě zarostlé rokle mohutné dávky. Od prvních výstřelů měli jednoho mrtvého a osm

raněných. Sanchez byl také zasažen, kulka však jen hladce projela stehnem. Roztrhl polní uniformu a zranění obvázal tričkem.

„Zmírnili palbu,“ podotkl seržant Hooper mezi dvěma plivanci tabáku. „Je zázrak, že je tam ještě někdo naživu,“ řekl Sanchez. „Tak jako oni bojují jen fanatičtí teroristé.“

„Všichni jsou skvěle vycvičení, to se musí uznat.“ Odmlčel se a zaposlouchal se. Poškrábal se za uchem a vykoukl mezi dvěma velkými balvany. „Poslouvejte!“

Hooper svažtil čelo. „Co mám poslouchat?“

„Zastavili palbu.“

„Může to být válečná lest, jen aby nás nalákali.“

„Pochybuji,“ řekl Sanchez. „Dejte rozkaz k zastavení palby.“ Vzápětí se nad bojem poničeným lesem rozhostilo ticho. Z houštiny se pomalu vynořil muž s puškou vysoko nad hlavou.

„Ten bídák, má na sobě polní uniformu britské armády,“ zabručel Hooper. „Možná ji koupil v armádním výprodeji.“

„Parádně vypadající syčák.“

Sanchez se postavil a nenuceně si zapálil cigaretu. „Jdu k němu. Kdyby se podezřele pohnul, rozstřílejte ho na kusy.“

„Držte se bokem, pane, abychom ho měli stále na mušce.“ Sanchez přikývl a vykročil. Zastavil se yard nebo dva před seržantem Bentleyem. Zblízka uviděl černou tvář, síťkou potaženou helmu se zastrčenými větvičkami a poddůstojnické epolety. Ve výrazu jeho tváře nebyla ani stopa strachu. Usmíval se totiž od ucha k uchu. „Dobrý den, pane,“ pozdravil Bentley. „Jste velitelem?“

„Ne, pane. Pojd'te se mnou, prosím, zavedu vás k němu.“

„Vzdáváte se?“

Bentley přikývl. „Ano, pane.“ Sanchez zvedl pušku k boku. „Okay, až po vás.“ Křovím, kulkami zbaveným listí, se prodírali do rokle.

Sanchezovy oči registrovaly porůznu ležící těla a krví prosáklou zem. Ranění se na něho dívali netečně. Tři zřejmě jediní nezranění muži se postavili do pozoru. „Vyrovnajte řadu, hoši,“ řekl přísně Bentley.

Sanchez byl v rozpacích. Tito muži neodpovídali jeho představě o teroristech. Byli to normální, k bojovým akcím dobře vycvičení

uniformovaní vojáci. Bentley ho dovedl ke dvěma mužům odpočívajícím u vykopané díry v zemi. Jeden z nich vypadal, jako kdyby se z reklamních důvodů pro nějaký čistící prostředek vyválel v blátě. Nakláněl se nad dalším mužem a rozřezával mu botu plnou krve. Muž natažený vedle něho na zemi pozorně sledoval přicházejícího Sancheze a živě mu zasalutoval. „Dobrý den.“

Nějaký spokojený mládenec, pomyslel si Sanchez. „Jste tady velitelem?“

„Ano, ovšem,“ odpověděl Macklin. „Smím se dovědět vaše jméno, pane?“

„Poručík Richard Sanchez z námořní pěchoty Spojených států.“

„Jsme tedy na stejné úrovni. Jsem poručík Digby Macklin z námořnictva Jejího Veličenstva.“

Sanchez zůstal stát s otevřenou pusou. Nic rozumného mu nenapadlo jako odpověď. „No, to jsme, ale stejně to nechápu.“

První věcí, kterou Shaw v šachtě zaregistroval, byl zatuchlý, plesnivý zápach nepříjemně doléhající na jeho chřípí. Asi po dvaceti yardech nedosáhl nohama na stěny. Sevřel pevněji lano, jako kdyby šlo o život a světlem rozřízl tmu.

Ocitl se v rozsáhlé jeskyni. Její výška od podlahy ke stropu byla nejméně čtyřicet stop. Kromě hromady sutě v jednom koutě byla prázdná. Lano končilo dvanáct stop nad zemí. Zastrčil svítilnu pod paží, zatajil dech a pustil se.

Padal jako kámen hozený do tmavé studny. Ten hrozný zážitek by si už nechtěl nikdy v životě zopakovat.

Dopad mu vyrazil dech. Vše by bylo v nejlepším pořádku, kdyby dopadl přímo na nohy, které by náraz ztlumily. Dopadl však na stranu a zápěstím narazil do něčeho tvrdého. Zaslechl zapraskání, když se zápěstí zlomilo.

Dvě nebo tři minuty Shaw seděl se rty sevřenými bolestí a s pocitem lítosti nad sebou samým. Brzy se ale sebral. Uvědomil si totiž, že je pouze otázkou minut, než se Američané také dostanou dolů větrací šachtou a dopadnou na místo, kde sedí.

Nahmatal svítilnu za pasem a zmáčkl tlačítko. Díky Bohu, byla v pořádku.

V jejím světle zjistil, že sedí vedle úzkorozchodných kolejí pokračujících do tunelu vysekaného na opačné straně jeskyně.

Neohrabaně se vyvlékl z popruhů, zhotovil si primitivní pásku na zavěšení ruky, vstal a po kolejích vyšel k tunelu.

Našlapoval mezi kolejnicemi opatrně, aby nezakopl o zvýšené pražce. Koleje se po padesáti yardech začaly mírně svažovat. Po několika metrech se zastavil a posvítil dopředu.

Ze tmy na něho zazářily dvě rudé, obrovité oči.

Opatrně postupoval dál. Zanedlouho zakopl palcem o něco tvrdého. Podíval se na zem a uviděl jiné koleje. Jejich rozpětí bylo mnohem širší, dokonce širší, než na britských železnicích, usoudil Shaw. Z tunelu pak vyšel do další jeskyně.

Nebyla to jeskyně běžná, ale obrovská podzemní hrobka plná mrtvých.

Rudýma očima, které se zaleskly ve tmě, byly dvě lucerny připevněné vzadu na posledním železničním vagóně, na jehož vyhlídkové plošině byly dvě stále oblečené mrtvoly, ve skutečnosti mumie. Důlky ve zčernalých lebkách zíraly do věčné tmy.

Shawovi se v těchto okamžicích naježily vlasy v týlu. Na bodavou bolest v zápěstí úplně zapomněl. Pitt měl pravdu. Podzemní lom uchoval tajemství vlaku Manhattan Limited.

Rozhlédl se v nejistém očekávání, že se odněkud vynoří postava s kosou, kynoucí mu a ho vábící k sobě kostnatým prstem. Prošel kolem vagónu. S překvapením si všiml, že není zrezivělý. U nástupních schůdků, za nimiž byl připojen další vagón, ležela bizarní hromádka s hlavou opřenou o šestikolový podvozek. Z morbidní zvědavosti se Shaw zastavil a podrobně si ji prohlížel.

Pleť byla ve světle lampy tmavě hnědošedá, působila dojmem vyčiněné kůže. S ubíhajícími měsíci a roky tělo vyschlo a v suchém vzduchu lomu se přirozeným způsobem mumifikovalo. Na hlavě stále posazená čepice se štítkem naznačovala, že tento muž byl průvodčím.

Kolem vlaku byla roztroušena spousta dalších mrtvých ve strnulých polohách smrtelného zápasu. Většina zemřela vsedě, několik vleže. Oblečení všech bylo pozoruhodně zachovalé, takže Shaw neměl nejmenší potíže odlišit od sebe muže a ženy.

Několik mrtvých ztuhlo ve zkroucených polohách u otevřených dveří zavazadlového vagónu. Ve vagóně byla před nimi hromada naházených dřevěných přepravních beden, jen zčásti naložených. Jedna z mumií ležící poblíž otevřené bedny tiskla k hrudi nějaký hranatý kus. Shaw z něho setřel špínu a zkoprněl, když se rozmazaná špína změnila v barvu zlata.

Bože můj, pomyslel si. Podle současných cen tady musí ležet zlato v hodnotě tří set milionů dolarů.

Shaw odolal pokušení zůstat a polaskat se takovým bohatstvím a vykročil dál. Po celém těle byl zpocený, přestože měl pocit, že je v ledniče.

Strojvůdce zvolil smrt na lokomotivě. Obrovské železné monstrum bylo pokryté stoletým prachem. Ozdobná číslice 88 a červený pruh na boku byly dobře znatelné.

Tricet stop před lokomotivou byl zával kamení, který pohřbil hlavní vchod do lomu. V těchto místech bylo roztroušeno více mrtvých, kteří se do posledního dechu pokoušeli závalem prokopat. Jejich zkroucené ruce stále svíraly špičáky a lopaty. Několik tun kamení odstranili, byla to však beznadějná a marná práce. Sto mužům by prokopání kamenitého závalu trvalo déle než měsíc.

Jak se všechno odehrálo? Shaw se nevědomky celý trásl. Místo vydechovalo hrůzu, kterou nebylo možné nebrat na vědomí. Lidé bezmocně uzavření ve studeném a tmavém podzemním vězení. Jaké mučivé myšlenky jim probíhaly hlavou, než milosrdná smrt ukončila jejich trápení?

Obešel lokomotivu a uhlák a po schůdcích vystoupil do prvního Pullmanova vagónu. Jako první uviděl ženu ležící na posteli a objímající dvě malé děti. Odvrátil se a šel uličkou dál.

Důkladně prohledával všechna zavazadla a kazety, které třeba jen vzdáleně vypadaly jako možný úkryt Severoamerické mezinárodní smlouvy. Prohledávání však pokračovalo zoufale pomalu. Ledové prsty paniky se dotkly jeho mysli. Začal spěchat. Svítlna začala pomalu zhasínat, články vydrží už jen několik minut.

Na dveřích sedmého a posledního Pullmanova vagónu, na jehož vyhlídkové plošině byli hrůzu nahánějící cestující, byl emblém amerického orla. Shaw se v duchu na sebe zlobil, že nezačal právě

tady. Uchopil knoflík, otočil, otevřel a vešel. Přepychové zařízení ho na okamžik vyvedlo z míry. Nebyli nuceni se přepychu vzdát ani tady, dupal.

S buřinkou na hlavě a se zažloutlými novinami zakrývajícími obličej se na rudě potažené otáčecí židli rozvalovala nějaká postava. Dva další cestující seděli u mahagonového stolu s hlavami v dlaních na stole. Shaw na jednom poznal sako i kalhoty anglického střihu. Druhý měl šaty z česané příze. Právě ten vzbudil Shawův zájem, protože v uvadlé ruce svíral držadlo malého cestovního kufříku. Shaw velice opatrně, jako by se bál, že majitele probudí, vysunul kufřík ze ztuhlých prstů.

Najednou ztuhl. Měl dojem, že koutkem oka zpozoroval nějaký sotva postřehnutelný pohyb. Určitě to však byla halucinace. Míhající se stíny na stěnách jen podněcovaly vrozený pocit strachu. Kdyby podlehl obrazotvornosti, pak by ve slabém světle jistě všechno ožilo.

Pak se mu zastavilo srdce. Kardiolog by řekl, že to není možné. Jeho srdce se však skutečně zastavilo, když zcela ochromený hleděl na odlesk v okně.

Mrtvola s buřinkou na otáčecí židli se napřímila. Hrůzostrašná postava pak sundala noviny z tváře a smála se na Shawa.

„Tam není to, co hledáte,“ řekl Dirk Pitt a ukázal na cestovní kufřík.

Shaw by nezapřel, že v tom okamžiku byl vyděšen k smrti. Klesl na židli a čekal, až mu začne pracovat srdce. Viděl, že Pitt má přes potápěčskou kombinézu oblečený starý kabát. Když se vzpamatoval, řekl: „Vy máte znepokojující způsob, jak ohlásit svou přítomnost.“

Pitt rozsvítil svou lampu, aby zlepšil už slábnoucí Shawovo světlo a nenuceně se vrátil ke starým novinám. „Vždycky jsem měl pocit, že jsem se narodil pozdě o osmdesát roků. Tady nabízejí ojeté sportovní auto Stutz Bearcat Speedster s malým počtem ujetých mil za pouhých šest set sedmdesát pět dolarů.“

Shaw se po uplynulých dvanácti hodinách cítil dokonale vyčerpaný a na plané řeči neměl náladu. „Jak se vám se sem podařilo dostat?“ chtěl vědět.

Pitt si dál prohlížel inzerát na automobil, když řekl. „Proplaval jsem únikovou šachtou. Došel mi vzduch a málem jsem se utopil. Od

utopení mne zachránilo náhodné nalezení kapsy se zatuchlým vzduchem pod starým zatopeným drtičem kamene. Jedno nadechnutí mi pak umožnilo dostat se do bočního tunelu.“

Shaw ukázal na scénu ve vagóně. „Co se tady odehrálo?“

Pitt pokynul ke dvěma mužům u stolu. „Muž s cestovním kufříkem je, či spíše byl, Richard Essex, první náměstek ministra zahraničí. Ten druhý byl Clement Massey. Vedle něj je dopis manželce na rozloučenou. Celá tragédie je v něm podrobně vyličená.“

Shaw uchopil dopis a přimhouřenýma očima se díval na vybledlý inkoust. „Takže ten Massey byl vlakový lupič.“

„Ano, šel po zásilce zlata.“

„Viděl jsem ho. Je ho tu dost k zakoupení Bank of England.“

„Masseyův plán byl na svou dobu neuvěřitelně složitý. Na opuštěné železniční křižovatce nazývané Mondragon Hook pomocí signalizačních vlajek zastavili vlak a strojvůdce přinutili přejet s vlakem Manhattan Limited na odbočující vlečku. Do kamenolomu dojeli dřív, než si cestující něco uvědomili.“

„Podle toho, co jsem viděl, získal jistě víc než předpokládal.“

„Získal,“ připustil Pitt, „ale také ztratil co nepředpokládal. Přemožení strážných v lomu se obešlo bez zvláštních potíží. Tato část plánu byla dobře promyšlená. Avšak neplánovaným a nelehkým překvapením byli čtyři muži ozbrojené stráže doprovázející Essexe a smlouvu do Washingtonu. Po doznění výstřelů byli muži ozbrojeného doprovodu mrtví a Massey přišel o tři muže.“

„To ho ovšem neodradilo,“ řekl Shaw.

„Ne, pokračoval ve svém plánu dál a zinscenoval fingované zřízení vlaku a mostu Deauville-Hudson do Hudsonu. Pak se vrátil do kamenolomu a odpálením náloží černého střelného prachu zasypal vchod. Ted měl dostatek času k vyložení zlata a k útěku nouzovým východem.“

„Jak došlo k zaplavení lomu?“

„To je ze všech podrobností připraveného plánu to nejlepší,“ řekl Pitt. „Úniková šachta je poněkud výš než nejnižší konec lomu, kde došlo k prvotnímu zaplavení. V době, kdy se Massey zmocnil vlaku Manhattan Limited, únikový východ byl stále suchý. Když pak

ale výbuchem uzavřel vjezd do lomu, vzduchové nárazové vlny způsobené otřesem otevřely podzemní trhliny. Voda jimi prosákla, rychle natekla do únikové šachty a odříznutím poslední možnosti k útěku všechny odsoudila k pomalé hrůzné smrti.“

„Ubožáci,“ řekl Shaw. „Muselo trvat týdny, než zahynuli chladem a vyhladověním.“

„Je zvláštní, že k posledním chvílím před smrtí si Massey a Essex sedli vedle sebe ke stolu,“ nahlas přemýšlel Pitt. „Hrozně by mne zajímalo, co společného našli před koncem života?“

Shaw položil svítilnu tak, aby její kužel dopadal na Pitta. „Pane Pitte, povězte mi, přišel jste sem sám?“

„Ano, můj partner potápěč se vrátil.“

„Pak tedy musím předpokládat, že máte smlouvu.“

Pitt se nevyzpytatelným pohledem díval přes okraj novin na Shawa. „Předpokládáte správně.“

Shaw vytáhl ruku z kapsy a namířil na Pitta Berettu ráže 25. „Pak ovšem, mi ji, bohužel, musíte dát.“

„Abyste ji mohl spálit?“

Shaw mlčky přikývl.

„Pak ale lituji,“ řekl klidně Pitt.

„Myslím, že nechápete plně situaci.“

„Chcete tím naznačit, že máte pistoli.“

„Vy přece žádnou nemáte,“ řekl sebejistě Shaw.

Pitt pokrčil rameny. „Připouštím, že mi nenapadlo si ji vzít.“

„Tu smlouvu, pane Pitte, buďte tak laskav.“

„Pane Shawe, co jsem našel, je moje.“

Shaw tiše dlouze povzdechl. „Jsem vaším dlužníkem, protože vám vděčím za život a bude proto ode mne neskonale bezohledné, jestli vás zabiji. Nicméně ta smlouva je pro mou vlast něčím mnohem víc, než je osobní dluh mezi námi.“

„Váš exemplář smlouvy byl zničen na *Empress of Ireland*,“ pomalu řekl Pitt. „Tento patří Spojeným státům.“

„To je možné, ale Kanada patří Británii a nemáme v úmyslu se jí vzdát.“

„Britská říše nebude trvat věčně.“

„Vyberu-li jen několik příkladů, Indie, Egypt a Burma nebyly ve skutečnosti nikdy naše v tom pravém slova smyslu, abychom je mohli udržet,“ řekl Shaw. „Ale Kanada byla osídlena a vybudována Brity.“

„Ale pane Shawe, nějak máte popletené vlastní dějiny. První tam přece byli Francouzi a Britové až po nich. Nu a po vás další přistěhovalci: Němci, Poláci, Skandinávci a dokonce i Američané, kteří se nastěhovali na sever do západních provincií. Vaše vláda drží otěže v Kanadě jen tím, že mocenské struktury obsazuje lidmi, kteří se v Anglii buď narodili nebo tam byli vychováni. Totéž platí o ostatních zemích Britského společenství národů. Místní vlády a velké společnosti smějí být v rukou domorodců, ale pokud jde o zásadní rozhodnutí, na to tam jsou lidé vyslaní Londýnem.“

„Tento systém se ukázal být nejvhodnějším.“

„Velké zeměpisné vzdálenosti i tento systém nakonec zmaří,“ řekl Pitt. „Žádná vláda nedokáže trvale vládnout na místech tisíce mil vzdálených.“

„Opustí-li Kanada Britské společenství, pak to může udělat i Austrálie nebo Nový Zéland nebo dokonce Skotsko i Wales. Nic strašnějšího a smutnějšího si nedovedu představit.“

„Kdo ví, kde povedou hranice mezi státy či národy od nynějška za tisíc roků. Konečně, koho by to zajímalo?“

„Mne to zajímá, pane Pitte. Podejte mi tu smlouvu, prosím.“

Pitt nezareagoval na jeho výhružný tón, jen otočil hlavu a zaposlouchal se. Z jednoho tunelu k nim doléhal slabý zvuk blížících se hlasů.

„To vaši přátelé se vydali ventilačním průduchem za mnou,“ řekl Shaw. „Čas definitivně vypršel.“

„Vy zabijete mne a oni zabijí vás.“

„Odpusťte, pane Pitte.“ Ústí jeho zbraně mířilo přesně mezi Pittovy oči.

Tichým přitímím jeskyně otřásla ohlušující rána. Nebyl to však ostrý, praskavý třesk malorážní Berrety, ale dunivý výstřel automatického Mauseru ráže 7,63. Shawova hlava ucukla na jednu stranu a jeho tělo se zhroutilo na židli.

Pitt si chvíli prohlížel doutnající díru uprostřed novin, pak se postavil, Mausera odložil na stůl, uchopil Shawa a položil ho na břicho na podlahu.

Zvedl hlavu, když se do dveří vagónu jako splašený býk přihnul Giordino s namířenou puškou. Na místě zůstal stát a fascinovaně hleděl na buřinku stále nasazenou na Pittově hlavě. Pak si všiml Shawa.

„Je mrtev?“

„Moje kulka ho jen škrábla po lebce. Ten staroušek je vytrvalý a tvrdý. Po ošklivých bolestech hlavy a po pár stezích mi asi přijde proděravět kůži.“

„Kdes našel zbraň?“

„Vypůjčil jsem si ji tady od něho.“ Pitt ukázal na mumii, která kdysi byla Clementem Masseyem.

„A co smlouva?“ zeptal se s úzkostí v hlase Giordino.

Pitt zvedl noviny a z prostoru mezi listy nechal vyklouznout velký list papíru, který pak podržel před potápěčským světlem.

„Severoamerická mezinárodní smlouva,“ oznámil. „Kromě ožehnuté díry mezi odstavci je čitelná jako v den, kdy byla podepsána.“

V předpokoji haly kanadského Senátu po koberci nervózně přecházel prezident Spojených států. Tvářil se velmi ustaraně. Do místnosti vstoupili Alan Mercier a Harrison Moon a mlčky zůstali stát.

„Nějaká zpráva?“ zeptal se prezident.

Moon vypadal unaveně a podrážděně. „Podle poslední zprávy admirála Sandeckera se Pitt asi někde v lomu utopil.“

Prezident sevřel Mercierovo rameno, jako by z něho chtěl načerpat sílu. „Neměl jsem právo chtít nemožné.“

„Cena však byla hodná této hry,“ řekl Mercier.

Prezident se nemohl zbavit hrozného svíravého pocitu v břiše. „Hledat pro sebe omluvu by bylo neupřímné.“

Ve dveřích se objevil ministr Oates. „Pane prezidente, ministerský předseda a generální guvernér přišli do Senátu. Ministři sedí a čekají.“

Definitivní porážka se projevila ve sklíčeném prezidentově pohledu. „Džentlmeni, zdá se, že čas vypršel jak pro nás, tak pro Spojené státy.“

Dvě stě jedenadevadesát stop vysoká budova Peace Tower tvořící střed komplexu budov parlamentu se pomalu zvětšovala v předním ochranném skle letadla Scinletti KOSAP, které se v zatáčce naklánělo k letišti v Ottawě.

„Nezdrží-li nás letecký provoz, v pěti minutách přistaneme,“ řekl Jack Westler.

„Na letiště zapomeňte a přistaňte na trávníku před parlamentem,“ řekl Pitt.

Westler na něho vyvalil oči. „To přece nemohu udělat. Přišel bych o pilotní licenci.“

„Usnadním vám to.“ Pitt vytáhl z cestovního kufříku Richarda Essexe Mauserovu pistoli a její ústí vtiskl Westlerovi do ucha. „Tak a teď přistaňte.“

„Jen střelte, zastřelte mne a zřítíme se,“ koktal pilot.

„Ale ne, vás tady vůbec nepotřebujeme,“ zašklebil se Pitt. „Mám odlétáno víc hodin než vy.“

Pilot s obličejem bílým jako prostěradlo začal klesat.

Nesčetní turisté fotografující členy Kanadské jízdní policie se při zvuku motorů podívali k obloze. Vzápětí se jako vodní vír rozběhli na všechny strany. Pitt odložil pistoli na sedadlo, odsunul dveře a seskočil dřív, než kola podvozku dosedla na zelený trávník.

Protlačil se mezi diváky dřív, než ho překvapený policista stačil zastavit. Vchod do Peace Tower byl obklopen kordonem policistů a davem turistů čekajících na prezidenta. Pitt si tvrdě razil cestu davem, nedbaje na výkřiky policistů.

Konečně se dostal do budovy. V prvním okamžiku však nevěděl, kterým směrem má jít dál. Pak si všiml kabelů na podlaze.

Rychle je sledoval. Věděl, že končí u televizních kamer, které budou natáčet prezidentův proslov. Před dveřmi do haly Senátu mu cestu zastoupil mohutný policista ve slavnostní, jasně červené uniformě. „Zůstaňte stát, pane!“

„Zaveďte mě rychle k prezidentovi!“ dožadoval se Pitt, ale vzápětí si uvědomil, jak absurdně musejí jeho slova policistovi znít. Policista se nedůvěřivě díval na Pittovo podivné oblečení. Pitt neměl čas se převléci, stačil si jen svléci vrchní díl potápěčské kombinézy a obléci si vypůjčené Giordinovo sako o dvě čísla menší to v okamžiku, kdy musel změnit Westlerův úmysl přistát na letišti. Spodní díl potápěčského oděvu měl stále na sobě a byl bos.

Najednou se mu po bok postavili dva další policisté.

„Hoši, hlídejte ho. V té kabele může mít bombu.“

„Je tam pouze list papíru,“ řekl až do morku kostí rozvzteklý Pitt.

Kolem se začali shromažďovat turisté, cvakat aparáty a zajímat se o to, co se tady vlastně děje.

„Měli bychom ho raději odsud odvést,“ řekl policista a vytrhl mu kabelu.

Takové zoufalství Pitt ještě nikdy nepocítil.

„Proboha, vyslechněte mne aspoň...“

V okamžiku, kdy se ho chystali ne právě jemně odvést, prodral se davem muž v konzervativně modrém obleku. Krátce se podíval na Pitta a obrátil se k policistovi.

„Máte nějaké problémy, konstáble?“ zeptal se. Na saku měl identifikační kartu zpravodajské služby Spojených států.

„Tady ten radikál chtěl vniknout do haly Senátu.“

Pitt se najednou vytrhl a vykročil dopředu. „Jestli jste ze zpravodajské služby, pomozte mi!“ Nevědomky křičel.

„Jen klid, kamaráde,“ řekl modrý oblek a dotkl se pistole v podpaží.

„Mám pro prezidenta důležitou listinu. Jmenuji se Pitt. Čeká na mne. Musíte mne k němu zavést.“

Policisté k němu přiskočili s planoucími pohledy. Agent zpravodajské služby je pokynem zadržel.

„Počkejte!“ Zadíval se nevěřícně na Pitta. „Teď vás k prezidentovi nemohu zavést i kdybych chtěl.“

„Tak mne zaveďte k Harrisonu Moonovi,“ zavrčel Pitt, znechucený absurdní situací.

„Zná vás Moon?“

„Udělal byste dobře, kdybyste tomu věřil.“

Mercier, Oates a Moon seděli v předpokoji Senátu a čekali, až se na obrazovce objeví prezident, když se rozletěly dveře a jako přílivová vlna se do místnosti nahrnuli agenti zpravodajské služby, policisté a strážní táhnoucí pevně sevřeného Pitta.

„Odvolejte tu smečku šilenců,“ vykřikl Pitt. „Mám ji!“

Mercier vyskočil s otevřenou pusou. Byl tak ohromen, že nebyl schopen okamžitě reagovat.

„Kdo je ten muž?“ ptal se Oates.

„Bože můj, vždyť to je Pitt!“ podařilo se konečně Moonovi dostat ze sebe.

Pevně sevřený Pitt, s jedním okem otékajícím od nenadálého policistova úderu, pokynul k opotřebované cestovní kabele v rukou policisty. „Exemplář smlouvy je v ní.“

Zatímco se Mercier zaručil za Pitta a ochránce bezpečnosti vyprovázel z místnosti, Oates pečlivě studoval obsah smlouvy.

Konečně s rozpačitým pohledem zvedl hlavu. „Je pravá? Chci říci, není možné, že to je padělek?“

Pitt se zhroutil unaveně do křesla a ohmatával si zvětšující se monokl pod okem. Úkol, kterým byl pověřen, snad už konečně skončil.

„Pane tajemníku, můžete být klidný, držíte v ruce opravdový originál.“

Mercier se vrátil ode dveří a rychle se začetl do kopie prezidentova projevu. „Za dvě minuty dojde k závěrečnému vyjádření.“

„Měli bychom mu smlouvu rychle podat,“ řekl Moon.

Mercier se podíval na vyčerpaného muže v křesle. „Myslím, že ta čest patří panu Pittovi. On tady zastupuje muže, kteří za ni zemřeli.“

Pitt se náhle posadil. „Já? Přece nemohu předstoupit před sto milionů diváků sledujících vysílání z kanadského parlamentu a vyrušit prezidenta při projevu. Určitě ne jako nějaký přiopilý účastník mejdanu v maškarním kostýmu.“

„Nebudete tam muset jít,“ řekl s úsměvem Mercier. „Sám přeruším prezidenta a požádám ho, aby přišel do předpokoje. Vezměte si smlouvu k sobě.“

Vedoucí představitelé kanadské vlády, sedící v temně rudě vyzdobené senátní síni, s ohromením poslouchali výzvu prezidenta Spojených států k zahájení jednání o sloučení obou států. Všichni tu myšlenku slyšeli poprvé. Pouze Sarveux s nehnutým a nečitelným výrazem nebyl vyvedený z míry.

Halou se ozvalo nespokojené zašumění, když prezidentův poradce pro národní bezpečnost přistoupil k řečnickému pultu a něco mu šeptal do ucha. Přerušení hlavního projevu bylo neslýchaným společenským faux pas, porušením dlouholetých zvyklostí a nemělo by se brát na lehkou váhu.

„Omluvte mne na okamžik,“ řekl prezident a zvýšil tím jen záhadu našeptaného sdělení. Obrátil se a odešel do předpokoje.

V prezidentových očích Pitt vypadal jako lidská troska, která právě přišla z pekla. Přistoupil k němu a objal ho.

„Pane Pitte, ani nevíte, jak jsem šťastný, že vás vidím.“

„Promiňte, že jsem se opozdil,“ bylo vše, co Pittovi jako odpověď napadlo. Lišácky se pak usmál a opatrně zvedl proděravělý papír. „Severoamerická mezinárodní smlouva.“

Prezident převzal smlouvu a pozorně pročítal její obsah. Dočetl, zvedl hlavu a Pitt s překvapením uviděl, že má oči plné slz. Ve zřídka viděném pohnutí nezřetelně zachrptěl, „Děkuji vám,“ odvrátil se a odešel.

Mercier a Moon se posadili před televizní obrazovky a sledovali prezidenta vracějícího se k řečnickému pultu.

„Omlouvám se za přerušení, ale právě mi byl doručen doklad nesmírného historického významu. Nazývá se Severoamerická mezinárodní smlouva.“

O deset minut později prezident slavnostně končil „a tak po sedmdesát pět roků, řečeno otevřeně, Kanada a Spojené státy nevědomky existovaly vedle sebe jako dva státy, přestože podle mezinárodního práva byly státem jedním.“

Mercier si zhluboka povzdechl. „Díky Bohu, že jim nevetl do tváře přímo, že patří nám.“

„Budoucnost nebude shovívavě posuzovat,“ pokračoval prezident, „jestli odmítneme přijmout obrovské možnosti, které pro nás připravili naši dřívější vůdci. Nesmíme nadále stát od sebe odděleně jako tomu bylo v minulosti. Nesmíme na sebe pohlížet jako na anglo-Kanaďany nebo anglo-Američany nebo franko-Kanaďany nebo mexické Američany. Musíme se na sebe dívat jednoduše jako na Američany. Protože jimi přece jsme. Severoameričané.“

Ministři parlamentu a premiéři provincií reagovali různě. Někteří, viditelně rozrušení, seděli mlčky, někteří zamyšleně dumali a někteří souhlasně přikyvovali. Všem však bylo jasné, že prezident jim smlouvou nemává nad hlavami jako klackem. Nevyslovil žádné požadavky, žádné hrozby. Nikdo z přítomných však ani na okamžik nezapochyboval, kde je skutečná moc.

„Naše dějiny se prolínají, naši lidé si jsou nápadně podobní způsobem života i životními názory. Jediným rozdílem mezi námi je postoj k tradici.“

„Jestli se provincie Kanady rozhodnou jít samostatnou cestou, budou čelit dlouhé a obtížné cestě, která určitě skončí střetem. Ku prospěchu všech by se to nemělo stát. Z toho důvodu vás vyzývám, abyste se spojili se mnou k vybudování nejmocnějšího státu na zeměkouli Spojených států kanadských.“

Po prezidentově proslovu se na ojedinělých místech ozval mírný potlesk. Posluchači seděli nehybně, nejistí, jak se k návrhu jednotného státu postavit. Neuvěřitelné bylo konečně proneseno veřejně.

Mercier povzdechl a vypnul televizi. „Tak, začátek máme za sebou,“ řekl tiše.

Oates přikývl. „Díky Bohu za to, že se sem smlouva dostala právě včas. Jinak bychom se stali svědky politické katastrofy.“

Bezděčně se všichni obrátili, aby vyslovili své díky muži, který se nejvíc přičinil o to, aby stát neupadl do dluhů.

Dirk Pitt však hluboce spal.

Rolls Royce ministerského předsedy zabrzdil před obrovským proudovým dopravním letadlem s prezidentským znakem. Muži tajně

služby nechali svá auta opodál a nenápadně se rozestavili kolem nástupní rampy.

Sarveux se v autě naklonil dopředu a ze zadní části předního sedadla vysunul skrytý ořechový stolek. Ze skříňky pak vytáhl křišťálovou karafu Seagrams Crown Royal whisky a nalil do dvou malých číší.

„Na zdraví dvou starých a blízkých přátel, kteří spolu urazili velmi dlouhou cestu.“

„To jsme tedy urazili, jen co je pravda,“ řekl s unaveným povzdechem prezident. „Kdyby někdy někdo odhalil naši dlouholetou tajnou spolupráci na koncepci jediného státu, byli bychom asi pro vlastizradu zastřeleni.“

Sarveux se slabě usmál. „Možná s hanbou vyhnání z veřejného úřadu, určitě však ne zastřeleni.“

Prezident zamyšleně upíjel whisky. „Je zvláštní, jak náhodný rozhovor mladého ministra s novopečeným senátorem před ohništěm u lovecké chaty před tolika lety mohl změnit tok dějin.“

„V pravý čas a na pravém místě došlo k náhodnému setkání dvou mužů, kteří snili stejný sen,“ zavzpomínal si Sarveux.

„Spojení Spojených států a Kanady bude osudově nevyhnutelné. Nebude-li to v příštích dvou letech, bude to v příštích dvou stech letech. Vy a já jsme pracovali spolu s cílem popohnat čas.“

„Doufám, že za celý život toho nebudeme litovat.“

„Sjednocený kontinent s populací a zemskou rozlohou Sovětského svazu není určitě nic, čeho bychom měli litovat. Nemluvě o tom, že to možná bude cesta k záchraně obou zemí.“

„Spojené státy kanadské,“ řekl Sarveux. „Dobře se to poslouchá. Hezky to zní.“

„Jakou máte představu o dalším vývoji?“

„Přímořské provincie Newfoundland, Nova Scotia a New Brunswick, které samostatný Quebec odřízl od zbytku Kanady, brzy pochopí, že je v jejich nejlepším zájmu ucházet se o členství v novém státě. Manitoba a Saskatchewan je budou následovat. Pro ně to bude snadné rozhodnutí, protože vždycky měly blízké vztahy s vašimi severozápadními farmářskými státy. Domnívám se, že brzy zahájí vyjednávání Britská Kolumbie. A po ztrátě přístupu k tichomořským

a atlantským přístavům se postupně přidají i vnitrozemské provincie.“

„A co Quebec?“

„Francouzi budou ještě nějakou dobu jásat nad získanou samostatností. Pod tvrdým tlakem nevyhnutelného ekonomického strádání se však za čas odhodlají přijmout členství ve Spojených státech kanadských, což, konec konců, bude pro ně velmi dobrým řešením.“

„A co Británie? Jak budou reagovat v Londýně?“

„Přesně tak, jak to udělali v případě Indie, Jižní Afriky a jiných kolonií. Neochotně jim popřejí sbohem.“

„Jaké plány máte vy, příteli?“

„Budu se ucházet o funkci prezidenta Quebecu,“ odpověděl Sarveux.

„To vám vůbec nezávidím. Bude to krutá a špinavá bitva.“

„To ano, ale jestli zvítězíme, pak to bude naše společné vítězství. Quebec tím udělá první krok k připojení se ke svazku severoamerických států. A co bude nejdůležitější. Mé postavení mi umožní zaručit tok elektrické energie z James Bay a zajistit vaši účast a prospěch z ropných polí, která jste objevili v mořském zálivu Ungava.“

Prezident odložil prázdnou číši a podíval se na Sarveuxe. „Omlouvám se za Danielle. K rozhodnutí říci vám o jejím milostném poměru s Henri Villonem jsem se nedopracoval snadno. Nebyl jsem si ani jistý, jak to přijmete nebo jestli mi vůbec budete věřit.“

„Věřil jsem vám,“ řekl trpce Sarveux. „Věřil jsem vám, protože jsem věděl, že to je pravda.“

„Škoda, že nebyla jiná cesta.“

„Nebyla.“

Vše bylo řečeno. Nic nezůstalo nevysloveno. Prezident otevřel dveře auta. Sarveux ho chytil za ruku a zadržel ho.

„Ještě poslední otázku si musíme vyjasnit,“ řekl.

„Prosím.“

„Severoamerická smlouva. Jestli se všechny úvahy zhroutí, budete nutit Kanadu, aby uznala její podmínky?“

„Ano,“ s tvrdým zábleskem v očích odpověděl prezident. „Návrat zpátky teď už nepřichází v úvahu. Budu-li muset, bez váhání si plnění smlouvy vynutím silou.“

Pršelo, když Heidi dokulhala do společenské místnosti pro cestující mezinárodních letů na Kennedyho letišti. Hrozný newyorský liják rval listí ze stromů a pouliční dopravu v těchto rušných hodinách zpomalil na rychlost hlemýžďího plazení. Pod modrým pláštěm do deště měla námořnickou uniformu a zpod předpisové bílé čepice jí vykukovaly deštěm smáčené vlasy. Odložila velkou kabelu na podlahu, zabalancovala na jedné noze a sedla si na volné sedadlo.

Po vzrušujících událostech v uplynulých několika týdnech ji skličovala vyhlídka na návrat ke všednímu dennímu zaměstnání. Pitta neviděla od jeho spěšného odletu z Ottawy a námořníci střežící Briana Shawa jí nedovolili se k němu ani přiblížit, když byl v bezvědomí odnášen do sanitky a rychle odvážen do vojenské nemocnice. Ve zmatku si na ni málem vůbec nikdo ani nevzpomněl. Jen pozorností a zásluhou admirála Sandeckera byla dopravena do newyorského hotelu Plaza k zaslouženému odpočinku a na následující den bylo pro ni zamluveno místo v první třídě ke zprátečnímu letu k její posádce v San Diegu.

Oknem se dívala na mnohobarevná světla v loužích na rozjezdové dráze. Stále pršelo. V těchto chvílích osamocení si mohla dovolit usedavě se rozplakat. Hluboká touha ji objala při vzpomínce na Shawovy doteky, když tak neomaleně vpadl do jejího života. Teď ji mrzelo, že podlehla jeho kouzlu a že jí vzal kus jejího nitra. Nebyly to výčitky svědomí či lítost, pouze rozmrzelost na sebe samu, že se neovládla a ztratila nad sebou kontrolu.

Slepá a hluchá k lidem promenujícím kolem ní se pokoušela zahnat od sebe něžné pocity a zapomenout na zážitky několika posledních týdnů.

„Už jsem viděl mnoho trudnomyslných lidí, ty však, dámo, jsi nejtrudnomyslnější a získáváš první cenu,“ řekl známý hlas blízko ní.

„Je to na mně tak znát?“ zeptala se, překvapená, jak klidně zní její hlas.

„Jako černý mrak nad zapadajícím sluncem,“ odpověděl s rošťáckým úsměvem Pitt. Měl na sobě sportovní sako v modří námořníků, rudé kalhoty a bílou košili. Díval se na ni přes okraj obrovské kytice nejružnějších květů. „Snad sis nemyslela, že tě nechám odsud vypadnout, aniž bych se s tebou rozloučil?“

„Aspoň někdo si vzpomněl.“ Cítila se sklíčená, vnitřně rozpolcená, unavená, dotčená a zavržená. „Nevšímej si mých otrávených slov. Dnes mám noc sebelitování.“

„Toto ti možná z toho trochu pomůže,“ řekl a položil jí květiny do klína. Dvě kytice byly tak obrovské, že přes ně skoro neviděla.

„Jsou nádherné,“ řekla Heidi. „Myslím, že začnu brečet.“

„Prosím tě, jenom to ne.“ Pitt se roztomile usmál. „Vždycky jsem si přál vykoupit květinářství kvůli nějaké hezké dívce. Obejmi mne a už to možná nikdy neudělám.“

Přitáhla Pitta k sobě a políbila ho na tvář. Do očí se jí draly slzy. „Děkuji ti, Dirku. Navždy zůstaneš mým nejmilejším přítelem.“

„Jenom přítelem?“ Nasadil pohoršený a uražený výraz. „Něčeho lepšího snad nejsem schopen?“

„Myslíš, že bychom mohli být navzájem něčím jiným?“

„Asi ne, myslím, že ne.“ Vlídne se na ni podíval a chytil ji za ruku. „Je komické, že dva lidé, kteří toho spolu tolik prožili, nemohou svá srdce přimět, aby se do sebe zamilovala.“

„V mém případě tomu brání někdo druhý.“

„To je ta ženská nestálost či přelétavost,“ řekl. „Podlehnou kouzlu chlapa, který s nimi jedná jako s chátrou a nakonec končí tím, že se provdají za řadového občana.“

Vyhnula se jeho pohledu a dívala se z okna. „Nikdy jsme se nesnažili tajit své city.“

„Miluje tě Shaw?“

„Pochybuji.“

„Ty ho miluješ?“

„Nejsem si jistá sama sebou, pokud jde o Briana. Ale ano, miluji ho za všechno dobré, co ve mně zanechal. Trápili jsme se navzájem. On měl své důvody, já zase své. Kdyby mne chtěl, poletím za ním jako střela. To se však nikdy nestane.“

„Už zase nasazuješ smutnou tvář,“ řekl Pitt. „Nemám nejmenší chuť poslat na palubu letadla ufnukanou ženskou. Nezbyvá mi nic jiného, než tě rozveselit jedním ze svých kouzelnických triků.“

Heidi s uslzenýma očima se malinko pousmála. „Odkdy ty se zabýváš kouzelnictvím?“

Pitt se naoko zatvářil dotčeně. „Tys nikdy neslyšela o vynikajícím iluzionistovi Pittovi?“

„Nikdy.“

„Budeš se divit, ty nevěřící ženštino. Zavři oči.“

„Děláš si ze mne legraci.“

„Zavři oči a počítej do deseti.“

Heidi si konečně dala říci a zavřela oči. Když je otevřela, Pitt byl pryč a na jeho místě seděl Brian Shaw.

Zadržovaný pláč propukl plnou silou, slzy jí kanuly po tvářích a kapaly z brady, když Briana objala.

„Myslela jsem, že jsi uvězněný,“ šeptala mezi vzlyky.

Shaw nadzvedl na klíně složený plášť do deště a odkryl pouta. „Pitt zařídil, abych sem mohl přijít.“

Opatrně se dotkla obvazu vykukujícího zpod Brianovy tvídové čepice. „Jsi už v pořádku?“

„Dvojí vidění už skoro zmizelo,“ odpověděl.

Zřízenec letecké společnosti za odbavovacím pultem oznamoval, že Heidino letadlo je připraveno k nástupu.

„Co se s tebou stane?“ zeptala se. Vůbec se jí nechtělo od něho odejít.

„Předpokládám, že nějaký čas strávím v některém federálním vězení.“

„Považoval bys mne za sentimentální, kdybych ti řekla, že tě miluji?“

„Považovala bys mne za lháře, kdybych ti řekl, že tě miluji?“

„Ne,“ řekl. Pocítila náhlou úlevu. Věděla, že nelže.

„Slibuji, že jednoho dne budeme spolu,“ řekl Shaw.

Věděla, že něco takového se nemůže nikdy splnit. Hluboko v hrudi jí to rvalo srdce. Odtáhla se od něho. „Už musím jít,“ zašeptala.

V jejích očích viděl bolest a pochopil. Pomohl jí vstát a podal jí berly. Ochotný pracovník letiště okamžitě přiskočil a vzal Heidino zavazadlo i květiny.

„Sbohem, Heidi.“

Lehce ho políbila na rty. „Sbohem.“

Jakmile Heidi zmizela za nástupní bránou, objevil se Pitt a postavil se vedle Shawa.

„Zatraceně hezká žena,“ řekl. „Je hanba ji ztratit.“

„Je to dobrá žena,“ roztouženě přitakal Shaw.

„Jestli si nepospíšíte, odletí bez vás.“

Shaw se na něho zkoumavě podíval. „O čem to mluvíte?“

Pitt zasunul do Shawovy náprsní kapsy nějaký balíček. „Váš palubní lístek a letenka. Zajistil jsem, abyste měli sedadla vedle sebe.“

„Přece jsem jako nepřátelský agent ve vazbě,“ řekl rozpačitý Shaw.

„Prezident mi dluží protislužbu,“ řekl Pitt a pokrčil rameny.

„Ví, co děláte?“

„Ještě ne.“

Shaw nechápavě zavrtěl hlavou, „Koledujete si o potíže, jestli mne pustíte.“

„To by u mne nebylo vůbec nic nového.“ Pitt natáhl ruku. „Nezapomeňte, že jste mi slíbil lekci ve vrchcábech.“

Shaw oběma rukama potřásl Pittovou rukou. Pak je zvedl a ukázal ocelová želízka. „Není to nic příjemného.“

„Otevření zámku by mělo být pro tajného agenta dětskou hračkou.“

Pod pláštěm do deště udělal Shaw několik pohybů. Pak zvedl pouta, ruce měl volné. „Už jsem nějak vyšel ze cviku. Dělával jsem to mnohem rychleji.“

„James Bond by byl na vás pyšný,“ řekl Pitt.

„Proč právě Bond?“

„Proč ne, podle toho, co jsem o vás slyšel, máte k sobě velice blízko.“

Shaw hluboce vzdechl. „Ten přece existuje jenom v literatuře.“

„Opravdu?“

Shaw pokrčil rameny a dlouze se zadíval na Pitta. „Proč to děláte, když jsem Heidi tak ublížil?“

„Ona vás miluje,“ řekl stíněně Pitt.

„Co z toho máte vy?“

„Nic, co by zvýšilo mé bankovní konto.“

„Tak proč?“

„Rád dělám věci, které se vymykají zdravému rozumu.“

Dřív, než se Shaw zmohl na odpověď, se Pitt obrátil a splynul s davem v letištní hale.

Děšť konečně ustal a Pitt složil stahovací střechu Cobry. Vyjel ke světlům Washingtonu zářícím jako přízraky proti nízko visícím mrakům. Slabý větřík mu cuchal vlasy a Pitt zhluboka vdechoval sladkou vůni mokré trávy rostoucí vedle hlavní silnice.

Zakrátko Pitt sevřel pevněji volant, pedál plynu sešlápl k podlaze a pozoroval jehlu tachometru pomalu se blížící k červenému poli...

Z anglického originálu Night Probe

VYDANÉHO GREAT BRITAIN BY HODDER STOUGHTON
LTD 1981

PŘELOŽIL JIŘÍ HORA
REDAKČNÍ ÚPRAVA JIŘÍ HORA

GRAFICKOU ÚPRAVU OBÁLKY NAVRHL ZBYNĚK
JANÁČEK

TECHNICKÁ ÚPRAVA JIŘÍ KADĚRA
VYDALO NAKLADATELSTVÍ ALPRESS S.R.O., VE
SPOLUPRÁCI S OSNÁ, A. S., V ROCE 1994 JAKO 1. VYDÁNÍ
VYTISKLA TĚŠÍNSKÁ TISKÁRNA, A. S., ČESKÝ TĚŠÍN
OBÁLKU VYTISKLA TISKÁRNA TURNOV